Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1823; Vol. 22
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00092 7

+Rex

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

To og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1823.

BIBLIOTHECA REGIA HAVNIENSIS

Indhold.

Side

Flammegruben 1
Sangerinden. Fortælling af Lembert 37
Skovmøllen. En sand Kriminalhistorie 64
Herkulanum og Vesuv, eller: faderlig Forbandelse 75
Den store Ritmester og den lille Mine. Fortælling af Castelli 84
De spanske Fruentimmer 98
Flygtningen. En dramatisk Idyl 103
Kjædebrev 117
Den 28de October 119

Graven ved Korsveien. En Fortælling efter Kriminalakter 121
Privattheatret. Fortælling af Fru von Ahlefeldt 201
Faderlig Forbandelse (sluttet.) 210
Urverdens-Mindesmærker i Norge 218
Jordklodens tilkommende Tilstand 226
Ballet i Lattaku 226
En spansk Inquisitions-Auto-da-fé 227
Carl den Ellevtes Syn 232
Prinds Demetrius, eller: Dydsofferet 237

Side
Feiltagelsen. Et Malerie af det virkelige Liv 245
Frederike Brun 258
Brev fra en Digter til Skuespildirecteuren B. 264
En Prøve af Tyrkernes Poesie 269
Blomster fra Jean Pauls Have 270
Gravskrift 272

Bedstemoderen. Fortælling af Clauren 273
Ixion. En Novelle af La Motte Fouque 372
Landsbyens Stolthed. Fortalt af W. Irwing 383
Laternen i Slotsgaarden 393
Englene paa Skilleveien 398
Aaret og Livet. Et Digt i tolv Afdelinger 401

Flammegruben.

Anno 1522 den 23de Decbr. stoi Sneen i store Flokke, og bedækkede Mark og Skov med sit hvide Dække. Det var en frygtelig Vinteraften. Vinden hylede, og rædsomt klirrede de smaae Ruder i Hans Bungerts Bolig. Han var en Bjergmand ved Goslar. Klokken slog otte. Da greb han sin Øxe, tog Skindhuen ned af Væggen og vilde snige sig bort, da Barbara, hans Hustru, stak Hovedet frem af det brogede Sengeomhæng, og spurgte ham ængstlig: hvor han vilde hen? — „Stille, svarte Husbonden: stille, at de Smaae ikke vaagne; Gud skee Tak, at jeg har faaet dem til Ro — Du kan nok tænke, hvor jeg vil hen: ud i Skoven at hente et Juletræe til Børnene. Du veed jo hvor inderligt de glæde sig til Julen, nu maae vi jo have noget at hænge Æblerne og Nødderne paa. Lad mig kun raade, om et Par Timer er jeg her igjen og bringer et deiligt Træe, som vi ret ville pynte smukt." — „Kjæreste Mand, sagde den ængstelige Barbara, og holdt ham i Kjolen: bliv hjemme! Du veed, at jeg intet Øieblik veed mig sik-

ker, skulde jeg da være allene og vide Dig ude i dette Uveir, jeg forgik af Angest og Nød, o gjør det ikke!" — „Men de Smaae, sagde Hans: har saa faa Glæder. Du bliver i Guds Haand, og denne Vandring er dog ikke nær saa farlig som Nedfarten i Gruben. Lad mig fare, tænk paa de Smaae, tænk paa Din raske Kurt, paa Din lille Else og paa Din Joseph, hvor de ville glæde sig!" Han gav hende endnu et hjerteligt Kys, og gik.

Det var et frygteligt Veir; Veien var tilsneet, men han kunde dog vine den morke Skov i det Fjerne. Rask drog han derhen, hvor han vidste at der var Frod og Opvext og at han vilde finde Juletræer i Mængde. „Det er dog langtfra ei saa rødsomt nede i Jorden, som her oppe, mumlede han ved sig selv: blot Vandet vil unde os Fred, saa plager hverken Storm eller Snee os." Under saadanne Tanker naaede han Fredskoven. Overflødigheden gjorde ham raadvild. Hundrede unge Grantræer udstrakte deres pudrede Arme og tilbøde sig at bære Lysene samt Nødderne og de forgyldte Æbler, men intet var ham tilpas. Han bankede med Øxen paa Stammerne, saa at Sneen faldt ned i store Flokker. Omsider fandt han det rette. Rank og lige udstrakte det sine fem Grene, ret som om det kunne være voxet for Bjergmandens fem Smaae. Da det nu laae for hans Fødder, fældet i sin frodigste Vext, i sin blomstrende Ungdom, da tænkte han paa Børneflokken der hjemme, som ogsaa kunde falde for Skjebnens Haand, rystede paa Hovedet og sagde ved sig selv: „Det er dog ilde for det unge Træe!"

„Ja vist er det ilde!" raabte en huul Stemme bagved ham, og en Jæger treen den Forfærdede imøde og spurgte: „Hvem tillader Dig, Bjergmand, at fælde unge Træer her i mit District?" — „Hr. Jæger, stammede den forskrækkede Mand: jeg veed, jeg har syndet mod Skovlovene, og at det høie Raad strængelig har forbudt det, men hjemme vente fem Børn paa Juleaften, og jeg havde ikke en Skilling tilovers at kjøbe mig et Træe for, saa gik jeg ud i Mørket og Uveiret for at glæde mine Smaae. Vær ikke haard imod mig, og betænk, at min Kone derhjemme skjenker mig endnu et Christusbarn til Juul, og at jeg er en fattig Bjergmand." — „Din Kone? sagde Du!" — „Ja, Hr. Jæger, hun venter paa Guds Time, thi lad mig ile hjem og tillad mig at tage dette lille Træe med." — „Tag det i Guds Navn, sagde Jægeren i en sælsom Tone: jeg vil følge Dig et Stykke paa Veien, at Du ikke skal fare vild. Det er bleven mørkere; Du kunde maaskee ikke finde tilbage." — Fornøiet tog Hans Bungert sit Træe paa Skulderen og vandrede med Jægeren mod Hjemmet. Underveis spurgte Denne ham om Meget, og især om de Smaae, hvormange Sønner og Døttre han havde. Han erfoer da, at den brune Else var den ældste af hans Børn, efter hende fulgte Kurt, Gotthold, Hans og Joseph. Hvad Gud nu vilde beskjære ham, vidste han vel ikke, men haabede, at det blev en Pige. „Det haaber jeg ogsaa, og opfylder Himlen Eders Ønske, saa kald hende Marie," sagde Jægeren. Derhos trykkede han ham en Albertdaler i Haanden og

sagde: „I tykkes mig at være en brav gudfrygtig Huusfader, der, tag den Daler og kjøb Legetøi og Bagværk til Eders Smaae, men Pengene er bestemt for Eders Smaae allene." — „Hvorledes skal jeg takke Eder for den store Gave?" sagde den arme Bjergmand rørt. — „Ved at byde mig til Fadder, saafremt det bliver en Datter, afbrød Jægeren ham: min Fortæring bringer jeg selv med — men skynd Jer, det aner mig, at Eders Hustru længes. Lev vel!"

Svært belæsset med sit grenede Træe naaede Hans sin Vaaning, og da han aabnede Døren, bebudede Skriget ham den Lilles Ankomst. Han gjemte sit Træe og skyndte sig til Kammeret, hvor Barbara rakte ham en lille Pige, som kastede et vredt Blik paa ham og skreg af Livsens Kræfter. „Du behøver ikke at hilse mig saa vredt, Du lille Skraalhals!" sagde han, trykte det til sit Hjerte og gav det tilbage til Moderens varmende Bryst, derpaa foldede han sine Hænder og takkede Gud for alle sine gode Gaver. Nu fortalte han den lyttende Moder om Jægeren og Albertdaleren, og de glædede sig Begge forud over alle de skjønne Sager, han kunde kjøbe derfor.

Da nu Børnene vaagnede næste Morgen og saae den lille Søster ligge i Vuggen, troede de, at Christusbarnet alt var kommet, og jublede i høien Sky — men da det skreg og udrakte sine tomme Hænder efter dem, sagde den fiffige Kurt, at Storken havde narret dem.

Men Fader Bungert gik imidlertid og kjøbte ind for sin Albertdaler. Gierne havde han kjøbt et Stykke til sin Barbara, men Jægeren havde jo bestemt Pen-

gene til Børnene allene, og han magede det nu saa, at Enhver fik ligemeget. Om Eftermiddagen blive de Smaae sendt ind til Naboens og Juletræet bragt imidlertid i Barselkonens Kammer, som nu besaae alle de herlige og smukke Sager. Hun ordnede Alt, og den gode Ægtefælle adlød troligen hendes Vink og satte Alt paa Træet som hun forlangte det, dog udsøgte han det bedste til sin kjære Else, og den store Bajaz i den brogede Dragt bestemtes for Moderens Yndling, den lille Joseph. Til Kurt havde han en stadselig Rytter, til Gotthold en Bjergmand, og til Hans en ærværdig Dominikaner. Foruden de velsmagende Peberkagemænd havde han endnu en gravitetisk Spanier med lang Kaarde og stadselig Fjæderhat. — Aftenen nærmede sig. Lysene brændte, herligt prangede Træet med sine gyldne Frugter, sine grønne Grene og sin øvrige Besætning. Børnene trippede længselfulde udenfor den lukkede Kammerdør, gjennem hvis Sprække en Haabets Straale dog lyste dem imøde. Moderen med sin Spæde ved Brystet, glemte sin Smerte over sine Børns Fryd og dvælede ved det søde Minde om sin egen Barndom. Faderen saae med Velbehag paa Juletræet. Aldrig havde det hellige Barn beskjæret ham og hans Børn saa runde Gaver.

Omsider lød det længe forønskede Signal, og Faderen aabnede sagte Døren. Med opspilede Øine stirrede Børnene ind i Himlen, men vovede ikke at sætte Foden over Dørtærskelen, saaledes forbausedes de over den usædvanlige Glands. Endelig brød Kurt Isen, han styrtede hen mod Rytteren, der svævede høit i Luften og hvis blommede Hest syntes at fortære et

Guldæble. „Dukken er min!" sagde den niaarige Else roligt. Faderen løftede den lille Joseph op til Harlequin og trak i Traaderne, men den Lille drog hurtigt Haanden tilbage, da den brogede Karls Hænder og Fødder begyndte at bevæge sig, og Gotthold greb sin Bjergmand og mumlede hos sig selv et alvorligt: Lykke til! Kun den firaarige Hans vovede sig ikke til sin Fader, men betragtede ham med et Slags ærbødig Frygt. — Og nu, da Øiet var fyldestgjort, maatte Gaven ei heller mangle. Den forvovne Kurt bed snart Hovedet af sin Hest, Joseph spiste med stor Velbehag sit Sukkerhjerte, og rakte sin Lillesøster en Mandel. Denne Aften var dem den lykkelige Glædesdag, og den kolde Snee mægtede ikke at qvæle de Blomster, som idag udfoldede sig i Gamles og Unges Hjerter. Men alt tredie Juledagen var Størstedelen af de herlige Sager borte: Dominikaneren havde mistet sin Bønnebog og Bjergmanden sin Karre; Ryttérens Hest havde kun eet Been tilbage, og Harlequin kunde slet ikke springe mere, kun Elses Dukke var endnu uskadt. De spiselige Ting vare fortærte, selv den spanske Ridder, med hvem man dog for de smukke Fjædres Skyld, var begyndt nedenfra. Lysene vare udbrændte, kun Juletræet stod tilbage med sine nøgne Grene; men Børnenes Phantasie smykkede det paany med Billeder, Dukker og Lys, gled let hendover det lange Aar, og frydede sig ved Haabet om den kommende Juul.

Men Dobeakten, som idag skulde gaae for sig, var en ny Fest- og Glædesdag. Else havde besluttet, at lægge Mærke til den, for at hun ligeledes kunde

døbe sin Dukke, den lille Hans glædede sig alt til Dominikanerpateren som skulde komme, og Gotthold til at Faderen idag skulde ifores sin stadselige Bjergmandsdragt, og Kurt meente, at den Jæger de ventede, skulde blive ham til Deel istedetfor den brunsvigske Rytter. Alt var spændt, Barbaras hele Hu og Omsorg var henvendt til den Spæde, som bestandig laae urolig ved hendes Side.

Den hellige Handling var tilende, Barnet døbt: Maria Barbara, og Fadderne, Bjergfolk tilhobe, sadde ved deres Krnus tyndt Øl og daarlige Bygkage. Da aabnedes Døren, Jægeren treen ind, fulgt af en Dreng, som indbar en svær Kurv og gik igjen. „Guds Fred tilhobe, I vakkre Bjergfolk! Guds Fred, Moder! Herren velsigne Eder og Eders Marie! sagde Jægeren, og gav hende Haanden: Jeg kommer her med Eders Mands Tilladelse, og I vil vel unde mig en Plads iblandt Jer." — Nu fremtog han af Kurven, hvorom Børnene alt havde leiret sig, en Krukke Viin og prægtige Hvedekager, fulde af søde Rosiner. Han satte Altsammen paa Bordet, tog en Tutte med Sukkergodt op af sin Lomme, aabnede den og sagde: „Dig, Else, giver jeg denne Sukkermand, det er den bedste, Du kan faae, tab den ikke, men spiis den heller. Dig, Kurt, dette Sværd af Marzipan; Dig, Gotthold, denne Hammer, dette Jern; Dig, Hans, Hyrden med sin Stav. Til Dig, lille Joseph, sagde han, og løftede Barnet iveiret og kysfede det; til Dig har jeg Intet, Du gaaer tomhændet bort, Du behøver heller Intet!" Disse Ord sagde han dybtbevæget. „Og nu, lad os engang drikke. Lykke til,

I vakkre Bjergfolk!" — „Lykke til!" gjentog Hans og hans Staldbrødre. „Og at Fru Kobold ingen Skade gjør os dernede i Dybet!" raabte gamle Rabo Görg. — „Lad hende hvile! raabte Jægeren: Lad Aanderne i Fred, og vækker dem ikke!"

„Nu, min gode Kone, vendte han sig til Barbara: lad mig ogsaa engang see Pigen, hvordan hun er skabt." Moderen rakte ham den Lille, som betragtede ham og ham allene med et huldsaligt Smiil. Han kysfede Barnet, løftede det med et rørt Blik mod Himlen, som om han vilde anbefale det til den himmelske Faders Omhu, og hang en Guldkjæde med en Skuemynt om den Lilles Hals, med de Ord: „Bevarer dette Klenodie omhyggeligt, det er til Eders, til Barnets Lykke!" Han gav Moderen Barnet tilbage, trykte Bjergmandens Haand, klappede den lille Joseph paa de røde Kinder, og forsvandt i Nattens Mulm.

Børnene vare til Ro, Fadderne hjemgangne, Hans sad endnu paa Bænken ved den lune Arne og tænkte paa Jægeren og hans Gaver, da han fornam en sælsom Klynken udenfor. Han iilte ud og kom strax igjen tilbage med en Kone, som var falden paa den glatte Is og havde slaaet sit Been, saa at hun kun med Nød formaaede at hinke ved sin Stok. „Gud lønne Eder!" sagde hun til den godmodige Bjergmand, som ledte hende til Bænken ved Ovnen, varmede Resten af Vinen og lavede Omslag til hendes Been deraf. Barbara kunde ikke see hende, men opmuntrede hendes Mand til at pleie den arme Kone omhyggeligt, og gav fra sit Leie Ordre til Alt, hvad hun som en klog Huns-

moder kjendte at være tjenligst ved slige Leiligheder. Den Gamles Smerter dulmede, Omslagene virkede kjendeligt, hun sov ind paa Bænken, Bjergmanden lagde sig ligeledes til Hvile.

Som Dagen gryede reiste sig den gamle Kone, og treen med Lampen i sin Haand for Sengen. „Jeg takker Eder, sagde hun: I har huset og pleiet mig arme, forladte Zigeunerkone, jeg er fattig og har ingen anden Gave end Forudsigelsens. Giv mig Eders Haand, unge Kone, sagde hun til Barbara, som gyste ved at see det gule Ansigt med de sorte Flammestriber: og I ogsaa Eders, gode Bjergmand." De rakte hende Hænderne. Hun besaae dem ved Lampeskinnet og sagde efter et Øieblik's Betænkning: „Lykken har gjæstet Eder, fæster ikke Eders Liid dertil, holder Eder til Gud, og naar Eders sidste Time da engang kommer, vil Eders Død vorde rolig, og een Grav favne Eder Begge i samme Time. — Giv mig nu ogsaa Eders Barn!" Hun besaae det, og betragtede isærdeleshed opmærksom Skuemynten. „Dette Barn, sagde hun: vil blive skjønt som en Engel; vil I beholde det, saa vogt det vel for Kjærlighed. Det Barn, vedblev hun efter en Pause: bringer Eder Velsignelse, holder det i Ære, og lad det aldrig ægte Nogen, ellers er det tabt for Eder!" Hun satte Lampen taus paa Bordet, og gik sin Vei.

Marie voxte til, med hende strømmede Velsignelsen til det faderlige Huus; hvad Hans Bungert foretog sig, lykkedes, hvad han begyndte paa fik et heldigt Udfald, og i Fred og Ro, lige langt fra Armod og Rigdom, henlevede Familien et sorgfrit Liv. Ofte

tænkte de paa Skovmanden og Zigeunerinden, men de saae ingen af dem siden. — Else sørgede trolig for Husholdningen, og den flittige Pige fandt snart en flink Ungersvend, som hun gjerne havde byttet med Jægerens velforvarede Sukkermand. Kurt var dragen tilfelts som Rytter under Churfyrst Moritz, Gotthold hjalp Faderen flittig i Schachten, Hans læste endnu flittigere i Haab om engang at kunne forkynde den rene lutherske Lære, hvortil Familien i denne Tid var gaaet over, og den lille Joseph, nu 17 Aar gammel, fulgte Faderen overalt og bestemte sig til Bjergvæsenet. Marie var i sit femtende Aar en fyldig Knop, rede at udfolde sig for den første Solstraale, rank og stor, frisk og blomstrende, men fremfor Alt tindrede hendes store morkeblaa Øie med en himmelsk Glands. Havde hun sit gule Haar flettet omkring den hvide Pande, saa troede man at see Elfenbeen indfattet i Guld. Treen den ærbare Møe ud af Kirken med sænket Blik og jomfruelige Skridt ved sin Moders Side, saa vendte Alles Øine sig paa hende, hun derimod synes ikke at bemærke Nogen, og hjemme i Huset opfyldte hun beskeden enhver Sysel, som hendes ældre Søster paalagde hende.

I denne lille Familie, som nu boede i et rummeligere, hyggeligere Huus, nærmere Staden, var Julefesten altid den frydefuldeste i Aaret. Selv nu, da Marie, den Yngste af Børnene, dog allerede var femten Aar gammel, saae man den med Længsel imøde, endnu tænkte man paa Juletræet, der for mange Aar siden havde glædet dem saa inderligt — ogsaa skulde en Familiefest forskjønne Kirkefesten.

Else ægtede sin flinke Ungersvend, og overdrog høitideligen paa tredie Juledag Husbestyrelsen til Marie.

Vielsen var tilende, Gjæsterne sadde ved Bordet, og Marie satte just en mægtig Kage ind derpaa, da det bankede paa Døren, og Fader Bungert raabte: Kom ind! En ung Jæger traadte ind. „Jeg maa bede Eder om Forladelse, sagde han beskeden: at jeg forstyrrer Eder saa sildig paa Aftenen; Uveiret overfaldt mig, Eders Lys lokkede mig herind i den varme Stue, og Goslarerne skal jo være venlige og gjæstfrie Folk. Tillader mig derfor, at jeg dvæler her en Stund indtil Stormen lægger sig derude." — Hans bad ham venligt velkommen, endskjøndt han saae sin Husfru studse ved Synet af den Fremmede. Man rykkede sammen, og han fik Plads ved den nederste Bordende paa Bænken ved Siden af Marie.

Som man nu ret betragtede ham, fandt man vel i Almindelighed, at det var en meget smuk Yngling, men at der lyste noget Besynderligt ud af hans Øine. Meest paafaldende var dog Ligheden mellem hans og Maries Haar og Øine. Marie vovede neppe at see op, fra den Tid af hun havde faaet denne Sidemand, men da hun nu skulde række ham et Stykke Kage og ved denne Leilighed nødvendig maatte see paa ham, dvælede hendes Blik længe hos ham, og hun betragtede Jægeren saa skarpt, som om hun vilde see ham ind i Sjelen. Han vedblev at være venlig og beskeden, talte med Enhver, og syntes ikke at bryde sig synderligt mere om Marie end om de Andre. Fader Bungert og Barbara betragtede ham endnu stedse betænksomt. For femten Aar siden,

just paa samme Dag, havde den gamle Jæger besøgt dem, og omendskjøndt denne Yngling ei havde fjerneste Lighed med hiin, saa var dette Tilfælde dem paafaldende.

Stormen sagtnedes, Sneefoget ophørte, Klokken slog Et. Da reiste Ynglingen sig fra sit Sæde, takkede Forældrene for den venlige Modtagelse, rakte Bruden et Elfenbeens Kors, konstig indlagt med Sølv, til Brudegave, og skiltes fra dem. Marie lyste ham ud. „Lev vel, Englebarn!" sagde han ærbart, rakte hende Haanden til Afsked, og ilte ud i Natten. En sær Gysen gjennemfoer Marie, da hendes Haand laae i hans, og endnu længe efter, da Alt var tyst omkring hende, da hun sad i Kammerset ved den fast udbrændte Lampe, med Haand under Kind, følte hun hans Haandtag. Endnu den næste Dag under hendes huuslige Sysler og Adspredelser, svævede Jægerens Billede for hende, og det syntes hende, som hvilte hendes Haand endnu i hans.

Der henrandt Uger, hans Billede ledsagede hende overalt, selv i Herrens Helligdom. Hun blev stille, den rolige Munterhed, som havde fulgt hende fra Barndommen, forsvandt aldeles, sørgmodig og grublende gik hun omkring. Else mærkede først denne Forandring, hun troede, at Husholdningen faldt den unge Pige for besværlig, og saa ofte hendes Mand var i Gruben, hjalp hun Marie, men — hun vedblev at være stille og indsluttet.

En Eftermiddag havde Marie fulgt Søsteren til hendes Hjem. Hun vendte nu tilbage, og den skjønne Vintersol kastede sine venlige Straaler i hendes mørke

Aasyn. Da lød det bagved hende: „Velkommen Marie!“ Hun saae sig forfærdet om, den unge Jæger stod ved hendes Side og hilste ærbødigt. „Det er ret længe siden jeg saae Eder, sagde han venligt: jeg har været langt fra Eder, og dog har I stedse været mig nær.“ Marie var i Begreb med at sige noget lignende, thi det var jo gaaet hende ligesaa, men hun betænkte sig dog itide, slog sine Øine sædeligt ned og gik videre, uden at svare. — „Tillad mig, kjære Marie, vedblev Ynglingen: at ledsage Eder hjem.“ — „Hvorfor ikke!“ stammede Marie, men det Blik, som fulgte disse Ord, var despmeer veltalende. Tause vandrede de en Tidlang sammen. Omsider spurgte Ynglingen om hendes Forældre, om hendes Broder Kurt, som nu var i Passau, og om Joseph, hendes kjæreste Broder. — Da oplodes hendes Hjerte og dermed hendes Læber, hun fortalte om Forældrene, om Brødrene, om den gode Joseph, og uden at ville det, var hun indviklet i en Samtale, som vist ikke saa hastig havde faaet Ende, hvis de nu ikke havde naaet Maries Hjem. Jægeren bød hende et hjerteligt Levvel, hans Haand berørte atter hendes. Hurtig ilte Marie ind i Huset, op paa Loftet, til alle Luger, for at see hvad Vei han tog — han var forsvunden.

Sneen smeltede, skummende strømmede Vandet ned af Harzbjergene, hist og her kom alt den grønne Eng tilsyne, Violerne udfoldede deres Kalk i Vaarsolen, og den barske Vinter veeg for det venlige Foraar. Da gik Marie med sin Kurv til Schachten for at bringe Faderen Middagsmad, thi Moderen var

upasselig, iforveien gik nogle Bekjendtere, som ilte til Schachten i samme Øiemed, og som hun bestræbte sig for at naae. Alt var hun dem nær, da af et lille Birkekrat heel pludselig udtraadte — Jægeren. „Hvorhen, kjære Marie?" tiltalte han hende venligen. — „Til Schachten med Spise til min Fader og til mine Brødre, Hr. Jæger!" svarte hun rødmende og vilde bort, men kunde ikke. — „Giv mig Eders Kurv, jeg skal besørge den til Eders Fader!" sagde han saa blidt. — „Hvorledes tør jeg det? I kjender jo ikke til Nedfarten i Schachten, der kunde hændes en Ulykke, og det vilde jeg aldrig kunde tilgive mig." — „Giv mig den, kjære Marie! Jeg veed Besked dernede, jeg er ogsaa en Bjergmands Søn, og Du maae ikke komme til Schachten idag — Du maae ikke!" — Pigen saae forbauset paa ham. — „Troe mig, gode Marie, det er en ond Dag, idag maae Du ikke komme til Schachten, jeg skal trolig besørge Dine Forretninger." — „Men, kjære Herre!" sagde Pigen. — „Dersom Du har mig kjær, gode Marie, sagde Jægeren, og greb hendes Haand: saa bliv her, lad mig gaae, vent her paa mig, jeg er snart tilbage." Med disse Ord løb han afsted med Kurven.

Hun vilde efter ham og kunde ikke; Glæde og Angest, men vel mest de nyukjendte Følelser, som truede at sprænge hendes Hjerte og voldsomt drev Barmen mod det smevre Midje, holdt hende bunden. Uvilkaarligt udstrakte hun Armene mod den Egn, ad hvilken han vandrede, og sig selv ubevidst, afstrøede hun en Taare, som havde fremsneget sig i Øiet, uden at hun selv vidste hvorledes. Og den arme Fader, om

han nu ikke fik sin Mad? om han nu blev vred paa mig? og den arme Joseph? Hun vilde ile efter ham, men med Vindens Fart var han nede af Bjerget omkring Fjeldene, nu maatte han alt være der. Saaledes krydsede hendes Tanker og fulgte den kjære Jæger; men hendes Fod var som forsteenet og hun ventede hans Gjenkomst paa det samme Sted. Han tovede længe, en frygtelig Angest betog hende; kunde der ikke være tilstodt den Forvovne et Uheld? Denne Tanke drev hende afsted, men neppe havde hun gaaet nogle Skridt, før han kom lobende op ad Høien, som det syntes, i en boiet Stilling. „Joseph vil bringe Kurven med tilbage, raabte han til hende: det har smagt Din Fader ypperligt!" — „Men I har lobet saa stærkt, Hr. Jæger!" sagde Pigen bekymret. — „Mener Du, svarte Ynglingen smilende, og tørrede Sveden af sin Pande: o, det har jeg gjort med Lyst og Glæde; men snart, snart maa jeg langt bort herfra! sagde han bedrovet: og det gjør jeg ugjerne." — „Langt bort herfra?" skreg den forfærdede Marie. — „Ja, meget langt, til mine Forældre!" — „Og naar kommer I tilbage igjen?" — „Aldrig, gode Marie!" — „Aldrig!" gjentog Pigen, fæstede Blikket taus til Jorden og plukkede den Viol itu, der sad ved hendes Bryst. — Da greb Ynglingen hendes Haand og vilde see hende i Øiet, men hun saae ikke op, og skjalv. „Er Du vred paa mig, kjære Marie? spurgte han bevæget: siden Du slet ikke seer paa mig!" — „Ak nei!" gjensvarte hun, og hævede sit taareblændte Øie paa Ynglingen. — „Hvad fattes Dig, gode Pige?" spurgte han bekymret. — „Irei-

fer, Marie bliver her!" svarte hun og sang. — „Hulde, elskelige Pige! udbrød nu Ynglingen: gjør det Dig ondt, at vi maa skilles ad?" — Uvilkaarligt lagde hun sin Haand paa Hjertet og hendes Hoved sank ned paa hans Skulder. — „Kjære Marie! sagde nu Jægeren og trykte hende fyrigt til sig: holder Du af mig? tal, svar mig, tal!" Da hævede hun sit Hoved, saae ham kjærligt i hans mørkeblaa Øie, nikkede venligt ad hans Ord og — flygtede, som det skye Raadyr med Pilen i Hjertet.

Næsten aandeløs styrtede Marie ind i Stuen og faldt om Moderens Hals uden at bemærke Hr. Overstigeren, der sad paa Æresædet i Lænestolen og syntes at have forhandlet vigtige Ting med Moderen. „Ei, ei, mit Barn, hvem løber saadan, Du skjælver jo over hele Legemet, hvad er der mødt Dig?" spurgte Moderen: See, der sidder jo Hr. Overstigeren, saa nei dog, og hils paa ham, Marie!" — „Velkommen i vor Hytte!" sagde hun stammende og rakte ham sin Haand til Velkomst, men denne Berøring foer ikke gjennem hendes Aarer, saaledes som Jægerens Haandtag. — „Jeg har afgjort noget Vigtigt med Eders Moder, begyndte nu den gamle ærværdige Overstiger: som fornemmelig angaaer Eder. Tal I selv med Eders Datter, Moder Barbara, og lev vel, min Nærværelse sætter kun Pigen i Forlegenhed." Han hilste og gik.

Neppe var Moderen, som havde fulgt ham ud, kommen ind igjen i Stuen, før hun betragtede Marie fra Hoved til Fod, som om hun aldrig havde seet hende før. Hun klappede hendes Kinder, legede med hen-

des lange Fletninger og syntes gandske hensjunken i Betragtningen af hendes Skjønhed. „Et fromt Barn, som Himlen har udrustet med saamegen Ynde, begyndte hun omsider: ret en Velsignelse for Fader og Moder, en god Engel, som bringer Lykken til Huset. Men der venter ogsaa Dig, min gode Marie, en Lykke, som Du neppe har drømt om." — „Mig?" raabte Marie hurtigt, og en bange Anelse gjennemfoer Pigens Hjerte. — „Ja Dig, mit kjære, fromme Barn! sagde Barbara, og strøg hende over de mørke Øine: I dette Øieblik har Overstigeren anholdt om Din Haand for sin Moritz, tænk Dig engang den smukke, flinke Karl, som ingen fornem Bymand havde nægtet sit Barn, han frier til den fattige Bjergmands Marie — men Din Fromhed, Din dydige Vandel, Din Ærbarhed og Engleskabning, ih nu! sligt finder man ikke heller hver Dag, og i hele Goslar — det kan jeg sige Dig, hedder Du ogsaa den smukke Marie! — Men min Gud! Barn, hvad fattes Dig? — Du bliver bleg som Døden. Store Gud! Glæden kan ogsaa dræbe, berolige Dig — fat Dig i Din Lykke med Ydmyghed!" Pigen sank ned i Lænestolen, holdt sig krampagtig fast og saae med ufravendte Blik mod Himlen. — „Ak, Du min Gud! Barn — Marie! hvad fattes Dig, sig kun et Ord!" skreg den forfærdede Moder, løb omkring i Stuen og greb snart dette, snart hiint, uden at vide, hvad hun først skulde gribe til i denne Nød. Endnu engang traadte hun til den Afmægtige og sagde: „Barn, har Du den mindste Gnist af Kjærlighed tilovers for Din Moder, saa sig kun et eneste Ord!"

„Gode, kjære Moder!" sukkede Marie og lod det blonde Hoved synke ned paa hendes Skulder. — „Nu, Gud være lovet! raabte Barbara, da hun hørte sin Mand og sin Søn komme: nu faaer jeg Hjelp!" Faderen styrtede hen til Marie, Gotthold greb hendes Haand, Joseph hang om hendes Hals. „Ak, hjelp mig! raabte Moderen: hun besvimer paany mellem vore Hænder!" — „Reddet! raabte Faderen: Tak ske Dig, o Gud, at Du frelste mig denne Engel!" — „Hvorledes mener I det, Fader?" spurgte Marie, og reiste sig fra Stolen i en sælsom Spænding. — „Du er reddet, men ak! den arme Gertrud og Naboens Lene er død, knust, og den gamle Moder Klara har brukket Arm og Been!" — „Min Gud! hvor?" raabte Moderen. — „I Schachten! Som de vilde stige ned, brister Nedgangen — alle Tre styrte ned! Lykkelige ere de Døde; men den arme Klara!" — „Du store Gud!" raabte Barbara. — „Og i samme Øieblik, som dette skete, stod Madkurven for os, men vort Barn var ingensteds at finde. Da skyndte vi os op og ilte hjem." Men hvor blev Du, Marie?" raabte Faderen. — Hun knælte i et Hjørne af Værelset med sammenfoldte Hænder og opsendte en Takkebøn til Himlen, mindendes tillige Jægeren. Da hun styrket og freidig atter nærmede sig de Andre, spurgte Faderen hende, hvorledes hun var kommen ud af Schachten, da det dog havde varet længe, inden der var bleven sat en anden Stige til? Hun tang, og bad Faderen ikke at spørge videre derom, men at takke Gud, uden at forske efter hans Viisdoms Veie.

Medens Moderen gjorde Mand og Sønner bekjendte med den nye Lykke, og fortalte om Overstigerens Ærende, sad Marie ved Vinduet og tænkte over alle denne Dags Begivenheder. Da bankedes stærkt paa Vinduet, saa Pigen foer op med et Skrig. En gammel Zigeunerkone stod udenfor og vinkede ad hende, men Marie var altfor bange til at forstaae hende, og da Faderen kom til, bad han den Gamle at komme indenfor, hvorpaa han strax gjenkjendte i hende den samme Zigeunerinde, som havde været hos dem Maries Daabsdag. Hendes Varsel om at vogte Pigen for at ægte Rogen, faldt ham ind, og hendes Gjenkomst i det samme Øieblik Barbara havde underrettet ham om Overstigerens Andragende, tyktes ham med rette forunderlig. Faderen modtog hende venligt, Barbara fortrædent, thi ogsaa hun tænkte paa Varselen. „Med Eder, saaledes tiltalte hun Forældrene: har jeg egentlig intet at skaffe, men ræk Du mig Din Haand, mit smukke, blonde Barn, idag er just de rette Stjerner oppe, idag kan jeg bestemt see Din Skjebne." Mere af Frygt, end godvillig, rakte Marie hende sin høire Haand. „Nei, sagde den Gamle smilende: Din Venstre hid, den staaer i Forbindelse med Hjertet, og Dit Hjerte aabenbarer mig allertydeligst Din Fremtids Skjebne." Hun kigede i den og sagde alvorlig, idet hun saae sig frygtsomt om: „Vil Du bevare Din friske Ungdomsblomster, vil Du fryde Dig ved Sollyset og Maaneglandsen, saa vogt Dig for Jægermanden!" Saa talte hun skjælvende og ilte bort.

Marie listede sig op paa sit Kammer, men imellem Forældrene reiste sig den første Tvist i deres 25aarige Ægteskab. Den angik Zigeunerinden og hendes Spaadom. Fader Hans var Overstigerens Ægteskabsforslag ikke velkomment, thi Zigeunerindens Varsel var ham i Minde. Men Moderen meente, at man ikke maatte fæste Liid til saadan Sladder, og at der Intet skulde kunde afholde hende fra at give sin Datter til Overstigerens Søn. — „En sørgelig Anelse plager mig, sagde Faderen: Du troer ikke, hvorledes jeg var idag tilmode i Gruben, det forekom mig bestandig som jeg skulde miste Marie. Lad Dig ikke forblænde af Hovmodsdjævelen, Barbara!" — „Moder! sagde Joseph, der var tilstede: hvi kives derom! Spørg først Marie, om hun vil have Beileren, thi uden hendes Villie — — „Hvad! foer den fromme Barbara op imod sin Yndling: vi skulde ovenikjøbet raadspørge den naragtige Tos, som maaskee er blind for sin egen Lykke!" — „Marie har altid været saa from og god, spørg hende kun ad, lad hende raade, kjære Forældre." — „Vel talt!" meente Faderen, og Joseph gik for at kalde paa sin Søster.

„Hør Marie! begyndte Faderen: Din Moder har sagt Dig, hvilket Tilbud der er gjort Dig. Føler Du Lyst dertil, da sig os det ligefrem." — „Ere I altsaa keede af Eders Barn, sagde hun med en alvorlig Stemme: at I ville udstøde det af Eders Midte! dog, tilføiede hun blidere: gjør jeg maaskee ei min Gjerning godt, rygter jeg maaskee Hunsholdningen uordentlig, saa bær over med mig, jeg vil gjøre Alt som I vil have det." — „Kjære Barn! sagde Mo-

deren: hvem taler derom, vi vil jo kun Din Lykke." — „Min Lykke?" sagde hun sukkende. — „Ja vist, Din Lykke, vedblev Moderen: vi ville ved en hæderlig Forbindelse gjøre Dig til en riig og anseet Kone og — tilføiede hun med Eftertryk: vogte Dig for en daarlig Lidenskab."

Marie rødmede. Moderen havde ladet disse Ord falde uden at tænke videre derved, men Pigens Rødmen vakte hendes Opmærksomhed. Da randt Zigeunerindens Advarsel hende i Tanker. „Glem ikke den gamle Kones Advarsel, hvidskede hun til hende: vogt Dig for Jægeren!" Da strømmede de klare Taarer ned af Pigens Kinder. — „Lad dog Marie i Fred, sagde Joseph fortræden, klappede den Elskede og søgte at berolige hende: vær sanddru mod Dine Forældre, kjæreste Marie, sig, vil Du have Overstigerens Søn til Mand." — „Aldrig! raabte Marie, som om hun pludseligt vaagnede af en Drøm: hverken nu eller siden!" — „Rolig, mit Barn, kun ikke saa heftig! sagde Faderen, forfærdet over hendes usædvanlige Fyrighed: Jeg vil overveie det med Din Moder." — „Hvad, overveie! udbrød Denne: Brudgommen kommer, og Marie finder sig deri med Fornuft, og naar hun først lærer den unge smukke Mand at kjende noget nøiere, saa vil Alting nok finde sig. Han maa, han skal komme!" — „I Guds Navn! sagde Marie taalmodig: er det Eders Villie, saa lad ham komme. Jeg venter ham."

Moritz Schreiber, Overstigerens Søn, kom næste Dag, som var en Søndag. En smuk, slink Yngling, som vist havde fortjent et reent, fromt Hjerte,

som Maries, havde det ikke været fængslet af Elskovs Tryllebaand. Joseph saae ham komme langt borte, og meldte det hurtigt til sin Søster. Hun reiste sig, iilte ud, gik den unge Mand venligt imøde, og ledte ham ind i den lille Have hen under et nysudsprungen Hyldetræe. Da hun nu befandt sig allene med den venlige Yngling, blev hun ængstelig tilmode, og nær var hendes Forsæt strandet; men da han nu stod med nedslaget Blik for hende, da hævede hendes Mod sig, og hun begyndte i en venlig Tone: „Eders Fader har anholdt om min Haand for Eder, Hr. Schreiber, den fattige Pige takker Eder for denne Ære. Hun føler sig for ringe og uværdig til at modtage den. Eders Stand, Eders Formue, Eders Udvortes vil blandt Stadens Piger lade Eder finde en Værdigere, end mig, den fattige Bjergmands Datter, som Intet kan bringe Eder — „Uden et fromt og trofast Hjerte! udbrød Moritz fyrigt: og dermed er jeg tilfreds, Marie." — „Jeg troer Eder, I er en brav Yngling, saavidt jeg kjender Eder, og mener det godt og ærligt med mig, men — „Jeg er tilfreds med Eders Hjerte, Marie!" udbrød han nok engang og sprang op fra sit Sæde. — „Kunde I ogsaa være tilfreds dermed saaledes som det er?" hvidskede Marie ængstlig. — „Tilvisse!" raabte han, og greb efter hendes Haand — da stod Jægeren imellem dem; Marie udstødte et høit Skrig, og iilte hjem.

En Gysen gjennemfoer Overstigerens Søn. „Tilgiv, sagde Jægeren i en venlig Tone, men dog med et gjennemtrængende Blik paa Ynglingen: tilgiv, hvis jeg maaskee forstyrrer Jer!" Moritz saae forbau-

set paa ham. — „Gaae hjem i Fred, unge Mand! vedblev Jægeren: I er en brav, en from Yngling, søg Jer derfor en anden Brud blandt Landets Døttre, denne kan ikke vorde Eders." — Moritz vilde just gaae, som Barbara og Faderen kom ilende til. „Hvad vil I her?" spurgte Barbara Jægeren i en barsk Tone. — „Jvre Eder ikke, kjære Moder!" svarte han alvorlig. — „Hvad bringer Eder hid?" spurgte Faderen roligere. — „Tilfældet! svarte Jægeren venlig: det førte mig forbi Eders Huus, jeg kom for endnu engang at takke Eder for den venlige Modtagelse sidste Juul." — Behøves ikke! udbrød Barbara heftigt: og I gjorde bedre i, at søge Eders Skov og der forfølge Vildtet, og lade os i Ro!" — „Som I ønskes!" svarte Jægeren, og det venlige, beskedne Blik blev til flammende Lyn. Hurtig forlod han Haven, ved hvis Udgang Joseph mødte ham, som han venlig rakte Haanden, og vandrede mod Skoven. Forfærdede stirrede Alle efter ham.

Moderen vilde nu trænge ind paa Marie med Spørgsmaal, men Josephs Bønner og Faderens alvorlige Paamindelse afholdt hende fra at bryde ud i Skjeldsord. Men da Pigen næste Morgen sad bleg og stille, uden at tale et Ord, med Øinene stift heftede til Jorden, da beseirede Moderkjærligheden Vreden, hun faldt hende om Halsen og bad hende aabne sit Hjerte for sin Moder. Forgjeves — hun tang. Da nu Faderen og Brødrene droge til Gruben, og den gamle Mand sagde hende Farvel, og trykte hende til sit Hjerte, som om det var sidstegang, da selv den alvorlige Gotthold blev blød om Hjertet og klappede hen-

des blege Kinder, da Joseph klyngede sig til hende med inderlig Kjærlighed, da sagde hun veemodigt: „Gode Fader, kjære Brødre, I seer jo Eders Marie i Aften igjen, og om Gud vil, langt gladere, end I forlade hende.“ Men alligevel var det ogsaa hende tungere end sædvanligt at tage Afsked, og man skiltes under Taarer.

Moderen gik idag til Gruben. Ogsaa fra hende var Afskeden usædvanlig. Marie knælte for hende og bad om Tilgivelse for sin Ulydighed igaar og den Bekymring hun havde voldt hende. Og den Gamle tilgav gjerne, kyssede sit Barn, velsignede hende, bad hende omhyggeligt at laase Døren til, og gik. — Marie adlød Moderens Befaling, og da hun var allene satte hun sig paa Sengen og tænkte over sin Skjebne. Dunkel laae Fremtiden for hende, kun det var hende klart, at der uden den unge Jæger ingen Lykke var for hende herneden, og alligevel drog Zigeunerindens Ord og en indre Varselsstemme hende bort fra ham; hans elskede Billede vinkede hende, en Gysen betog hende, naar hun tænkte paa at elske ham. Saaledes følte hun sig bortstødt og dog uimodstaaelig fængslet.

Da bankedes sagte paa Husets Dør — hun saae ud, han stod nede og bad med et bønligt Blik om at vorde indladt. Hendes Hjerte drog hende til ham, Anelse, Gysen, Spaakvindens Varselsord var glemt, hun listede sig ned og stod med bankende Hjerte ved Døren, skjælvende satte hun Haanden til Laasen, endnu var den lukket, da lød hans bønlige Stemme, Længsel greb hende, Slaaen klirrede, Døren aabnedes, Ynglingen traadte ind. Rødmende stod den

hulde Moe nu for ham, stærkt blussede hendes Kinder af Elskov og Undseelse, men Ynglingens beskedne, sædelige Adfærd gav hende Mod, hun bad ham følge sig, og førte den Lykkelige op paa sit Kammer.

Der stod han i al sin Skjønhed ligeover for hende, med de blonde Lokker ned over Skuldrene, med de funklende Øie. Ogsaa hun stod der, skjøn som en Rose, der førstegang aabner sin Kalk i Vaarsolen, taus, fordybet i Beskuelsen. „Marie, sagde han omsider: vi skilles ad. Mig vinker Hjemmet, Dig binder Dine Forældres Løfte til en værdig Yngling. Der blev mig kun tilbage: at sige Dig Farvel. Den arme Jæger har Intet at byde Dig uden sit Hjerte, det er saa lidet." — „Lidet?" afbrød ham Marie med skjælvende Stemme. — „Ja lidet i Verdens Øine, i Dine Forældres Øine." — „Men meget, meget i mine!" udbrød Marie fyrigt. — „Virkelig, kjære Marie? sagde Ynglingen: saa skjenk mig i denne hellige Stund et Minde, et Pant paa Din Kjærlighed: denne Kjæde, som hænger om Din Hals med den Skuemynt, som hviler der, hvor jeg ofte drømte mig saa lykkelig at hvile!" — „Ak Kjære! svarte hun: det er en dyrebar Gave, skjenket mig paa min Daabsdag. Jeg skulde aldrig skille mig derved, sagde han, som gav mig den, thi min Lykke var knyttet til denne Kjæde." — „Og Du vil nægte mig min første Bøn?" sagde Ynglingen bedrøvet. — „Der, tag den! sagde Marie: og gjaldt det endog mit Liv, jeg offrede Dig det gjerne!" — Henrykt tog Ynglingen Kjæden og gjemte den i sin Barm. „Alt, Alt vil Du offre mig, Marie?" udbrød han derpaa. —

„Alt hvad der ikke strider mod Guds Bud!" sagde Pigen. — „Saa flyv med mig!" raabte Jægeren rask. — „Mine Forældre skulde jeg forlade?" — „Naar jeg sværger Dig til, at Du daglig skal faae dem at see, vil Du saa følge mig?" — „Og hvorhen, hvorhæn?" raabte Marie næsten bevidstløs. — „Didhen hvor Kjærlighed og Lykken throner! Tag denne Kjæde tilbage som Tegn paa min Troskab, den har nu hvilet ved mit Hjerte, den gjorde Dig alt som Barn til min Eiendom, modtag den nu som et Pant paa min Troskab. Og nu, huldе Brud! udbrød han fyrigere: modtag Indvielsens Kys!" Han trykte et sagte Kys paa hendes Pande, lette Skyer omsvævede hende, flygtige Luftgestalter omkredsede hende, Søvnens Genius viftede med sin Valmuestængel over hendes trætte Øine, og Moderen fandt hende ved sin Hjemkomst hensluмret.

En yndig Drøm sysselsatte den Slumrende. Det var hende, som om hun laae i et med Blomster festlig smykket Kammer. Morgensolen, der kastede sin Straale igjennem de runde Ruder, førte hende en veldædig Luftstrøm imøde, det blev stedse varmere omkring hende, Luftens Puust blev hende stedse mere qvægende: Lidt efter lidt udviklede sig en Taage, lig et Sølverflor, af denne Luftstrøm og af Taagen fremsvævede et Englehoved ligesom indhyllet i et Slør. Men dette gled langsomt ned, Vingerne spillede i Solstraalerne, Engleansigtet kom hende nærmere, hun gjenkjendte Yngligen, det samme himmelske Blik i Øier, som da han bøiede sig for at kysse hendes Pande. Formerne bleve kjendeligere, Vingerne be-

vægede sig, Gestalten nærmede sig, bøiede sig sagte henover hendes Legeme, og hævede det stille iveiret. Fast trykket til en luun Barm, svævede hun bort derfra paa Solstraalen. Hun lukkede det blændende Øie, stedse høiere og høiere svang de sig, paa Klippetinderne hvilte de, og Vingerne berørte de mægtige Granitfjelde — da aabnede Jorden sig, Gestalten tabte sine Vinger, og fast sluttet i dens Arme sank hun alt dybere og dybere i Afgrundens Svælg — det var Nat omkring hende, kun Skuemynten paa hendes Bryst lyste for dem som en venlig Hesper paa deres Valfart i det rædsomme Mørke. Men snart fremstraalte nu et Lys, som Øiet neppe kunde taale, som naar Myriader Stjerner tindre paa Firmamentet en kold Vinternat. I en Hule, som de svævede forbi, brændte et Ildhav, som naar Vesuv udspyer sine Luer. Omsider nærmede de sig Stjernetemplet. Her dalede Ynglingen ned i en høi Hvælving, oplyst af en Ildstraale, der faldt ned igjennem Kuppelens Chrystal, og lagde hende paa et mooskiædt Leie. „Slumre sødt, Marie, i Din underjordiske Bolig!" hvidskede Gestalten — hendes Øine lukkedes.

Da hun vaagnede, sad en Yngling i et grønt Klædebon med en Mooskrands om sine gule Lokker, ved hendes Side. Det var Jægeren, kun elskværdigere og skjønnere. Omkring ham syslede Dverge og Ynglinger, som lignede ham i Skabning, dog ei saa skjønne. „Eders Herskerinde! udbrød han: bøier Eder for hende, og saalænge hendes og min Herre skjenker hende Livet, saalænge ærer og adlyder hende som Eders Dronning." — Alle bøiede sig for

hende, Yngligen vinkede, Aanderne forsvandt. Da gned Marie sine Øine, hun vilde vaagne af sin Drøm, men Templet, Ildstraalen og den Elskede stod hende bestandig for Øie; smilende sagde Denne: „Du drømmer ikke, huldе Marie! Du er vaagen, og hviler i Din Elskers Arm.“ — „Retfærdige Gud, hvor er jeg!“ raabte hun, og sprang af sit Moosleie. — „I Kjærligheds Favn, svarte Yngligen, og trykte hende til sit Hjerte: i Jordaandernes Kongeborg, i hans Bolig, som fra Din første Tilværelse har omsvævet Dig, og som nu sætter den rene Mø paa sin Throne. Thi reen som Ilden hernede og kydsk som Isen hist-oppe, maa den Herskerinde være, som, bortført fra Oververdenen, her skal dele mit Leie.“ En Gysen gjennemfoer den Arme og drog hende bort fra Jordaandens Barm, men Kjærlighed drog hende atter til ham; sødt og inderligt trykte hun sig til sin Elsker, og hengav sig til hans evige Eiendom.

Da Fader Hans om Aftenen kom hjem med sine tvende Sønner, var hans første Spørgsmaal efter Marie. „Hun sover, sagde Moderen: vi vil ikke vække hende. Du skulde kun have seet det venligtsmilende Ansigt, hvormed hun laae der — hun maa vist have havt en behagelig Drøm.“ Faderen og Gotthold fulgte hende i Stuen, men den omhyggelige, hjertensgode Joseph listede sig varligt opad Trappen og lyttede ved den halvt aabnede Dør. Alt var stille; da aabnede han sagte Døren og saae ind — Alt var tomt, men Kammeret smukt pyntet med Myrther og Roser og Blomster, og en Krands af Rosenknopper med en

knækket Lillie i Midten, laae paa den Pude, hvor man endnu tydeligt kunde see, at Maries Hoved havde hvilet. Forskrækket løb Joseph ned og fortalte Forældrene, hvad han havde seet. De ilte op, saae Blomsterne og Krandsen, og Joseph udbrød med Smerte, da han havde betragtet den nøiere: „See den brudte Lillie, den er vor Maries Billede!" — Gotthold og Faderen, som havde mere Fatning, trøstede ham og den grædende Moder. „Ak, jeg har styrtet hende i Nød og Fortvivlelse!" raabte hun, og forbandede sin Hoffærdighed. — Men da Marie ikke næste Morgen kom tilbage, da sørgede de over den Forsvundne som en Død, og Joseph var utrøstelig. Men i Gruben overfaldtes han af en forunderlig Søvn. Han lagde sig ned paa en Klippeblok, og see! i Drømme viste sig den elskede Søster for ham, i et hvidt og grønt Gevandt, og sagde til ham: „Berolige Dig, kjære Joseph! Jeg lever vel, Kjærlighed gjør mig lykkalig, snart sees vi igjen." — Ved Hjemkomsten fortalte Moderen, at hun til samme Tid havde havt den samme Drøm som Joseph. Dette gav dem Haab om, at hun endnu levede, og at de snart vilde faae hende at see igjen. — Med Hengivenhed i Forsynets Tilskikkelser saae de nu det forønskede Gjensyn imøde, og Erindringen om den hulde Marie forsødede mangen møisom Dag.

Imidlertid henrandt Timer og Dage i Fryd og Lykke for Marie. Hendes Ægtefælle hang ved hende med den inderligste Kjærlighed og opfyldte alle hendes Bønner. Igjennem den Granitklippe, som adskilte hende fra Schachten, ledte han en Chrystalaare, saa

at hun hver Dag kunde see sine Forældre og sine kjære Brødre.

Tiden læger ethvert Saar. Snart blev hendes Familie muntrere, og Marie saae nu en ung Kone bringe Middagsmaden. „Gottholds Kone! sagde Jordaanden til hende: en tro, flittig Kone.“ Men efter nogle Maaneders Forløb blev Denne borte. — Moderen kom atter selv. Men det varte ikke længe før Gottholds Kone kom igjen i Schachten med et lille venligt Barn ved Brystet. Da kastede Marie sig græ-dende om sin Ægtefælles Hals, han forstod hendes Taarer, men standse dem kunde han ikke.

Kun den rene Møe maatte Jordaandernes Drot vælge til Gemalinde, og var hun engang Underver-denens Dronning, saa var hun for evigt traadt ud af Jordboernes Kreds. Kjærlighed skulde erstatte Alt: Modergleederne, Barnesmilet, Sollyset, Maane-glandsen — ak! og dog kunde Kjærlighed ei skjenke hende den høieste Erstatning. Vel henlevede hun den hende tilmaalte Tid i en evigt blomstrende Vaar, uden at kjende til Tidens forstyrrende Vælde; men den aandige Forbindelse var uden Frugt, intet Kjærlig-hedspant kunde hun trykke til sit Hjerte, hun stod stille i Tidens Kredsløb, hun havde Intet at haabe, Intet at tabe. Barnet paa Kathrines Arm vakte en bræn-dende Længsel i hendes jordiske Bryst. Sukkende trykte Jordaanden hende til sit Hjerte og følte sig fat-tig mod den ringeste Jordorm, der træt og mat af moisom Graven efter Bjergets Skatte, kan trykke det elskede Barn til sit Bryst, naar han kommer hjem. „O, Aandeverdenen er langt over Eder, I Jordens

Pillegrime! udbrød han med Smerte: den skuer gjennem Luftregionerne ud i det umaalelige Fjerne og svæver paa lyslette Vinger fra Klode til Klode; den trænger ned i Jordens Skjød og fremfører dens Skatte, den bader sig som Salamander i Ætnas Luer og dukker som Undine i Havets Chrystal; men det inderlige Baand, som knytter Mennesket til Livet, Faderglæderne og Modersorgerne, dem føler Aandeverdenen ikke, den Uforgængelige, som ikke trænger til Gjenfødelse!" Marie sank til hans bankende Bryst, og saae ham beroliget og trøstig i det mørke Øie.

Aar henrandt, stedse mattere og dunklere svævede den forsvundne Maries Billede for Faderens og den trofaste Moders Blik, kun i Josephs Hjerte stod det endnu med levende Farver, og Længselen efter den elskelige Søster voxte med Aarene. Men Længselen slaaer forgjeves sine matte Vinger mod Skjebnens Storm, afmægtig synker den i Fortvivlelsens Skjød. Joseph blev alvorlig og sørgmodig, med Ligegyldighed saae han Forældrenes Formue voxe, uden Avind saae han den flittige Gotthold agtet som Stiger, kold gik han de venlige Piger forbi. Ingen lignede dog hans kjære Marie. Han var flittig og arbeidsom, men stille og indsluttet, ja begyndte endog at skrante. Alt i flere Uger havde han været fra Gruben, men en Dag lokkede en venlig Drøm om Marie og den oplivende Foraarssol ham ud, og Intet kunde afholde ham fra at følge sin Fader i Schachten. — Da nu Fader og Søn stode ved Nedgangen til Gruben, foldede de deres Hænder og holdt en stille Bøn. Endnu engang bad Faderen den blege Joseph at

vende tilbage, men Denne tændte smilende sin Lampe og steg trøstig ned under en from Sang. Arbeidet vilde slet ikke fremmes idag og Faderen vilde alt vende om, som Barbara kom med Middagsmaden. Under Maaltidet sagde Joseph, hvis Tanker idag uafladeligt dvælte hos den forsvundne Marie: „Ak Gud, hvor mon hun nu er, den gode Søster?" — „Sæt Din Lid til Gud, sagde Faderen: fat Mod og beed til Ham, som har Maries og vor Skjebne i sin Haand!" Den Gamle tog sin Hætte af og foldede sine Hænder, ligesaa gjorde og Barbara og Joseph, og sagde: „Fader i Himlen! Du som med faderlig Haand leder og beskjermer Dine Børn, til Din Godhed og Barmhjertighed anbefale vi vort tabte Barn, før hende tilbage i vore Arme, leed hende efter Din Viisdom og før os til hende!" — „Amen!" sagde Joseph, og idetsamme rullede det som et stærk Tordenbrag henover deres Hoveder, Klippestykker og Jordmasser styrtede ned, og Gruben lukkede sig til en Grav.

Barbara vred Hænderne. „Fortvivl ikke, Moder! sagde Joseph: Kom Fader, lad os arbeide, maaskee vi kunne bane os en Vei af dette Mørke." — Men al deres Møie var forgjeves, Lysene sluktes, Luften blev qvalmere, afmægtige sank de ned. — Da stod Jægeren for dem, netop saaledes, som de havde seet ham ved Barnedaaben, med en Fakkel i den ene, og en Valmuekrands i den anden Haand. „Redde Eder, sagde han veemodig: tør og kan jeg ikke, men forvandle vil jeg en qvalfuld Død til en rolig Slummer." Han berørte deres Pande med Valmueblomsterne, og de sank hen i den evige Dvale.

Da Marie samme Dags Middag gik hen til det Sted, hvor hun kunde see sine Kjære gjennem Chrystalaaren, var den forsvunden. Engstelig saae hun sig om, hendes Gemal var borte, ingen af de tjenende Aander kunde give hende Oplysning herom. — Omsider kom hendes Husbonde, sørgmodig, stille og indsluttet. Han gav Aanderne et Vink, og de forsvandt. „Marie, sagde han bevæget: Himlen sætter Dig idag paa den haardeste Prove. Jeg kan nu føre Dig til Dine Slægtninge, Du kan være hos dem, og blive hos dem!" Glæden tindrede i hendes Øie, hun faldt sin Gemal om Halsen, og var som ude af sig selv. „Fat Dig, min Elskede! sagde Jordaanden: Hold Maade med Din Glæde, en Slange lurer under Roserne. Den jeg favner, udbrød han høitideligt: er indviet Underverdenen, vender aldrig tilbage til Solen, har intet Samqvem med de Levende — men vel med de Døde!" — „Barmhjertige Gud! raabte Marie: død!" — „Ja, Dyrebare, Din Fader, Din Moder og Joseph sove den evige Søvn. Gruben styrtede sammen, og de hvile ikke langt fra Dig." — „Saa led mig hen til dem, at jeg i Døden kan favne dem, som det nægtedes mig at favne meer i Livet!" Taus rakte han hende Haanden, og ledte hende ind i den Schacht, hvor de Hensovede hvilte. Friske og blomstrende laae de her og syntes at slumre. Marie troede, at de sov, hun mindedes hiin underlige Søvn, der havde ført hende ned i de underjordiske Haller, og nærmede sig sagte hen til dem. Men nei, deres Søvn var Døden. „O Forkrænkelighed

hvor er Du frygtelig! udbrød Marie, ved Synet af de Kjære: O min Elskede, staaer det i Din Magt, saa frels dem fra Forraadnelse, at jeg hver Dag kan trykke de Dyrebare til mit Bryst, uden at skrækkes tilbage fra dem!" — „Hvad her hviler, er mig underlagt, det Døde tilhører Underverdenen!" sagde Jordaanden, tog en Phiole og dryppede Balsomdraaber paa de Hensovede. „De blive som de ere, og forraadne aldrig!" sagde han sørgmodig. — „Kom, bad Marie: og lad Dine Tjenere plukke Blomster til mig, jeg vil flette Krandse og pryde Graven med dem, o lad disse grønnes evigen!"

Da oploftede Jordaanden sin Høire, og Klippemasserne hvælvede sig over dem og dannede en Grotte, i hvis Midte en evig ligesom himmelsendt Lue blussede. „Er Livets Ild slukt, saa brænde idetmindste Dødens Lue!" sagde han, og vandrede tilbage med sin Hustru gjennem de skarptkantede Klipper. — Næste Dag prydede Marie Grotten med friske Blomster, omkring Forældrenes Ilser slyngede hun to Krandse af Eviggrønt, men i den elskede Broders Lokker flettede hun hvide Lillier. „Skal ogsaa jeg engang henslumre, da smykke Du, min Elskede, mit Haar, med Rosenkrandsen og den knækkede Lillie, og stæde mig til Hvile ved Disses Side." Saa talte hun bevæget, Jordaanden trykte hende til sit Hjerte, og Fremtidens Genius svævede mørk henover hendes Hoved.

I flere Aar havde man arbeidet paa den sammenstyrtede Grube; den havde været for riig til at man ikke skulde vove Alt for igjen at faae den i Gang. Alt havde man faaet Bugt med Vandet, alt var

Schachten selv og Stollerne tilgængelig, saa man haabede, at være nær ved Maalet.

Det var den 26de Juni Aar 1563, at Goslars Borgere under Klokkelyd i et festligt Optog droge ud til den sammenfaldne Grube. I Spidsen gik den pyntelige Overstiger, Gotthold Bungert, ved hans Side den ærværdige Præst fra Elbingerode, Johannes Bungert, hans kjære Broder, bagefter dem Bjergfolkskaren, Grubens Forstandere og det høie Raads Deputerede. — Da man nærmede sig Gruben, fremtraadte Præsten og holdt en rørende Tale, hvori han berørte sine kjære Forældres og sin Broders Død. Han opmuntrede Forsamlingen til at tage Exempel af de Afdøde, som stedse havde ført en Gud velhagelig Vandel og derfor sikkert havde faaet en hurtig, blid og salig Død; han formanede dem til at gjøre Bod og angre deres Synder, før de begyndte det vigtige Værk og gik Døden imøde, og saa efter en stille Bøn at fuldende deres Gjerning med Gud. — Herpaa fulgte en dyb Taushed, Præsten læste Herrens Bøn og lyste Velsignelse over Forsamlingen. Nu skred man raskt til Værket, Bjergfolkene fore ned. De Øvrige stode i bange Forventning.

Alt kunde man fornemme de hule Drøn og Hammerslag i Schachten, da slog Overstigeren et vældigt Slag, saa det rungede i Klippen, og et klart Lys straalte dem fra neden af imøde. Bjergfolkene stødte og vilde ikke arbeide mere. Det rygtedes deroppe. Da foer den modige Johannes, som kjendte Nedgangen fra sin Barndom af, med Bibelen i Haanden,

ned i Schachten, og da han kom til Aabningen, hvorigjennem Lyset straalte, da blev ogsaa han saa underlig tilmode, men tillidsfuld til Gud, opløftede han sin kraftige Stemme: „Hvo Du end er, Aand eller Kobold, saa besværger jeg Dig iden hellige Treenigheds Navn, at Du lader Dit Blændværk fare og ei hindre de fromme Svende i deres Arbeide!" Da drønede Klippen under ham, Bjerget skjalv og med et rædsomt Buldet rullede en Granitblok ned for deres Aasyn, Gotthold og Johannes stode ved Indgangen til en oplyst Hvælving, smykket med Blomster. Derinde laae venlig og smilende Hans Bungert med sin Barbara og Joseph, og ved Siden af dem Marie med den friske Rosenkrands om de gyldne Lokker. I en Fordybning sad en Yngling i et grønt Klædebon med en Cypressekrands i Haaret. Han truede ad dem, men da Gotthold og Johannes faldt paa Knæe og nævnte de Gjenfundne ved deres Navn, da forklaredes Ynglingens Aasyn, og han smilte dem venligt imøde. Alle Bjergfolkene faldt paa Knæ og bad en andægtig Bøn. Da reiste Ynglingen sig, brød en Blomst af hver Krands, og en Luftstrøm førte Blomsterne hen til de tvende Brødre. Da nu Bønnen var tilende og man havde reist sig, da hørtes som en fjern Torden, og en nedstyrtende Klippe skjulte Gravhvælvingen for deres Øine. — Hele Skaren iilte op, og da den sidste Mand havde naaet Dagslyset, drønede det i Jorden, og med frygteligt Brag styrtede Gruben sammen.

Saa ofte man siden har forsøgt at befare Gruben, styrter det, man har arbeidet om Dagen, sam-

men om Natten. Nu har man i to hundrede Aar ikke prøvet derpaa.

(A. von Tromlitz.)

Sangerinden.

Klubselskabet havde idag indfundet sig særdeles talrigt, men Krig og Stadens Nyheder, den store Keisers Felttog til Rusland og Opdagelsen af en Tyvebande bleve forglemte; den skjønne Jomfru B., der idag som Donna Anna i Mozarts Don Juan havde henrykt de forsamlede, idetmindste mandlige Tilhøreres Ører og Øine, var den eneste Gjenstand for den temmelig levende Samtale. En saa skjøn Stemme af en saa skjøn Mund, og endnu skjønnere Legeme, saadan en Declamation, saadan en Anstand, var endnu ikke hørt eller seet i ***. Og hvad der endnu forhøiede det Underfulde: Jomfru B. var hverken Italienerinde eller Franskmandinde, men et tydskt Fruentimmer, og ovenikjøbet født og opdragen i ***. Desuagtet flød alt over af hendes Roes, og Alle syntes det ubegribeligt, hvorledes det var muligt, i tre Maaneder, — saalænge var det siden hendes sidste Fremtrædelse, — at gjøre saadanne Fremskridt.

„Nu, Greve, sagde Chevalier F. til den unge Grev K., der sad taus i en Krog: hvad feiler Dig? Me-

dens vore Læber flyde over af den Herliges Priis, sidder Du kold og indsluttet i Dig selv! Skulde den himmelske Pige ikke have fundet Naade for Din strænge Dommerstol? skulle Du maaskee have noget at udsætte paa hende? Har Du vel i Dit Liv seet en skjønnere Fod? en herligere Skabning, en hvidere Barm, en rosenrødere Mund, eller mere talende Øine?" Et dybt Suk var Grevens Svar. — „Ak! nu forstaaer jeg, blev Chevalieren leende ved: den lille Hex har gjort det ved Dig. Trøst Dig, min sukkende Hyrde! med Din Skabning og Din Formue finder man overalt aabne Dørre."

Greven. Jeg skulde dog aldrig troe, Chevalier! at Du regner den Engel til de almindelige Sangerinders Klasse? Har Du forglemt, at der i hele Staden kun er een Stemme om hendes sædelige Opførsel? at hun er ligesaa dydig som skjøn — ?

Chevalier. Dydig? ha, ha, ha! Nu ifandhed! I Tydskere ere et godmodigt Folk! hvor man dog kan faae Jer til at troe alle Ting! At troe paa en Sangerindes Dyd! — C'est bien Allemand! (det er meget Tydsk) vilde mine Landsmænd sige, naar de hørte det.

Greven. Den som selv ingen Dyd har, kan vist nok ikke heller troe paa Andres.

Chevalier. Jo, Du skulde lære mig at kjende Sangerinder! Nei! følg mit Raad: kast en Haandfuld Dukater i Forklædet af Din Lucretias Kammerpige, at hun paa behørig Maade kan rose den gavmilde, smukke, unge Herre for sit Herskab; tag derefter Din bedste Uniform paa, besæt Dine Finger

med Brillanter; lad Dig melde, tal om Dine Godser, viis hende Din Equipage, byd hende en god rund Summa i Maanedspenge, og forend tre Dage ere omme, er Du Hane i Kurven.

Greven. Du taler som en Franskmand.

Chevalier. Takker for Complimenten. Dog, Hr. Greven behager at tvivle paa mine Ord, det tilkommer mig derfor, at skaffe Beviis. Jeg vil opsætte et nysseligt Kjærlighedsbrev i Dit Navn; dette afskriver Du, og sender det til Damen, og naar Svaret ikke falder gunstigt ud, saa bøder jeg for min Formastelse med et halvt Dusin Flasker Champagne; men i modsat Fald betaler Hr. Greven et heelt Dusin. (holdende Haanden hen mod ham) Gjelder det?

Greven. For at beskæmme Dig. (slaaer til) Det gjelder!

Chevalier. Prægtigt! Imorgen gandske tidligt har Du Din Billet-doux. Jeg vil strax tale med Klubverten, at vi imorgen Aften kan faae lutter ægte Draaber.

Greve Edvard von L. var et betydeligt Huses eneste Arving; opdragen under en brav Faders og en ligesaa retskaffen som klog Hovmesters Opsyn, voxte den tydske Yngling kraftigen iveiret, lige sund paa Legeme og Sjel. Vistnok havde hans Kammerraters Omgang og Exempel i det halve Aar, han som Lieutenant havde staaet i den fyrstelige Garde, forandret og afslebet meget hos ham; vistnok havde Temperament og forførerisk Leiligheder, som i Residentsen ikke kunde mangle den skjønne Yngling, forledet ham

til mangt et Feiltrin; dog var det endnu stedse lyktes ham — takket være hans Grundsætninger! — udaf en rivende Strøm at redde et ufordærvet Hjerte. Hans bedre Følelse satte sig derfor voldsomt op imod det frække Sprog i den lille Billet, som Chevalieren følgende Morgen sendte ham; men Frygt for Verdensmandens Spot, og Ønsket, at blive bekjendt med den skjønne Sangerinde, som havde gjort et hidtil ukjendt Indtryk paa hans Hjerte, lod ham overdøve den misbilligende indre Stemme, og afsende Afskriften. Med ængstelig Utaalmodighed ventede han det længe bortblivende Buds Tilbagekomst; endelig kom det, og bragte følgende Svar:

„Hr. Greve! Hvad kunde berettige Dem til at gjøre en uskyldig Pige, som tør smigre sig med, at hun med Værdighed har vidst at bevare et uplettet Rygte, et saa vanærende Tilbud? Er det min Stand, paa hvilken en saa ydmygende Fordom hviler, der gav Dem Mod til dette foragtelige Skridt: saa maa De vide, at der gives Undtagelser fra enhver Regel, at man finder den sande Dyd, ei allene i Palladser, men ogsaa i Hytter, at en Sjel, som gløder af Konstens himmelske Ild, er ophøiet over Lasten, i hvor glimrende en Skikkelse, der endogsaa nærmer sig. — Den Mand er at beklage, som har tabt Troen paa al qvindelig Dyd. At foragte er den Vellystling, som i yppig Overmod indbilder sig: at for Penge er Alting fal.

Julie B."

Opblussende i piinlig Følelse af dyb Beskæmmelse, stod Edvard ved Læsningen af disse Linier.

Første Gang havde han, forblindet af Lidenskab, ladet sig lokke til et Skridt, hvorfor han maatte rødme. Han elskede en Pige, der foragtede ham som en Vellystling, en Pige, som han nu ærede, lig et høiere Væsen, efterat han havde lært at kjende hendes Værd. Denne Tanke var ham utaalelig. Han ønskede, at gjøre det godt igjen, at retfærdiggjøre sig for den Elskede, at bibringe hende en anden Mening om sig. Han skrev et andet Brev til Julie, hvori han reentud tilstod hende, hvorledes han var kommen til at fornærme hende, og endte med Bøn om Tilgivelse.

Han haabede, at hun vilde svare, og at han saaledes skulde finde Leilighed til mundtlig at overtyde hende, at han ikke fortjente saa haard en Dom. Men Julie svarte ikke, og Greven var i Fortvivlelse. Forgjeves søgte han Leilighed til at komme Julie i Tale, men han fandt ingen. Kun paa Scenen saae han den Elskede; hendes himmelske Sang, hendes herlige Spil, trykte Pilen, stedse dybere ind i hans saarede Hjerte.

En Aften sad han i Parterret og lyttede med bittersøde Følelser til den Tilbedtes Nattergaltoner. I Mellemacten begyndte en Samtale om den lovpriste Sangerinde mellem hans Naboer. Man talte meget om hendes Konstfærdighed, endnu mere om hendes Skjønhed og Knipskhed; en ung riig Laps trak betydningsfuldt paa Skuldrene, og da man bad ham om en Forklaring, gav han tydelig at forstaae: at han levede paa en fortrolig Fod med den skjønne Sangerinde. Harmfuld sprang Edvard op, og kaldte Pra-

leren høit en lumpen Bagvasker. Der opstod et heftigt Mundhuggerie, som endte sig med en Udfordring. Følgende Morgen gik Tvekampen for sig. Vrede og Tørst efter Hevn gjorde, at Edvard, der ellers var en øvet Fægter, glemte sin Konst, og fik af sin Modstander et dybt Saar i Armen. Da Striden, og den derpaa fulgte Udfordring, skete offentlig i Skuespilhuset, saa blev Tvekampen naturligviis ikke fordulgt. Ogsaa Julie fik Underretning baade om den og om Grevens Saar. Kort skrev hun til Edvard følgende Billet:

„Hr. Greve! Dybt har Deres Ædelmodighed rørt mig, med hvilken De fremstod som Forsvarer af den bagvaskede Uskyldighed; men ligesaameget smerter det mig ogsaa, at jeg skulde være den uskyldige Aarsag til den Ubehagelighed, som udsprang for Dem af denne Deres ridderlige Daad. Maatte den Erklæring: at De ved denne ædle Handling fuldkommen har retfærdiggiort Dem i mine Øine, og Bøn om Tilgivelse for mine tidligere haarde Ytringer, skaffe Dem nogen Erstatning!

Julie B."

Disse Linier og Julies gjentagne Efterspørgsel om hans Befindende, virkede saa veldædigt paa den Syge, at han efter en kort Tids Forløb kunde forlade Sengen. Saasnart hans Kræfter tillode det, ilte han til Julie, for at takke hende for hendes ømme Deeltagelse i hans Skjebne. Han lod sig melde — og blev afviist. En Time efter fik han følgende Billet:

„Hr. Greve! hjertelig ondt gjorde det mig, at jeg ikke torde modtage Deres Besøg. Jeg har intet

uden mit uplettede Rygte; den Mand, der saa hoimodig satte sit Liv paa Spil for dette Rygte, kan ikke ville: at Staden skal troe, han har handlet af Bihensigter. Min Tak og Bevidstheden om en ædel Handling ville være ham nok.

Julie B."

Neppe havde Edvard læst denne Billet, før Regiments-Adjutanten treen ind og fordrede hans Kaarde, idet han betydede ham: at han efter allerhoieste Ordre, formedelst overtraadt Duelmandat, var dømt til tremaanedlig Fæstnings-Arrest.

Det vil maaskee ikke være den bevaagne Læser ubehageligt, at erfare noget om vor skionne Sangerindes Kaar. — Julie var Forstmester Bs. eneste Datter. I sin tidlige Ungdom mistede hun sin Moder; Faderen, en klog Mand, som forunden sin tarvelige Løn intet eiede, og følgelig ingen Formue kunde efterlade Datteren, sørgede for at Julie berigede sig med Kundskaber, som kunde sætte hende istand til, efter hans Død, selv at erhverve sig sin Underholdning. — Med særdeles Forkiærlighed lagde Julie sig efter Musiken. Hendes skionne fuldtonige Stemme, uddannet af en dulig Mester, vakte megen Opmærksomhed i nogle Privat-Concerter, hvor hun lod sig høre. Hun havde just fyldt sit attende Aar, da et Slagflod bortrev den elskede Fader. Ene, sig selv overladt, stod hun nu i Verden. Da gjorde den derværende Theaterdirekteur hende det Forslag: som Sangerinde at opoffre sig til Theatret. Han var almindelig bekiendt, som en retskaffen Mand, og de Tilbud, som han gjorde Julie, vare glimrende. — I Begyndel-

sen blev hun vel afskrækket ved den Fordom, som hviler paa Skuespillerstanden; men den Overbeviisning, at Standen ikke kan adle Mennesket, men Mennesket derimod Standen, bestemte hende til at modtage Tilbudet. Med hvilken Lykke hun betraadte den nye Bane, vide vi allerede af denne Fortællings Begyndelse.

Julie havde en Ungdomsveninde, som for nogle Aar siden giftede sig med et ungt Menneske, der før var den ømmeste Elsker, men siden blev den utaaleligste Husstyran. Venindens sørgelige Skjebne gjorde Julie Hymens Baand forhadte. Hun besluttede: for evigt at fly de tunge Lænker, og blot at leve for Konsten som et frit selvstændigt Væsen, derfor skyede hun Omgang med Mandfolk, for at bevare sit Hjerte fra farlige Fristelser. Mange higede efter hendes Gunst, hendes Haand, men da hendes skarpe Syn bag den smukt bemalte Maske, snart opdagede lav Egennytte eller Sandselighed, saa blev hendes Hjertes Rolighed uangrebet. Den skjønne Grev L., om hvem enhver qvindelig Mund i Residentsen talte med Henrykkelse, var den første Mand, som truede denne Rolighed.

Den Maade, paa hvilken han søgte at gjøre sin Feil god igjen, og hans fremtidige Opførsel, interesserte hende; den ædelmodige Opoffrelse, hvormed han traadte i Skrankerne for hendes Ære, Saaret, som han fik for hendes Skyld, og Straffen ligeledes, Alt dette rørte hende i høi Grad. Hun følte sig førstegang i sit Liv en Mand forbunden, en ung, skjøn Mand, som virkelig inderligt elskede hende; hendes

Hjerte gjorde hende Taknemlighed til en Lov, og hvorledes kunde hun værdigere belønne ham, end ved at gjengjelde hans Følelser; men hvor bleve saa hendes Beslutninger, hendes Grundsætninger? Forgjeves søgte hendes Forstand, som hidtil, at beherske hendes Hjerte; den philosophiske Rolighed, hun havde været saa stolt af, var borte; hun elskede med den første Kjærligheds hele Ild, og vilde ikke tilstaae det for sig selv. Saaledes var under haard Strid tre Maaneder forløbne, uden at det var lykkes hendes Forstand, at bevinge det rebelske Hjerte.

Alt udbredte Natten sine mørke Vinger over Residentsen, da Grev L., løsladt af sin Arrest, indtraf i sit Logis. Han havde gjerne taalt sin Straf, thi han leed jo for den Elskede, og satte en Slags Stolthed deri. Tanken om hende skaffede ham rig Underholdning i hans Eensomhed, og gjerne vilde han have tilbragt sit hele Liv paa Fæstningen, naar kun Julie havde deelt hans Fængsel med ham. Hans første Udgang efter hans Tilbagekomst var i den Gade, hvor Julie boede. Han saae endnu Lys i hendes Værelse, skjøndt Midnatten allerede var forbi. Salig i den Bevidsthed, atter at være den Elskede nær, saae han stirrende paa hendes Vindue, i det Haab at faae Øie paa den Elskede selv, eller idetmindste hendes Skygge. Da blev det immer lysere i Stuen, det kom ham underligt for, men da de springende Ruder klirrede, da han saae Gardinerne lue klart iveiret, da løstes den frygtelige Gaade. Som en Rasende stormede han til den lukkede Gadedør, det skjøre Træe gav efter for hans Styrke, Døren faldt ind, og Edvard foer opad

Trappen til Julies Værelse. Røg og Damp slog ham imøde. Han sprængte Indgangen, hvorudaf Luen slog, han agtede ikke den svidende Flamme, og sprang modig ind i Værelset. En sagte Gispen lod sig høre fra et Hjørne, han foer derhen, greb om sig og følte et qvindeligt Legeme, favnede det med stærken Arm, og bar det gjennem Røg og Luer ud paa Gaden, hvor han bedøvet sank ned med den søde Byrde.

Julie havde den slemme Vane, at læse om Natten i Sengen. Hun havde hiin Aften spilt en angribende Rolle, derfor sov hun ind under Læsningen, som endnu aldrig før var hændtes hende. Det udbrændte Lys angreb Sengeomhænget, Flammen slog iveiret, Julie vaagnede af Heden og Dampen, hun forsøgte at redde sig, men sank bedøvet ned i en Krog, hvor Greven fandt hende nær ved at qvæles.

Edvard kom snart til sig selv igjen; med den kjærligste Omhu strøbte han at bringe den endnu stedse Besvimede tillive; endelig slog hun Øinene op, og stirrede forbauset paa Greven, som holdt hendes Hoved i sine Arme, men da man fortalte hende, med hvilken Opoffrelse han havde udrevet hende af Faren, da forkyndte et omt Blik og et mildt Haandtryk den Sødige Elskovs nære Lykke.

Ilden var imidlertid slukket, Skaden var ubetydelig, og Julie kunde vende tilbage i den forskaanede Deel af hendes Bopæl. Edvard ledsagede hende did, og fik ved Afskeden, foruden en varm Taksigelse, den Tilladelse: imorgen atter at torde spørge om hendes Befindende.

Denne Nat havde afgjort Julies Skjebne. Borte vare hendes Beslutninger, hendes Grundsætninger; hendes Hjerte havde sprængt de Kjæder, i hvilke det hidtil sukkede; det forlangte sin Ret, ubekymret om Verdens Dom, ei Forstandens misbilligende Indvendinger.

Edvard kom i Forstningen nogle Gange om Ugen, siden hver Dag. Julie foresatte sig ofte, at bringe Velanstændigheden et Offer, at afbryde Omgangen med ham, der dog ikke kunde føre til nogen lykkelig Ende; men hendes Hjerte, den mægtige Usurpateur, havde frarevet den ledende Fornuft Regjeringstoilerne, hun kunde ikke, ihvor ofte hun end foresatte sig det.

Tid og Leilighed ere mægtige Fjender, naar de staae i Forbindelse med et elskende Hjerte; efter faa Ugers Forløb kyssede Edvard den længe undertrykte Tilstaaelse: at han var elsket, fra Julies skjælvende Læber.

Julie indsaae det Svælg, som adskilte hende fra den Elskede, og Umuligheden, nogensinde at kunde vorde hans; men et elskende Hjerte forlanger intet uden Kjærlighed, det fryder sig i den salige Rydelse af det Nærværende, ubekymret for de Tordenskyer, der trække op i Fremtidens Baggrund.

Edvard var den lykkeligste Dødelige. Et nyt Liv var opvaagnet i ham; hvad han kun i søde Drømme vovede at ane, var blevet til Virkelighed: han blev elsket af hende, som han tilbad. Saaledes henrandt flere Maaneder i lykkelig Sorgløshed, da Edvard erholdt den Efterretning, at hans Fader var farlig syg. Med ængstelig Ømhed ilte den gode Søn

til Faderens Sotteseng, men han kom for sildig: en Time for hans Ankomst havde Oldingen fuldendt; hans sidste Ord var Velsignelse over hans elskede Søn. Dybt følte Edvard det uerstattelige Tab.

Den Afdødes Broder var Minister, en klog, men ligesaa stolt Mand, som ikke havde Sands for andet end Glands og Storhed. Han blev efter Faderens Villie den endnu mindreaarige Edvards Formynder. Paa hans Befaling maatte Brodersønnen forlade det Militaire, og opoffre sig til det diplomatiske Fag; thi Ministeren havde den Plan, ved Edvard at forhøie sit Huses Glands. Saa liden Tilbøielighed nu end Edvard havde til denne Vei, saa maatte han dog adlyde Fyrstens mægtige Yndling.

Han blev Legationsraad og opoffrede sig til sit Embede med dobbelt Iver, for efter fuldendt Arbeide at dvæle desto længere hos Julie, og for i hendes Arme at kunne finde Erstatning for den tørre Læsning af diplomatiske Akter. Hans Onkel var vel underrettet om hans Omgang med Sangerinden, men han smilte ad dette Galanterie, thi derfor ansaae han Edvards Kjærlighed.

Kort derefter tilbød sig et glimrende Partie for Edvard; Ministeren lod ham kalde. „Neveu, sagde han til den Forbausede: det er paa Tiden, at Du sætter Dig fast. Manden med Hoved vælger allige vel med behørig Forsigtighed, og da Forsigtighed, som Du vil vide af Erfaring, just ikke er unge Mænds største Dyd, saa har jeg sparet Dig denne Umage, og valgt for Dig. Jeg haaber Du vil være fornøiet med mit Valg; thi det er et Partie, som Ingen kan

have noget at indvende imod. Adel, Rigdom, Connexion, Ungdom, kort: alt hvad en ung Mand kan ønske sig, som vil gjøre sin Lykke ved Hoffet. Jeg behøver kun at nævne Dig Navnet, for at hæve enhver Tvivl. Det er den unge Grevinde N.

Edvard (bestyrtset.) Hvorledes, dyrebare Onkel, jeg skulde? —

Ministeren. I Morgen Kl. 10 kjøre derhen, derpaa besøge hende daglig, og om fire Uger forlange hendes Haand. Alt er incamineret; Du behøver ikke at frygte for nogen Kurv.

Edvard, (glemmende sig selv.) Aldrig?

Ministeren, (fornærmet.) Hvad var det? Jeg vil ikke haabe —

Edvard (har imidlertid fattet sig.) Tilgiv, naadige Hr. Onkel! Jeg — jeg føler endnu ingen Tilbøielighed til Ægtestanden.

Ministeren. Ingen Tilbøielighed? i Dine Aar? det kan Du bilde Andre ind. Et Ord saa godt som tyve: Du ægter Comtessen!

Edvard. Det gjør mig ondt, ikke at kunne adlyde Dem, thi jeg har fast besluttet, ikke at gifte mig.

Ministeren. Narrestreger! tossede Griller! Edvard! jeg raader Dig til Dit Bedste: lad det ikke komme til det Yderste! Du maa ægte Grevinden — jeg har givet mit Ord. Din egen Fordeel kræver det, og følgelig maa Du lystre.

Edvard. Skal jeg mit Hjerte til Trods? —

Ministeren. Hvor latterligt! Naar er det bleven Skik i vor Familie, ved Giftermaal at spørge

Hjertet tilraads? Her skal Fornuften allene føre Ordet. Eller skulde maaskee dette Lefterie med Theaterprindsessen? —

Edvard. Hold inde, Hr. Onkel! thi ved Gud, jeg vilde ikke rolig høre paa, at De tillod Dem Spotterier mod en Person, som jeg har største Aarsag til at agte.

Ministeren. Aha! blæser Vinden fra den Kant? Velan, unge Herre! Gaae Du nu hjem og overvei mit Forslag, og er Du idag fire Uger ikke forlovet med Grevinden, saa skal jeg bringe Din Primadonna til et Sted, hvor hun nok skal tabe Lysten til at kaste sit Garn ud efter Dig!" Med disse Ord gik den Fortornede bort.

Edvard kjendte sin Onkel og hans Magt; han vidste, at man fornærmede ham paa det omfindtligste, naar man satte sig op imod hans Villie. Han skjalv for sin Elskede, og ansporet af Fortvivlelse, fattede han den Beslutning: at vove et afgjørende Skridt.

I et Brev bekjendte han for Onklen sin Kjærlighed til Julie, og erklærede: at Intet i Verden skulle formaae ham til, at række en Anden sin Haand, at han ikke vilde bryde sig om Formue og Familieforhold, og til sit sidste Aandedræt trodse Magten. — Ministeren var alt for smidig en Hofmand til at han aabenbart skulde have givet sig i Kast med et forelsket Brunshoved; han havde jo flere Midler i sin Magt, som uden Opsigt førte ham til Maalet. Han talte ikke et Ord om Giftermaalet, men erkyndigede sig nøie ved sine Spioner, og byggede sin Plan paa de Efterretninger, som bleve ham meddeelte.

Edvard, skuffet af Onklens forstilte Venlighed, glemte det Forbigangne, og levede som forhen: lykkelig ved Julies Kjærlighed. Men pludselig tabte hun sit glade Lune, hun blev adspredt og nedslaaet, dybe Suk slede sig uvilkaarligt fra hendes Bryst, endogsaa Taarer fyldte ofte hendes Øine. Naar Edvard mærkede det, søgte hun vel at fatte sig og synes munter, eller naar hun ikke anderledes kunde, foregav hun, at hun ikke befandt sig vel, og at hun frygtede en foreslaaende Sygdom; og virkelig fandt Edvard, da han nogle Dage efter besøgte hende, at hun laae syg tilsengs. Lægen, som Edvard spurgte om hendes Tilstand, trak betænkelig paa Skuldrene. Fra nu af veeg Edvard ikke meer fra hendes Seng, undtagen naar hans Embedsforretninger kaldte ham. En Aften, da han ilte ud af Geheimekabinettet med hastige Skridt gjennem Gaderne til den Elskte, kom Julies Pige ham grædende imøde, og forkyndte ham hulkende: at hendes Herskab for et Qvarteer siden var — hensovet.

Bedøvet af dette skrækkelige Budskab tumlede Edvard hen til en Pille. Da han blev sine Sandser mægtig, foer han op, og styrtede ind i Julies Vaaning. Der laae hun, den Elskede, stiv med tillukte Øine — et Liig! Fortvivlet kastede han sig over den Afsjelede, som om han med sine Kys vilde indaande hende nyt Liv; forgjeves - hun var og blev død. Han havde ingen Ord, ingen Taarer for sin Smerte, og som just derfor raste desto grummere i hans Hjerte. Forgjeves søgte man at faae ham bort fra Liget; rasende bortstødte han Lægens hjelpende

Haand, indtil han endelig nedsegnede udmattet og afmægtig.

Man bragte ham hjem, allerede næste Morgen viste sig Kjendetegnene paa en heftig Feber. Flere Uger laae han uden Bevidsthed, og Lægerne tvivlede om hans Helbredelse. Dog seirede omsider hans usvækkede Natur: han kom sig, skjøndt langsomt. Saasnart han var bleven fuldkommen frisk, var hans første Gang til Julies Grav, omendskjøndt Lægen udtrykkelig havde forbudet det; her udgjød han hede Taarer. Daglig gjentog han denne Gang. Død for alt, hvad der foregik omkring ham, havde han kun Følelse for Smerte over det uerstattelige Tab. Onklen forsøgte forgjeves at opmuntre ham, og da han endelig gjentog sit forrige Andrag om Edvards Formæling, erklærede Denne fast og bestemt: at han aldrig ville gifte sig. Ministeren nedslugte sin Ærgrelse og haabede paa Fremtiden.

Paa denne Tid gav Preussen det undertrykte Tydskland hint store Exempel, da det søndersprængte det franske Tyrannies Lænker. Den Tanke, at ende et glædeløst Liv i Kamp for Frihed og Ret, begejstrede Edvards slappede Livsaand med ny Daadkraft. Hemmeligt forlod han sit Fødeland, som endnu sukkede under Aaget, og lod sig under et fremmed Navn enrollere ved et preussisk Frikorps. Foragt for Døden gjorde ham til Helt, det Farligste paatog han sig helst. Saaledes traf det sig, at, da han i en Forpostfægtning satte efter den flygtende Fjende, og fjernede sig for langt fra sine Kammerater, blev han om-

ringet, efter en rasende Modstand reven af Hesten og fangen.

Med halvtredsindstyve Ulykkesbrødre, bragte man ham over Frankfurt til Frankrige. Fangerne bleve strængt bevogtede, og torde ikke tale med nogen af Publikum. Om Dagen førte man dem under stærk Bedækning fra Station til Station, om Natten bleve de indsperrede i Kaserner, Slotte eller Kirker. Endelig ankom de efter en lang besværlig Marsch til Ch., deres Bestemmelsessted.

Da Toget drog gjennem Gaden, som førte hen til Slottet, hørte Edvard, der hensunken i Tanker stirrede hen for sig, et høit Skrig; han slog Øinene iveiret, og saae nogle Skridt bag ved sig en Dame, der afmægtig var segnet i hendes Ledsagerindes Arme. Hendes Skabning paafaldt ham, han vilde standse, men de eskorterende Gensd'armer drev ham med haarde Ord fremad.

Paa Slottet bleve de Fangne indsperrede i en snever skummel Sal, som de ikke torde forlade uden Ledsagelse af Vagten. Edvard bar sin haarde Skjebne med mandig Fatning; Haabet, snart at blive udvexlet eller befriet af hans seirende Landsmænd oplivede hans Mod. Paa Slottet var ogsaa Invalidernes Kaserne, som bevogtede de Fangne. Hver Morgen kom en lille Dreng med Franskbrød og Brændevin i Kasernen, og derpaa, ledsaget af en vagthavende Soldat, i Fangernes Sal, for at sælge sine Vare; Edvard havde ogsaa af og til kjøbt et rød af ham. En Morgen kom Drengen igjen og tilbød Edvard sine Vare; Denne vilde idag intet kjøbe. „Kjøb kun, Hr.

Soldat! sagde Drengen med et betydende Diekast: Det vil De ikke fortryde; mine Vare ere idag særdeles gode." Disse Ord, men endnu mere Drengens Vink, gjorde Edvard opmærksom. Han greb i Kurven og vilde tage et Brød. „Nei vist ikke, sagde Drengen, idet han hurtig trykte ham en Simle i Haanden: „Tag denne, saa vil J være tilfreds med Eders Kjøb." Neppe var Drengen borte, før Edvard ilte hen i en Krog at undersøge sin Simle; han brækkede den, og fandt en Seddel af følgende Indhold:

„Min Herre! En Dame, som tager megen Deel i Deres Skjebne, troede i Dem at kjende Grev L. fra ***; har hun seet Ret, saa ombedes De, naar Bagerdrengen i Morgen spørger Dem: „Nu, min Herre! har Simlen smagt Dem?" da at svare Ja, men dersom hun har taget feil, da at sige Nei. I ethvert Tilfælde kan De regne paa virksom Understøttelse."

Disse Linier satte Edvard i den største Bestyrtelse: hvem kunde den Dame være, som tog saa stor Andeel i hans Skjebne? Hvorledes kunde Nogen kjende ham her, da foruden ham selv Ingen vidste hans rette Navn, thi dette havde han jo forandret, da han drog i Krigen. Billetten var skrevet paa fransk, Haanden kom ham bekjendt for, alligevel kunde han ikke komme paa, hvor han havde seet den. Resten af Dagen, og den derpaa følgende Nat syntes ham en Evighed; endelig frembrød den forønskede Morgen, endelig slog den Time, paa hvilken Drengen pleiede at komme; men det syntes som om en ond Skjebne havde forvo-

ret sig mod Edvard, for at spænde hans Taalmodighed paa Pinebænken. Allerede for tre Qvarteer siden havde Klokken slaaet syv, og endnu kom ingen Dreng. Endelig aabnedes Porten Klokken otte, den længselfuldt Forventede traadte ind og nærmede sig Edvard, der iilte ham imøde, med det Spørgsmaal: „Nu, Herre! har Deres Simle smagt Dem?" — „Ja!" raabte Edvard hastig. — „Saa kjøb idag denne, svarte Drengen: den vil ikke smage Dem værre," og dermed stak han ham en Simle i Haanden. Edvard tog den, betalte, iilte i sin Krog, brækkede Simlen, og fandt atter en Seddel.

„Naar denne Seddel er i Deres Haand, saa har jeg seet ret, saa er De Grev L. De skal nu erfare, hvad der er Dem nødvendigt at vide: Deres Landsmænd ere gangne over Rhinen, og nærme sig seirende Hovedstaden. Om kort Tid ville de ogsaa være her. Hvo veed, hvor snart Befalingen, at bringe Fangerne i Sikkerhed, indtræffer? Og hvorhen vil De saa blive ført? For at undgaae denne Fare, og sætte Dem i Frihed, har Deres Veninde truffet alle behørige Anstalter. Søg at mage det saaledes, at De i Morgen bliver sendt ud i Staden paa Indkjøb. I den brede Gade ved det store gule Hnus, vil en Mand i en bruun Kjole tiltale den Soldat, som bevogter Dem, og indvikle ham i en dyb Samtale; benyt det gunstige Øieblik, naar Soldaten vender Dem Ryggen, spring hurtig ind i Forstuen, og slaae Døren til efter Dem. I Huset vil De finde En, som bringer Dem i Sikkerhed. Frygt intet Forræderie. De kan ingen trofastere Veninde have, end Forfatterinden af dette Brev."

Vakte allerede den første Billet Edvards Forbauselse, saa steg den ved den sidste til høieste Grad; men Tanken om Frihed, den søde Følelse, som Efterretningen om Tydskernes Seier indgjød ham, overvandt enhver Tvivl, og bestemte ham til at følge den Ubekjendtes Raad. Let var det ham at faae Tilladelse, at maatte besørge Indkjøb af Levnetsmidler for de Fangne. Saasnart det var bleven Dag, begav han sig paa Vei under Soldatens Bevogtning. Med bankende Hjerte betraadte han den brede Gade, i hvis Midte han snart fik Øie paa det store gule Huus. Alt vare de neppe tyve Skridt borte fra Døren paa det betegnede Huus, og dog lod sig ingen Brunkjole see. Endnu tre Skridt, og de stode ved den frelsende Dør — den brune Mand kom endnu ikke. Pludselig raabte Een bag ved dem: Matthieu! Edvard og Invaliden vendte sig, og see! en gammelagtig Mand i en brun Kjole iilte hen mod Soldaten, hilste ham, talte ivrigt, men sagte, med ham. Soldaten syntes forundret over det, som Manden fortalte ham, og bestred hans Mening; men Manden vidste imidlertid bestandig at fortælle mere, tog endelig Soldaten nogle Skridt afsides, for, som det lod, ikke at blive hørt af Fangen. Hiin forglemte denne over Fortællingen, og havde kun Øine og Øren for den brune Mand.

Af dette Øieblik benyttede Edvard sig: hurtig sprang han ind i Huset, og slog Døren i efter sig. I Huset stod en gammelagtig Kone, som hurtig kastede en Kappe om ham, trykte ham en stor Hat ned paa Hovedet, og med de Ord: „følg mig trøstig!“

drog ham gjennem en Bagdør ud paa Gaden. Han fulgte sin Forerinde gjennem flere Tvergader, endelig standsede hun ved et lille Huus i den yderste Ende af Staden. „Vi ere ved Maalet, sagde hun til Edvard: behag at træde herind!" Edvard fulgte hende til den bageste Deel af Huset, hvor hun aabnede en bag en Brændestabel skjult Dør, som førte til et lidet, men net meubleret Værelse. „Her er De sikker for enhver Opdagelse, vedblev Konen. De skal blive rigelig forsynet med alt Nødvendigt, indtil man udfinder Midler til sikker Flugt, eller og Deres seirende Landsmænd trænge herind til os." — „Men hvem skal jeg takke for alle disse Velgjerninger?" spurgte den Forbausede. — „Deres Veninde hedder Mademoiselle Dupre, hun har foranstaltet Deres Flugt, og givet mig de fornødne Penge, for at kunne forsyne Dem med Alt, thi jeg selv er en fattig Enke, som intet eier uden dette lille Huus og en lille Have, og jeg var uden den gode Mademoiselle Dupre's Understøttelse i disse haarde Tider forlængst gaaet tilgrunde?" — „Hvem er da denne Mademoiselle Dupre?" spurgte Edvard. — „En sand Engel paa Legem og Sjel, svarede den Gamle: hele Ch. elsker hende; thi hun er ligesaa god som skjøn. De Fattige ære hende som deres Skytshelgeninde, thi hun er saa medlidende!" — „Men hvorfra kjender hun mig?" afbrød Edvard hende. — „Ja, min Herre, svarte Konen: derover kan jeg ingen Forklaring give Dem, thi det har Mademoiselle Dupre ikke sagt mig; desuden har jeg min bestemte Ordre fra hende. De maae derfor tilgive, om jeg lader nogle af Deres Spørgsmaale være

ubesvarede. Gjør Dem nu kjøn magelig, jeg skal sørge for Deres Middagsmad." — Ved disse Ord gjorde hun et Knix, bortfjernede sig, og overlod den forundrede Edvard til sine Betragtninger.

Den Gamle holdt redeligt Ord, hun forsørgede ham rigelig med alle Fornødenheder; men saa snakkesom hun ellers var, saa stum var hun ogsaa, naar han vilde udfritte hende om Mademoiselle Dupre. — Den tolvte Dag af hans Ophold i dette lille Huus, bemærkede han tydelige Spor af Uro og Kummer i Vertindens Ansigt, da han nævnte Navnet Dupre, kom hende endogsaa Taarer i Øinene, men hans Bestræbelser for at udforske Aarsagen hertil var forgjeves.

Saaledes vare fire Uger forløbne, da den Gamle en Morgen overraskede ham med den Efterretning: at de Allierede vare nu kun sex Mile borte fra Ch., man ventede i de næste Dage et afgjørende Slag, og virkelig hørte man allerede den tredie Dags Morgen en heftig Kanonade, som syntes stedse at nærme sig. „Nu er vor Skjebne afgjort, sagde den indtrædende Gamle: vores Folk flygte; allerede ere hele Flokke af Flygtende dragne igjennem Staden; endnu for Aften komme Fjenderne." Disse Ord var Musik i Edvards Øren. Hans Befrielsestime var ikke langt borte; han skulde atter som fri Mand betræde Ærens Baane, og hvad der meest laae ham paa Hjerte, lære at kjende den ædle Ubekjendte, der havde været ham en hjelpende Engel. Den Gamles Spaadom traf ind: allerede om Middagen bragte hun ham den Ef-

terretning, at et preussisk Regiment havde besat Staden.

Ufortøvet vilde den glade Edvard begive sig paa Veien, for at melde sig hos Kommandanten, da holdt den Gamle ham tilbage og sagde: „Min Herre! De er nu atter i Besiddelse af Deres Frihed, men Deres Velgjørerinde, som De skylder dette Gode, vansmægter for Deres Skyld i Fængsel; nu er Raden til Dem at afbetale Taknemligheds hellige Gjeld."

Hastig bad Edvard om Forklaring af disse Ord, og da erfoer han: Mademoiselle Dupre havde bestukket hiin Bagerdreng, for at skaffe ham Leilighed til Flugt, men Drengen, som ikke var vant til at have saa mange Penge mellem Hænder, havde baaret sig uforsigtig ad med dem, og derved opvakt Mistanke; man havde fængslet ham, og Alt havde han tilstaaet. Herpaa blev Mademoiselle Dupre hæftet; hun kunde ikke nægte, at have befordret hans Flugt, men for at vildlede Dommerne havde hun foregivet: at Edvard, forsynet af hende med et falskt Pas, havde taget Veien ad Rhinen til; nu smægtede hun i Fængsel som en Forbryderske." Neppe havde den Gamle endt sin Fortælling, før Edvard ilte til Kommandanten, fortalte sine Begivenheder, og bad om hans Velgjørerindes Befrielse.

Tilfældigviis var Stadens Maire just hos Kommandanten, og det var denne let, hos den Første at bevirke en skriftlig Ordre til den Fangnes Løsladelse. Paa den gladeste Utaalmodigheds Vinger fløi Edvard til Fængslet, leverede Arrestforvareren Mairens Ordre, og fulgte ham ned ad en lang mørk Gang, ved

Enden af hvilken han aabnede en tung jernbeslagen Dør, Edvard traadte ind i et Aflukke. En skjøn qvindelig Skabning sad i et Hjørne ved et Bord med Ryggen mod Døren, og Hovedet stottet paa Haanden; hun syntes hensunken i dybe Tanker, af hvilke hverken Dørens Knirken eller de Indtrædendes Larm forstyrrede hende. „Mademoiselle!" begyndte Edvard efter et Ophold. Da saae hun sig om, og som truffen af et Lyn bævede Edvard tre Skridt tilbage. „Julie!" hvidskede han, som om han frygtede for høit at tiltale en Aand — da laae hun i hans Arme: Det var Julie B.

Ministeren, Edvards Onkel, ved sine Spioner overtydet om Julies ædle Hjerte, fandt her til sin største Forundring, hvad han hidtil havde holdt for umuligt, fand Dyd paa de berygtede Brædder. Denne uventede Opdagelse omstyrtede hans fint anlagte Plan; han maatte udtænke en ny. Blandt sine Secretairer havde han en smidig og snu Franskmand, ved Navn Dupre, som lod sig bruge til alle Skurkestreger, men altid indledte sin Sag saa konstigt, at der ingen Mistanke faldt paa ham, og saaledes var han i hele *** bekjendt og agtet som en retskaffen Mand. Denne Dupre havde ogsaa vidst at indliste sig i den afdøde Forstmester Bs. Fortrolighed, og havde ofte været i hans Huus. Ham valgte den kloge Minister til sit Værktøi.

En Morgen tidlig blev Julie overrasket af et Besøg af denne hendes Faders foregivne Ven. Efter en lang Fortale opdagede Dupre hende, hvorledes han formedelst gammel Kjærlighed og Venskab for hendes Fader, var kommen at advare hende for den Fare hun stod i at miste sit tarvelige Levebrød, og maaskee at komme i videre Fortred og Ulykke. Han betroede hende under Tausheds Løfte, at Ministeren havde fast besluttet, at indsperre sin gjenstridige Neveu paa en Fæstning, og ifald han ikke inden en Maaned bestemte sig til at ægte den unge Grevinde R., da at lade ham bevogte der saalænge han levede; at Ministeren var rasende opbragt mod Julie, saa at han — Dupre — frygtede for hendes Frihed. Derhos gjorde han hende opmærksom paa Ministerens Almagt, som Enhver kjendte og frygtede. Forskrækket bad Julie om Raad. „Ja kjære Barn, svarede den Snedige: her er Fare paafærde, her kan kun en rask Beslutning frelse." — „Og hvilken?" spurgte Julie. — „Kun naar den unge Greve fraſiger sig Dem, og rækker Grevinde R. sin Haand, svarte Dupre: kun da kan Ministeren beroliges; men nu elsker Grev Edvard Dem, og eftersom han er sindet, vil han aldrig fraſige sig Dem, saalænge han veed, at De er ilive." — „Det troer jeg ogsaa!" afbrød hun ham grædende. — „Ministeren, vedblev Dupre: er stolt, hans Families Glands gaaer ham over Alt, aldrig vil han give sit Minde til en Forbindelse mellem Dem og hans Neveu; Grev Edvard vil ikke fraſige sig Dem: altsaa bliver hans Lod Fængsel paa Livstid, naar De ikke har det Mod, ved Fraſigelse, at bevise Deres Kjær-

lighed, og ved en kjæk Daad sikkre ham hans Livs Lykke." — „Til dette Øiemed er Intet mig for dyrt!" raabte Julie. — „Det kunde man vente af Deres ædle Hjerte, svarte den Trædske: lad os altsaa ingen Tid forsømme! Grev Edvard maa troe, at De er død; Tiden vil lindre hans Sorg, og han vil blive lykkelig i den skjønne Grevinde N's. Besiddelse. De reiser under Navn af min Niece til Ch. i Frankrig, hvor jeg har en gammel Ven, der vil tage imod Dem. Der kan De leve anstændig af den Pension, som Ministeren gjerne vil udsætte for Dem, naar De beslutter Dem til dette nødvendige Skridt. De vil da finde Beroligelse i den Bevidsthed, at have reddet den Elskede fra Fordærvelse."

Tilintetgjort stod Julie der. Hun skulde frasige sig den Elskede, for evig skilles fra ham, og dog var der ingen anden Udvei tilbage. Skrækkelige Valg! Hun udbad sig nogle Timer Betænkningstid, som Dupre tilstod hende med den Betingelse: ikke at yttre en Stavelse om det Forefaldne til Edvard. Efter den bestemte Tids Forløb kom Dupre igjen, og erholdt fra hendes blege Læber den Tilstaaelse: at hun havde besluttet at følge hans Raad. — Triumpherende ilte Hykleren til Ministeren, at forkynde ham sin Seier. Nu blev en Læge draget ind i Planen, der saaledes blev aftalt: Julie maatte anstille sig syg, Sygdommen skulde daglig tage til. Endelig skulle Lægen give hende en Drik, som bragte hende i en Døden lignende Søvn. Saaledes fandt Edvard hende paa den bestemte Dag, og — blev bedraget.

En tom Kiste blev nedsænkt i Graven, imedens Julie som Mademoiselle Dupre reiste til Ch. i Frankrige. Der fandt hun en venlig Modtagelse hos den gamle rige Kjøbmand Dorival, Dupre's Ven. Snart vandt hun den barnløse Gamles hele Kjærlighed, og da han kort derefter døde, var hun af ham indsat til Arving af en betydelig Capital. Hun levede indskrænket og eensomt, hendes Formue anvendte hun til velgjørende Øiemed, og derfor blev hun elsket og agtet af Alle. En Dag, da hun gik over Gaden, kjendte hun den Elskede blandt de Fanger, som bleve transporterede til Slottet. Hvilken Overraskelse! At befrie ham, var nu al hendes Attraa og Bestræbelse, hvorledes det lyktes hende, og hvad hun derved vovede, det veed den gunstige Læser allerede.

Edvards Henrykkelse var uden Grændser, og ligesaa var hans Vrede over Onklens Ænker. Han lod den Elskede blive tilbage i Ch. under den preussiske Kommandants Beskyttelse, iilte til sit Regiment, fægtede med i Slaget ved Laon, og drog med de seirende Tropper ind i Hovedstaden. Da Freden var sluttet, erholdt han let sin Afsked og Frigivelsen af hans Godser, som den forrige Regjering havde indbraget. Paa Længselens Vinger foer han nu tilbage til den Elskede, for at føre hende som sin Gemalinde hjem til sit Fødeland. Onklen havde ved Regjeringsforandringen mistet sin Post; han levede netop saalænge, at han erfoer sin Brodersøns Forening med Skuespillerinden; dette knuste hans Hjerte. Edvard drog nu med sin trofaste Hustru ud paa et af sine God-

ser, hvor de nyde den skjønneste Løn for deres prøvede Kjærlighed.

(J. W. Lembert.)

Skovmøllen.

En sand Kriminalhistorie.

(Oversat af Berlinerbladet: Der Gesellschafter for Aug. 1823.)

I en Landsby nærved Kjøbenhavn levede for henved tredive Aar siden en midaldrende, formuende Bondekone, som var meget ilde lidt af Naboerne for sin heftige Karacteer. Manden, hvem hun havde ægtet som Enke, behandlede hun med største Ligegyldighed, langt mere gjaldt Lorents hos hende, hendes Tjenestekarl, et raat til Drik forfaldent Menneske, som ved Snuhed og Dientjeneste havde forstaaet at vinde Konen, og derved paadraget sig det øvrige Tyendes Had. — Marthe havde kun eet Barn, en Søn af hendes første Ægteskab, som hedte Peter, en flink arbeidsom Knøs paa tyve Aar, men noget enfoldig. Ogsaa han maatte lide meget af Moderens Luner, saameget mere som hendes Fortrolige ikke var ham gunstig. Især havde Peter paadraget sig Moderens Uvillie ved en hemmelig Kjærlighed til Marie, et

fattigt fader- og moderløst Pigebarn, som tiente hos en Møller, en halv Miilsvei fra Marthes Bolig. Den hoffærdige Qvinde holdt sig for vanæret ved en saadan Forbindelse, og alle Bestræbelser for at erholde hendes Samtykke, bleve frugtesløse. Utallige Gange forbandede hun i Naboernes Paahør sin Søns Forførerske, og truede med at gjøre Sønnen arveløs, dersom han ikke lod hende fare, og at forfølge Tøsen, indtil Fanden tog hende. Dog laae der neppe noget bestemt Forsæt til Grund for disse Vredesudbrud, ei heller havde det været hende muligt at forhindre Ægteskabet, da Pigen var retskaffen og uberygtet og Armod ingen lovmæssig Hindring er for Giftermaal. Peter havde ofte forsikkret sin Moder, at han efter hendes Død ufeilbarligen vilde ægte Marie, men for dog ikke at ægge hendes Vrede endnu mere, besøgte han kun hemmeligt sin Elskede. Følgerne af denne forbudne Omgang viste sig kun alt for snart for den ulykkelige Pige. Peter søgte vel ved de høitideligste Eder at berolige Marie, men hvor skulde hun tyhen, naar hun foragtet og forskudt ikke længer kunde dølge sin Tilstand.

I denne Nød vovede Marie en Dag, da hendes Elsker var fraværende, at aabenbare sig for Dennes Moder. Marthe fnøs af Vrede og overøste hende med Skjeldsord. Marie bekjendte sin Brøde, besvor Marthe at tage sig af hende i den sidste Tid af hendes Svangerskab, naar hun skulde forlade Tjenesten i Mollen, og lovede til Gjengjeld at sky al Omgang med sin Elsker. Haabet om at vinde Pigen selv for

sine Hensigter, bevægede omsider den Haardnakkede til at love nogen Hjelp. Hun bestilte Marie til sig næste Søndag Eftermiddag, modtog hende vel, og sendte hende i Følge med Lorentz tilbage til Skovmøllen, hvor hun tjente, tillige paalagde hun Møllerkonen i hendes Navn, at hun vilde sørge for Marie.

Lorentz, som var noget beskjenket, tillod sig underveis nogle Friheder, som Marie først afviste med Godhed, men siden med Alvor. Dette foranledigede nogen Tvist imellem dem, som endtes med en høirøstet Ordvexling, under hvilken de naaede Møllen. Lorentz rygtede med kjendelig Harme sit Ærende til Møllerkonen, og forlod Marie med de Ord; „Fanden tage et saadant Menneske!"

Næste Dag bestræbte han sig for at svække Marthes Medlidenhed ved at forestille hende, at Marie kun vilde bedrage hende og slet ikke havde isinde at forlade Peter. Den onde Sæd blev ikke uden Frugt, Snart qvalte den Spiren til den bedre Følelse, som Maries Taarer havde fremlokket. Marthe angrede sit Løfte og vilde uden Betænkning have brudt det, naar kun Molleren og hans Kone ikke havde vidst det. Lorentz hjalp hende ud af denne Forlegenhed ved det Raad, at understøtte Marie med en Sum Penge under den Betingelse, at hun strax skulde forlade Egnen. Marthe billigede Forslaget og tilføiede: at hun strax ved næste Samtale med Marie vilde udføre det. „Og hvormeget, spurgte Lorentz: har I da isinde at anvende paa hende? Peter kommer hjem paa Mandag, og dersom de sees, indseer I nok, at der ikke bliver noget af Skilsmissen, især naar han hører, at I har

taget Jer af Pigen. Betale maa J nu Eders daarlige Løvte, og naar J ikke vil nøle, kan hun maaskee endnu komme bort før Mandag." Marthe besluttede sig til at udbetale hende 50 Rigsdaler, naar hun aldrig mere vilde komme for hendes Øine, og i Præstens Paahør love, at ophæve al Omgang med Peter. „Velan!" svarte Lorentz: for en saadan Priis er det let at skaffe Eders Rolighedsfiende tilside!" — Disse Samtaler bleve siden omstændeligt fortalte af Marthe selv, og Lorentz kunde ei benægte dem.

Næste Søndag indfandt Marie sig, som det syntes, fuldkommen beroliget, i Marthes Huus. Hun blev vel modtaget, og i Fogdens Nærværelse gjorde Moderen hende det ovennævnte Forslag. Efter nogle Indvendinger, som bortryddedes ved Haabet om at faae en Ammeplads i Residentsen, antog hun Forslaget og lovede paa det bestemteste at afbryde al Forbindelse med Peter. Denne Erklæring gjentog hun for Stedets Præst, og nu udbetalte Marthe hende den tilbudne Sum.

Ved den hele Forhandling syntes Marie fattet og utvungen, med Taknemlighed tog hun Afsked fra Marthe, som ogsaa var ret venlig ved Skilsmissen og ikke røbede mindste Lidenskab. Pigen besøgte endnu nogle Bekjendtere i Landsbyen, hvem hun ogsaa uopfordret meddeelte sin Beslutning: at forlade Egnen næste Morgen. Det var en kold, taaget Efteraarsdag, det lakkede ad Aften og havde regnet. En Bondekone vilde overtale hende til at overnatte hos sig, men hun kunde ikke, da hendes Husbonde og Mad-

moder ikke vare underrettede om hendes Forehavende. Just som hun stod i Begreb med at gaae hjem, blev hun overrasket af sin Elsker, som havde fremskyndet sin Hjemreise og forgjeves søgt Marie i Mollen. Med rolig Fatning fortalte hun ham sin Beslutning og bad ham, da de dog ikke kunde være lykkelige sammen, ikke at gjøre hende Skilsmissen endnu tungere. Forgjeves bestræbte han sig for at rokke hendes Beslutning. Hun besvor ham, ikke paany at opirre sin Moder, og hellere gandske fortie hende, at de havde talt sammen. Han vilde absolut følge hende hjem til Mollen, da det begyndte at mørknes; efter lang Modstand tillod hun det omsider, da han lovede, at han ikke vilde gaae til sine Forældre samme Aften, da de endnu ikke ventede ham. — Peter erklærte siden høitideligt, at hans Samtale med Marie underveis, ingen anden Vending havde taget, at hun meget mere paa hans indstændige Bønner med fuldkommen Fatning havde svaret: at hun ikke længere vilde forstyrre Freden mellem ham og hans Moder, at hun intet andet Forsoningsmiddel havde kunnet udfinde, end at forlade ham jo før jo heller. Hans fornyede Løfte om aldrig nogensinde at skjenke en Anden sit Hjerte, havde hun afviist, og hans Bøn om at nævne ham sit fremtidige Opholdssted, havde hun bestemt besvaret med de Ord: „Gud kjender det, jeg endnu ikke!" Saaledes havde de naaet den Fodsti, som fører fra Landeveien ned til den saakaldte Skovmølle gjennem et Krat, hvor Marie med et kjærligt Favntag og de varmeste Ønsker for hans Fremtids Lykke, var skiltes fra ham.

Lorentz var denne Søndag, endnu før Marie kom, gaaet ud under det Foregivende, at ville besøge en gammel Kammerat i en Landsby tæt ved Skovmøllen. Kort tilforn havde han laant en Øxe af Naboen og slebet den omhyggelig. Molleren og hans Kone havde samme Søndag været i Fadderstads og ladet Mollerdrengen være allene hjemme. Da de kom hjem sildig om Aftenen undrede de sig over, at deres Pige imod Sædvane var udebleven. Men de meente, at hun formedelst Veiret var bleven Natten over i Landsbyen. Det blev Morgen og endnu ikke saae man noget til Marie, og da man erfoer, at hun alt om Aftenen var gaaet hjemad, saa troede Molleren, at hun i Fortvivlelse havde gjort en Ulykke ved sig selv. Han lod strax søge rundtomkring, og endnu samme Dags Formiddag fandt man hende — død, i Nærheden af Møllen under en Dynge nedfalden Løv, som man tydeligt saae, var skrabet sammen i en Hast. I Tindingen opdagede man Spor af et Slag, som efter Sagkyndiges Dom hidrørte fra et stumpt Redskab, f. Ex. en Hammer, og som nødvendigen maatte have Døden til Følge. De af Marthe modtagne Penge, fandtes heller ikke hos den Afsjælede. Paa denne Omstændighed grundede man Mistanken om, at hun var bleven myrdet og siden plyndret. Ogsaa Gjerningsmanden troede man at have opdaget, da man i en Grøvt, ved Siden af den til Møllen ledende Fodsti, fandt en Øxe, paa hvis Skaft man umiskjendeligt saae Pletter af Blod, som var tørret af med Haanden. Denne Øxe kjendtes af Eieren og hans Tyende at være den samme som Lorentz havde laant den Søn-

dag, han efter Sigende vilde aflægge et Besøg i Landsbyen tæt ved Skovmøllen. Tillige blev det eensstemmigen bekræftet, at der intet Blod havde været paa Øxen, da Lorentz fik den, og dette var saameget sandsynligere, da Skaftet var gandske nyt. Paa Grund af disse Omstændigheder bleve Lorentz, Marthe og Peter indstevnede for Retten. Efter Actors Mening var Lorentz overbeviist om Mordet ved den fundne Øxe. Marthe, den Dræbtes svorne Fjende, syntes at være Forbrydelsens Anstifterinde, og imod Peter talte mange Gjerningssager, som den forfærdede Yngling ikke paa en fyldestgjørende Maade kunde fralægge sig. Han var kommen tilbage før man havde ventet ham, han havde, uagtet sit Forhold til Marie, forladt hende ved Indgangen til Krattet og ikke ledsaget hende hjem til Møllen, og selv hans egne Udsagn vakte Mistanke imod ham. „Da jeg forlod Marie — sagde han i Forhøret — vare vi paa Fodstien, neppe tyve Skridt fra Landeveien. Hun vilde ikke tillade mig at følge sig længere, og hun havde neppe hundrede Skridt til Møllen. Jeg var meget bedrøvet over at skilles fra hende, og blev staaende for at see efter hende. Strax derpaa hørte jeg et høit Skrig og troede at kjende Maries Stemme. Jeg gik derfor noget nærmere, men da jeg ikke hørte mere, tænkte jeg, at det var Møllerdrengen, som for Spøg havde gjort Pigen bange, og vendte hurtigt om igjen, eftersom det regnede. Neppe havde jeg naaet Landeveien, før jeg hørte Nogen komme løbende ud af Krattet henad Fodstien. Det var for mørkt til, at jeg kunde kjende hvem det var, men det forekom mig at være

Lorentz. Da han kom mig forbi, raabte jeg ham an, men han løb, uden at svare, af alle Kræfter, ad vor By, saa at jeg ikke kunde hente ham ind. Jeg blev ilde tilmode ved den Tanke, at Lorentz havde mødt Marie allene i Krattet, thi jeg vidste, at han ligesaa lidet som min Moder var hende god, men Tanken om et Mord faldt mig aldrig ind, ei heller kan jeg tiltro ham, hvorvel han er min Fjende, en saadan Forbrydelse, endnu mindre min Moder."

Lorentz nægtede ikke at have været i Krattet hiint afgjørende Øieblik, og have mødt en Fremmed paa Hjemveien uden at besvare hans Tiltale; men hans Ilfærdighed hidrørte ei af Angest, men det var sildig og regnede. Noget Skrig havde han ikke hørt. Den ham foreviste Øxe erkjendte han strax og uden Forlegenhed for sin, den havde han tabt ved at falde paa den slibrige Fodsti, og siden søgt forgjeves efter den. Han havde medtaget den i den Hensigt at hjelpe den Kammerat, som han besøgte, med at forfærdige en Plov. Men da dette ingen Aftale havde været imellem dem, blev det anseet for en tom Udflugt. Man foreholdt ham, at han maatte have havt en særegen Anledning til at gaae i Krattet om Aftenen i Mørke. I Forstningen taug han; men siden svarte han, at han, da han var beskjenket, ikke vidste noget herom; maaskee var han faret vild i Mørket. Men dette syntes utroligt, da der fra den Landsby, som han havde forladt inden Aften, gik en bred Kjørevei til hans Hjem, som ikke førte igjennem Krattet. Hvor Blodet paa Øxen var kommet fra, vidste han ikke, tilsidst foregav han at han havde havt Næseblod. Med

den Forsikkring, ikke at have seet Marie om Søndagen, og ikke at vide det Mindste om Aarsagen til hendes Død, bevidnede han sin Uskyldighed. Men hans mangfoldige, tildeels modstigende Udsagn, hans raae og usømmelige Opførsel i Forhørene og den Omstændighed, at han alt engang var straffet for Tyverie, egnede sig ikke til at skaffe ham Tiltro.

Marthe viste under den hele Undersøgelse en saa paafaldende Opførsel, at det var vanskeligt at sige, om hendes Rolighed var konstlet, eller en Følge af en god Samvittighed. Saa heftig og kjefthoi hun ellers var, bevarede hun nu ved ethvert Forhør den største Koldblodighed og var gandske ubekymret over, at man ansaae hende for Misgjerningens Ophav. Hun meente, at der ingen Aarsag var før hende til at ønske Maries Død, eftersom hun var kommen overeens med hende, og hun havde erklæret sig til at forlade Egnen. Imidlertid indviklede ogsaa hun sig i Modsigelser og forogede derved Mistanken om, at hun havde foranlediget Tjenestekarlen til at rydde den Ulykkelige af Veien, og at den udbetalte Pengesum kun havde været et Middel til at gjøre Marie sikker, til at lokke hende ud af Huset paa en bestemt Tid, og vælte Mistanken bort fra Udaadens egentlige Ophav.

Denne Retssag havde naturligen vakt den høieste Opmærksomhed. Ingen tvivlede om, at Lorentz havde myrdet den ulykkelige Marie, enten efter Marthes Tilskyndelse, eller for at komme i Besiddelse af den Marie udbetalte Pengesum, og saaledes kan Enhver let slutte, hvorledes Dommen lød ved første Instants. Men ved den høieste Domstol fik Sagen et

andet Udseende. Til de Anklagedes Forsvar fremførtes her følgende: Efter Lægens Mening skulde Pigens Død være en Følge af det ene Slag i Tindingen, andre Kontusioner havde man ikke fundet paa Liget; men Figuren og Størrelsen af denne Kontusion beviste, at den ikke kunde være bevirket ved et Slag af den forevviste Øxe. Ligesaa grundet var og den Bemærkning, at det paa Øxen klæbende Blod ei kunde være af den Dræbte, da Hovedhuden ikke var læderet. Hermed stemte ogsaa Lorentz's Udsagn i det sidste Forhør overeens, ifølge hvilket han om Aftenen var gaaet ud med Øxen i den Hensigt at stjæle Birketræ i Krattet, og derved havde hugget sig i Fingeren. Frygten for Straf havde bragt ham til at løbe derfra med uforrettet Sag, da han hørte Marie skrige. Fra denne Synspunkt kunde hiin Omstændighed, at Lorentz iforveien havde skærpet sin Øxe i Landsbyen, snarere vidne for end imod ham, efterdi det var nødvendigt for hans virkelige Øiemed, men gandske overflødigt i den ham tillagte Hensigt. Defensoren viste fremdeles, at alle fremførte Vidnesbyrd kun vare overveiende, fordi man paa en vilkaarlig Maade havde søgt at forene dem, og at en saadan Forbindelse, der ikke ubetinget ligger i Omstændighederne, ikke leder til Sandheds Erkjendelse, og at næsten alle Justitsmord hidrøre fra en lignende falsk Logik.

Høiesteret frikjendte, ifølge heraf, de trende Anklagede for videre Tiltale; thi der, hvor det ikke kan bevises, at der er begaaet Mord, bør fornuftigvis Ingen straffes som Morder. — Men Peter blev, fordi han paa Maries Skrig ikke var ilet hende

til Hjelp, idømt den Pengemulkt, som ifølge den dan-ske Lovgivning er paalagt Enhver som undlader, at afvende den sandsynlige Dødsfare fra en Anden, som derved omkommer. Dog var man almindeligt af den Formening, at det ikke var de Anklagedes Uskyldighed, der frelste dem, men deres Advokats skarpsindige Veltalenhed.

En rum Tid gik hen. Marthe var død, Lorentz langt borte, og Sagen glemt, da et Tilfælde løste Gaaden, og beviste Retfærdigheden af deres Frikjendelse. — Det er allerede fortalt, at der hiin mærkelige Søndagaften kun var eet eneste Menneske hjemme i Skovmøllen, nemlig Møllerdrengen. Denne havde Møllerен ved Bortgangen indskjerpet — hvad der ogsaa tilforn oftere var sagt ham — endnu for det mørknedes, at tage et Bræt bort, som laae over Graven tæt ved Møllehjulet, for at Ingen ad denne Vei skulde komme ind i Gaarden, eller komme til noget Uheld. Dette havde Drengen glemt, Marie var gledet omkuld paa det slibrige Bræt og falden saa haardt med Tindingen mod et stort Sømhoved, at hun strax efter hiint Skrig var død. For at undgaae Fortred, havde den forskrækkede Dreng slæbt den Afsjælede op af Vandet, hen i Krattet, og i sin Angst og Skyndning bedækket hende med nedfalden Løv. Da han derved kom til at rive hendes Livstykke op, faldt Pengene, som hun havde stukket ind derved, ham i Hænderne. Da nu hans Forseelse havde paadraget ham Straf, hans Taushed derimod indbragte ham en Sum af 50 Rigsdaler, saa valgte han det sidste, og skjulte Liget.

Mærkelig var den Begivenhed, hvorved Forsynet bragte ham, den Eneste, som kjendte Sammenhængen, til at aabenbare det Uudforskelige. Han var nemlig bleven syg efter at have spiist nogle giftige Champignons, som han just havde plukket i Nærheden af det Sted, hvor han flere Aar tilforn havde henlagt Maries Liig. I Dødsangsten anfaae han sin Ulykke for en Guds Straf, og søgte at berolige sin Samvittighed ved at opdage Alt.

(Sterwil.)

Herkulanum og Vesuv,
eller:
Faderlig Forbandelse.

Det var en af de skjønneste Aprildage, at en munter Flok germaniske Ynglinger begav sig paa Veien fra Neapel til Portici, for derfra først at drage til Herkulanums mulmindhyllede Ruiner og siden at bestige Vesuvs askedækte Høi. Man havde indledt Reisen med en herlig Frokost og nogle Flasker lacrymæ Christi, som egentlig kun var en Forsmag paa dem, man havde isinde at tømme hos Eremiten paa Vesuv, havde sat Selskabet i det muntreste Lune. — I Midten af den jublende Skare gik en aldrende Mand i en graa Overkjole med et tungsindigt Udvortes, Blikket fæstet til

Jorden. Man kaldte ham Hr. Müller, dog skulde det ikke være hans rette Navn. Ingen kjendte ham. Ynglingerne havde truffet ham i Neapel og søgt hans Bekjendtskab, da han var en Tydsker. De eneste levende Væsener han stod i Forbindelse med, var en gammel Tjener og en Pudel, som hinkede paa tre Been. Ulykkelige vare de eneste Gjenstande, som tildrøge sig Hr. Müllers Opmærksomhed, kunde han lindre deres Nød, saa gjorde han det, hvis ikke, drog han videre. Vesuv havde han alt ved et Tilfælde, skjønt imod sin Villie, besteget. Om Herkulanum vilde han Intet høre, og han havde kun under den Betingelse ladet sig overtale til at være Veiviser for sine Landsmænd, at de vilde fritage ham for at følge med til Herkulanum. „Jacob, — saaledes hed den gamle Tjener — min Pudel og jeg, vi veed nok hvorledes der seer ud under Jorden." Hans Ord vare Ynglingerne en Gaade, men Ingen vovede dog at udbede sig Oplosningen.

Da man naaede Portici, anmodedes Kastellanen om at aabne Museet. Man besaae de nysopgravne Skatte med Interesse og Vemod. Den Yngste af Selskabet lod en Taare falde paa en Lampe, som var opstilt blandt de øvrige Sjeldenheder fra Pompeji. Hr. Müller, som mærkede det, trykte Ynglingens Haand og sagde: „De Mennesker, som ligge under Gruset, ere glemte, dem har man ikke mere kunnet bringe for Lyset." Med disse Ord lænede han sig til Tjenerens Skulder og forlod Værelset. To Fakkelbærere traadte ind kort efter, for at afhente Selskabet. Hr. Müller fulgte efter og tilbød sig til Alles

Forundring at følge med. En smal Indgang førte ned til Afgrunden. Den ene Fakkelbærer gik foran, efter ham den anden, og bag disse Ynglingerne; Hr. Müller, støttet til sin Tjener, sluttede Toget. Trappegangen, som førte til Herkulanernes fordums Boliger, blev stedse snevrere. Det syntes mere som man nedsteg i et Bjergværk, end i en af Oldtidens blomstrende Stæder, saa smalle ere Gangene, hvorigjennem de Reisende føres. Omsider ledte Veien forbi en Brønd, hvorfra man ikke, som man pleier, kan see ned i Dybet, men op i Veiret, og som skal have givet den første Anledning til den sunkne Stads Opdagelse; Gangen blev her noget bredere, og man stod nu ved Indgangen til et, nu vel i evig Nat indhyllet, men fordum af Solen oplyst Theater. Gangene for- og bagved det vare saa skumle, at Angest og Gysen næsten hæmmede Aandedrættet, naar man ikke fulgte Fakkelbærerne i Hælene, saa at man af gandske Hjerte længtes efter Oververdenen. Selskabet belavede sig ogsaa til at forlade et saa rædsomt Opholdssted, da Hr. Müller pludselig segnede ned fra en Bænk, hvorpaa han havde siddet hensunken i dybe Betragtninger. Han gav intet Livstegn fra sig. Nummet, hvori han faldt, var saa lidet, at Ingen uden hans Tjener kunde yde ham nogen Bistand. Det brave Menneske løftede ham op paa sine Skuldre og bar ham ud. Hr. Müller var neppe kommen i den frie Luft, før han slog Øinene op, og det varede ei længe før han reiste sig fuldkommen op og takkede de Omkringstaaende for deres Deeltagelse. „Jeg burde have betænkt det iforveien, sagde han til dem, som vare ham nær-

mest: jeg var altfor lidet forberedt paa, anden Gang at vorde begraven i levende Live." — Selskabet bad ham at skaane sig, men han forsikkrede, at han følte sig fuldkommen vel, og at han hvert Øieblik var rede til at fortsætte Reisen med dem.

Muuldyrene, som skulde bære de Reisende op paa Vesuv, stode sadlede paa Hjørnet af Gaden, Herrerne svang sig op paa dem, og droge saaledes, med Førerne i Spidsen, den Ene bestandig bagefter den Anden. Snart naaede de Bjergets Fod, og da Hr. Müller nu var fuldkommen vel, ja endog muntrere end sædvanligt, saa red En af Ynglingerne hen til ham, og spurgte ham beskedent, om han paa ingen Maade var at overtale til at meddele dem saameget idetmindste af hans Levnetshistorie, som han selv lystede. Hr. Müller lovede det. „Naar vi, sagde han: have naaet den den første Krater, som maaskee er Kilden til min Elendighed, som har gjort mig til det ulykkeligste Menneske paa Jorden, saa vil jeg for førstegang i sex Aar give mit Hjerte Luft og grøde ved Venskabs Bryst."

Snart havde man naaet Eremithytten, hvor Selskabet steg af og satte sig ned for at tage Forfriskninger, thi herfra maa Reisen fortsættes tilfods, og der behøves fulde fem Qvarteer for at komme op til den første Krater, skjøndt Nedgangen kan tilbagelægges i tolv Minuter. — Medens Eremitten fyldte Glassene, frydede Ynglingerne sig ved Egnen, thi den aabne Sø frembyder her en Udsigt, som ikke har sin Lige i Verden, den ved den Constantinopel og den fra Libanon undtagen. — Efter en Times Forløb brød Selskabet op, og inden faa Minuter stod man ved Fo-

den af Askehøien, som skulde bestiges. Møisom, men lønnende er Veien, thi Udsigten bliver stedse meer fortryllende, jo mere man hæver sig over Havet. Den første Krater man kommer til, er den mærkværdigste, ligesom den ogsaa er den seeværdigste, formedelst den brogede Farveblanding af Guult og Grønt i dens Indre. — Hr. Müller havde lovet sine Venner sin Historie her. Man udsøgte sig derfor et Sted, hvor man ikke allene kunde være tryg for at brænde sine Klæder, men hvor man ogsaa bequemt kunde sidde og i Mag betragte den hist og her opstigende Rog. Ynglingerne sloge en Kreds om deres Ven, der nu fortalte:

„Mit Fødested og mine Forældres Navn gjør Intet til Sagen, nok at jeg siger Eder, at jeg ikke er af simpel Herkomst, ikke som den fornemme Byrd var den bedste, men fordi I snarlig kunne vide, at jeg, som alle Fornemmes Børn, i min Ungdom nød en Frihed, som blev mig til Skade. Jeg havde at befale, hvor jeg burde adlydt, og maatte adlyde, hvor jeg frit burde have udviklet mig. Saaledes voxte jeg til og fornam allerede i mit sextende Aar Følelser i mit Indre, som egentlig tilhøre Manden. Men jeg drømte mig alt Mand og troede mig ei forpligtet til at gjøre Modstand. Jeg elskede en ung Amerikanerinde, som boede ligeoverfor os, med den ungdommelige Elskovs hele Lidenskabelighed. Mine Forældre agtede ikke derpaa, thi det faldt dem ikke ind, at deres Søn, paa hvis Opdragelse de havde anvendt saameget, hvem deres Indflydelse ved Hoffet aabnede saa glimrende Udsigter, kunde forglemme sig saa al-

deles, at han kunde elske en borgerlig Pige. De holdt min Omgang med Fanny for en tilladelig Tidsfordriv og bleve derfor ei lidt forbausede, da jeg en Morgen uformodentlig traen ind til dem, at forlange deres Samtykke til vor Forening, der blev mig saa aldeles nægtet, at der intet Haab blev mig tilbage, nogensinde at bevirke en Forandring i mine Forældres Tænkemaade. — Jeg bortførte Fanny og flygtede med hende til en gammel Onkel, hvis Yndling jeg stedse havde været. Han misbilligede dette Skridt, men da Fanny nu engang var forenet med mig, og bar et Kjærlighedspant under sit Hjerte, da han daglig blev meer indtaget af hendes Ynde og Fromhed, saa paatog han sig at gjøre et Forsøg paa at udsone mig med min Fader. Forsøget mislykkedes. Min Fader tilstod mig en aarlig Underholdning, men døde snart efter af Grædmmelse, ligesom min Flugt med Fanny et Aar i Forveien havde lagt min Moder i Graven. Jeg saae mig nu vel i Besiddelse af mine Ønsker, ja af det høieste Gode, thi Fanny var Kjærligheden selv; dog undgik den hemmelige Kummer som fortærte mig, ei hendes skarpe Blik, og de Bebreidelser, hun gjorde sig selv over at være Aarsagen til min Kummer, bragte hende Graven, mig Fortvivlelsen nær. Saa liden Velsignelse bringer en Lykke, som er bygget paa høiere Pligters Overtrædelse. Hun fik sit Helbred igjen og nu levede vi otte salige Aar tilsammen, i hvilken Tid hun fødte mig to Sønner og en Datter. Medens hun gik frugtsommelig med den sidste, besøgte en gammel Ven os, som i den senere Tid havde havt megen Omgang med min Fader. Af

ham erfoer jeg først ret, hvor ulykkelig min Flugt havde gjort min Fader. Sorgen over mig og de med mig tilintetgjorte Forhaabninger, bemægtigede sig ham stundom saaledes, at han tabte al Besindelse, forbandede mig og mit Afkom, og bad Gud at udslette af Jordenen Et, som jeg, efter hans Mening, saa gyseligt havde vanæret. Min Moder søgte forgjeves at betage de Forbandelser, min Fader i Vrede udstødte, deres Kraft ved sine Bønner; de naaede den Almægtiges Øre for hendes Forbønner. — Ved Efterretningen om den Sindstilstand, hvori min Forbindelse med Fanny havde sat min Fader, blev min Kummer til Tungsindighed, der voxte saameget stærkere, som min Kone fra Tid til anden blev plaget af en Drøm, der opfyldte hendes og min Indbildningskraft med de skrækkeligste Billeder, hvilke bleve endnu mere pinefulde, da en omvandrende Spaakvinde en Aften forudsagde os den samme Skjebne, som Drømmen tydede. — For at adsprede os, besluttede vi at gjøre en Reise, men Skjebnen lod os just vælge det Land, som var udseet til at skaffe min Fader Oprejsning og opfylde min Kones Drøm og Spaakvindens Forudsigelse. Vi droge til Schweitz, hvor vi vilde tilbringe nogle Aar og fra Tid til anden foretage os Fodreiser i de mindre Kantoner. Det første Aar henrandt uden noget Uheld. Vi havde besteget St. Gotthard, besøgt Pfeffersbad og tilbragt himmelske Dage ved Genfersøens Bredder. — Min Kones Drøm var næsten glemt, da Fjeldskredet ved Goldau paany opfriskede den i vor Erindring, og atter vakte frygtelige

Anelser hos os. Vi vare i Begreb med at forlade Schweitz, da En af vore Venner søgte at overtale os til et længere Ophold og at berolige os ved at gjøre os opmærksom paa Liigheden mellem Ulykken ved Goldau og min Kones Drom, der efter hans Mening, nu var opfyldt og uden videre Fare for os, Han understøttede sin Paastand med flere Steder af vor Reisedagbog, som viste, at vi just paa samme Tid som Ulykken ved Goldau skete, havde havt en Reise for derhen, for derfra at bestige Rigibjerget, men at denne ved et Tilfælde var bleven opsat. Vi havde i Fremtiden Intet merr at frygte, vor Fader var forsonet og havde tilgivet os. — Vi lode os overtale; men Schweitz var engang bestemt til Hevnens Sværd.

Istedetfor at lade os advare af det Tilfælde, som havde frelst os, skulde just dette fremskynde min Fanny's Død. Vi besluttede, ikke længe at opsætte vor Reise til Rigi, bestilte Heste og en Veiviser, forlode Zürich, fore over Søen, opslog næste Nat vor Leir paa Rigi, i et af de fire Vertshuse nærved Klostret. Indtagen af den skjønne Udsigt besluttede vi at tilbringe en heel Uge paa Rigi, især for en Grottes Skyld, som vi havde opdaget henimod Vagis og som forekom Fanny og mig at være et Paradiis, just fordi vi selv havde opdaget den. — Tre Dage i Rad havde min Kone ladet bringe Aftensmad derhen, vi kunde ikke modstaae den fjerde Aftens lokkende Indbydelse til at holde Maaltid der. Vi sendte Tjeneren med vor yngste Søn iforveien, at træffe de fornødne Anstalter. Den Lille var Jacob med Liv og Sjel hengiven og vilde med overalt, hvor Jacob gik. Min

Kone, Carl, Jette og jeg, fulgte efter. Paa Veien til Grotten standsede min Kone flereganger, Taarer perlede i hendes Øine, hun klyngede sig til mig, som om der forestod en Afskeed eller nogensomhelst Ulykke. Da vi naaede Grotten, var Alt beredt til vor Modtagelse, men Fritz og Jacob savnedes. Jette meente forviist, at de atter vare gangne ud paa Sommerfuglejagt. Vi satte os, at nyde den herlige Aften; men Naturens Skjønhed formaaede ei at forjage de mørke Tanker fra min Kones Sjel. Den dalende Sol, Havets speilklare Flade, Aftenklokkernes Lyd i de fjerne Landsbyer, gjorde intet Indtryk paa hende, taus og indsluttet stirrede hun hen for sig. „Min dyrebare Husfru, mine Børns Moder! udbrød jeg omsider: lad dog den Tungsind fare, og deel min Fryd!" Da savnede vi Fritz og Jacob. Barnet græd bitterligt. „Den stygge Fugl, sagde han hulkende: hvor den stjøi afsted med det arme Dyr — " Mere kunde den Lille ikke fremføre for Taarer. Jacob opklarede os Gaaden. En Steenørn, som der gives mange af i Schweitz, havde snappet et lille Lam paa Marken, og var stjøiet bort dermed i Klørne. „Du skulde kun have hørt, Moder! sagde Fritz: hvorledes det stakkels Lam det skreg. De skal ogsaa have taget nogle Børn, de hæslige Ørne." — „Gud: hvorledes maa en Moder, som denne Ulykke rammer, være tilmode!" faldt min Kone den Lille i Talen. Jette afstørrede nogle Taarer, men Carl beklagede, at han ikke havde havt sin Bøsse med, saa skulde han nok have befriet Lammet fra Ørnens Klør, meente han.

Det er Menneſket egent, helſt at dvæle ved frygtelige Begivenheder, naar det er meeſt ſtemt til Munterhed, og fornemmelig ved Solens Nedgang. Jeg tog derfor Anledning af denne Begivenhed med Ørnen, til at fortælle Børnene en lignende Hiſtorie, ſom en Ven af mig i Engelland havde hørt af troværdige Mænds egen Mund.

(Fortſættes.)

Den ſtore Ritmeſter og den lille Mine.

(Af Caſtelli's Taſchenbuch 1824.)

Den gamle Overførſter Heinich i Buchendorf ſad ved Aftenstid i ſin Læneſtol, kaſtede et biſtert Øie til ſin Datter Mine, — ſaavidt nemlig hans Kjærlighed til Pigen tillod det — og puſtede Tobaksdampen i ſtore Skyer ud af den vældige Jægerpibe. Mine ſtod i en Krog af Stuen og ſtrøg noget Lintøi, nynnede en Viſe og kaſtede et Sideblik hen til den fortørnede Fader; men den gamle Jæger Martin ſad ved Ovnen og pudſede ſin Bøſſe.

Efter en lang, almindelig Taushed, ſom Valdine, der laae ved ſin Herres Fødder, kun ſtundom afbrød ved ſit Snorken, lagde Heinich ſin Pibe bort, reiſte ſig, traadte med korslagte Arme hen for Mine og ſpurgte hende i en Tone, der ſkulde være venlig,

men var det ikke: „Du vil altsaa ikke have den velbaarne Hr. Ritmester?" — „Nei, Fader!" svarte Mine kold. — „Og hvorfor ikke?" vedblev den Gamle i en dybere Bastone. — „Jeg har jo alt sagt Dig det, min Fader, han er mig for stor!" gjensvarte Mine.

Ved disse Ord antog Overførsterens Ansigt en oval Form, og som Tordenen efter Blikstille rullede Ordene fra hans Læber. „For stor? for stor? Pige, Du forsynder Dig mod det Herligste paa Jorden, mod det Store! Hvad skader hans Størrelse Dig? Kan han ikke bukke sig? Troer Du, at vore Forfædre have været saadanne Puslinger som Du? De vare større end baade Du og jeg, ja større end Martin der, og naar da alle Piger havde været bange for at række disse store Karle deres Haand, hvad var der saa bleven af Verden?" — „Min Fader! svarte Mine: det gaaer ikke an; man skal ikke sammenføie, hvad der ikke passer sammen. Jeg maa bestandig række Hovedet høit iveiret, naar jeg vil see Ritmesteren i Ansigtet." — „Naar Du vil see Himlen, maa Du da ikke ogsaa løfte Hovedet iveiret. Hvortil har Du da Dit Hoved, uden til at bevæge det?" — „Naar jeg vilde kysse ham, maatte jeg staae op paa en Stol." — „Ritmesteren har Stole nok paa sin Gaard, deilige udstoppede Stole, som Du i Mag kunde staae op paa." — „Og saa — hvad vilde Folk sige — det kunde jeg aldrig i Verden udholde! Mærkede Du ikke selv, hvorledes man loe af os, da vi sidst gik til Kirke og jeg havde under Ritmesterens Arm. Ja, Fogdens Amalie hvidskede saagar til Præstens Huus-

holderske saa tydeligt, at jeg kunde høre det: „See engang derhen, den velbaarne Hr. Ritmesters Lomme hænger ud!" — „Nu, og hvad er der saa deri? Er en Lomme noget Ondt, og fornemmelig den velbaarne Hr. Ritmesters Lomme, som er fuld af Ducater." — „Jeg beder Dig, min Fader! tal ikke mere derom. Du veed, jeg aldrig har modsagt Dig, altid været Dig ulydig, men her, hvor det gjælder min Fremtids Lykke, maa jeg dog ogsaa tage mit Hjerte med paa Raad, og det siger: Nei!" — „Nu, saa gift Dig for mig med en Bonde, og æd Dit Brod i Dit Ansigts Sved!" sagde den Gamle, tog sin Pibe og gik ind i sit Sovekammer, medens han undervejs mumlede for sig selv: at dog den gode Gud ikke har ladet den Pige blive noget større! — Mine raabte glad: „Godnat, Martin!" og hoppede bagefter sin Fader; men gamle Martin, som ellers pleiede at slaae en Sladder af med hende før Sengetid, lettede fortreden paa sin Hue og blev siddende paa Bænken.

Da Mine næste Morgen hentede Grønt i Haven til Middagsmaden, saae hun Martin gaae ned igjennem Alleen i sin Søndagskjole. „Hvorhen saa tidlig, Martin, og hvorfor saa pudset?" raabte hun til ham. — „O, svarte han: jeg gaaer i et dumt Ærende, og det, bliv ikke vred Jomfru, for Deres Skyld!" — „For min Skyld?" spurgte Mine studsende. — „Ja vist, see De kun paa mig, hvorfor finder De ogsaa Alting for stort? Deres Hr. Fader sagde imorges til mig: Martin, Du hørte hvor høfligt Ritmesteren beilede igaar til min Datter, Du veed, at den Stivnakke ikke vil have ham. Hvad er

nu herved at gjøre? Tvinge Pigen vil jeg ikke, vær derfor saa god at gaae over til Gaarden og bring Ritmesteren Kurven. Du har tient under ham, Du kjender ham nøie, han lider Dig godt, Du forstaaer bedst at forsøde den bittre Pille. Det var Deres Hr. Faders Ord, og nu maa jeg gaae den sure Gang." — „Og hvorfor saa surr? spurgte Mine: hvad kommer det vel Dig ved?" — „Hvad det kommer mig ved? spurgte Martin med blussende Ansigt: og det kan De spørge om! De veed dog, hvor kjær jeg har Ritmesteren, det er den bedste Mand af Verden. Gud lønne ham for det, han gjorde mod mig, da jeg stod ved Regimentet. For at lette mig Tjenesten tog han mig til sin Oppasser, og da jeg kort efter faldt i en heftig Nervefeber, forlod han mig ikke heller. Jeg maatte ligge i hans forreste Værelse, han gav mig selv Medicin, og da jeg begyndte at komme mig — o, jeg maa baade græde og lee over den komitragiske Historie! De maa vide, Jomfru, at jeg er en stor Liebhaver af Piketspil, det vidste han, og satte sig hen til Sengen hos mig og spilte med, skjøndt han neppe kjendte Kortene. Jeg kan forsikkre Dem, Jomfru, jeg tilbeder ham som en Helgen og offrer med Glæde mit Liv for ham!"

Mine taug et Øieblik og lod til at blive noget eftertænksom. „Ja, sagde hun og rystede paa Hovedet: Dülmen er en ædel Mand, jeg har selv havt flere Beviser derpaa." — „Nu altsaa?" afbrød Martin hende. — „Han er godgjørende mod de Fattige, vedblev Mine: hans Undergivne ere lykkeligere end alle Andre i hele Egnen, ja jeg maa tilstaae, Ritme-

steren kan endog kaldes en smuk Mand, men — — „Nu? hvad men!" faldt Martin hende bekymret i Talen. — „Men han er mig for stor!" Med disse Ord kastede Mine det sidste Blomkaalshoved i sit Forklæde og hoppede afsted. Men den gamle Martin udbrod: „Jeg takker Dig, min Gud, at jeg aldrig bandt mig til saa lunefuld en Skabning!" Derpaa forlod han Haven, og tog Veien ad Rüstenberg, saaledes kaldtes Ritmesterens Gods.

Af hvad der blev talt i Forsterboligen, have mine Læsere alt lært Ritmester Ludvig v. Dülmen at kjende saavel i Henseende til Sjels- og Legems-Egenskaber. Jeg har endnu kun det at tilføie, at han var det sidste Skud af en meget formuende og meget agtet Familie. Fyrsten havde egenhændigen paa Valpladsen hædret ham med Ordenen for militair Fortjeneste, og alle hans Kammerater elskede ham som en aandrig, omgængelig og hjertensgod Mand. For tre Aar siden var den gamle Dülmen vandret heden, og Ludvig havde tiltraadt det indbringende Gods. De Undergivne velsignede Sønnen ligesom Faderen, men det gik dem ogsaa saa godt under hans Herredomme, at det var bleven et Ordsprog i hele Egnen, naar man saae en ret vakker og velklædt Bonde, at sige: „Det er frist en Rüstenberger Bonde!"

Ritmesteren var ved Krigens Ende permitteret til sit Gods og havde her tilbragt et halvt Aarstid. Han lærte at kjende den almeenagtede Overforster, søgte Belæring hos den gamle tjenstfærdige Mand, lod sig af ham practisk vise, hvad han tilforn kun kjendte af Bøger, og kom ved denne Leilighed ofte til

Buchendorf. Her saae han Mine, Pigens naive Aabenhjertighed og jevne Godmodighed fandt Vei til hans Hjerte, og — da han saae mindre paa Titel og Rang, end hans Jevnlige, men kun ønskede sig en flink Kone, saa besluttede han at ægte Pigen, og i det søde Haab, at Mine var ham god, anholdt han om hendes Haand hos Faderen.

Dülmen sad just i sit Kabinet og tænkte paa, hvorledes han vilde indrette Alt i sin Borg, naar der nu kom en Kone og siden andre smaae Væsener, da Martin treen ind med al den militaire Holdning, han endnu havde tilbage efter sex Aars Afsked. Ritmesteren saae ham neppe før han venlig raabte ham imøde: „Kommer Du til et Partie Piket?" — I en Ordonantstone, som klang meget vemodig, svarte Martin: „Hr. Ritmesteren ville gunstigst undskylde; der bliver ingen Piket og ingen Mariage af." De sidste Ord var neppe ude, før Martin slog sig paa Munden, da han nok mærkede, at han altfor plat havde gjort sin Melding. Ritmesteren stirrede paa Martin, reiste sig, greb hans Haand og spurgte: „Hvad siger Du?" Og nu begyndte Martin stammende saalunde: „Jeg skulde formelde Hr. Overforster Heinichs underdanigste Respect — og hans Skyld var det ikke — at — og saa skulde jeg formelde Jomfru Mines underdanigste Respect — og hendes Skyld var det heller ikke — skiøndt det egentlig er hendes Skyld, at — . Og Ritmesteren maa troe, at det ikke heller er min Skyld at — jeg har sagt hende det, men — — " Her gik det nu gandske istaa for den Gamle. „Ah, nu forstaaer jeg Dig,

min gode Martin, sagde Ritmesteren, idet en Taare kom ham i Øiet: altsaa en Kuvo!" — Martin nikkede. — „Hun elsker mig ikke?" — Martin brummede: „Pokker veed, hvad Pigerne nutildags elske!" — „Altsaa, mit skjønneste Haab tilintetgjort!" vedblev Ritmesteren og gik med stærke Skridt op og ned i Værelset. Martin vidste ikke om han skulde gaae eller blive, omsider hvidskede han: „Hr. Ritmester! slaae De den lille Tos af Hovedet!" — „Af Hovedet, kjære Martin, dertil kunde vel en kraftig Villie gjøre Sit, men af Hjertet! hvo naaer derind og udtrækker Tornen?" — „Tid og Adspredelse, tænker jeg, Hr. Ritmester. De har tro Folk, forlad De Deres Gods, reis ud i den vide Verden, der gives allevegne Piger og — Herre Gud i Himlen! hvilke deilige Piger! De er ogsaa en smuk Herre. De skal see, det vil finde sig, det vil sikkert finde sig!" — „Mener Du? sagde Ritmesteren i en vemodig Tone: jeg tvivler meget derpaa. Dog, jeg vil prøve og overveie Dit gode Raad. Lev vel, Martin! Jeg maa ud i det Frie, for at søge Trøst hos den huldе Moder Natur!" — Ritmesteren iilte ud, Martin gjorde Hoireomkring og marscheerte ligeledes af. Sørgmodig søgte Dülmen Ro i Eensomheden, og da han ikke fandt den her, tog han sin Tilflugt til Adspredelse.

Nu begav det sig, at der udbrød et Oprør i Naboriget, og for at hindre Folkeraseriet fra at trænge ind i sit Land, lod hans Fyrste slaae en Grændsekordon. Alle Permitterede indkaldtes. Dülmen glædte sig derved, og belavede sig til om faa Dage at afgaae til sit Regiment, Paa Fleres Anmodning om at blive

hjemme, svarte han med et bittert Smiil: „Det er mig for Smaat her, jeg maa ud i den store Verden!"

Aftenen før sin Afreise, gjorde Dülmen endnu en Tour tilhest omkring i sine Marker, Enge og Skove. Fordybet i Tanker red han bestandig fremad, uden at mærke, at hans Hest slog ind paa en smal Bivei. Da han bemærkede sin Vildfarelse, holdt han ved Forsterboligen. „Du kjære, tro Dyr, sagde han til sin Skimmel og klappede dens Hals: hertil bærer Du altsaa Din Herre. Du kjendte Veien saa godt, Du kommer nu i lang Tid ikke mere paa den, aldrig mere! — Skal jeg gaae ind? skal jeg see hende endnu engang og trykke mig Tornen dybere i Hjertet?" — Medens han saalunde vaklede, hørte han Martin raabe: „Min Hr. Ritmester, min naadige Hr. Ritmester kommer!" Dülmen kunde nu ikke mere trække sig tilbage, han steg af, bandt sin Hest og gik ind.

Underholdningen var i Begyndelsen noget tvungen. Den gamle Overforster vidste ikke hvad han skulde tale om, Dülmen var for dybt bevæget, og Martin stod stum og ubevægelig i sin militaire Stilling som en Billedstotte. Omsider løstes Tungerne. Heinich beklagede, at han ikke havde kunnet opfylde Ritmesterens Ønske. Dülmen fortalte ham, hvad han havde isinde, og Martin lovpriste sin Ritmesters Beslutning. Omsider spurgte Ritmesteren noget forlegen: „Hvor er dog Mine? — maaskee syg? I har dog ikke taget Pigen ilde med for hendes Vægring, Gamle?" — „Nei, min naadige Herre, svarte Heinich: Pigen er bleven træt idag, vi har bagt og vasket, og saa er hun slumret ind paa en Stol i hendes

Kammer." — „Slumret ind? udbrød Dülmen: herligt, saa kan den Forhadte dog endnu engang see hende, uden at volde hende Qval, tillader I Heinich?" Og med disse Ord tog han Lyset og treen sagte ind i Mines Værelse. Heinich og Martin fulgte efter og bleve staaende udenfor Døren. Der laae Mine i Stolen med høirøde Kinder og de brune Lokker skjødesløst bølgende om den hvide Nakke; den fulde Barm truede ved hvert Aandedrag at sprænge sit Fængsel, og den lille Fod stemmede mod Sengestolpen, ved hvilken Stolen stod. Længe betragtede Ritmesteren i stum Henrykkelse den yndige Pige. „Ikke for Dig!" sukkede han omsider og vilde vende sig om, da Mine idetsamme bevægede sig, som om hun drømte, og de Ord: „Ja, smuk er han, og god, men dog for stor for mig!" undslap hendes Læber. — „Ha! raabte Dülmen: hun drømmer om mig — om mig! For stor altsaa, og det er den eneste Grund? Du er mig altsaa ikke gram, kun Fordom, maaskee kun et eneste haanligt Smiil, en eneste Spot har berøvet mig Dig!" Og med disse Ord satte han Lyset tilside, knælede ved Stolen, og trykte et Kys paa den sovende Piges Rosenlæber med det Udbrud: „Lev vel, min evig dyrebare Pige!" — Trykket maa dog have været lidt vel heftigt, thi Mine vaagnede pludseligt, slog Øinene op, saae Ritmesteren for sig, studsede, skjalv og udbrød, endnu halvt i Søvne: „O herligt! Han er bleven mindre, nu er han ikke større end jeg!" — Da reiste sig Ritmesteren, Mine gned sine Øine og holdt pludseligt inde. „Lev vel, Mine! sagde Dülmen endnu engang: vi sees ikke saasnart igjen, men over-

alt ledsager Dit Billede mig, mit Hjerte bevarer alle-vegne Dit Minde!" Med disse Ord styrtede han ud af Døren, svang sig paa Hesten og jog tilbage til Rü-stenberg. — Men Mine kastede et vemodigt Blik efter ham og sagde: „Ak, det var en deilig Drøm, han var meget, meget mindre, og da jeg vaagnede, saae jeg ham Ansigt til Ansigt; o hvis han dog havde været saa liden!" — Næste Morgen tidlig afreiste Ritme-steren til sit Regiment. Freden med Naboriget kunde ei vedligeholdes. Paa flere Punkter trængte de vilde Sværme den slagne Kordon tilbage, og da det af Fol-ket oprettede Regentskab ei afhjalp disse Krænkelser, udbrød Krigen.

To Maaneder vare forløbne siden Ritmesterens Afreise. Imidlertid var der foregaaet en mærkelig Forandring med Mine. Det gik hende, som det gaaer saa ofte, at man først ret erkjender en Gjen-stands Værd, naar man har tabt, eller frygter for at tabe den for stedse. Hun betragtede nu Ritmeste-ren fra en gandske anden Synspunkt end tilforn, hans fortræffelige Egenskaber traadte i Forgrunden og hans Legemsstørrelse tilbage. Kort sagt, han var nu i hendes Øine den smukkeste og elskværdigste Mand, og jeg troer ikke hun havde slaaet en Tomme af hans Vext, hvis det var kommet an paa hende.

Hver Torsdag fik Overførster Heinich Aviserne fra Birkedommeren paa Rüstenberg, hvilke han som oftest pleiede at læse høit ved Bordet. Fra Krigs-skuepladsen meldtes først om Forpostfægtninger, siden om Avantgardens Skjærmydsler. Her var Dülmen ansat ved, og næsten hver Avis omtalte ham. Hans

Mod, hans Tapperhed blev stedse offentligen roest, og da Majoren ved hans Regiment faldt i en Træfning, kom Dülmen i hans Sted. — Mine Læsere kunne tænke sig, at Heinich og Martin ved saadanne Efterretninger altid klinkede paa den ny Majors Velgaaende og der hvergang blev kastet et skjævt Blik til Mine. Den arme Pige sad desforuden med kjendelig Angest ved Bordet og lyttede efter, om der intet Uheld var tilstødt hendes Ven, og var engang i Begreb med at bruge Gaflen istedetfor sin Skee til Suppen, da den Gamle læste: „men over Major Dülmens Hoved hvinede de fjendtlige Sabler."

Kort efter blev der leveret et Hovedslag, hvis Udfald var fordeelagtigt for Heinichs Fædreland. Alt jublede derover, og som god Undersaat og Patriot ventede Heinich med Længsel næste Torsdag, der skulde bringe ham en detailleret Efterretning om det blodige Slag. Avispakken kom just ved Middagstid. Heinich aabnede den og læste Beskrivelsen, hvori den tappre Major v. Dülmen atter omtaltes med Hæder, ja det hedte endog, at tyve Kanoner vare erobrede ved hans Klogskab allene. Alt hævede Martin sit bredfulde Glas for at bringe sin Major et Vivat; men Heinich vilde dog først læse Beretningen tilende. Dette skete. Overforsteren læste først Fjendens store Tab, derpaa hed det:

„Paa vor Side befinder sig blandt de Døde: General von Kohl og Obersterne Mehlmann og Roßwig, blandt de haardt Saarede den brave Major Dülmen, som har mistet begge

Fødderne ved et Kanonskud. Vel har man bragt denne udmærkede Officeer til Militairhospitalet i L—, men Lægerne tvivle dog om hans Liv."

Heinich lod Avisen falde, Martin spildte Vin paa Dugen, Mine sank bevidstløs til Jorden. De Gamle bragte hende tilsengs, og da hun atter kom til Samling, sprang hun ud deraf igjen og raabte: „Jeg maa afsted min Fader, jeg maa til ham, maa pleie ham, det er jo min Skyld, at han lider! Kom Martin og følg med, spild intet Øieblik, thi ellers dør han!" — De Gamle studsede over disse Mines Ord og hendes, som de meente, pludselige Forandring. Men Mine aabenbarte nu sin Fader sit Hjertes Tilstand. Den Gamle kysfede hende og sagde: „Drag hen, mit Barn, hvorhen Dit Hjerte kalder Dig. Selv tør jeg ikke forlade min Tjeneste, men Martin skal ledsage Dig." Martin jublede af Glæde, og alt næste Morgen tidlig var Reisen tiltraadt.

Paa sjette Dag kom de til L. Martin holdt et Øieblik udenfor Lazarethet for at spørge Skildvagten om det nærmeste Gjæstgiversted, men Mine forekom ham med det Spørgsmaal: „Lever Major Dülmen endnu?" — „Hvad veed jeg det, svarte Skildvagten i en vranten Tone: der ligger saamange derinde!" I det samme sprang Mine af Vognen og ilte ind i Hospitalet gjennem de lange Gange, hvor Synet af de blege, magre Ansigter endmere forøgede hendes Frygt. Omsider fik hun Øie paa en Chirurg, som kom ud af et Værelse med en blodig Lanzet i Haanden. Til denne henvendte hun sig med de Ord: „Jeg beder

Dem for Guds Skyld at sige mig, min Herre, om Major Dülmen endnu lever og hvor han er at finde?" — „Han lever endnu, svarte Chirurgen: og ligger der ved Siden af i No. 17."

Mine fløi til Døren og treen ind. Der laae den Elskede paa et blodigt Leie med lukte Øine og dødblege Kinder; dybe Suk og Krampetrækninger vare de eneste Livstegn han viste. Omkring Sengen stod nogle Chirurger, og ved Hovedgjerdet sad en Overlæge, som holdt den Syges Haand og syntes at tælle Pulsslagene. Mine styrtede hen mod Sengen, men alle hendes Kræfter forlode hende, og hun segnede bevidstlos ned.

Da hun kom til Bevidsthed igjen, befandt hun sig i et Herberge, hvor Martin var taget ind med Heste og Vogn. Han og Regimentschirurgen stode hos hende og syslede med at bringe hende tillive igjen. Mine vilde strax hen til sin Elskede. „Jeg vil pleie ham, raabte hun: det er min Pligt, thi jeg allene er Aarsag til — „Stille Jomfrue! afbrød hende Lægen, en værdig gammel Mand: denne Mand (han pegede paa Martin) har fortalt mig Alt. Setv behøver De Ro og vor Major maa omhyggeligen vogtes for ethvert heftigt Indtryk. Betænk, det kunde volde ham Døden, hvis han i sin nærværende Tilstand slog Øinene op og saae Dem hos sig." — „Nei, nei! jeg vil ikke derhen, jeg vil bie, o mit arme Hjerte!" raabte Mine hulkende og sank tilbage paa sit Leie.

„Vi haabe, vedblev Lægen: at Saarfeberen vil forlade ham om nogle Dage, saa kan De see ham og

selv deeltage i hans Pleie." Efterat have paalagt Martin, ikke at forlade Pigen et Øieblik, fjernede han sig. Der gik 3, 4 og 5 Dage, den slemme Feber varede endnu ved. Martin maatte vel tyve Gange om Dagen over i Hospitalet for at spørge, hvorledes det gik. Endelig ophørte Feberen den sjette Dag, og den ottende fik Mine Tilladelse af Overlægen til at see den Syge. Ved Middagstid maatte hun komme, og da skulde Patienten være forberedt derpaa. — Den forønskede Middag kom. Martin maatte gaae ind før Mine. Da Dülmen blev ham vaer, rakte han ham smilende sin Haand. Martin kyssede den med Taarer og sagde: „O, min naadige Hr. Ritmester! Alting er godt — Mine staaer udenfor — " „Herind, herind til mit Hjerte!" raabte Ritmesteren og reiste sig i Sengen, understøttet af Chirurgerne. Nu traadte Marie ind og nærmede sig Leiet. Da vare Dülmens første Ord: „Nu Mine, nu har Fjenden gjort mig et Stykke mindre, og jeg er nu ikke synderligen større end Du!" — „Din, forevig Din!" udbrød Mine, kastede sig om hans Hals, og trykte et Kys paa de blege Læber. — „Nok!" raabte Regimentschirurgen og viste Mine tilbage.

Fra nu af pleiede hun selv Dag og Nat sin syge Ven, rakte ham med egen Haand hvert Lægemiddel, og naar han sov, sad hun ved hans Seng og plukkede Charpie til hans Forbinding. Dülmens kraftige Natur, endnu mere Mines Pleie og allermeest Kjærligheden, virkede hurtigt. Han bedredes med hver Dag, og efter en Maaneds Forløb kunde han første Gang bruge sine Krykker. „See nu bliver jeg

vel atter for stor?" sagde han til Mine, men hun trykte ham et Kys paa Munden, og bad ham at tie med hendes Daarskab.

Dülmen fik sin Afsked af Krigstjenesten som Oberst. De tvende Lykkelige toge tilbage til Dülmens Gods, hvor de bleve viede. Den gamle Heinich fældte Glædestaarer, Martin var sjeleglad; men for den lille Mine var denne Lykke næsten for stor.

(J. F. Castelli.)

De spanske Fruentimmer.

Den pyrenæiske Halvøes Beboere ere nu fortrinligen en Gjenstand for Alles Omtale. Følgende Efterretninger om de spanske Fruentimmer vil derfor sikkert ikke være uden Interesse:

Spanierinderne have, ligesom Mændene, en ædel Anstand. De ere smaae og fintbyggede, modnes tidligt og falme tidligt. Deres Ansigtsform er oval, deres Farve mørkladen og blegagtig. Blondiner findes sjeldent, men fyrige Øine have de Alle. Deres Stemme er forskjellig fra de skandinaviske Møers rene Sølvertone, den er mandlig, haard og bydende. Deres Minespil og hver Bevægelse er heftig, Haand og Mund indbyde til Kys, deres Fod er liden og nydelig, deres Gang let og svævende. Ikke blot Naturgave, men den bestandige Øvelse i Bolero og Fandango, som den tolvaarige Pige af alle Stænder dandser med Færdighed, frembringer denne fortryl-

lende Gratieholdning. Alvor og Bestemthed, Beske-denhed og Utvungenhed i Omgang, forenet med en besynderlig Blanding af Frihed og Tilbageholdenhed, Blufærdighed og Letfærdighed, giver deres Underhold-ning et eget ubeskriveligt Liv, der selv i den modnere Alder laaner dem overordentlig Ynde. Udmærket For-stand besidde næsten Alle uden Undtagelse, desto bekla-geligere er det, at der sørges saalidet for dens Ud-dannelse, thi man finder sjelden Nogen, som kjender Bogstaver. Eros har et udelukkende Herredomme i Spanien, der er Kjærlighed Lidenskab. Med grænd-seløs Hengivenhed, med inderlig og trofast Elskov hænger Spanierinden ved sit Hjertes Gjenstand, men fordrer ogsaa en lignende Hengivenhed og Troskab, og den som vil vinde hendes Gunst, maa føie hendes Luner. — Med Hensyn til sværmerisk Stemning og Irritabilitet hos de spanske Fruentimmer, synes det i Cadix at overgaae alt, hvad man andensteds har seet deraf. Men ingensteds kan ogsaa begge Kjøn mere lidenskabelig og uhindret søge hinanden, ingensteds sandselig Kjærlighed saameget være en Fornødenhed, og ingensteds Climatets Indflydelse mere afvæbne selv den strængeste Moralist, især naar Solanovin-den blæser. Paa saadan en Dag indaandes Vellyst-en med Luften, en uvilkaarlig Ruus bemægtiger sig alle Sandser, og hine Billeder opfylde Phantasien. Kunde nogen Ting formilde Blodets Gjæring, saa var det Søebadet, som begge Kjøn her meget ofte pleie at benytte. Fruentimmerne bade sig udenfor Porten paa et bestemt Sted i Stranden, og Indgangene ere besatte med Kavallerie; men under Basqvina og

Mantilla bedrage yndede Elskere meget ofte Vagten, og det som skulde slukke, tænder endnu mere.

Skyggesiden i Spanierindernes Characteer udgjør Egoisme og Herskesyge, Stolthed og Egensind, Bigotterie, Intrigue, Unøisomhed og Iversyge. I Almindelighed kunne de derfor ikke, trods deres store Kjærlighed til deres Børn, anbefales som Ægtefæller. Det Rene, Ædle og Kydske, som, Himlen være lovet, rører sig i de nordiske Hustruers Hjerter, hører ikke til deres Væsen, ligesaalidt som Huuslighed og Lyst til Arbeide. Morgenen tilbringe de mestendeels i Sengen og ved Toilettet, og Dagen gaaer hen under Besøg i Kirkerne og Prado, ved Vinduet eller i Selskaber under Sang, Strængeleeg og Dands, som de elske lidenskabeligt.

Skjøndt den største Deel af de dannede Fruentimmer har antaget deres nordlige Naboers Moder og Dragt, saa kunde man dog nævne Mantilla'n og Basqvina'n, som en dem eiendommelig Nationaldragt. Hiin tjener som Kappe og Slør, naaer til Albuen, og bestaaer som oftest af sorte, meget fine Kniplinger og Blonder, rundtom besat med Silkebaand. Af denne Mantilla betjene sig de spanske Skjønheder med stor Fordeel til snart at lade see det sorte Øie, den runde Hage, eller fine Armbue, og hvor skjelmsk kan ei Cupido skjule sig i Folderne af denne Nonnedragt! Fruentimmer af den lavere Stand bære Mantilla'n endnu efter gammel Mode til ned over Beltet. I Katalonien ere de sorte Mantillas egne for den høiere Stand, simplere Folk bruge kun de hvide. — Basqvina'n (Fruentimmerkjolen) er oftest af sort Taft med tre Rader sorte qvarteerbrede Silkefryndser. Skjøndt

man ogsaa bruger andre Farver, saasom rosenrødt, orangegult og lila, saa er dog nok den sorte Silke-Basqvina, den smukkeste og meest yndede Dragt. Forneden og paa Skuldrene er den pyntet med sorte Fryndser, og sædvanlig saa kort, at man seer den snehvide Underkjole. Hvide Silkestrømper og nette Skoe gjør Dragten fuldstændig. Med Foie anvende de fornemme stor Opmærksomhed paa Fodtøiet, som gjør de fortryllende Spanierinder til sande Terpsichorer. Deres Skoe ere ofte rigt besatte med Ædelstene, ja endog broderede med Perler. Det hører til de største Gunstbevisninger, naar en spansk Dame tillader sin Elsker at berøre hendes skjønne Fod.

Haandværksmænds- og Bønderkoner bære næsten Alle et stort og meget bredt Snørliv, en kort blaa uldden Kjole og Bomuldsstrømper, som de Formuende paa Festdagene skifte med blaa Silkestrømper. Sorte Læderskoe med smaa runde Spænder og brogede Tøfler udgjør deres Fodtøi. Haaret bære de i Fletninger, som ere vundne omkring Hovedet og fæstede med en stor Messing- eller Sølvnaal, eller i et Haarnet, strikket af Silke eller Garn, med en Qvast. De bære Guldringe med ægte Stene i Ørerne og store blaa Perlekrandse med Guldsmykker og Zirater om Halsen. Bønderpigerne gaae i korte sorte Silkekjoler, som bæres af en paa Hofterne liggende Pude; de bruge Skoe uden Hæle og et sort med brogede Baand befæstet Slør, stundom ogsaa en Rose i Haaret. Alle, ligefra Dronningen til Hyrdepigen, ere forsynede med Vifter (Albonicos). Uden Vifte gaaer den mindste Pige ikke i Skole, og den bedagede Matrone har den med i Messen. Ligesom Blomsterkosten er Østerlæn-

derinden, saaledes er Albonico'n Spanierinden mundværlig. Viften er Koketteriets Legetøi, Kjærlighedens Telegraf og Lunets Kommandostav; thi i enhver Bevægelse en Dame gjør med den, veed hun at lægge Betydning. Selv i Sovekamrene bruge de den med Held til at vifte sig i Søvn. Til hvilke Optrin er den mystiske Albonico ikke et lønligt Vidne!

Til at bekræfte det, som ovenfor er sagt i Anledning af Spanierindernes Fodtøi, kan følgende Anecdot tjene: Greven af Villa Medina gjorde sig megen Umage for at faae den Lykke at berøre Dronning Elisabeths, Philip IV Gemalindes Fod. Alt hvad den skarpsindige Elskov havde lært ham for at tilkjendegive hende sin Tilbøielighed, havde han alt prøvet. Saaledes kom han engang paa en Maskerade besat fra Hoved til Fod med Realer og et Belte om Livet, hvorpaa læstes: Mis amores son reales, hvilke Ord kunne have en dobbelt Betydning, enten: min Lidenskab er Realer, eller: min Kjærlighed er kongelig. Da han omsider troede sig overbeviist om ikke at mishage sin Tilbøieligheds ophøiede Gjenstand, foranstaltede han en prægtfuld Fest i sit Pallads, ved hvilken der skulde opføres et af ham forfattet Drama, hvori Dronningen selv havde Rolle. Maskineriet havde allene kostet over 30,000 Rigsdaler. Mod Slutningen af Stykket skulde Dronningen føres op af Skyer. I dette Øieblik tændte en Ven af Greven Theatret i Brand, og pludseligt stod Alt i Lue. Villa Medina greb Dronningen og frelste hende ad en lille Trappe, røvede hende nogle Gunstbeviisninger, og berørte, efter den spanske Historieskrivers Ord, endog hendes Fod. Til Grevens Ulykke havde en Page seet

det, og kort efter blev han dræbt af et Pistolskud. Man tilskrev Kongens Skinsyge hans Mord.

(Dr. J. Bergk.)

Flygtningen.

En Idyl.

(Haugepartie. En Pavillon, hvis aabne Facade hviler paa Søiler. Pavillonen er overalt decoreret med Landskabsmalerier, men i Midten af Baggrunden sees en Nische, hvori Intet er malet, og som forresten er halv skjult af et nedhængende Silkegardin. Alberti arbeider inde i Pavillonen; ved Siden af ham staaer en aaben Kasse, stor nok til at rumme det Stykke han maler. Det er tidlig Morgen.)

Alberti.

Der staaer han i den skjønne Barndomsfylde!
Klart smiler Øiet under Pandens Lokker,
Let gløder Kinden i sit Morgenrødt!
Min Hans, min kjære Hans, det er Dig selv!
Med Konstens Talisman min Haand har løst
Dit Billed fra Erindrings dunkle Tavle,
Hvor det var gjemt i tyve lange Aar.
O Gud, jeg gav Dig Døden, skjønne Dreng!
Da var jeg Barn som Du, og glad som Barnet.
Hist brødes vi i munter Kamp paa Bakken,
Hvor steil den hænger over stride Elv;
Da slynged Du de spæde Arme smaae
— En tolvaars liden Kæmpe — om min Ryg;
Jeg lued hidsig op, — en Knøs paa fjorten,
Greb ham og slynged vidt ham bort; han tumled, —

O hvilket Øieblik! med voldsom Fart,
Afsted nedover Bakkens bratte Skraaning,
I Strømmens Bølger! —
Jeg vilde fulgt ham, men jeg sank til Jorden,
Og tidsnok vaagned jeg til rædsom Jammer.
Ak, endnu mindes jeg den arme Moder,
Som uden Taarer, uden Suk, stod bøiet
Hen over Dødens blege, skjønne Blomst
Og stirred for sig med halvslukket Blik! —
Der stod Din Fader! Smerten gjennemskar
Hans stakkels Hjerte, og i Faderharm
Han stødte ud de skrækkelige Ord:
„Ulykkelige! skjul Dig for mit Blik!
Bort, Morder! lad mig aldrig see Dig mere!
Det var min Løn, fordi jeg pleied Dig
Som Søn, og elsked Dig som Søn! Gaae, gaae!
Forbandet være Dagen, da jeg tog
Dig i mit Huus, og kaldte Dig min Søn!"
O gode Himmel! det var haarde Ord! —
Dog lød de ei som Stormen i mit Bryst.
Jeg sneg mig bort — og Ingen saae mig mere,
— Vidunderligt Guds Forsyn ledte mig,
Da jeg med tunge Graad i Nattens Mulm
Forlod, betynget af min Skjebnes Vægt,
Det faderlige Huus og iled ud
I vide Verden. — Vidunderlig i Sandhed!
Her staaer jeg da igjen — bekjendt og fremmed!
O maatte dette Billed tale ømt
Til Faderhjertet! Hans, min lille Hans!
Her staaer Du atter i det Blomsterhylster,
Som Du ombyttet med Seraphens Vinger!
O lille Hans! Smiil godt for mig hos Fader:
Og kan Du ikke smelte Gubbens Jis,
Saa veed jeg den, der ømt skal knæle ned
Og bede godt for Anton! — O Marie,
Du elskelige Søster! Hvorfor maatte
Min Skjebne grumt en evig Jernmuur sætte
Imellem Dig og mig? Ja sikkert var

Dit Hjerte skabt for mit, Din Aand for min.
Hvor fattig, fattig maa jeg drage bort!
Snart mere fattig nu, end før jeg kom.
Men, ja ved Gud! det er paa høie Tid,
Paa høie Tid; hvi dvæler jeg endnu?
Hvi skuffer jeg mig selv? Endnu engang
Et Penselstrog her under Armens Bøining —
Saa er jeg færdig jo — — i denne Time!
O Gud, det koster! Drømmen er saa sød,
At leve hos de Elskte, som en Ven,
En Søn, en Broder!
Der er Marie! O den kjære Pige!

(Han lægger Maleriet, hvorpaa han har arbeidet, hurtig ned i Kassen, og slaaer den til.)

Marie
(med Frokost.)

Godmorgen, Hr. Alberti! De har ventet
Paa Deres Melk idag; bliv ikke vred.

Alberti.

Og derfor bringer mig Marie den
Med egen Haand. Tak, tusind Tak!

Marie.

Igjen saa oprørt, kjære Ven! igaar
De loved Bedring. Er det Ret, saaledes
At synke sammen i den dybe Vemod?
Siig, bør en Konstner ei paa Konstens Vinger
Sig kunne hæve over Smertens Dal?

Alberti.

O Konsten trives ofte der, Marie;
Kun sjelden Glæden var dens Fædreland;
Naar var en Konstner gandske lykkelig?
Er ikke selve Anelsen en Blomst,
Der rinder op af det beklemte Hjerte,
Og folder ud sin Knop i Vemodsdug?

Marie.

Men Blomsten maa ei mat, med blege Blade
Sig bøie mod den kolde, sorte Jord;
I Straalen af en evig Kjærlighed

Den løsner sig fra Stænglen og den funkler
I hellig Længsels Blaae — en Asters skjøn,
— Begeistring kaldet — i en himmelsk Glands.
Bliv ikke vred, det sømmer ikke Qvinden,
At tale Konstens høie Billedsprog;
Jeg veed ei selv, hvoraf det kommer sig,
Jeg taler gjerne dette Sprog med Dem.
Alberti! Hvordan skal jeg rigtig sige,
Saa inderligt, saa gandske som jeg føler:
Vær lykkelig! Forsøg at ville det!
De er jo blandt de Faa, for hvem Naturen
Oplod sit indre Riges Herlighed;
Hvor utaknemmeligt af Dem at sørge.
Ja, naar De havde paa Samvittigheden
En Synd, som qvælte Deres bange Sjel! —
Men Gud skee Lov! det veed jeg er ei saa!
Ei blot fordi De selv har sagt det, Ven,
Men —

Alberti.

Nu Marie, hvorfor?

Marie.

Jo, Alberti,
Fordi De er en rigtig, rigtig Konstner.
(Trykker hans Haand.)

Alberti.

O kunde jeg kun altid høre Dem,
Marie, altid see det klare,
Det sjelefulde Blik, — da skulde Taagen
Forsvinde om min Sjel, som nu den svinder;
De er en venlig Læge.

Marie.

Dette Navn
Har hidtil ei De ladet mig fortjene;
Tre Uger har jeg taget Dem i Cuur,
Og sig mig nu oprigtig, er De bleven
En Smule bedre? Dog jeg haaber endnu —

Alberti.

Jo, gode Pige; Deres Søstervenskab

Skal ogsaa fjernt mig lyse Haab og Trøst.
Maaskee vi endnu engang mødes her;
Da haaber jeg De seer mig mere glad.
— For dennegang — Marie — —

Marie.

De forlader
Os dog ei end saa snart? Alberti, her
Er endnu mangen Gjenstand for en Pensel
Som Deres.

Alberti.

Snart Marie, snart;
Maaskee endnu idag jeg pakker sammen.

Marie.

Min Gud, hvad er da det? Hvad har vi gjort Dem?

Alberti.

O meget, meget — Godt! formeget næsten!
(Marie slaaer Øinene ned. Pause.)

Marie.

Jeg tør ei bede Dem; men Fader meente
Endnu igaar, at denne Sommer skulde
Han leve op paanyt i Deres Selskab
Og sine Børns; min Broder, som De veed
Er gift i Danmark, vil besøge os
Med sin Familie; det er en herlig Mand,
En Mand for Dem, som De for ham, Alberti.
Betænk Dem! —

Alberti.

De mener det saa vel med mig!
— O Marie! — — —
Siig mig, har Deres Fader flere Børn
Ilive?

Marie.

Nei. Hans Ældste, veed De jo
Fandt tidlig Døden i de stride Bølger.
Gud, hvor min Fader vist har elsket ham!
Endnu han nævner ham med Taarer kun.
For mig hans Billed svagt fremstiller sig;

Jeg var saa liden dengang; dog mit Hjerte
Vemodigt bæver, naar jeg Elven skuer.

Alberti
(søger at skjule sin Rørelse.)

Han blev jo stødt i Vandet; — ikke sandt?

Marie
(seer forundret paa ham.)

Hvorledes falder De paa det?

Alberti.

Mig synes,
At Deres Fader engang nævnte det.

Marie.

Vist ikke, Kjære! Tal ei meer derom;
Min Fader kommer, og det ryster ham
Saa dybt, hvergang han taler om sin Yndling.

Hammer
(kommer ind i Pavillonen.)

Godmorgen, kjære Ven! Saa tidlig alt
Ved Oliekrukken! Det gaaer ikke an;
En Konstner maa ei være flittig, som
Vi andre Prosafolk, hvis Dagværk gaaer,
Foruden Phantasiens klare Lynglimt,
I Hverdags Jævnhed til den stille Aften.
Tidt kan jeg ærgre mig, naar stakkels Folk,
Som jeg og mine Lige, — tosetstolte
Sig sammenligne med en nyttig Bi,
Og Eder med en Sommerfugl, hvis Dagværk
Er bare Nydelse og uden Gavn.
Du gode Gud! og er det da af Brød
Allene, at Vorherre nærer os
Imens vi gaae hernede? skal vi ei
Igjennem Eders skjønne Regnbu'glas
Iblandt betragte Herrens Herlighed.
Ak, vandrer Menneskет ei daglig om
I alt det usle Skin fra Jordens Mammon
Og Kjødsens Lyst og Ærens falske Guldblik?
Steg da ei stundom op en bedre Straale
Fra Livets indre Liv, fra Himmerige,

Og mindte os om noget Høiere;
Hvorledes fik vi da vel Lyst at døe?
Og det er dog ifandhed ei saa svært
At leve her i Verden, som at døe.

Alberti.

Hvor Faa betragte Konsten og dens Maal,
Som De?

Hammer
(seer paa Væggen.)

Ei ei! hvor vakkert dette Landskab
Fremsmiler med den lyse Baggrund der!
Det er dog Træk for Træk min Dal dernede,
Saa gandske, at hvert Træ jeg kan gjenkjende,
— Og dog er dette noget gandske Andet, —
Det er — Hvad kaldte Du det før, Marie?

Marie.

At idealisere.

Hammer.

Rigtig Barn;
Det er at idealisere; men
Det er dog, tykkes mig, forunderligt,
At Konsten skal gaae over selv Naturen,
Som om vi Mennesker formaaede Meer,
End den Almægtige.

Alberti.

— Og er da Konsten
Ei selv Natur! Naaer ei dens Virkekraft
Ud over Legemverdnen? Troer De ei
Naturen kraftig skaber i det Indre
Det større Rige, Aandens store Rige?
Hvad gjør en Konstner Andet, end at skue
Den ydre Verden og optage den
I Sjelen, og, som der den bilder sig,
Igjen, saavidt den svage Haand formaaer,
At give Legemverdnen den tilbage?
Saaledes Digteren. — Hvor findes ei
I den reale Verden overalt
Hvert Træk, hver Virkning, som han skjenker os?

Kun giver han det klarere, og hæver,
Selv naar han skildrer Dagliglivets Scener,
Det Skjønne og det Høie mere ud;
Omtrent som her jeg ved en Smule Skygge,
Lidt Lys, — en egen Bøining — hist og her
En fritudkastet Green, — en Sky, en Blomst
— Den kjendte Egn har idealiseret.

Hammer.

Jeg føler, De har Ret; De er en vakker,
En tænksom Konstner; saadan bør det være.
Hør, veed De hvad, det har saa ofte stødt mig,
At finde Konstnere, selv af de gode,
Der udenfor det egentlige Fag
Er saaatsige ingensteds at finde.
Vel veed jeg kommer Ordet Kunst af Kunne,
Men Kundskab er dog Begge nær beslægtet.
— Men det er sandt, Alberti, nær jeg havde
Forglemt at gjøre Dem opmærksom paa
En Krumning bag vor Fyrreskov af Elven,
Som snoer sig om en liden venlig Halvø;
Der, mener jeg, De finder et Prospect,
Som passer til den lille Fiirkant hist
I Nischen. Følg Alberti, kjære Barn;
Du veed mod Høire, langsad Stien.

Marie.

Fader!
Og veed Du vel, at Hr. Alberti vil
Forlade os, og det ret snart?

Hammer.

Hvorledes?
De vil dog see min Søn og Sønnekone?
De vil dog ei forlade os, før endnu —

Alberti.

Tilgiv mig, ædle, faderlige Ven!
Det maa saa være. Dog vær vis paa, først
Jeg vil fuldføre Hvad jeg har begyndt;
Pavillonen skal De først see færdig.

Hammer.

Hør Ven, jeg vilde næsten ønske da,
At De opsatte længe at fuldende
Det sidste Malerie.
Jeg har Dem nu engang saa kjær; hvad driver
Dem da saa mægtig fra os?
Jeg holder af Dem som en Søn —
O bliv, bliv hos os! —

Alberti.

Fader! kjære Fader!
(Fatter sig. Til Marie med Anstrængelse.)
Kom, lad os see, hvor Elven krummer sig,
Bag Fyrreskoven om den lille Halvø!
(De gaae.)

Hammer.

Du gode Dreng! hvad skal jeg gjøre vel?
Jeg mærker nok, hvorledes Karlen har det;
Men næsten blier jeg nødt til selv at frie,
Beskeden som han er, han ei tør vove
At løfte sine Øine paa Marie;
Hun skulde være Dig for god? Nei Søn!
Du er Marie værd, som hun er Dig.
Du skal erstatte mig min tabte Anton.
Det var min salige Sophies Ønske,
At Anton og Marie blev et Par.
Nu vel, en anden Pleieson gav Gud mig.
Vist var ei Anton bleven mere god,
Meer klog og hæderlig. De gamle Øine
De løbe altid over, naar jeg tænker
Min arme Antons Skjebne. Stakkels Dreng!
Saa ung, saa gandske Glædens egen Søn,
Og Offer for Fortvivlelsen! — Sophie!
Smiil fra Din Himmel ned, her bringer jeg
Marie atter jo en Anton!

En Tjener
(med et Brev.)

Dette
Kom med en Bondegut fra Rødnæsbakken.

Hammer.

Giv hid! Min Søn! Han kommer!
Skynd Dig Ole!
Spring til min Datter hen bag Fyrreskoven,
Langsefter Elven over Stien; sig,
Min Søn vil være her i Øieblikket;
Han skrev fra Rødnæs, at han iler foran.

Tieneren.

O Gud skee Lov! jeg længes som et Barn.

Hammer.

Det banker, — det gamle Faderhjerte!
Men Glæden bliver snart for tung at bære;
Den sætter sig som Bly i mine Lemmer.
Ak, det er sødt at være Fader!
Du store Fader vor i Himmelen!
(Han folder sine Hænder.)

Marie
(styrter ind.)

Ak Fader, komme de?

Hammer.

Hans Kone kommer
Med Børnene endnu til Middag! selv
Han rider foran. Kom! Hvor er Alberti?
Vi maa afsted at møde ham ved Broen.
(De gaae.)

Alberti
(kommer fra den modsatte Side.)

O, hvorfor kan kan jeg ikke dele Glæden!
Mig jager den fra Fredens Paradiis;
Jeg passer ikke her. Din Søn, min Fader,
Er ei min Hans, en Fremmed for mit Hjerte.
Jeg tør ei dvæle.
(Tager Maleriet op af Kassen, skyder Gardinet fra Nischen, og stiller de[illegible]v.)

Hans! Maries Broder!

Bed for Din Anton! o farvel, farvel!
Farvel min Lykkes Vugge og dens Grav!

Et venligt Solblink skjenkte Du mig atter.
O, mine Elskte! farer evig vel!
(River et Blad af sin Tegnebog og skriver. En lille Dreng springer ind, seer sig allevegne om, betragter stille Alberti, der ikke bliver ham vaer, og smutter bag Forhænget.)

Fra Hjertet kom min Bøn, til Hjertet gaae den!
O, naar i Glædens stille Stund han træder
Herind ved sine Elskes Haand og finder
Sin Yndlings Billed her og disse Linier — !
(Han gaaer til Bischen og skyder Forhænget fra.)

O milde Himmel! Hans!
(Presser Drengen til sit Bryst; slipper ham forfærdet.)

Store Gud! (stirrer paa ham — styrter afsted; Drengen staaer forfærdet og grædende i en Krog. Hammer, hans Søn og Marie, træde ind.)

Marie.

Her sprang han ind!

Hammer.

Min Sønneson, min Anton!
Kom til Din gamle Bedstefaders Bryst.

Den unge Hammer.

Men Anton, hvad er det? hvad feiler Dig?
Det er jo Bedstefader, det er Tante.
Du længtes nok at see dem; Dreng, kom hid!

Anton.

Du Bedstefaer! Du Tante! o Goddag!
Men Faer, hvem var den slemme Mand, som tog
Og klemte mig med Armen og som løb
Og raabte saa?

Marie.

Hvorledes? det har været
Alberti.

Hammer.

Han har vistnok ikke gjort Dig
Fortred, min lille Anton.

Marie.

Siig mig, Barn,
Hvor blev han af, den Fremmede?

Den unge Hammer.

Hvem er det?

Hammer.

En vakker Konstner. See engang omkring Dig,
See hvilken Pensel! hvor jeg glæder mig,
At Du og han skal blive kjendt og Venner.

Marie

(Bliver Maleriet og derpaa Sedlen vaer.)

Men Himmel, hvad er det? og denne?

Hammer.

Læs! hvad er det?

Den unge Hammer.

(Tager Billetten og læser.)

„Mit Arbeid er fuldendt; jeg iler bort
Fra faderlige Hjem med Angesttaarer.
O lille Engel, smiil min Brøde bort!
Jeg Dig til Fredens Genius mig kaarer.
Jeg gav Dig Døden i Din faure Vaar;
Da sank min Fryd i Angers dybe Smerte; —
O, smiil igjen som før for tyve Aar,
Og giv mig nu igjen Din Faders Hjerte!
Marie! kald mig Broder! bed og græd,
Og kys Din Faders Haand, at han forlader;
At naar vi samles i Guds Evighed,
Jeg atter fro tør kalde ham min Fader!

Anton.“

Marie.

Alberti! Anton!

Hans.

Anton! er det muligt?
Han skulde leve?

Marie.

Han er ikke død?
Han — han! men Fader, siig os dog —
Siig, elskte Fader! Er han ikke død?

Hammer.

O mine Børn! I dette Øieblik!
En salig Glæde har betaget mig.
O iil, iil efter ham! kald ham tilbage!
Vist er han ikke død, nei det er ham,
O det er klart!

Hans.

Min Anton, Anton Broder!
(iler ud.)

Marie.

O Fader, hvad er det? — jeg kan ei komme
Af Stedet; Haab og Tvivl og Angst og Glæde —
Forklar mig. Er da ikke Anton druknet?

Hammer.

O min Marie! glædelig sig løser
En Hemmelighed fra mit gamle Bryst.
Du troede, som den hele Egn, at Anton,
Min Pleiesøn, var druknet. Gode Barn!
Det troede Din Moder med og jeg;
Men ak, vi troede det var endnu værre.
Seer Du, vor Anton skjød i munter Leeg
Din Broder ned ad Bakken ud i Elven.
Selv sprang jeg til, men trak ham op som død.
Ak tænk Dig nu Din Moders Jammer, tænk Dig
Min Qval! Kort — i Fortvivlelsen der foer
Et haardt, et rædsomt Ord fra Faderhjertet,
Og Anton sneg sig bort — kom ei tilbage.
End stode vi Forældre ene om
Vor blege Hans; ei Nogen hørte os.
Da slog han Øiet op — og Alt var glemt
I Gjensynsglædens første Øieblik.

Men Anton borte! Ingen Anton fandtes.
Ei Spor til Anton. Ak, vort bange Hjerte,
Vort bange Blik mod Elvens Bred os drev.
Vi kaldte sammen Folkene, vi søgte.
Hvad var at haabe meer? — O min Sophie!
Hvi gik Du bort fra denne Glædesstund!
Dog, det er sandt, Du fandt ham ei deroppe;
Du har vist seet hans Færd i Jordens Dale.
Du er vist ogsaa nu usynlig her
Og glæder Dig med os paa Engles Maade.

Marie.
(i hans Arme.)

O elskte, fromme Fader! hvilken Glæde!
(Hans og Alberti komme Arm i Arm ind. Ville Anton ved Alberti's Side. Alle styrte uden Ord i hverandres Arme.)

Anton.

Der staaer jeg tegnet, Faer!
(peger paa Portraitet.)

Alberti.

Dit og Din Søns Portrait, min Hans.

Hammer.

Min Søn, min fundne Søn! O mine Børn!

(M. C. Hansen.)

Kjædebrev.

(Skrevet i Aaret 1811 til Jens Lyngbye, dakaldet Sognepræst til Thunse.)

Goddag Hr. Jens! Velkommen hid til Thunse Land!
Velkommen Naboe til den tangbeklædte Strand!
Jeg siger Nabo, thi naar Du mod Vesten stander,
Du seer den Hytte, hvor Din gamle Ven nu lander.
Jeg siger Hytte, thi det er en Præstegaard,
Og ikke et Palæ, hvor jeg nu Føden faaer.
Jeg siger Føden, thi det er jo Hovedsagen,
Og en Taar Øl man faaer vel sagtens og til Maden;
Jeg siger Øl, thi Vinen nu lidt kostbar falder,
Og bare Vand i Tarmene slaaer tidt Rabalder.
Jeg siger Tarmene, thi Mave jeg ei har,
Men er saa tynd og slunken, som jeg altid var.
Jeg siger var, thi nu jeg efter Fedme tragter,
Og fra en smal Adjunct bli'er til en tyk Forpagter.
Jeg siger smal Adjunct, thi de blier ikke fede,
Som maa ved Huusmandskost paa et Catheder svede.
Jeg siger svede, thi en god Motion det gi'er,
Naar baade traadt og sparket man tillige bli'er.
Jeg siger traadt, men mener ellers oversnøflet,
For Disputere-Lyst tilstrækkelig karnøflet.
Karnøflet siger jeg, thi slig en Hovedgrund
Ei refuteres let, som denne: Knegt, hold Mund!
Jeg siger Hovedgrund, thi hvordan man man sig vrider,
Man immer dog tilsidst i sure Æble bider.
Jeg siger sure, thi det koster megen Møie,
Dumhed igaar, idag, imorgen at fordøie.
Jeg siger Dumhed, thi det kalder man Sottise,
Naar der er lidt Forstand i visse Folks Malice.
Jeg siger visse Folk, thi jeg vil ingen nævne,
De ellers kunde sig paa mig og Mine hævne.
Jeg siger Mine, thi jeg haver mig en Kone,

Jeg ikke bytte gad for Svearikes Throne.
Jeg siger Svea, thi man der saa svimmelt sidder;
Jeg troer at jeg faldt ned, om jeg endog var Ridder.
Jeg siger troer, thi man kan dog ei altid vide,
Om en Forpagter ei Statsheften kunde ride.
Forpagter siger jeg, thi det er Andres Ager,
Hvoraf jeg nu skal tærske Korn til mine Kager.
Jeg siger Ager, thi her er slet ingen Enge,
Ei heller noget Træe, hvori man sig kan hænge.
Jeg siger hænge, thi her er slet ingen Søe,
Ja neppe nok en Dam, hvori man kunde døe.
Jeg siger kunde, thi det er ei sagt man vil,
Man er endnu for ung og lykkelig dertil.
Jeg siger lykkelig, thi Penge jeg ei har,
Men Sundhed derimod etcætera min Faer!
Jeg siger cætera, thi Skjebnen har beæret
Mig med sit Venskab og en frugtbar Viv foræret.
Jeg siger frugtbar, thi alt i det første Aar
En Vugge med to Rollinger paa Gulvet staaer.
Jeg siger Rollinger, thi de er' bitte smaae,
Det er kun et Par Aar, da man den første saae.
Jeg siger Man, thi jeg var ikke selv tilstæde,
Da hans Tilværelse begyndte med stor Glæde.
Jeg siger Glæde, thi det er en sand Plaiseer,
Naar tvende Elskende — jeg vil ei sige meer.
Jeg siger meer, thi sligt tør man slet ikke skrive,
For Hovedet ei af Blufærdighed at rive.
Jeg siger Hovedet, thi naar først det er borte,
For Resten jeg ei gi'er en gammel lurved Skjorte.
Jeg siger Skjorte, thi jeg haver ingen Særk,
Men stop nu! denne Digression var lidt for stærk.
Jeg siger Digression, thi egentlig jeg vilde
Dig bede, komme ofte her hos mig til Gilde,
Jeg siger Gilde, men jeg mener Smørrebrød
Med Ost og Pølse paa, samt Godtsl til vor Død.
Jeg siger til vor Død, thi saa er Smauseri,
Samt Kyssen, Drikken og saa videre forbi.

Jeg siger videre, thi der er mange Løier,
Som os foruden dem i Jordens Dal fornøier.
Jeg siger Dal, thi Jylland er et bakket Land.
Enfin min søde Ven! Kom nu saasnart Du kan!
Jeg siger Ven, men mener ogsaa Din Veninde,
Jeg ønsker hende snarlig her hos mig at finde.
Jeg siger snarlig, thi min kjære Hr. Jens Lyngbye,
Naar Vinden østlig er, saa skynd Dig hid til Dyngbye.
Jeg siger Dyngbye, men jeg mener Randlev Bye;
Did skal Du paa en Skude fra Din Fæstning tye.
Jeg siger Fæstning, thi Du er for Gjæster sikker,
Kun ikke for Besøg udaf Din Ven

(..... .....)

Den 28de October.

Høie Dronning, Danmarks Skytsgudinde,
For Dig klinger Harpens Harmonie:
Lyt til Glædens rene Melodie,
Lad den tone evigt i Dit Minde!

Udi Hertha's stolte Bøgelunde
Sidder Du paa Leires Kongestol
Ved Din Skjoldung': Danmarks blanke Sol,
Dig lovsjunge alle Danmarks Munde.

Vinteren er nær og Løvet falder,
Sol staaer lavt paa viden Firmament;
I vort Bryst Du har en Lue tændt,
Som ei blusser ud, før Graven kalder.

Denne Dag Din Alders Morgenrøde,
Glødende af Østens Skjød fremsteg,
Og hvert Bryst, som Dannished ei sveeg,
Banker stedse frydfuldt den imøde.

Denne Dag os skjenkte Caroline,
Danmarks høie, kongelige Møe,
Som, den første Blomst paa Sjølunds Hø,
Smiler ad Enhver med Engle-Mine.

Dronning, Danmarks Sol, Du længe lue,
Straalende fra Nordens Himmel ned,
Brændende, som Dana's Kjærlighed
Seent Du synke paa den hvalte Bue!

Caroline, blide Morgenstjerne,
Ægte Billed af Kong Fredegod,
Lys i Natten, Hulde, for vor Fod,
Glimtende udi det høie Fjerne!

Danmarks hele Kjærlighed omfatter
Eder Begge, aldrig kjølnes den,
Høit den blusser imod Himmelen
For Dig, Dronning, og Din prude Datter!

(A. F. Elmquist.)

Graven ved Korsveien.

Paa hiin skjebnesvangre Tid, da Napoleon førte sin stolte Hær til Rusland, uden at ane, at Gjengjeldelsens iiskolde Haand her vilde rive Hæderens Laurbær af hans Hoved, levede i Nærheden af London i Richmond, en Retslærd, ved Navn Burleigh, den yngste Søn af en anseet Familie, som ved Flid, Redelighed og udbredte Kundskaber havde erhvervet sig en betydelig Formue og almindelig Agtelse. I Besiddelsen af en elskværdig, skjondt sygelig Hustru, Fader til tvende haabefulde Børn, nod han i Følelsen af strængt opfyldte Pligter, den indre Fred, som kun Selvbevidstheden formaaer at skjenke. Blandt hans talrige Clienter var og Baron Sir James Denville, en Mand paa omtrent 38 Aar, som havde ført et meget udsvævende Liv og styrtet sig i mange Ubehageligheder og i megen Gjeld, hvorfra han dog var bleven befriet ved Hjelp af sin vakkre Sagfører Burleigh, der endog ofte havde forstrakt ham med betydelige Forskud. Baronen syntes nu at have forsaget sit vilde Levnet og at være gjennemtrængt af Taknemlighed mod Burleigh, sin Velgjører og Frelser. Han kom næsten daglig i Dennes Huus, ja tilbragte stundom flere Uger i Richmond. Det viste sig imidlertid snart, at Hengivenhed for den Retslærde ikke var det Eneste, som fængslede ham der. Burleighs fortryllende syttenaarige Datter, Harriet, havde gjort et mægtigt Indtryk paa Baronens Hjerte, og som elskede hende snart saa liden-

skabeligt, at han opflammedes af den heftigste Vrede, da hans Tilbøielighed ikke blev gjengjeldt, og hans Erklæring, skjøndt meget skaansomt, blev tilbageviist, først af Datteren, dernæst af Faderen. Efter nogen Tids Forløb syntes han imidlertid at have bekæmpet sin Lidenskab, han fornyede sine Besøg i Burleighs Huus, hvor han ogsaa fandt en venlig Modtagelse.

Henry Burleigh, Advocatens Søn, var af Faderen bestemt til Handelen, og anbragt i et meget anseet londonsk Handelshuus. Chefen for samme, Hr. Hanson, udmærkede den unge Mand paa alle mulige Maader i Betragtning af hans Fader, den meget formaaende Retslærde, og foretrak ham endog ved mange Leiligheder for en anden af sine Handelsbetjente, ved Navn Pjerrepoint, skjøndt Denne ved sine betydelige Kundskaber og jevnlige Reiser var sin Principal til megen Nytte. Saaledes havde Hr. Hanson ogsaa engang taget den unge Burleigh med til Brighton, hvor han vilde tilbringe nogle Sommermaaneder med sin Familie. Her var det, at Sønnen en Dag modtog følgende Brev fra sin Fader:

„Her er forefaldet en Begivenhed, som indjager mig Skræk. Ogsaa Du vil dele min Angest og Forfærdelse, naar jeg siger Dig, at her er gjort et fælsomt og hemmelighedsfuldt Forsøg paa at bortføre Din Søster, et Forehavende, som paa en ligesaa gaadefuld Maade er blevet tilintetgjort. Harriet ledsagede mig forrige Onsdag paa min sædvanlige Spadseregang ved Themsens Bredder. Veiret var skjønt vi bleve ude indtil Mørket faldt paa. En Gjenstand, jeg veed ikke hvilken, havde tildraget sig

Din Søsters Opmærksomhed, og hun havde, uden at jeg lagde Mærke dertil, sluppet min Arm. Imidlertid besteg jeg min Yndlingshøi, da jeg pludseligt hørte et Skrig bag ved mig, jeg vendte mig om og saae mig til min Forfærdelse allene. Jeg ilede tilbage; men der var intet Spor af Harriet, intet Menneske paa Fodstien, intet Aareslag forstyrrede de speilklare Bølgers Aftenhvile, trindt omkring mig herskede den dybeste Taushed. Jeg ilte hiem i det Haab, at finde min Datter der; hun var der ikke, jeg foer tilbage til Themsens Bred, men al min Søgen var forgjæves. Det oplystes siden, at tvende Riddinger, medens jeg besteg Høien, havde grebet Harriet, hindret hende i at skrige og slæbt hende bort med sig. De dvælede med deres Rov bag en Busk, indtil jeg var borte, og stege derpaa i en Baad, udentvivl i den Hensigt, at bringe hende til London. Nedenfor Fulham tabte den ene Skurk Aaren af Haanden, en Omstændighed, som forhalede Udførelsen af deres skjændige Forehavende. De skrede kun meget langsomt frem, og den, som havde tabt Aaren, bemærkede med en drøi Eed, at de paa denne Maade aldrig vilde naae Staden, og at det var bedre at lægge til Land og hente en anden Aare. Imidlertid havde de naaet Thelsen, hvor tætlovede Træer rage ud over Floden. Det var bleven gandske mørkt, Baaden var lagt til Bredden, en af Karlene sprang iland og kom efter faa Minuters Forløb tilbage med nogle Stænger, som han havde fundet et Sted. „Hvad skulle de til? raabte hans Staldbroder med paatagt Stemme: hvorledes skulle vi komme afsted med de Tingester?“ og idet

samme sprang han ud af Baaden for at søge noget bedre. Nu blev der en lang Pause, og den tilbageblevne Skurk begyndte at blive utaalmodig og bekymret for sin Kammerat. „Hurtig, hurtig!" raabte han, da han omsider saae et Menneske nærme sig Baaden, og til den grædende Harriet sagde han: „saa hør dog op med den Klynken og Jamren." Den Nysankomne sprang i Baaden, satte sig ned og tog en Aare. „Nu, har I havt bedre Held? spurgte den Tilbageblevne: det synes ikke saa, thi I kommer jo med tomme Hænder!„ Den Anden rystede med Hovedet og styrede ud paa Floddybet; men de vare ikke komne langt fra Bredden, for de hørte Nogen raabe fra Land. De fortsatte deres Vei, men Raabet blev gjentaget og ledsaget af et tydeligere Tegn. Forundret og forvirret holdt Skurken inde med at roe, Tegnet fra Land blev givet paa ny. „Hvad betyder det!" udbrød han. Hans Kammerat tang og betydede ham at blive ved at roe. „Hørte I da Intet?" — En Rysten paa Hovedet og en Bevægelse med Haanden, der syntes at sige, at det ikke var værd at bryde sig om det givne Tegn, var det Svar han fik. — „Sad I ikke der, vedblev Skurken: saa vilde jeg sværge paa, I stod hist paa Land og raabte efter mig. Hører I, der raabes igjen! I kan dog for Fanden ikke være hist, da I sidder her — men holdt, er det ogsaa Eder? — Hvem er I? — Ingen Rysten paa Hovedet, et Svar vil jeg have — Siig, hvem er I?" „En Mand!" raabte den Fremmede, og greb Skurken i Halsen, saa at han styrtede baglænds over Toften ned i Baaden. Den Fremmede benyttede dette Fald

og kastede ham overbord. Da han kom i Vandet, vendte hans Bevidsthed tilbage, og han forsøgte at hænge sig fast ved Baaden; men den Fremmede løftede Aaren og truede ham med et Slag. „Hav dog Medlidenhed, klynkede han: lad mig holde mig ved, jeg kan ikke svømme." —„Saa gaae tilbunds!" raabte Manden i Baaden, og et dygtigt Slag over Haanden tvang ham til at slippe, hvorpaa han svømmede iland og bevidste derved, at hans sidste Udsagn var Usandhed. Den Fremmede vendte nu Baaden og roede utrættelig. Hans Skyndsing undte ham kun liden Tid til at tale, men da han omsider gjorde Harriet nogle korte Spørgsmaal, blev han ikke lidet forundret over intet Svar at faae, indtil han endelig blev vaer, at hendes Tunge og Hænder vare bundne. Paa Øieblikket befriede han hende af denne pinlige Tilstand, og Din Søster kom snart igjen saavidt til Kræfter, at hun kunde fortælle ham Omstændighederne ved hendes Bortførelse. Da hun nævnte Navnet Burleigh, syntes han baade at blive forbauset og glad, men han udlod sig ikke videre desangaaende. Det syntes virkelig ei heller tilraadeligt, at spilde Tiden med Ord, thi de opdagede en Baad bag efter sig, og holdt sig nu for overbeviste om, at de bleve forfulgte, men denne Frygt var ugrundet. Jeg havde, som Du let kan tænke, min Søn, tilbragt en skrækkelig Nat. Trøsteslos vankede jeg omkring fra et Sted til andet, og til alle Kanter havde jeg udsikket Folk for at søge. Saaledes hengik Natten. Morgensolen kastede sin første Straale henover Themsens speilklare Flade, ved hvis Bred jeg havde gjennem-

vaaget de sørgeligste Timer i mit Liv, da saae jeg i no-gen Afstand en Baad langtfra nærme sig Stedet, hvor jeg stod. Forgjeves vilde jeg søge at beskrive Dig, hvorledes Haab og Frygt vexlede i mit Hjerte, da jeg i den sig nærmende Baad troede at øine et qvindeligt Væsen; men umuligt var det at skildre Dig min Fryd, min Henrykkelse, da mine Taarer, saa Die-blikke efter, blandede sig med den elskede, gjenfundne Datters. Trods min første Glædesruus, var det mig umuligt at undertrykke min Forundring over den Maade, hvorpaa Harriet var bleven mig berøvet og gjengivet, jeg spurgte hende desangaaende, men hen-des Sind var for bevæget til at hun kunde gjøre mig tilstrækkelig Rede herfor. „O, De veed ikke, min Fader, hvad jeg leed, — denne ædle, høimodige Mand — uden ham var Deres Datter tabt for Dem!" — Jeg vendte mig til den Ubekjendte og spurgte ham om de nærmere Omstændigheder; men ogsaa hans Svar vare korte og utilstrækkelige. „Undskyld mig, sagde han: saa gjerne jeg endog opfyldte Deres Ønske, saa er jeg dog ikke istand til at sige Dem mere, end hvad Miß Burleigh vil kunne meddele Dem. Hvem Roverne vare, er mig ligesaa uvitterligt som Deres Datter. Et Tilfælde gjorde mig saa lykkelig at for-hindre den skjændigste Udaad. Jeg har Intet videre at tilføie, og maa paa Stedet tage Afsked med Dem." — „Saa hastigt, udbrød jeg: nei, nei! De maa ledsage mig til mit Hjem, som Deres Ædelmodighed har omskabt fra et Sørgehuus til Lykkens Bolig." — „Jeg maa afslaae denne venlige Indbydelse, svarte den Fremmede: Pligten kalder mig bort." — „Først

Deres Ord: at De vil besøge mig. Naar, naar tør jeg vente Dem? Kom snart, lov mig det." — „Jeg lover Intet, men efter al Sandsynlighed vil De om kort Tid faae mig at see igjen." — „Skulde jeg ikke idetmindste erfare den Ædlings Navn, som jeg er saa uendelig forbunden?" — „Tilgiv mig, svarte den Fremmede: jeg ønskede heller at blive ukjendt, skjønt jeg ikke tvivler paa, at mit Navn snart vil blive Dem kundbart." — „Men dersom det skulde lykkes mig, at opdage Røverne, saa kunde Deres Nærværelse være nødvendig. Tør jeg i det ringeste ikke vide, hvor De i dette Tilfælde er at træffe." — „En kort Anmeldelse i de offentlige Blade under det Mærke: A — B vil være tilstrækkeligt, til strax at bringe mig tilveie i saadant Tilfælde." Med disse Ord drog han sin Haand ud af min, bukkede for Harriet, saae hende endnu engang alvorligt i Øiet, som om det kostede ham Umage at rive sig løs, og var forsvunden. — Denne Opførsel satte mig ikke i liden Forundring. At han ikke vilde fortælle sit eget Mods Historie, stemte med en Mands Characteer, der havde handlet saa ædelt, men at han vægrede sig ved at opgive sit Navn og sin Bopæl, var mig uforklarligt. Hans Klædedragt, hans Ansigtstræk, hans hele Væsen og Opførsel røbede en Mand af fin Dannelse.

Efterretningen om min Datters Skjebne havde udbredt sig over hele Egnen, og da man erfoer, at hun var gjenfunden, kom alle mine Naboer til mig for at lykønske mig. En af de Første blandt disse var Sir James Denville. Neppe havde Harriets Befrier forladt os, før Baronen traadte ind og hekla-

gede, at jeg ikke havde opfordret ham til at staae mig bi i mine Efterforskninger. Han beklagede endnu meer end jeg selv, at min Datters høimodige Befrier havde fjernet sig saa hastigt, fik en nøiagtig Beskrivelse over hans Udvortes, og satte efter ham til Hest, men uden Nytte. Ved hans Gjenkomst syntes en mindre venlig Følelse at være traadt i Stedet for hans i Begyndelsen saa brændende Begjer efter at bevidne Harriets Befrier sin Taknemlighed. Af de Spørgsmaale, hvormed han bestormede min Datter, som og af det mistroiske Smiil ved hendes Svar, syntes tydeligt den uværdige Mistanke at fremlyse, at hun maaskee ikke var bleven tvungen til Bortførelsen, og at hun vidste meer om hendes Befrier, end hun vilde tilstaae. Jeg holdt det for raadeligst at standse hans Paatrængenhed ved at bemærke, at de Spørgsmaal, han forelagde hende, vare aldeles overflødige, at jeg kjendte Harriets skyldfrie Sjel, og at jeg var fuldkommen tilfreds med den af hende givne Forklaring. Han bad om Forladelse og tilstod sin Vildfarelse, der, efter hans Forsikkring, hidrørte fra en oprigtig Kjærlighed.

Med Hensyn til denne Mand, har jeg overhovedet Mere at sige Dig, min Søn. Der er foregaaet Noget imellem os, som jeg maa gjøre Dig bekjendt med, fordi Du ellers vilde komme i Forlegenhed, saafremt Døden skulde overraske mig. Bliv ikke bange, min Søn. Naar jeg taler om en pludselig Død, skeer det ikke, fordi jeg befrygter den, thi jeg befinder mig, Gud være lovet, saa vel som nogensinde, men en fornuftig Mand maa sørge for sin Families Velfærd,

medens han endnu er istand dertil. Derfor beder jeg Dig at komme til mig saasnart muligt, uden dog at volde noget Brud i deres Forretninger, hos hvem Du for Tiden er, hvis Godhed og Venskab Du, efter Dit eget Sigende, skylder saa meget."

Henry læste med megen Deeltagelse dette Brev, som bragte ham saa vigtig en Efterretning. Forsøget paa at bortføre hans Søster vakte hans Forundring og hans Harme; i det første Øieblik tænkte han paa strax at forlade Brighton, men ved roligere Eftertanke indsaae han, at det vilde være uartigt mod Hanson, at reise saa pludseligt, og besluttede derfor at blive i Brighton indtil han vendte tilbage igjen til London. Det varede ikke længe før Familien tiltraadte Reisen. Uden Besværlighed naaede man Sutton, men her var det umuligt at faae Heste, da en af Prindserne, som vilde ud til sit Landsted, havde lagt Beslag paa dem tilhobe, hvilket nødte Hr. Hanson til at overnatte her. Henry derimod, dreven af brændende Hjemvee, tog Afsked fra sine Reisefæller. Han besluttede at tilbagelægge det lidet Stykke Vei tilfods, og haabede endnu inden Nattens Indbrud at naae sin Hjemstavn.

I Forudfølelsen af den hjertelige Modtagelse der ventede ham, besluttede han saa ubemærkt som muligt, at betræde sit Fædrenehjem, for destomeer at overraske sin Familie. Syslende med disse Tanker vandrede han rask fremad, uden at mærke, at han bestandig kom længere bort fra den rette Vei. Omsider opdagede han sin Vildfarelse og fandt tilbage paa den

rigtige Vei, men Klokken i en nærliggende Landsby bebudede alt at det var Midnat, og endnu havde han en Miil til Richmond. Skjønt meget modig, glædede han sig dog ved Haabet om, snart at have naaet sin Vandrings Maal, men han var dog ved sin Forvildelse bleven saameget forsinket, at han ikke mere kunde haabe at overraske sin Familie; han maatte nødvendigen forstyrre dem i deres Søvn, da de altid gik til Hvile førend Midnat.

Under saadanne Tanker var han kommen til et Sted, hvor fire Veie krydsede hinanden, og hvor han, til sin store Forundring, paa saa usædvanlig Tid fandt en stor Mængde Folk med Lygter forsamlet. De vare, tilsyneladende, Alle af den lavere Klasse, og iførte deres Arbeidsklæder. Den usædvanlige Stilhed, som herskede iblandt dem, tilkjendegav, at deres Sammenkomst ei var nogen Lystighed. Han søgte forgjeves at udforske dette, han saae sig forgjeves omkring efter en Bekjendter i Forsamlingen; ham derimod kjendte man strax, thi rundt omkring ham lød det: „See, der kommer den unge Burleigh!" og derpaa traadte en velklædt Mand ham imøde og tiltalte ham saaledes: „Jeg tænker, Hr. Burleigh, De har paa denne Tid Intet her at bestille, jeg raader Dem at begive Dem bort." Det forekom Henry, at disse sidste Ord lød som en Trudsel, og han svarte i en alvorlig Tone: „Jeg behøver ikke at spørge Eder, naar eller hvor jeg skal gaae; I havde gjort bedre i, at spare Eders Raad indtil I var bleven adspurgt." Taus vendte den Ubekjendte sig bort fra ham. Da blev der pludselig en almindelig Bevægelse i Forsam-

lingen, der syntes at bebude noget Overordentligt. Henry trængte sig igjennem Mængden og saae en frisk opkastet Grav. Han vilde just spørge En af de Omstaaende, hvad det skulde betyde, da han blev et Liig vaer, som frembares paa en Baare. Maanen, som hidtil havde været indhyllet i tykke Skyer, fremtraadte i dette Øieblik, som om den vilde være Øienvidne til den skrækkelige Scene, og Henry saae nu tydeligt, hvorledes det blodbestænkte Legeme blev kastet ned i Graven, og hvorledes man, ifølge Loven, gjorde Anstalter til at ramme en Pæl igjennem Liget, et Foretagende, som overbeviste ham om, at han bivaante en Selvmorders Jordefærd. En Gysen gjennemfoer hans Sjel, han trængte sig igjennem Mængden, og ilte til sin Faders Bolig, for der, under de glade Optrin at glemme den rædsomme Natteſcene.

Da han var kommen til Huset bankede han som han pleiede, og da efter hans Mening Familien maatte være tilsengs, havde han belavet sig paa at vente noget. Men der hengik flere Minuter uden at der kom Nogen, han bankede stærkere, ligeledes uden Nytte. Efter saaledes at have ventet et Qvarteer, vinede han omsider et Lys i øverste Etage, der bevægede sig og nærmede sig Indgangen. „Hvem er der?" raabte en Stemme indenfor. — „Det er mig, svarte Henry utaalmodig: Sønnen af Huset. Skal jeg staae her hele Natten?" — „Her kommer Ingen ind, var Svaret: uden hvem som har Forretning her." Henry mærkede nu, at det ikke var den gamle Dørvogter James's Røst; men da denne Forsigtighed af

den ny Tjener, syntes ham roesværdig, vedblev han i en mildere Tone: „Luk kun op, min Ven, jeg har Forretninger derinde, jeg skal tale med Eders Herre.„ — „Hr. Wilkinson, svarte Stemmen: indtræffer først hertil Kl. 10 i Morgen Formiddag.“ — „Hvad gaaer Hr. Wilkinson mig an? raabte Ynglingen: I har vist seet for dybt i Flasken, saa luk dog op!“ — Manden indenfor havde imidlertid vovet at aabne Døren en Smule, og da han nu kigede ud, spurgte Henry atter: „Nu, vil I ikke lukke op?“ — „Nei!“ var det korte og bestemte Svar. — „Hvad skal det betyde, kjender I mig da ikke? vedblev Henry: jeg er Eders Herres Søn.“ — „Hvem er I?“ — „Henry Burleigh.“ — „Hvorledes, Henry Burleigh! ja det er en anden Sag. Skjøndt jeg har Ordre til Ingen at indlade, saa kan jeg dog ikke lade Sønnen staae udenfor sin Faders Huus.“ — Med disse Ord aabnede Manden Døren, og Henry traadte ind i Forstuen. Han opdagede rundt omkring sig en Uorden, som hans Øie ikke var vant til, men i sin Glæde over atter at være under sit Fædrenetag, agtede han ikke meget derpaa, men iilte op ad Trappen, for endnu før han lagde sig til Hvile, at hilse paa sin Familie. Men neppe var han kommen nogle Trin opad, før Manden raabte til ham: „Hvor vil De hen, hvad vil De deroppe? der er Ingen der.“ — „Ingen der?“ gjentog Henry med Skræk. — „Slet Ingen, svarte Dørvogteren: der er ingen levende Sjel i Huset, paa os To nær.“ — „Sælsomt, raabte Henry: hvad skal det betyde?“ — „Nu, det veed De vel, naar De kun besinder Dem ret.“ — „Besinder mig, hvor-

paa?" — „Veed De da ikke at Hr. Wilkinson har sendt mig herhen for at passe paa Huset i nogle Dage." — „Hr. Wilkinson? hvad har han med dette Huus at gjøre?" — „Det tænkte jeg dog De maatte vide, uden at spørge mig derom efter den ulykkelige Hr. Burleighs Død." — „Død! min Fader død! raabte Henry med Blikket stivt fæstet paa Dørvogteren: umuligt, umuligt! Jeg har nok forstaaet Eder feil, min Ven, hvem, siger J, er død?" — „Hr. Burleigh, den berømte Retslærde, svarte Manden: Jeg troede, at J allerede vidste det; den stakkels Mand tog sig jo selv af Dage sidste Søndag." — Ubevægelig og maalløs som en Billedstøtte stod Henry der, ikkun en svag Stønnen tilkjendegav, at han endnu levede. — Manden, som havde forkyndt Sørgebudskabet, blev forfærdet over den blege Yngling, og vilde stæde ham til Sæde, men Henry afslog hans Hjelp, og blev staaende lænet til Væggen. Den kolde Sved perlede paa hans dødblege Pande, stum stod han der, et Sorgens og Elendighedens Billede. Pludseligt vaagnede han som af en Drøm og foer sammen: „Liget — er det endnu ujordet — finder jeg det her?" stammede han. Manden rystede paa Hovedet. — „Ikke her — alt begravet?" Den Adspurgte syntes at være meget forlegen, han taug; men da Henry voldsomt greb hans Arm og fordrede Svar, sagde han: „Jeg veed det ikke!" — „Naar skal han stædes til Jorden?" vedblev den ulykkelige Henry, thi det var ham umuligt ligefrem at spørge om den frygtelige Anelse, som martrede hans Sjel, var grundet. — „Det er vel nu forbi, var Svaret:

ved Midnatstide, ved — " — „Ved Midnatstide, ved Korsveien!" skreg Henry fortvivlet, hans Tvivl var vorden Vished, bevidstløs faldt han til Jorden.

Da han slog Øinene op, befandt han sig paa et usselt Leie i et lille Værelse, hvor Portneren havde bragt ham hen. Denne sad gandske roligt rygende paa sin Pibe ved Siden af den afmægtige Yngling, og ventede paa, at han skulde leve op igjen. Den første Tanke, som opstod i hans Sjel, da han atter var kommen til Bevidsthed, var Erindringen om sin Faders sørgelige Endeligt og hans frygtelige Begravelse; den næste: Følelsen af sin egen navnløse Elendighed; men en Tredie, ikke mindre frygtelig Tanke, opstod i hans Sjel. „Hvor er min Moder? min Søster?" spurgte han stammende. — „Ja, kjære Herre, svarte denne, med en, den simplere Folkeklasse eiendommelig Snakkesomhed: det er en slem Omstændighed. Mennesket skal ikke lægge Haand paa sig selv, som den hellige Skrift og Loven ogsaa forbyder, men det maa Hr. Burleigh, skjøndt han var en stor Jurist, dog ikke have vidst. Da nu dette var skeet og de Eedsvorne havde besluttet, at han skulde begraves ved Korsveien, saa blev nok, saavidt jeg kunde forstaae, bestemt, at hans Eiendom ikke mere var hans, og at Kongen havde Ret til at tage Gods og Penge og Alt hvad han ellers eiede, fra hans Familie, eftersom han havde berøvet Kongen en Undersaat." — „Og min Moder? min Søster?" jamrede den ulykkelige Søn. — „Ja, vedblev Manden: det var et haardt Slag for hende, man fratog hende Huus og Alt hvad

hun eiede — det vil sige, man tog det ikke ligefrem, men man gav hende at forstaae, at det ikke meer tilhørte hende, og saa holdt hun det nu for bedst, at begive sig bort." — „Og hvor, hvor er hun nu?" — „I et lidet Huus, ikke langt herfra, som hun skal have faaet i Medgift." — „Jeg vil paa Stedet hen til hende, jeg kjender Huset!" Med disse Ord sprang han, saa afmægtig han end var, op af sit Leie og raabede hen mod Udgangen. Forgjeves foreslilte Portneren ham, at Klokken først var to, og at han vilde forstyrre Fruentimmernes Søvn, de havde nu alt i flere Nætter ingen Hvile nydt. — „De sover ikke!" var Henrys korte Svar, og dermed slog han Slaaen fra Porten og styrtede ud i Nattens Mørke.

Vi anse det for nødvendigt for at blive forstaaet af vore Læsere, at forlade den kummerfulde Henry nogle Øieblikke, for at omtale den ulykkelige Burleighs Død og de sørgelige Omstændigheder, som ledsagede hans Endeligt. — Den Morgen, som var bestemt til at være hans sidste, forlod Burleigh sit Leie til sædvanlig Tid og begav sig til sin Familie. Hans Kone havde været saa farlig syg, at man ansaae det for nødvendigt, at lade en Sygevogterske sove i hendes Kammer, til hvilken Ende man havde redt en Seng til Burleigh i et lidet Gemak, som adskilte hans Studerekammer fra Vaaningsværelserne. Han spurgte ved Indtrædelsen i sin Kones Værelse med sin sædvanlige omme Deeltagelse, efter hendes Befindende, og erfoer med Fornøielse, at det var bedre med hende. Man var just færdig med Frokosten, da Sir James Denville blev anmeldt. Som sædvanligt

erkyndigede han sig om det burleighske Ægtepars Befindende, men bemærkede i Spøg, at det vilde være Forstillelse, hvis han yttrede samme Ønsker for Miß Harriet, da han — vel at mærke, uden at der maatte være nogen Fare forbunden dermed — bestandig undte hende en liden Upasselighed, for at hun kunde vorde medlidende med de Sjelesyge, og af egen Erfaring lære at føle mere for Andres Lidelser. Derpaa ønskede han Hr. Burleigh tillykke med hans Kones Opkomst, og meente, at en lille Udflugt til Kysten vilde være saare veldædig for hende, hvorhos han beklagede, at han ikke før havde indbudt sine kjære Venner til at ledsage ham paa en Reise didhen, som han endnu denne Morgen vilde tiltræde. Hr. Burleigh takkede for hans Høflighed og spurgte, hvorhen han egentlig havde isinde at reise. — „I Selskab med en god Ven, var Svaret: begiver jeg mig idag til Dover, derfra langs med Søkysten til Brighton, hvor jeg haaber at tilbringe en glad Dag med Deres Henry, derpaa aflægge vi endnu nogle Besøg i Omegnen og drage saa til Portsmouth." — Hr. Burleigh ønskede ham megen Fornøielse paa Reisen. Harriet gjorde det samme i en høflig Tone og forlod Værelset. Sir James stirrede taus efter hende og syntes at falde i dybe Tanker. Hr. Burleigh spurgte, hvi han pludselig var bleven saa tankefuld. — „Og det kan De spørge om, min dyrebare Ven, svarte Sir James: naar De seer hvor koldt og ligegyldigt jeg behandles af Den, som jeg tilbeder. Men det skal vorde anderledes! foer han heftig op, men tilføiede dog hurtigt i en mildere Tone: undskyld min

Heftighed, min Ven, De kjender mig fra Ungdommen af, og veed, at jeg er opfarende; naar der tales om Deres Datter, bliver jeg altid varm. Men lad hende kun undflye mig, aldrig, aldrig vil jeg dog opgive Haabet om engang at kalde hende Min." — Hr. Burleigh besvarede disse Yttringer med den hannegne Artighed, Baronen tog Afsked fra sin Ven og ilte bort.

Dagen hengik stille og rolig. Aftenen var skjøn, og man tilraadte Mistress Burleigh at gjøre en Spadseretour. Det var første Gang efter Harriets Bortførelse, at hun var udenfor sit Huus. Hr. Burleigh viste hende Stedet, hvor Datteren var bleven greben af Riddingerne, ligesom og det Sted, hvor den høimodige Ubekjendte igjen havde overleveret ham hende. Men hvem Røverne vare, hvem hendes Befrier var, derover hvilte endnu et mørkt, hemmelighedsfuldt Slør. Hr. Burleighs ivrigste Bestræbelser for at udfinde Gjerningsmændene, vare blevne aldeles frugtesløse, og paa hans Opfordring i de offentlige Blade under Mærket A. B., med Hensyn til den Ubekjendte, havde han kun faaet det Svar; at han vilde indfinde sig, saasnart hans Nærværelse for Retten var nødvendig. — Efter Spadseretouren talte Hr. Burleigh med sin Datter angaaende Baronens Andragende, og ønskede at vide, om hun endnu var fast i sin Beslutning. Hendes Svar var: at der Intet var forefaldet, som kunde bevæge hende til at forandre den, hvor store endog hans personlige Fortrin vare, hvor glimrende endog de Fremtids Udsigter, som denne Forbindelse aabnede, saa haabede hun dog, at hendes Fader

aldrig vilde befale hende, at betragte Baronen anderledes end som en Bekjendter. — „Det vil jeg aldrig, min fromme Datter!" svarte Burleigh, sluttede Harriet i sin Favn og kyssede hendes Kind; idetsamme traadte en Tjener ind og kaldte til Aftensbordet. - Efter Maaltidet yttrede Hr. Burleigh, at han næste Morgen, hvis Veiret tillod det, vilde gjøre en Spadseretour ved Themsens Bred, og at Harriet skulde ledsage ham. Til denne Tour bestemte han Klokken 6, og da Harriet næste Morgen vaagnede og fandt Veiret smukt, forlod hun alt Kl. 5 sit Leie, og var en halv Time efter færdig til Spadseretouren. Hun besluttede at oppebie sin Faders Komme i Haven, og bankede i Forbigaaende sagte paa hans Sovekammerdør, for at lade ham vide, hvor præcis hun var. Da hun kom ned i Haven saae hun hans Vindue aabent, og ventede ham hvert Øieblik. Men Klokken slog 6 og han kom endnu ikke. Hun bankede paa hans Dør, men fik intet Svar, Klokken blev halv syv, uden at han lod sig tilsyne. Harriet vilde ikke banke stærkt, for ikke at forstyrre hans Slummer. Hun begav sig atter ned i Haven. Klokken blev imidlertid syv, og det var for silde til den berammede Spadseretour, men da Faderen endnu ikke, efter to Timers Forløb, lod sig tilsyne, da blev hun bange og meddeelte Moderen sin Frygt. Deres gjentagne Bestræbelser for at vække ham af Søvnen, bleve frugtesløse, og deres Angest voxte hvert Øieblik. Omsider blev det besluttet at aabne Døren med Magt, og nu bleve de Vidner til det skrækkeligste Skuespil. Der laae Hr. Burleigh kold, død, bedækket med Blod,

og en Dolk laae ved hans Side. Man sendte ilsomt Bud efter en Saarlæge, som ved sin Ankomst straxerklærte: at ingen Redning her var mulig. Tjenernes Udsagn, som nogle Dage efter bleve forhørte, vare ubetydelige og bragte intet Lys i Sagen. Omsider syntes den at vorde opklaret. Der blev nemlig fremlagt et Papiir, som var funden paa Burleighs Bord, og som tilsyneladende var skrevet kort før Gjerningen. Det lod saaledes:

„Til mine Efterladte!

Livet er blevet mig en utaalelig Byrde, som jeg troer at have Ret til at afkaste, siden jeg har baaret den saalænge. Jeg erklærer dette herved, paa det at det kan vorde Alle vitterligt, at den Handling, som jeg staaer i Begreb med at udøve, er mit eget Værk, og at Mistanken om denne Forbrydelse, dersom den ellers fortjener dette Navn, ikke skal falde paa nogen anden Dødelig end paa mig — paa mig selv allene.

George Burleigh."

Alle Tilstædeværende læste denne Seddel med Skræk og Forfærdelse. Flere Vidner erkjendte Haandskriften at være den afsjelede Retslærdes, og ifølge heraf erklærede de Edsvorne eenstemmig, at Burleigh havde aflivet sig selv, og var at betragte som en forsætlig Selvmorder. Denne Kjendelse blev tilbørlig underskrevet, og der blev givet Befaling til at nedgrave Liget ved Midnatstide ved Korsveien samt tage den Afdødes Eiendom i Besiddelse i Kongens Navn.

Vi vende nu tilbage til den ulykkelige Henry, som med betynget Hjerte vandrede til hiin Sorgens Hytte.

Navnløs Jammer fyldte hans Sjel, da han ved Indtrædelsen saae den lidende Søster ved den syge, fortvivlede Moders Leie. Under Bestræbelser for at indgyde Moderen den Trøst, de selv savnede, henrandt næsten en Uge, før Lægen erklærte, at den Dodsfare, hvori Mistress Burleigh svævede, var forbi. I denne Tid var deres sørgelige Eensomhed ikke bleven forstyrret af noget Besøg, kun Baron Sir James Denville havde indfunden sig nogle Dage efter den ulykkelige Begivenhed, bevidnet den nedbøiede Familie sin inderlige Deeltagelse og tilbudt enhver Understøttelse, som det stod i hans Magt at yde, hvilken dog de Ulykkelige, paa Grund af hans tidligere Hensigter med Harriet, med Taknemlighed havde afslaaet.

Moderens endnu stedse svagelige Helbred bevægede Henry til, slet ikke at tale med hende om hiin skrækkelige Katastrophe. Hvad der kunde have bevirket den, var ham og hans Søster lige uforklarligt. Begge vare overbeviste om, at her laae en frygtelig Hemmelighed til Grund. Det være nu som det vil, Hr. Burleigh var død, og det var Henry's Pligt at sørge for Moder og Søster efter Evne. Han begav sig derfor, da Moderen nogenlunde var restitueret, tilbage til London, for ved Flid og Virksomhed i Hr. Hansons Huus at forøge sine Indtægter og derved at kunne understøtte sin Familie. Men her blev han ikke nær saa venlig behandlet som ellers. Hans Principal saae nu i ham kun en almindelig Betjent, og ikke mere den rige, formaaende Sagførers Søn, og behandlede ham med megen Kulde. Kun Pjerre-

point, Henry's forømtalte Kollega, som tilforn havde været meget tilbageholden mod ham, sluttede sig nu inderligere til ham, og der udviklede sig snart et fortroligt Venskab mellem begge de unge Mennesker.

Kun ved Ugens Ende kunde Henry besøge Moder og Søster; han forlod sædvanligen Contoiret Lørdag Eftermiddag og kom tilbage Mandagmorgen tidlig. Ofte havde han anmodet Pjerrepoint om at besøge hans Familie i Selskab med sig; men Denne havde altid afslaaet Indbydelsen. Imidlertid ledsagede han dog stundom Henry et Stykke af Veien, men tog altid Afsked fra ham noget før han naaede Mistress Burleighs Bolig, og gik en anden Vei tilbage. „Men min Moder og Søster ønskede at gjøre Deres Bekjendtskab!" sagde Henry en Dag til ham, da han næsten havde fulgt ham lige hjem til hans Moders Huys: „De maa have mig undskyldt, kjære Ven, svarte Pjerrepoint: jeg vil ikke forstyrrende trænge mig ind i deres stille Kummer." — „Det vil være min Familie en Glæde at see Dem, vedblev den unge Burleigh: De maa lære min Søster at kjende." — „Nei, nei, afbrød Pjerrepoint ham heftigt: jeg tør ikke see Deres Søster!" — Henry forbausedes over den Fyrighed, hvormed disse Ord bleve sagde, men han fik ikke Tid til at besvare dem, thi idetsamme traadte Moder og Søster, som Begge vare gangne Henry imøde, ud af et Krat og stode pludselig for de tvende Venner. Pjerrepoint røbede, ved Synet af dem, en Sindsbevægelse, som den unge Burleigh aldrig tilforn havde mærket hos ham. Hans Ansigtsbevægelser viste tydeligt, at det ikke var første

Gang han havde seet Harriet; han syntes beskæmmet og taug. Harriet derimod syntes pludselig at have forandret sit blv, tilbageholdne Væsen; hun ilte til sin Broders Ven, greb hans Haand og udbrød: „Min ædle Befrier!" — Med glad Forundring erfoer nu Henry og hans Moder, at det var Pjerrepoint, som Harriet havde at takke for sin Redning af Rovernes Hænder, at det var ham, som paa en Reise i Hr. Hansons Anliggender, havde fuldbragt den ædle Daad. Det var et frydefuldt Øieblik, det første efter Hr. Burleighs sørgelige Død. De vilde ikke slippe deres Velgjører, og han samtykkede omsider i at gjæste dem under den Betingelse: at de aldrig uden hans Samtykke vilde aabenbare nogen Dødelig denne Times Opdagelse. Tvungne indrømmede de ham dette og Pjerrepoint fulgte dem hjem.

„Hvorfor, spurgte Henry, da de tvende unge Mænd vare blevne allene: hvorfor har De ikke sagt mig, at De havde seet min Søster før?" — „Fordi jeg, svarte Pjerrepoint fyrigt: fordi jeg elskede hende fra det første Øieblik jeg saae hende. Jeg undgik at gjensee et Væsen, som vakte slige Følelser i mit Bryst, og som jeg dog aldrig kunde komme i Besiddelse af." — „Ingensinde vilde vor Familie, svarte den unge Burleigh: have anseet en Mand af Deres Sindelav, for hende uværdig. Nu er desværre — — „Ikke mere derom, afbrød Pjerrepoint ham: jeg tør ikke haabe en slig Lykke! En forladt, fader- og moderløs Skabning som jeg, tør ikke hæve sit uværdige Blik til en saadan overjordisk Skjønhed. Jeg haaber at Deres Søsters Skjebne

vil vorde herlig som hendes Ynde, og jeg er overbeviist om, at en Række af glade Dage vil afløse den Sorgens Nat, som nu indhyller hendes Sjel."

Kort efter denne Samtale vendte de to unge Mennesker tilbage til London. Nogle Dage derpaa maatte Pjerrepoint reise bort i Handelsaffairer. Hr. Hansons Kulde mod Henry blev stedse utaaleligere og nærmede sig endog til Uartighed, og da der just paa samme Tid tilbodes ham en Plads paa et Handelskontoir i Hamborg paa meget fordeelagtige Vilkaar, besluttede han, ikke at lade denne Leilighed til end kraftigere at kunne understøtte sin Familie, gaae unyttet bort, og modtog Tilbudet, men bestemte sig til, for at undgaae al ubehagelig Forsken og Fritten om hans Faders sørgelige Skjebne, under sit Ophold i Tydskland at antage Navnet Henry som Familienavn.

Efter en hjertegribende, men kort Afsked fra Moder og Søster, begav han sig paa Veien til Harwich, for derfra ufortøvet at gaae ombord til Helgoland. Ved sin Ankomst til Harwich traf han et seilfærdigt Skib, og en gunstig Vind førte ham snart bort fra Bretlands Kyster. Der var kun faa Passagerer ombord, som mestendeels syntes at kjende hinanden og havde saa meget at snakke om egne Anliggender, at ingen af dem tog synderlig Notits af Ynglingen; kun een Mand syntes fremmed for Selskabet og sad alleene og taus. Denne var en Invalid, hans høire Been var indbunden, og tvende Krykker laae ved hans Side, men iøvrigt var han rank af Vext, og havde et krigersk Udvortes. Han syntes at være temmelig høit til Aars, men Tidens Tand havde endnu ikke

blegnet hans Haar, og hans mørke Ansigtsfarve gav hans bydende Træk et endnu stærkere Anstrøg. Taus sad han flere Timer ligeoverfor den unge Burleigh i Kahytten, i nogen Afstand fra de andre Passagerer, kun nu og da kastede han et Blik omkring, ligesom for at speide om noget i hans Forhold havde tildraget sig de øvrige Passagerers Opmærksomhed. Endelig trak han en lille Gjenstand op af sin Vestelomme og betragtede den med et sørgmodigt Blik, et dybt Suk trængte sig uvilkaarligt frem af hans Bryst, han foer sammen, som om han blev forskrækket derved, og var just i Begreb med i en Hast at skjule det han holdt i Haanden, som en Bevægelse i Skibet kastede den ene af hans Krykker overende. Idet han gjorde sig Umage for at faae den op, tabte han det, som han vilde gjemme, og det rullede henad Gulvet. Han forsøgte paa at faae det fat, men den Smerte, som denne Bevægelse voldte ham, nødte ham til at blive staaende og støtte sig paa den anden Krykke. Henry sprang til, greb det Tabte, og saae, til sin Forbauselse, sin egen Moders Billede — et Portrait, som han erindrede, ofte tilforn at have seet, og som havde været hans afdøde Fader særdeles dyrebart. — I det første Øiebliks Bestyrtelse stirrede Henry paa Portraitet og glemte at give det tilbage til sin Eier. Da brød Denne Tausheden og spurgte i en meget bidende Tone: „Har De ifinde at beholde det?" — „Jeg beder om Forladelse, min Herre! svarte den unge Burleigh, idet han rakte den Ubekjendte Portraitet: Trækkene i dette Ansigt har noget eget Tiltrækkende for mig, saa at jeg ikke kunde undlade, at

sætte Deres Taalmodighed et Øieblik paa Prøve." — Den Fremmede tog, uden et sige noget, Portraitet fra Ynglingen, gjemte det i sin Vestelomme, kastede et gjennemtrængende Blik paa den unge Burleigh, og hensank atter i sin tungsindige Grublen. — I Begyndelsen var det Henry aldeles uforklarligt, hvorledes den Ubekjendte var kommen i Besiddelse af hans Moders Portrait, men det faldt ham snart ind, at det muligen var bleven solgt med hans Faders øvrige Eiendom, og kun den særegne Opmærksomhed, som hans Reisefælle syntes at skjenke dette Billede, blev ham endnu en Gaade.

Efter to Dages Reise saae man Fyrtaarnet og Kirken paa Helgoland, og ankrede snart lykkeligt ved Øen. Passagererne stege saa hurtigt som muligt iland og iilte op. Henry ligeledes, men da han saae sig om, opdagede han, at Brinkmann, saaledes hedte Invaliden, var bleven tilbage. Han vendte om og spurgte, om der fattedes ham Noget. — „Nei!" var det korte Svar han fik. — „De føler maaskee Smerter?" spurgte Henry videre. — „Ja vist, svarte Brinkmann: og jeg er svag nok til at ligge under for dem, endskjøndt jeg veed, at Menneskene ere fordømte dertil og at de maa bæres med Styrke!" — „Kan jeg være Dem til nogen Hjelp?" spurgte Henry. — „Hvi skulde De gjøre det fremfor vore andre Reisefæller, svarte Krøblingen: gaae De kun Deres Gang og lad mig see til, hvorledes jeg allene kommer videre." — „Men, vedblev Ynglingen: det vilde være mig en Glæde at understøtte Dem. De kommer ikke

af Stedet med Deres Krykker. Støt Dem paa mig indtil De finder en bedre Støtte." — „De er en naragtig ung Mand, svarte Brinkmann: at De bebyrder Dem med Andres Lidelser. Kommer De engang i min Forfatning, De vil aldrig finde Nogen, der tilbyder Dem en saadan Hjelp." — „Saa vil det idetmindste være mig en Trøst, ikke at have fortjent Andres Ubarmhjertighed, vedblev Ynglingen: mine Lidelser ville da synes mig en Ulykke, ingen retfærdig Straf." — Brinkmann havde alt belavet sig til at støtte sig paa Henry, men ved de sidste Ord foer han sammen og afviste med tilsyneladende alvorlig Bestemthed Henry's Bistand. „Bort, bort fra mig, udbrød han: en saadan Hjelp duer ikke for mig!"

Henry blev endnu et Øieblik staaende for at see, om den knarvurne Krøbling ikke vilde betænke sig, men da han i Dennes mørke Blik slet ingen Opmuntring læste til at byde ham sin Hjelp paany, saa forlod han ham og besteg allene de Trappetrin, som føre op til Høien, hvorpaa Husene ere byggede. Her erkyndigede han sig strax om Leilighed til Cuxhaven, og erfoer til sin Glæde, at Posten afgik endnu samme Eftermiddag Kl. 3. Han anvendte de faa Mellemtimer til at tage Øens Seværdigheder i Øiesyn, og tog Veien ad Sydsiden af Øen, hvor han beundrede Klippernes og de losrevne Klippeblokkes romantiske Skjønhed. Saaledes vandrede han eensomt ud paa en overhængende Klippe uden at ane nogen Fare, da en Stemme pludselig raabte: „Tilbage, tilbage!" — Han vendte sig om og kjendte Invaliden, som, da han saae at Ynglingen ikke agtede paa hans Varsel,

med stigende Varme gjentog: „Tilbage, hører De da ikke?" — Henry adlød denne tilsyneladende overflødige Paamindelse, og neppe var han vegen tilbage, før Klippestykket, hvorpaa han havde staaet, rev sig løs, og han blev overbeviist om, at han, hvis han havde tøvet nogle Øieblikke med at adlyde Invalidens Varsel, ufeilbarligen var styrtet ned med det i Afgrunden. — „Uden Deres Mellemkomst vilde min Undergang været vis!" sagde Ynglingen, idet han greb Invalidens Haand og trykte den hjerteligt. — „Jeg saae, svarte Brinkmann: at De stod paa usikker Grund. Den røde og blaae med Sandsteen blandede Leerjord, hvoraf disse Klipper bestaae, briste meget hurtigt. Man kan ikke omgaae denne Øeuden at forbauses over den Hurtighed, med hvilken slige Klippestykker rive sig løs, og kun sjelden forgaaer nogen Time uden at man seer et nyt Beviis paa, hvorledes denne Klippese lidt efter lidt falder sammen, saa at den maaskee efter nogle Generationer ikkun er en Sandbanke."

Brinkmann vilde forlade Helgoland med samme Skibsleilighed som Henry, og det var paa Tide at gaae ombord. Vind og Strøm begunstigede Farten, og allerede Kl. halv ti om Aftenen landedes ved Cuxhaven. Her leiede de en Baad til Hamborg, men Stille og andre med Elbfarten forbundne Ubehageligheder, gjorde, at de først to Dage efter Afreisen fra Ritzebüttel, naaede deres Bestemmelsessted.

Henry fulgte sin Reisefælle op til et Gjæstgiversted i Hamborg, hvorhen Invaliden havde stævnet sit

Datter og hendes Gouvernante. Man holdt Frokost sammen. Datteren var henrykt over at kunne omfavne sin Fader efter flere Maaneders Fraværelse, og Denne syntes over Gjensynets Glæde for en Tid at glemme sit alvorlige, mørke Væsen. Synet af de Gjenforeente virkede dybt paa Burleigh. Han tænkte paa, hvorledes han engang havde glædet sig til et lignende Øieblik, og hvorledes et frygteligt Slag havde tilintetgjort alle hans Forhaabninger.

„Jeg burde sørge, kjære Fader, sagde Datteren: over den Ulykke, som er tilstødt Dem, men jeg er saa lykkelig over at favne Dem igjen, at jeg næsten kunde glæde mig over Deres Uheld, fordi det vil hindre Dem i idelig at reise, og nøde Dem til at dvæle i min Nærhed." — „Glæd Dig, Louise, over Din lykkelige Alder, gjensvarte Faderen: Du kan endnu betragte Tingene i Verden med et haabfuldt Blik. Du har endnu, som Bien, den Forret: at suge Honning af den usleste Plante. Men ak!" — „Holdt, holdt, min Fader! udbrød Datteren: men ak! er en sørgelig Begyndelse til en Periode. Jeg maa gjøre en pligtstridig Opstand imod min Fader, naar jeg seer, at han staaer i Begreb med at forstyrre Øieblikkets Glæde ved Spaadom om fremtidige Uheld." — Ved disse rullede en Taare ned over den elskværdige Piges Kind, og Henry troede ved at kaste et Blik paa hendes skjønne Sylphefikkelse, at see al den Elskværdighed og Ynde forenet, hvormed Malerne pleie at udsmykke deres Gudebilleder. Fra hende faldt hans Øie paa Brinkmann, og han opdagede til sin Forundring den samme høitidelige Alvor i hans

Ansigt, som han bemærkede paa Reisen fra Engelland, hans Hjerte syntes lukket for den Munterhed, som hans fromme Datter bestræbte sig for at fremkalde.

Det kostede Henry megen Overvindelse, at tage Afsked med Brinkmann og hans elskværdige Datter. De havde vel indbudt ham til sig i Leipzig, hvor de havde isinde at opslaae deres Bolig, men hans Pligt bandt ham til Hamborg, og han havde intet grundet Haab om nogensinde mere at see sine nye Venner. Brinkmanns sælsomme Adfærd med Portraitet, stod endnu levende i Henry's Erindring; fleregange havde han i sine Samtaler med Invaliden søgt at bringe denne Gjenstand paa Tale, men ved erhvert saadant Forsøg havde han strax afbrudt Samtalen og var hensunken i dybe Betragtninger. Nu, da han forstedse skulde skilles fra ham, havde Henry gjerne endnu engang forsøgt at erholde Nøglen til denne uforklarlige Gaade; men Invalidens Forhold ved hans tidligere Spørgsmaal i denne Henseende, lammede hans Tunge.

Vi nødes nu til i nogen Tid at forlade den unge Burleigh i Hamborg, for at see, hvad der imidlertid passerede i Engelland.

Da Henry forlod dette sit Fødeland, var hans Ven Pjerrepoint, som vi vide, paa en Reise, og blev ved sin Hjemkomst ikke lidet forundret over, at den unge Burleigh havde forladt Hr. Hansons Huus. Han erfoer Aarsagen, og gjorde i sin Uvillie Principalen Bebreidelser, hvilket havde tilfølge, at ogsaa han maatte forlade Huset. Saaledes nødt til at see sig om efter en ny Plads, besluttede han at opsøge en

Mand, ved Navn Jackson, der fra Ungdommen af havde taget sig meget af ham, saa at Pjerrepoint næsten maatte anse ham som sin Fader, skjøndt denne Tanke ikke var meget glædelig for ham, thi Jackson var et raat, udsvævende Menneske. Men førend Pjerrepoint begav sig paa Veien til ham, ilte han til Richmond, for at erkyndige sig om Henry. Dette var allene hans Øiemed, saaledes indbildte han sig selv, men maaskee havde Haabet om at gjensee Miss Harriet, ogsaa Deel i denne Reise, idetmindste syntes den Efterretning, han fik ved Ankomsten, at Miss Burleigh var allene, just ikke at bedrøve ham. Pjerrepoint erfoer af hende, at hun og hendes Moder stod i Begreb med at reise til Leicestershire, og der at tilbringe nogle Maaneder, ifølge Indbydelse fra en gammel Ven af hendes Fader. Han bad hende, saasnart de hørte Noget fra Henry, at underrette ham derom, for at han kunde vorde istand til at brevvexle med ham. Han gjorde sig rede til at tage Afsked, men Afskedsordet vilde dog ikke over hans Læber. Omsider begyndte han: „Det kan vare længe, Miß Burleigh, før jeg har den Fornøielse at see Dem igjen.“ — Et Forundringsraab var Harriets Svar, og han fortalte hende nu i Korthed de Omstændigheder, under hvilke han havde forladt Hr. Hansons Huus. Derpaa vedblev han: „Og dersom det nu skulde vare længe inden vi sees igjen, tør jeg da haabe, at de stundom, i den lykkelige Fremtid, som Himlen sikkert vil beskjære Dem, vil mindes den ubetydelige Pjerrepoint?“ — Der laae en Tungsind i hans Tone, som

bevægede Harriet dybt, og hun svarte ufortsvet: „Ikke at mindes Dem med Agtelse og Beundring, vilde være Utaknemlighed; i Ulykken vil intet Navn være mig trøsteligere, i Lykken ingen Ven velkomnere." — „Jeg takker Dem af gandske Hjerte, svarte Pjerrepoint: min Forfængelighed gjør ikke Fordring paa nogen større Titel, end den, de nylig var saa god at tildele mig." — „At kalde den Mand, der viser os en vigtig Tjeneste, Ven, er kun Retfærdighed, ingen Godhed," vedblev Harriet. — „Saa tillade De mig da, at sige Dem Levvel! tog Pjerrepoint atter Ordet: men før jeg forlader Dem, har jeg endnu en Bøn. Vil De love mig, saafremt De, under Deres Broders Ophold i et fjernt Land, skulde behøve en Mands Raad eller Hjelp, at betragte mig som hans Repræsentant. Skulde der nogensinde indtræffe Omstændigheder, der lod Dem ønske Deres Broders Nærværelse, da tænk paa mig; saalænge jeg aander vil det være min største Lykke at beskytte og forsvare Miß Burleigh som Broder!" — „At fordre et nyt Offer af Dem, vilde være at skjønne slet paa Deres Høimodighed!" svarte Harriet. — „Afslaae mig ikke denne første, denne eneste Bøn! vedblev Pjerrepoint bønligt: Fjern fra mig være den Tanke, at De nogensinde skulde anraabe mig om Hjelp. Kun nogle Linier — Deres blotte Navn — ja Begyndelsesbogstaverne af Deres Navn, vilde være tilstrækkelige til ufortsvet at kalde mig didhen, hvor min Nærværelse gjøres nødvendig." — „Deres Bøn synes mig noget besynderlig, svarte Harriet med et Smiil: naar De faaer nogen Efterretning fra mig, haaber jeg De vil

erholde mere end Begyndelsesbogstaverne af mit Navn. Jeg tænker at have den Fornøielse at meddele behagelige Tidender fra min Broder." — „De vil altsaa ikke love mig?" — „Jeg lover Intet; men jeg afslaaer ei heller Deres Bøn." — „Deres Løfte, Deres Løfte ønsker jeg!" bad Pjerrepoint indstændigt. — „Nu vel, saa giver jeg Dem det." — „Tak, Tak, tusinde Tak! raabte Pjerrepoint henrykt: og nu lev vel!" — Med disse Ord iilte han ud af Huset, uden at vove endnu engang at hæve sit Blik til den fortryllende Pige, som han ikke vilde elske, men som næsten tvang ham til Tilbedelse.

Efter lang Søgen fandt han omsider i Staden Derby den Mand, han ønskede at finde, og underrettede ham om sin Stilling. — „Du maa hjelpes! sagde Jackson: hvad mener Du om en Sekretairpost hos en anseelig Mand her i Nabolavet?" — „Var det muligt at erholde en saadan?" spurgte Pjerrepoint. — „Lad Du mig derom, svarte Jackson: det er neppe otte Dage siden Sir James Denville talte til mig om en Sekretair." — „Sir James Denville?" gjentog Pjerrepoint forundret. — „Ja vist! svarte Jackson: hvad kjender Du til Sir James Denville? sig, sig frem, hvad veed Du om ham?" — Jackson gjorde dette Spørgsmaal med en ængstelig Nysgjerrighed. — „Jeg veed Intet om ham, svarte Pjerrepoint: men jeg har ofte hørt hans Navn nævne af den unge Burleigh." — „Ja, ja, nu husker jeg, tog Jackson Ordet: at Henry Burleigh har været hos Hansons, men Du gjør vel i ikke at omtale dette Bekjendtskab, thi Sir James lider Ingen om sig, som

kjender til den unge Burleigh; Du behøver ikke heller at sige, at Du har kjendt mig længe. Jeg vil forestille Dig som et ungt Menneske, jeg har lært at kjende her." — „Men vil Baronen ogsaa paa saa los en Anbefaling tage mig i Tjeneste?" — „Det kan Du forlade Dig paa — naar jeg anmoder ham derom, saa vil han ikke afslaae det." — Disse Ord udtalte Jackson med megen Vægt og et triumpherende Smiil. De begave sig paa Veien og naaede Sir James prægtige nybygte Bolig. Alt var i faa Minuter afgjort, og det blev den forrige Handelsbetjent betydet, at han strax kunde tiltræde sin nye Post. — Da Sagen saaledes var bragt i Orden, tog Jackson Afsked, idet han ønskede begge Parter Lykke til det ny Bekjendtskab. Pjerrepoint var noget undseelig over den Mands raae Opførsel, som havde anbefalet ham, og han yttrede nu det Ønske, at fortjene Sir James's Yndest, idet han tillige bad ham, i Begyndelsen at bære over med hans Uerfarenhed. Baronen syntes fordybet i andre Tanker, og besvarede den unge Mands Tale med kold Høflighed og paa en Maade, som tydeligt robede, at han ikke ønskede at fortsætte Samtalen. Men nogle Dage efter tog Sagerne en anden Vending. Den ny Sekretairs Iver og Flid tildrog ham sin Herres Opmærksomhed, og Denne bevidnede Pjerrepoint sin Tilfredshed. „Den Mands Karakteer, sagde han: som anbefalede Dem til mig, hvem jeg, uden ret selv at vide Grunden, tilskræder store Fri-heder, lod mig befrygte i Dem at finde en raae Vel-lysning: desto større er min Glæde over, saa gandske at have feilet i min Mening om Dem." — „Deres

Godhed, Sir James, under saadanne Omstændigheder at optage mig i Deres Huus, har Krav paa min varmeste Taknemlighed." — „Jeg kunde ikke nægte min fattige, men gode gamle Ven, Jackson, denne Bøn." — I dette Øieblik traadte den Omtalte ind. „Herligt, herligt, Du er jo allerede hjemme her! raabte han til Pjerrepoint, og derpaa vendte han sig til Baronen: Jeg er just i Forlegenhed, Sir James, jeg trænger til Penge. Har De ti eller tyve Pund ved Haanden?" — „Jeg troer det ikke," svarte Baronen. — „Jh hvad, ti Pund har De vist! kun frem med dem, Resten kan jeg hente i næste Uge." — Pjerrepoint studsede over denne Uforskammenhed, hvormed han fremførte sin Begjering, men endnu meer over at see Baronen opfylde den saa taalmodigen. Sir James saae paa sin Sekretair, som for at udforske om Jacksons Adfærd var ham paafaldende eller ikke, omsider sagde han, efter Dennes Bortgang: „Jeg maa holde det uvorne Menneske noget tilgode, han har tilforn tjent mig troligen og veed at Erkjendtlighed er min Natur. Denne Overbevisning forleder ham stundom til at tage sig nogle Friheder, som Andre maaskee vilde fortørnes over; men jeg leer kun deraf."

Imod Pjerrepoint viste Sir James sig altid høflig og velvillig, ogsaa Tjenerne havde i ham en naadig Herre, hans Godhedighed strakte sig endnu videre. Saaledes havde han i Nærheden af sit eget Huus ladet indrette en Bolig for en afsindig Slægtning. I Begyndelsen havde det været Tjenerne tilladt at see hende, men da nogle af dem havde været letsindige nok til at

drive Spas med den Vanvittige, maatte nu Ingen komme til hende uden en gammel Kone, som var hendes stadige Selskaberinde. — Under saa god en Herre som Baronen, vilde Pjerrepoint sikkerligen have funden sig tilfreds, dersom ikke Jacksons Adfærd havde foruroliget ham, thi sjelden forgik nogen Uge, uden at han jo kom for at bede om, eller rettere, fordre Understøttelse af Sir James. Da han engang saaledes kom i Baronens Fraværelse og traf Pjerrepoint allene, begyndte Denne at foreholde ham, at han, hvis han saaledes blev ved, sikkerligen vilde tabe Baronens Venskab. „Jeg bryder mig Pokker om hans Venskab, svarte Jackson: han skal nok lade være at nægte mig hvad jeg finder for godt at forlange." — „Besynderligt!" bemærkede Pjerrepoint. — „Men dog sandt, forsikkrede Jackson: Han kunde ligesaa gjerne gaae hen at hænge sig, som gjøre mig til sin Fjende."

Pjerrepoints Forundring voxte, og det faldt ham ind, at Baronen maaskee havde begaaet en Forbrydelse, hvori Jackson var Medvider. „De taler, sagde han derpaa: som om De var Medvider i en Hemmelighed, hvis Aabenbarelse kunde være Baronen farlig." — „Det kunde være!" svarte Jackson. — „Hvorledes, er det muligt! udbrød Pjerrepoint: Han skulde have begaaet en Forbrydelse, som — „Er der begaaet nogen Forbrydelse, afbrød Jackson ham: saa maa det næsten være skeet før han saae Dagens Lys, idetmindste før han var istand til at stifte Ondt — og jeg er Gjerningsmanden. Han veed det ret godt — og betaler mig for at jeg skal

være god imod mig selv — det vil sige: han understøtter mig nu og da, for at afholde mig fra at forraade mine egne Skjelmsstykker!"

Det Huus, Sir James beboede, laae i Nærheden af Landeveien, men tilforn havde den adelige Denvilske Familie boet mere afsides, saa at der imellem deres forrige Bolig og den ny Bygning idetmindste var en Fjerdingvei. Den gamle Hovedgaard var lidt efter lidt forfalden og senere brugt til Stald, men tilsidst var den bleven saa usel, at den ikke engang duede dertil. Nu var der næsten intet meer tilbage af den, paa et Taarn nær, hvis forfaldne Ydreside Epheurankerne ligesom bestræbte sig for at skjule. Det Indvendige af Taarnet derimod var endnu i temmelig god Stand, thi Sir James havde ladet det indrette til Bolig for den tilforn omtalte Sindssvage.

Pjerrepoint havde neppe været nogle Dage i sin ny Tjeneste, før Nysgjerrigheden skyndte ham til at tage Ruinen i Øiesyn, men da han nærmede sig, gjorde den Afsindiges Raab, som han kunde høre ned, saa stærkt et Indtryk paa ham, at han i Hast vendte om igjen og besluttede ikke oftere at komme her. — Nogen Tid efter forlod Sir James sit Landgods og drog til Hovedstaden. Pjerrepoint, som herved fik flere Fritimer, benyttede disse til at gjøre sig bekjendt med Egnen. Paa en af hans Vandringer førte Tilfældet ham en Eftermiddag igjennem Lystskoven til det gamle Taarn, som han omhyggeligen havde skyet. Som han nu betragtede de for hans Øine liggende Ruiner, kunde han ikke undlade at anstille en Sammenligning mellem disse og deres ulykkelige Beboerindes nærvæ-

rende Tilstand. Han lyttede efter de græsselige Toner, som tilforn havde forfærdet ham, men han fornam dem ikke mere, maaskee førte Stormen, der syntes at have valgt disse Ruiner til Tumleplads, dem bort fra hans Øren. Den Ulykkeliges sørgelige Lod ledte hans Tanker hen paa den frygtelige Skjebnens Omvexling, det Væsen havde prøvet, hvis Billede endnu stod levende i hans Hjerte, skjøndt han intet andet Haab nærede med Hensyn til hende, end at see hende lykkelig i en Andens Arme. Det faldt ham nu ind, at det var hans Pligt at underrette Mistreß Burleigh og hendes Datter om den lykkelige Forandring i hans Stilling. Fra dem haabede han at faae Efterretninger om sin Ven Henry, og han bebreidede sig, ikke at have skrevet før, dog beroligede det ham, at Harriet neppe kunde være kommen tilbage fra det Besøg, hun havde isinde at aflægge, og han besluttede ufortøvet at begive sig hjem og skrive Breve. Men neppe var han gaaet nogle Skridt før han fornam et svagt Skrig fra Taarnet. Pjerrepoint formodede, at det kom fra den Affindige, men Tonerne vare gandske forskjellige fra dem han havde hørt tilforn. Ved at betragte Bygningen skarpt mærkede han, at der stak en Haand ud af det ene Skydehul, som vel strax blev taget bort igjen, men dog, som det syntes, lod noget falde, hvilket Vinden henhvirvlede nogle Skridt nær Pjerrepoint. Hvo maler hans Forundring, da han ved at nærme sig, saae Bogstavet H. flettet af Straae, ligge ved hans Fødder. Erindringen om hans sidste Bøn til Harriet: hvis hun nogensinde skulde trænge til hans Hjelp, at sende

ham, om endog kun Begyndelsesbogstaverne af hendes Navn, opstod levende i hans Sjel. Sælsomme Tanker gjennemkrydsede hans Hjerne, den hemmelighedsfulde Magt, som Jackson udøvede over Baronen, den Førstes Vink om at fortie Bekjendtskabet med Burleighs, alt dette forekom ham at staae i Forbindelse med den Tildragelse, som i saa høi Grad vakte hans Forundring. Hans Blik dvælede endnu stærkere ved Taarnet, Haanden lod sig paany tilsyne, og der blev Noget kastet ned; men et pludseligt Vindkast førte det langt bort over Trætoppene. Der blev atter og atter Noget kastet ud, men det havde samme Skjebne. Et Femte naaede lykkeligen sit Bestemmelsessted. Det var Bogstavet P., og Pjerrepoint vidste i Begyndelsen ikke, hvorledes han skulde forene dette med det først Sendte; men omsider faldt det ham ind, at det jo var Begyndelsesbogstavet af hans eget Navn, og at Harriet da, saafremt hun var den Korresponderende, kunde have kastet det første Tegn ned for at underrette ham om hendes sørgelige Skjebne, medens det Andet maaskee skulde sige ham, at hun vidste ham i Nærheden; formodentlig skulde de trende forlorne Tegn have bragt Forbindelse mellem de to modtagne. Medens han tænkte herover, faldt der endnu et H. ned til ham, og en ny Meddelelse syntes at være underveis, da han pludseligt hørte Nogen kalde paa sig. Det var en Tjener, som iilte ham imøde med de Ord: „Sir James ønsker strax at tale med Dem, skynd Dem, skynd Dem!" — Pjerrepoint studsede over Tjenerens Iilfærdighed, men blev ved at fæste Øiet paa det Sted, som tildrog sig hans ubeelte Opmærksomhed,

og spurgte: „Er Sir James da kommen tilbage?" — „Just i dette Øieblik, der kommer han selv for at opsøge Dem." Pjerrepoint vendte sig om og saae Baronen, som kom aandepustende. „Pjerrepoint, kjære Pjerrepoint! sagde han: jeg har en stor Tjeneste at anmode Dem om — men hvad drog Dem dog — hvad førte Dem, vil jeg sige — hvorledes kom De dog herhen? Hvad har De der i Deres Hænder?" — „Tilfældet førte mig herhen!" svarte Pjerrepoint. — „Tilfældet, et blot Tilfælde? gjentog Baronen: og hvad har De da der?" — „Et Par Bogstaver, konstigt flettede af Straae." svarte Sekretairen. — „Bogstaver, Bogstaver! spurgte Baronen med kjendelig Forlegenhed. Hvormange er der, lad mig dog engang see!" — Pjerrepoint beklagede i sit Hjerte ikke at have tilintetgjort de erholdte Tegn, og rakte Baronen dem ugjerne.

„Arme, ulykkelige Skabning! udbrød Baronen med et vemodigt Blik til Taarnet: De seer hvor haabløse den Ulykkeliges Lidelser ere; men næsten glemmer jeg over hendes Qvaler, hvorfor jeg søgte Dem. Jeg har i dette Øieblik faaet Efterretning om, at den gamle Jackson ligger for Døden, og efter al Sandsynlighed ikke lever Natten over. De veed, hvormeget jeg, trods hans Særheder, holder af ham; jeg ilte ufortøvet til ham, men fandt ham maallos." — „Virkelig! spurgte Pjerrepoint: er hans Tilstand saa farlig?" — „Det er den, svarte Sir James: jeg har ladet en Hest sadle, og beder Dem at jage saa hurtigt som muligt til Nottingham. Der vil De let kunne opspørge den berømte Læge Fiz Osborn, og han vil

yde den arme Jackson al den Bistand, der staaer i menneskelig Magt." — „Deres Menneskekjærlighed skal i mig finde et hurtigt Redskab!" svarte Sekretairen, og inden faa Minuter foer han afsted til Nottingham.

Uagtet Skyndingen dreiede Pjerrepoints Tanker sig dog stedse om den ulykkelige Fange i Taarnet, han kunde ikke overtale sig til at troe, at det var den Sindssvage, der havde sendt ham disse Meddelelser; men paa den anden Side kastede Mistanken om, at det var Harriet, som holdtes fangen der, en saa mørk Skygge paa Baronens Karakteer, at slig Formodning næsten maatte synes afsindig. Den Sindssvage havde desuden i mange Aar beboet dette Taarn, gamle Tjenere havde seet hende, og man vidste, at hun fordrev Tiden med Straaearbeide. Naar han overveiede alt dette, forekom det ham rimeligt, at det havde været Sir James's Slægtning, som hensigtsløs havde udkastet disse Bogstaver.

Men Pjerrepoints første Anelse var dessværre alt for grundet. Harriet, den ulykkelige Burleighs elskværdige Datter, var Taarnfangen. Paa sin Reise var hun ved Nattetid bleven revet fra Moderens Side og ført et langt Stykke bort til et gammelt Taarn. Et svagt Lys fra oven af oplyste sparsomt den forfaldne Vindeltrappe, ad hvilken hun nu førtes op og ind i et Kjøkken. Her stod en aldrende Kone med et Lys i Haanden, betragtede den Ulykkelige med enfoldig Studsen, men uden Deeltagelse. „Er I en Qvinde, har I menneskelig Følelse, saa staae mig bi, frels mig!" klagede Harriet, men hendes Ord vare som

Rest i Orken. Hun blev ført op af endnu en Vindeltrappe og bragt til et lidet Værelse, ligeovenover Kjøkkenet, og hvis hele Boskab bestod af en Stol, som den Ulykkelige sank ned paa, en lille Seng, et Bord og et gammelt Skab. Da afkastede Roverfører manden sin Kappe med et triumpherende Blik paa den arme Harriet, som, til sin Forbauselse, ved det matte Skin af en fra Loftet nedhængende Lampe, kjendte Sir James Denvilles Ansigtstræk! Ved Synet af et Menneske, hvem hun var vant til at betragte som Ven, formindskedes hendes Skræk dog noget, thi hun havde frygtet for at blive slæbt til en Roverkule, og hun vandt nu saameget Mod, at hun i en bebreidende Tone kunde spørge: „Hvad Ret har De, Sir James, til at skille mig fra min Moder paa denne voldsomme Maade?" — „Naturen, svarte Baronen: Naturens hellige, uomtvistelige Ret, som tillader den fortvivlede Slave at træde i Kamp med Grumheden!" — „Jeg forstaaer Dem ikke." — „Har De virkelig saa langsomt et Begreb? Ligger da min Handling ikke tydelig nok for Deres Øine? Kan De virkelig endnu være i Tvivl om Deres Stilling, om Deres Opholdssted?" — „Af Deres Øine lyser Lidenskab og Deres Sprog bebuder Rædsel, svarte Harriet med bævende Stemme: De har hidtil viist Dem som en om, deeltagende Ven, vil De forspilde dette hæderlige Navn?" — „For Deres Skyld opoffrer jeg Ære, Navn og hele Verden!" — „For Guds Skyld betænk!" — „Jeg har betænkt og brændende Begjer og fortærende Ild ere Resultaterne af min

Overveielse. Længe laae mit Hjerte i Deres Lænker, som De nu i mit Fængsel; skal jeg minde Dem om den Naade, der vederfores mig? Skal jeg opfriske det i Deres Erindring, for at De kan vide, hvad De har at vente af Sir James Denville, for Tiden Herre over Deres Skjebne?" — „Hvorledes! udbrød Harriet: af min Faders Ven, af Sir James Denville maa jeg høre slig en Tale, maa jeg friste slig Behandling!" — „Og det ikke førstegang! vedblev den Frygtelige: De var alt engang før i mine Hænder, og det havde været en Lykke for Dem, om den fremmede Nar ikke havde blandet sig deri. Ham skylder jeg nu min Triumph. Idet han steg i Baaden i mit Sted, tilintetgjorde han vel dengang mit Forehavende, men han lærte mig at bruge en lignende List: istedetfor Deres Moder steg jeg i Vognen, og Seieren var min." — Harriet svarte med et Suk, og Baronen vedblev: „Jeg elskede Dem med uendelig Lidenskab, for Dem havde jeg offret alle Verdens Skatte, for mig havde Skabningen kun een forønsket Gjenstand, og denne Ene blev mig nægtet. Den Foragtede, Tilbageviste havde kun eet Middel tilbage: Hevnen!" — Harriet skjalv ved den truende Tone, hvormed disse Ord udtaltes, Suk og Taarer qvalte hendes Stemme, men hendes bønlige Blik syntes at røre Baronen, saa at han nu talte i en mildere Tone. Denne Forandring gav Harriet Mod, hun troede, at han angrede sit Foretagende, og sagde: „Endnu er det ei forsilde at gjøre Deres Brøde god igjen; bring mig strax tilbage til min Moder, aldrig skal noget Ord om det Passeerte komme over mine Læber!" — „Dem

— tilbage til Deres Moder! tordnede Baronen: nei, nei! Ulven holder fast paa sit Bytte og slipper det ikke! Men Deres Taarer røre mig, og Deres Ynde har saa megen Magt over mig, at jeg opgiver den tilsigtede Triumph, under den Betingelse: at De bliver min Kone. Denne Rats Hændelser kunne let undskyldes, og inden 24 Timer fører jeg Dem tilbage til Deres Moder som Lady Denville." — „Uden hendes Samtykke, Sir James, kan jeg ikke vælge!" svarte Harriet efter en kort Pause. — „Udflugter! raabte Baronen: jeg har kun faa Minuter at blive her, Deres Svar altsaa, ja eller nei?" — „En kort Betænkningstid, bad den Ulykkelige: den Qvinde, som for Herrens Alter lover en Mand Troskab og Kjærlighed, gjør sig skyldig i en frygtelig Meeneed, naar — " — „Naar hun hader og afskyer ham, ikke sandt? afbrød Baronen hende: husk paa, at De er i min Magt!" — „Barmhjertighed! skreg Harriet: betænk Følgerne af Deres Foretagende, det kan ikke blive skjult!" — „Deri feiler De, gjentog Baronen: jeg har sørget for Alt; til Klokken to igaar var jeg i London og endnu i Eftermiddag kommer jeg dertil igjen, saa at Mistanken om Deres Bortførelse ingenlunde kan falde paa mig." — „Grusomme Konstgreb! og med denne uhyre Forbrydelse vil De besvære Deres Samvittighed." — „Ved Helveds sorte Magter! skreg Baronen: jeg agter ikke at gjøre det omsonst. Jeg svinger mig nu paa min raske Ganger og iler ind til London, der skal forstilte Taarer flyde over Deres Ulykke, men jeg vender tilbage for at høste, hvor jeg saaede!" — „Uhyre!

raabte Harriet, og hendes dybe Foragt for den Elendige, syntes at hæve hende over sin Ulykke: Saa rædsomme endog Eders Trudsler ere, saa er Jer Magt indskrænket? for I naaer Jert skjændige Maal —" — „Vil jeg døe — ikke sandt? afbrød Niddingen hende: det er kun Romanphraser. Min Hevn skal De ei kunne undgaae!"

Med disse Ord styrtede han ud af Værelset. Harriet hørte, hvorledes Døren blev tillaaset, og sank tilbage paa Stolen. Da hun var kommet noget tilrette igjen, faldt hendes Øie paa et indvendig paa Døren anbragt Bret; men da hun nøiere vilde undersøge det, gik hendes Lampe ud, saa hun befandt sig nu i et rædsomt Mørke. Skjælvende sad endnu den arme Harriet, da Morgensolens første Straaler fandt Vei igjennem et lidet Vindue høit oppe ved Loftet. Med Daglyset steg hendes Mod, og hendes første Tanke var nu at udfinde et Middel til Flugt for Sir James kom tilbage; men naar hun betragtede de sorte Vægge, som indsluttede hende, syntes al Redning umulig. Alt at naae Vinduet kostede Anstrængelse, og dog havde hun Lyst til at see ud, i det Haab at opdage en eller anden Gjenstand, der kunde sige hende, hvor hun egentlig befandt sig. Ikke uden Møie skjød hun derfor det tunge Bord hen til Væggen, satte en Stol derpaa og steg op, men desuagtet naaede hun kun til den nederste Rude og kunde ei see andet end Toppene af nogle gamle Elmetræer, hvilket overtydede hende om, at hendes Fængsel var høit over Jorden. Medens hun endnu prøvede paa at see noget meer af Gjenstandene derude, fornam hun en dæmpet Larm i hendes

Værelse, hun saae ned og mærkede, at en Skodde i Døren blev trukken tilbage; den Gamle, som hun havde seet om Natten, kigede ind igjennem Aabningen, og en Kurv med Levnetsmidler blev sat ind paa Brættet. Harriet spiste lidt, og begyndte at undersøge sit Fængsel nøiere. En Straale af Haab faldt i hendes Sjel, hun troede at opdage en lønlig Dør i Muren. Tanken om, at den muligen kunde føre til en Udvei, greb hende, og hun prøvede strax paa at aabne den. Den gav efter, og et dybt Mørke aabnedes for hende, saa hun skjalv tilbage. Men snart fattede hun Mod, traadte ind og kom til en opad førende Trappe, som hist og her fik en svag Oplysning fra de i Murene anbragte Skydehuller, og som førte til et stadt med en lille Mur omgivet Tag. Saaledes var Harriet vel under aaben Himmel, men noget Middel til Flugt viste sig ikke her. Dog kunde hun igjennem Skydehullerne saa temmeligt overskue Egnen, og tvivlede nu ei længer om, at hun var paa Denvilles Gods. Den Tanke, at der kunde komme en Fremmed forbi Taarnet, tændte et svagt Haab i hendes Sjel. For at tilkjendegive sig behøvede hun nødvendig Skrivematerialier, og dem kunde hun allene faae ved den Gamle. Hun gik derfor tilbage til sit Fængsel, da hun troede, at det maatte være ved den Tid, den Gamle skulde bringe hende Middagsmad. Og neppe var hun kommen ned, før Skodden i Døren bevægede sig og Maden blev sat ind. Harriet ilede til Aabningen og sagde: „Lad mig tale et Øieblik med Eder, jeg har en Bøn, som I ei maa nægte mig!" — „Hvad Godt?" spurgte den Gamle. — „Kan I ikke skaffe mig Pen,

Blæk og Papiir til Tidsfordriv i min Eensomhed?" — „Hvordan? jeg forstaaer Eder ikke!" svarte den gamle Kone, der, som Harriet nu mærkede, var meget døv. Hun gjentog derfor med høiere Røst sin Anmodning, men fik til Svar: „Herren har nok talt til mig om Mad og Viin, men ikke om Blæk og Papiir. I Afsindige veed ikke, hvad der tjener til Eders Bedste." — „Afsindig! gjentog Harriet: jeg er ikke afsindig!" — „Ja, ja, det har I ofte sagt." — „Ofte? spurgte Harriet: det er jo førstegang jeg taler med Jer, jeg blev jo bragt hertil igaar." — „Ja, ja, bragt tilbage af Troldmanden, som I kalder ham!" — „Troe mig, gode Kone, I tager feil: jeg er ikke den, som hidtil boede i dette Taarn." — „Nu, lad saa være, svarte den Gamle: I veed, det er mig ligegyldigt, om I er afsindig eller ikke. Det maa Herren om, vil I have Pen og Papiir, saa maa I henvende Jer til Herren, han kommer igjen imorgen." Med disse Ord blev Skodden slagen for og den arme Fange maatte see sig om andre Midler til at naae sit Maal, men Dagen gik hen under frugtesløs Speiden, og, udmattet af Sorg og Angest, faldt hun omsider i en bedøvende Slummer.

Da hun vaagnede den næste Morgen, troede hun hvert Øieblik at kunne vente Baronen tilbage, fortvivlet gik hun frem og tilbage i Værelset, greb noget Halm, som var falden ud af hendes Seng, og vandt Straaene i Tanker om sin Finger. Nu faldt det hende ind, at hun jo heraf kunde danne Bogstaver. Hendes Forsøg lykkedes, og lettedes ved en Mængde Straa, som hun fandt i en Krog af Værelset, hvoraf

den forrige Fange havde forfærdiget lignende Arbeider til Tidsfordriv. Ved Middagstide havde hun faaet de fem Bogstaver *HJELP* (Hjelp) færdig, og iilte ud med dem paa Taget. Det varede ei længe, før hun i nogen Afstand saae en Mand, som nærmede sig Taarnet, men som ikke bar Baronens Livree. Træerne skjulte ham nogle Øieblikke, men nu kom han frem igjen. Harriet troede at kjende Pjerrepoint. I sin Henrykkelse udstødte den Ulykkelige et uvilkaarligt Skrig, hun rakte sin Haand igjennem Aabningen og vinkede for at vække Opmærksomhed. Da hun haabede, at dette var Lyktes hende, kastede hun nu et Bogstav ned efter et andet, vel kunde hun ikke see, hvor de faldt, men hun bemærkede, at Manden dernede bevægede sig i forskjellige Retninger, og at han tog Noget op fra Jorden og syntes at betragte det med Deeltagelse. Men pludseligt kom en anden Mand til, som Harriet tydeligen kjendte at være Baronen, hun saae at den Fremmede rakte ham de optagne Bogstaver og at de gik bort tilsammen.

Vore Læsere ville erindre, at det virkelig var Pjerrepoint, som af Baronen blev sendt efter en Læge til Jackson. I Dennes Vaaning traf han Sir James Denville siddende ved den Syges Seng og med stor Omhyggelighed give Agt paa enhver af hans Bevægelser. Lægen gav ham en Medicin, som han haabede vilde skaffe ham Lindring, men erklærede: at Jacksons Sygdom var af den Beskaffenhed, at han ufeilbarlig vilde være død inden 24 Timer. Efter Doctorens Bortgang blev Sir James og Pjerrepoint tilbage hos den Døende. Ogsaa Pjerrepoint var be-

væget, thi kunde Jackson endog ingen Fordring gjøre paa Agtelse, saa havde han dog vist sig faderligsindet mod den forladte Pjerrepoint. Efterat de næsten havde siddet en Time tause ved Sygesengen, troede de at mærke noget mere Liv i den Dødendes Øine: han lod til at kjende de Tilstedeværende og saae afvexlende paa dem. „Kjender De os?" spurgte Pjerrepoint. — Jackson var ikke istand til at svare, men Udtrykket i hans Ansigt vidnede om, at han havde forstaaet Spørgsmaalet og at han vilde have bejaet det. Dette Øieblik syntes at være af megen Vigtighed for Sir James, han meente, at det maaskee var muligt at faae nogle Spørgsmaale besvarte af den Syge. Han besluttede at gjøre et Forsøg herpaa. „Kan I forstaae, hvad jeg siger?" spurgte han den Døende: Naar I vil besvare mit Spørgsmaal med Ja, saa behøver I kun at trykke min Haand." — Herpaa fulgte en Pause og Baronen troede allerede, at han ikke blev forstaaet, da et svagt Haandtryk overbeviste ham om det Modsatte. — Sir James foer sammen, en levende Glæde malte sig i hans Ansigt, og han spurgte videre: „Sagde I Sandhed, med Hensyn til visse Papirer, som jeg ønskede at komme i Besiddelse af?" Jackson trykte hans Haand. — „Ere de i de opgivne Personers Hænder?" — Svaret var det samme som forhen. — „Troer I, at de ere i Eders Søns Hænder?" — Herpaa fulgte intet Haandtryk, hvorover Sir James syntes at studse. „Hvorledes, udbrød han: de skulde ikke være i Eders Søns Hænder? Han er dog ilive?" — Herpaa fulgte en lang Pause. Baronen troede, at hans Spørgsmaal ikke var forstaaet.

„Han er dog ilive?" gjentog han. Endnu intet Svar. — „Er James død?" — Jackson trykte hans Haand. — „Er det sandt! raabte han med en til Henrykkelse grændsende Fyrighed: Er han alt for længst død?" Det lignende Tegn blev atter givet. — „Men naar han er død — er død forlængst, hvorledes kan da Papirerne være i de samme Hænder? Der er jo Modsigelse i Eders Svar." — Den Syge blev synlig svagere og Pjerrepoint, som ogsaa længtes efter paa egne Vegne at forelægge ham et Spørgsmaal, gjorde Baronen opmærksom paa, at han maatte unde den Lidende Roe. Men Sir James vedblev, uden at agte herpaa, at bestorme den Døende med Spørgsmaal. „Var Eders Søn gammel, da han døde?" Herpaa fulgte intet Svar, og Baronen vedblev: „Døde han alt som ungt Menneske?" Det varte længe, før Jackson besvarte Spørgsmaalet, omsider trykte han Sir James's Haand, hvorhos han tillige gjorde et Forsøg paa at tale og pegede paa Pjerrepoint. Men det var umuligt at forstaae ham, og hans Mine var ligeledes uforklarlig. Hans sidste Anstrængelse for at tale, havde berøvet ham de faa Kræfter, han endnu havde tilbage, hans Bryst bevægede sig krampagtigt, og faa Øieblikke efter var han ikke mere.

Pjerrepoint offrede sin hedenfarne Velgjører en Taare, og opsendte en from Bøn til Himlen for hans Sjel, men Sir James gik med store Skridt frem og tilbage i Værelset, slog sig for Brystet og vred Hænderne. „Vor Gjerning er her til Ende! udbrød han omsider: det hjelper ikke at dvæle ved Støvet, naar

Aanden er borte!" Pjerrepoint svarte Intet, men kastede et vemodigt Blik paa den Døde. „De synes ret bevæget ved den Gamles Død?" bemærkede Baronen. — „Overgangen fra Livet til Døden har altid noget Frygteligt hos sig, svarte Sekretairen: dette Dødsfald har rystet mig usædvanligt stærk; den Afsjelede var, som jeg troer, min Fader!" — „Hvorledes, Deres Fader?" — „Jeg tvivler næsten ikke meer derom. Var endog hans Levnet ikke altid af den Beskaffenhed, at Sønnen kunde elske Faderen, saa ligger der dog i dette Slægtskab noget saa Helligt, at alle hans forrige Vildfarelser og Svagheder forsvinde af min Erindring i et Øieblik som dette." — „Sandt, sandt!" svarte Sir James adspredt, og betragtede Pjerrepoint skarpt; thi han hørte neppe hvad der blev sagt, men grublede over den nys erholdte vigtige Efterretning. „Da han prøvede paa at tale og pegede paa Dem, hvad kunde han mene dermed?" spurgte han omsider. — „Jeg tænker, han havde ifinde at anbefale mig til Deres Varetægt, naar han var død." svarte Pjerrepoint. — „Ja, ja, det har vel været hans Mening, vedblev Baronen: men hvad leder Dem til at troe, at det var Deres Fader?" — „Den Omsorg, han stedse bar for mig; han var, som jeg har erfaret, Fader til flere ægte Børn, af hvilke jeg troer mig at være Eet." — „Det var et besynderligt Menneske, tog Sir James atter Ordet: uagtet hans Egennytte og Paatrængenhed, som De ofte selv var Vidne til, kunde jeg dog ikke andet, end behandle ham med Godhed. Men han lønnede mig slet." — „Det kan jeg, desværre, ikke nægte!"

svarte Pjerrepoint. — „Og De kjender dog endnu ei tilfulde, vedblev Baronen: al den Skade, han har tilføiet mig; han havde Papirer i sit Værge af uskatteerligt Værd for mig, skjøndt aldeles unyttige for enhver Anden. Han sagde mig, at de vare i Andres Hænder, om jeg ellers kan tro ham, at han sagde Sandhed i sin Dødsstund. Jeg vil eftersee hans Gjemmer, muligt jeg kunde finde de Papirer, som han har forholdt mig. Han pleiede at gjemme dem i et Jernskriin." — „Var ikke dette firkantet, med den Indskrift: Multum in parvo?" spurgte Pjerrepoint. — „Jeg har kun seet det eengang, svarte Sir James: men jeg mindes, at det var firkantet, og at der stod nogle Bogstaver derpaa. Da han i sin Ungdom havde været Skriver hos en Retslærd, saa er det vel muligt, han har kunnet lidt Latin." — „Hvis det er dette Skriin, saa er det i mine Hænder!" sagde Jacksons formeentlige Søn. — „Hvorledes! skulde det være muligt! hvor gammel er De?" — Dette sælsomme Spørgsmaal satte Pjerrepoint i Forundring, og først efter nogle Øieblikkes Taushed svarte han, at han havde fyldt sit 22de Aar. — „Og jeg, hvidskede Sir James halvt afsides: er snart 39." — Efter en kort Pause anmodede han i en ligegyldig Tone Pjerrepoint om at levere sig Skrinet, som intet Værd kunde have for Andre end dets retmæssige Eier. Sekretairen lovede det, Baronens Øine tindrede af Glæde, han forsikkrede ham om sin grændseløse Taknemlighed, og bad ham, ufortøvet at udlevere det. — „Med Glæde, hvis det var mig muligt, svarte Pjerrepoint: men da jeg aldeles intet Værd tillagde det, lod jeg det

blive i London blandt flere Ting, som jeg ikke kunde føre med mig." — „Vi ville strax begive os paa Veien did!" udbrød Sir James, og hvor nødigt Pjerrepoint end vilde, maatte han endnu samme Dag følge med Baronen ind til London. Men hvor uheldigt! De Folk, som Pjerrepoint havde boet hos, vare flyttede, og Ingen vidste hvorhen. De havde taget Sekretairens Efterladenskaber med sig. Man spurgte hist og her, men overalt forgjeves, og allevegne fulgte Baronen som Pjerrepoints Skygge. En Uge randt saaledes hen, ingen Oplysninger var tilveiebragt, hvisaarsag Sir James, til Pjerrepoints Glæde, fortrædelig gav Ordre til Hjemreisen.

Det var mod Aften, da de naaede Hjemmet, og Pjerrepoint ilte strax ad Taarnet til, imens Sir James afførte sig sin Reisedragt. Ingen Haand vinkede denneſinde ad ham, han gyste ved den Tanke, at Harriet, hvis hun virkelig var Fangen, maaskee var bragt andensteds hen efter Baronens Ordre. Ønsket om at faae Vished opsteg i hans Sjel. Et Stykke af den forfaldne Muur kunde han let klattre op ad; ved Hjelp af en Havestige, som han fandt i Nærheden, haabede han at komme saa høit, at han over Brystværnet kunde svinge sig ind i Taarnet.

Medens han betragtede dette, for at udfinde det bequemmeste Sted til sit Vovestykke, mærkede han en Bevægelse ved et af Skydehullerne, og saae, trods Mørket, at der blev kastet Noget ned. Han ilte hen at tage det op, og kjendte et Silketørklæde, som Harriet ofte havde havt om Halsen, og hvorpaa Begyndelsesbogstaverne af hendes Navn vare udsyede, og

for at betage ham enhver Tvivl, havde hun knyttet en Diamantring deri, som Pjerrepoint ofte havde seet paa hendes Haand. Disse Opdagelser styrkede hans Beslutning, han tiltraadte sin farlige Rei[illegible], satte Stigen til og klattrede opad. Alt havde han naaet de øverste Spoler og kastet et Reb om Brystværnet, men idet han af alle Kræfter trak i dette for at kunne svinge sig desto friere, gav det gamle skrøbelige Brystværn efter, og en Mængde løse Stene, Sand og Støv styrtede ned over den modige Yngling, der syntes Dødens visse Offer. I samme Øieblik traen Baronen, med en Lampe i Haanden, ind i Fængslet, hvortil Harriet uden Haab om Redning var vendt tilbage. „Skjøndt ikke saa hastig, som jeg havde lovet, begyndte han, idet han satte Lampen fra sig: vender jeg tilbage, for at tiltvinge mig, hvad Deres Kulde og Stolthed nægter mig." Den Tone, hvori disse Ord udtaltes, bevisste Harriet, at hun kun havde lidt at haabe af hans Menneskelighed, men hun gjorde dog et Forsøg paa at bevæge hans Hjerte. — „Forgjeves anraaber De min Medlidenhed! svarte Uhyret: Jeg har anraabt Dem om Kjærlighed, De har forskudt mig, nu er Hevnen min!" Ved disse Riddingens Ord vred Harriet fortvivlet sine Hænder og udbrød: „Er der da ingen Redning mulig?" — „Ingen, svarte Sir James med Haanlatter: vi ere nu ikke meer paa Baaden. Deres Suk kan ikke høres meer af Deres Ridder, den usle Eventyrer, den — „De yttrer en nedrig Mistanke om mig, De er uretfærdig mod ham, den ædle, høimodige Pjerrepoint."

Ved Pjerrepoints Navn foer Sir James sammen. „Hvorledes, den Elendige hed Pjerrepoint? udbrød han efter en Pause: det er en ny Triumph for mig. Den Skinhellige, det Slegfredbarn af en Usling, som nylig er bleven Ormeføde, har alt i flere Maaneder mig at takke for det daglige Brød, mig, hvis Planer han indviedes i; men det skal angre ham, den Slange er nu i mit Huus, i min Magt!" — „Saa var det altsaa ham!" udbrød Harriet, og en Glædesrødme fløi over hendes Ansigt. — „Jeg forstaaer Dem, tog Sir James Ordet: ja, ja det var ham, med hvem De vilde træde i Underhandling fra dette Taarn af; men jeg kom lykkeligviis til og overtydede ham om, at det, som havde tildraget sig hans Opmærksomhed, var en affindig Qvindes Phantasier!" — „O, naar han er mig saa nær, saa er Hjelpen ikke fjern!" udraabte Harriet. — „Hjelp! afbrød Baronen hende: ha, dette Ord skynder mig til paa Stand at udføre mit Forsæt, lad saa Hjelpen komme, imorgen skal den komme forsilde — endnu i denne Time!" — Med disse Ord styrtede han løs paa sit Offer. — „Tusindegange heller Død end Skjændsel!" raabte hun, sled sig med Fortvivlelsens Kraft ud af hans Arme, og foer med Lynets Fart ud af den forborgne Dør i Væggen, som førte til Vindeltrappen. Baronen studsede et Øieblik, men fattede sig snart og ilte efter hende til den mørke Trappe. Neppe var han kommen nogle Trin opad for han hørte Nogen liste sig foran, han greb til og fik fat paa en Arm, som han, i den Formening, at det var Harriets, af al Magt krystede for at slæbe sit Offer tilbage til Fængslet.

Men neppe havde han naaet Gemakket med den formeentlige Harriet, før et vældigt Næveslag, hvorved han styrtede til Jorden, overbeviste ham om, at den forhadte Pjerrepoint stod for ham. Denne havde lykkeligviis beholdt Fodfæste paa Stigen, da Brystværnet styrtede ned, faaet et Reb paa ny gjort fast og svungen sig ind i Taarnet, endnu tidsnok til sin Elskedes Frelse. Medens han ilte ud for at bringe den halvdøde Harriet tilbage til Værelset, forsikkrende hende, at al Fare var forbi, reiste Baronen sig og spurgte ham ved Tilbagekomsten i en myndig Tone: „Hvad betyder det? Er det en Opførsel, der sømmer sig en Tjener mod sin Herre?" — „Jeg er ikke længer i Deres Tjeneste! svarte Pjerrepoint: Saalænge jeg anfaae Dem for en Mand af Ære, tjente jeg Dem redeligt, men nu, da jeg lærer Dem at kjende som en Skurk, foragter jeg Deres Gunst!" — „De skal lære at skjælve for min Vælde! Her er jeg Herre; forføi Dem herfra — paa Øieblikket!" — „Det vil jeg; men Miß Burleigh følger med mig." — „Med Dem? Og hvad Ret har De til denne Fordring?" — „Hun er et hjelpeløst Væsen, til hvis Frelse Himlen anden gang idag har kaaret mig, hun følger med mig uden Modsigelse. Er Deres Liv, Deres Sikkerhed Dem kjær, saa raader jeg Dem, ingen Hindring at lægge os i Veien. Kom, Miß Burleigh!" — „Nei, hun skal ikke bort! skreg Sir James rasende: her, her skal hun blive!" Med disse Ord vilde han paany gribe Harriet, men Pjerrepoint stødte ham tilbage, trak en Pistol frem, som han endnu havde hos sig fra Reisen, og satte Baronen den for Brystet. Af Skræk

mægtede Denne neppe at fremstamme det Spørgsmaal: om han da var kommen for at myrde ham. — „For at redde Miß Burleigh er jeg kommen, svarte Pjerrepoint; at drage uhindret bort med hende, mere forlanger jeg ikke; men nægtes mig det, saa tager jeg ikke i Betænkning at skyde Dem ned."

I dette Øieblik hørtes en Larm udenfor Døren. „Spær Udgangen!" raabte Baronen, og endnu før Pjerrepoint kunde hindre det, raslede Jernstængerne. Strax efter stak den før omtalte gamle Kone Ansigtet gjennem Aabningen i Døren og sagde: „Vilde I ikke have Døren lukket, Sir James?" — „Jo vist, skreg Baronen: løb, hent alle mine Tjenere!" — „Bliv Gamle! raabte Pjerrepoint med Tordenstemme: dersom Du gjør et eneste Skridt for at hente Baronens Folk, saa er Din Herre forloren!" Med disse Ord holdt han Mundingen af Pistolen mod Sir James, men havde tillige Øiet henvendt paa den Gamle, som blev staaende ubevægelig af Skræk. Det Moment, da Pjerrepoint vendte Blikket bort, benyttede Baronen, han sprang løs mod Harriets Befrier, i det Haab at fravriste ham sit Vaaben. Medens de brødes, gik Pistolen af og Kuglen peeb forbi Harriet, dog uden at beskadige hende, men i det samme Øieblik strakte et kraftigt Nævehug Baronen paany til Jorden. Den Gamle lukkede i en Hast for Aabningen i Døren og ilte ned ad Trappen. Sir James laae paa Gulvet uden Livstegn, og Pjerrepoint benyttede sig af dette Øieblik til at sikkre sig mod flere Angreb, ved at binde Hænder og Fødder paa ham. Den arme Harriet troede, at nu var alt Haab om Frelse for-

sounden, med Aengstelse hørte hun den Gamles Trin ned ad Trappen og tvivlede ikke om, at hun snart vilde være tilbage med alt Baronens Tyende. Men da greb Pjerrepoint hendes Arm og drog hende med sig op ad Vindeltrappen til Taarnets Overflade. Her søgte han at indgyde hende Mod, og bad hende at holde sig fast ved Rebet og uforfærdet at stige ned. Frygt for paany at fængsles, gav Pigen Mod, hun tiltraadte den farlige Reise og naaede lykkelig den forfaldne Muur, hvorhen ogsaa Pjerrepoint ufortovet fulgte hende. Da han havde faaet Fodfæste, kastede han Havestigen omkuld, hjalp den skjælvende Harriet ned af Muren, ilte gjennem Skoven med hende, naaede lykkelig den nærliggende Stad og afgik næste Morgen med Postkarethen til London, for at overgive den frelste Pige i Moderens Arme, hvor vi nu en Stund maa forlade hende, for at see hvorledes det gik den unge Burleigh i Hamborg.

Saasnart Brinkmann med sin elskværdige Datter, Louise, var borte, gjorde den unge Burleigh Anstalter til at begive sig hen til det Handelshuus, hvor han haabede Ansættelse; men til sin Forfærdelse erfoer han, at dette Huus for omtrent otte Dage siden var falleret, og at Chefen af Fortvivlelse havde taget sig selv afdage, saa at der ikke var nogen Ansættelse for Henry at vente. Hans Stilling havde nu været høist mislig, hvis han ikke tilfældigviis, da han næste Dag mismodig gjennemstrøg Hamborgs Gader, havde truffet paa Brinkmann og hans Datter, hvis Reise

var bleven noget forhalet, og som just nu vare paa Veien til Posthuset for at afgaae til Leipzig, hvor de for det første havde ifinde at opslaae deres Bopæl. Ynglingen fortalte Invaliden sit Uheld og Denne indbød ham til at følge sig til Leipzig, hvor han maaskee snart kunde bruge ham i en Forretning, der krævede en ung, bestemt Mand. At Henry med Glæde modtog Tilbudet, behøver vel neppe at fortælles. Under det Navn Henry drog han med til Leipzig, hvor Invaliden med hver Dag fik ham kjærere, ogsaa Louise fattede snart Godhed for ham, og da Faderen nogen Tid efter opdagede deres Forhold, gav han med Glæde sit Samtykke til deres Forbindelse.

Brinkmann syntes nu noget muntrere end sædvanlig. Der var forloben en Uge fra den Tid Partiet mellem den unge Engellænder og Louise var bleven afgjort, da kaldte hendes Fader Ynglingen en Aften paa sit Værelse. — „Tiden er nu forhaanden, sagde Brinkmann: da Du, min Søn, maa begynde det vanskelige Hverv, som jeg oftere har sagt jeg havde ifinde at betroe Dig. Det er intet Hverdagsanliggende. Naar Du skal fremstaae med de Papirer, som jeg leverer Dig, vil Du blive Vidne til et Optrin, Du ei saasnart vil glemme. Rygter Du Din Dont overeensstemmende med mine Ønsker, saa aabner der sig en glad Fremtidsudsigt for Louise og Dig. Men først maa Du styrte en stolt Ridding, som Intet aner om den Afgrund, paa hvis Bred han staaer, Du maa bringe ham til Bettelstaven." — „Til Bettelstaven! gjentog den unge Engellænder: er et saa voldsomt Skridt nødvendigt? Louise og jeg behøver

ikke Rigdom til vor Tilfredshed; ved Deres elskværdige Datters Side — „Elskværdigheden og med den Ungdommens lette Sind, forsvinde, og det alvorlige Liv kræver sine Rettigheder! afbrød Invaliden ham: See her, betragt dette Billede!" Med disse Ord fremtog han det Billede, som Henry paa Reisen fra Harwich til Helgoland havde seet ham betragte med saamegen Opmærksomhed. Henry saae paany sin Moders velbekjendte Træk, og udbrød fyrigt: „Nu, dette Billede?" — „Betragt, vedblev Brinkmann: denne tro Afbildning af den fuldkomneste Skjønhed, Jorden nogensinde bar. Hun syntes engang bestemt for mig, bestemt til en glimrende Lykke i Livet." — „I Sandhed en stor Skjønhed!" stammede Henry. — „En himmelsk Skjønhed! faldt Brinkmann ind: Ak, hvilken ond Dæmon skyndte mig til at løfte mit Die paa hende, for at see mig hende berøvet af en Usling, jeg vil ikke sige en Nidding!" — „Hvorledes, afbrød Henry ham: om hvem taler De?" — „Undskyld mig, om jeg taler usammenhængende, svarte Invaliden: jeg bliver stedse forvirret ved at tænke paa hende." — „Men om hvem taler De da?" spurgte Henry heftigere. — „Nu ikke mere om ham, om hende, kun om hende vil jeg tale. See, dette himmelske Væsen, dette Skjønheds Ideal saae jeg efter nogle Aars Forløb, skjønt tilsyneladende lykkelig, udtæret af Sygdom og forvandlet til en Skygge. Saa forgængelig er ydre Glands, saaledes svinder Ungdoms Skjønhed." Med disse Ord gjemte Brinkmann atter Billedet i sin Barm. — „Jeg føler Sand-

heden af Deres Ord, svarte den unge Engellænder: jeg veed, at Mistreß Burleigh — " — „Ha, Du kjender hende?" spurgte Brinkmann i et Anstød af Raserie. — „Jeg kjender baade hende og hendes Mand." svarte Henry. — „Nævn ham ikke, raabte Invaliden med stor Heftighed: Han var den Usling, men min Harme skal ikke følge ham i Graven." — „Han var en Mand, som Verden kunde være stolt af! svarte Henry alvorlig: Hans Veltalenhed var — „Glimrende som Vulkanen, men ødelæggende som Lavaen!" afbrød Louises Fader ham. — „Hans Veltalenhed, tog Henry atter Ordet med Eftertryk: var, saavidt bekjendt, stedse i Retfærdighedens Sold, og hans Hjerte var et Tempel for alle Dyder." — „Du taler efter Rygtet, svarte Brinkmann: saaledes dømte den daarlige, skuffede Verden om ham." — „Dens Dom var retfærdig, vedblev den unge Engellænder: det er ikke Verdens Mening, det er min egen inderlige Overbeviisning jeg udtaler. Jeg kjendte ham, jeg nød hans dyrebare Omgang fra min Barndom af indtil hans sørgelige Endeligt. Han var — han var — min Fader!" — „Retfærdige Gud! er det muligt! skreg Brinkmann, og sank tilbage paa en Stol. Med Hænderne for Ansigtet blev han saaledes siddende flere Minutter, omsider reiste han sig og begyndte med dæmpet Røst: „Gud bevare mig fra at friste Dig til at forsynde Dig mod Din barnlige Pligt; men Din Fader forstyrrede min hele Lykke. Jeg kom tilbage fra Frankrig, anholdt om Din Moders Haand, og havde det bedste Haab. Nu blev pludselig det falske Rygte udspredt,

at jeg havde spilt en foragtelig Rolle i den franske Revolution, thi Rædselsperioden var just dengang begyndt — min Begjering blev afslaaet og Arabella blev Din Faders Hustru. Udentviol skylder hiin Løgn ham sin Tilværelse." — „De kjendte ham slet, svarte Henry: en saadan Gjerning var han ikke istand til at begaae. Paa en Tid, da han ei kunde ane, at De nogensinde vilde erfare det af mig, forsikkrede han mig høitideligt, thi jeg tvivler nu ikke længer om, at hans Ord sigtede til Dem, at De uden Grund troede Dem forværmet af ham. Det er ikke faldet mig ind, før nu, at De nogensinde havde været en Gjenstand for vore Samtaler; men nu mindes jeg, at han engang nævnte Deres Navn; endnu kort før sin Død havde han en Proces med Dem." — „Det er sandt! raabte Brinkmann: Og han, som tilforn havde omstyrtet min Lykkes Bygning, berøvede mig nu og mine sidste Forhaabninger." — „Før de Eedsvornes Kjendelse, svarte Henry: ansaae han Dem for død, han vidste ikke, at De var hans Modstander i hiin Sag, og da han erfoer det, havde han med Glæde tilbudt Dem Understøttelse; men han var overbeviist om, at De havde afviist den. Imidlertid erkyndigede han sig om Deres Bopæl, og blev der ikke ved den Tid sendt Dem Hjelp fra en ukjendt Haand?" — „Hvilken ny Overraskelse! tog Brinkmann atter Ordet: Du leder mine Tanker hen til et skrækkeligt Øieblik. Ja, ja, jeg erindrer det, jeg sad paa mit Værelse og grublede over den Kjendelse, som bragte mig til Bettelstaven; da bragte Pigen mig et Brev. Jeg aabnede det, og fandt tre Banknoter, hver paa hundred

Pund, tilligemed et Blad, hvorpaa stod skrevet: fra En, som De i Deres Hjerte gjør Uret, men som tager Deel i Deres sørgelige Stilling." — Med disse Ord tog han Bladet frem og rakte Ynglingen det. — „Det er, svarte Denne: vel ikke min Faders Haandskrift, men en Mands, som dengang var i hans Tjeneste." — „Er Du overbeviist derom?" spurgte Brinkmann med et forskende Blik paa Henry. — „Fuldkommen, svarte Denne: jeg veed, at han bestræbte sig for at faae Dem tilstillet nogen Understøttelse." — „Gud give han ikke havde gjort det! Istedetfor at gavne mig, voldte det kun min Undergang, min grændseløse Elendighed, min Brøde, min evige Fordømmelse!" — „Deres Brøde, Deres evige Fordømmelse?" — „Ja, min Brøde — gjentog Brinkmann: Skjebnen har føiet det sælsomt. Jeg havde isinde at sende Dig til Engelland. Den Forretning, jeg vilde overdrage Dig — men jeg har ikke Kraft nok til at være udførlig, thi jeg føler mig dybt rystet — jeg maa ile til det vigtigste Punkt. Din Fader, Din værdige Fader, blev mistænkt for at have lagt Haand paa sig selv, den Straf, som Loven tilkjender en Selvmorder, blev iværkfat paa ham og hans Familie; men han var ingen Selvmorder!" — „Nei, nei, det var han sikkert ikke!" raabte Henry med høibankende Hjerte. — „Han blev myrdet!" — Henry gyste, og: „Morderen?" stammede han. „Jeg — jeg — var tilstæde!" — „Morderens Navn, for Guds Skyld!" bad Ynglingen. — „Jeg — jeg!" svarte Brinkmann, skjælvende paa alle Lemmer, og styrtede til Jorden i gyselige Krampetrækninger.

Næste Dag var Brinkmann nogenlunde kommen tilrette igjen, han lod Henry kalde til sig og begyndte at fortælle sin Historie saalunde: „I min Ungdom syntes Rigdom og store Forbindelser at aabne min Ærgjerrighed en glimrende Løbebane. Du kjender allerede min Lidenskab for Din Moder, og den Maade, hvorpaa mine Forhaabninger bleve tilintetgjorte. Forsmaaet, og som jeg troede, afskyet, af den Qvinde, paa hvis Besiddelse min Lykke var bygget, tog jeg min Tilflugt til de meest udsvævende Nydelser. Ved Drikkelag og ved Spillebordet tilbragte jeg Dage og Nætter og forspildte min Sundhed og min Velstand. Armod bragte mig til Eftertanke, og Eftertanken til den Beslutning, at forandre mit Levnet. Jeg ægtede en Pige fra Landet, som døde efterat have skjænket mig Din Louise. Min Kone nedstammede fra tydske Forældre, til hendes i Nærheden af Hamborg boende Paarørende overgav jeg mit Barn, og besøgte, som Sekretair hos en russisk Diplomatiker, flere Hoffer. I min Fraværelse døde min Kones Moder, hun havde for mange Aar siden testamenteret sin Datterdatter et lidet Gods i Engelland; men en mandlig Slægtning angreb Testamentet med den Paastand, at det ikke var tilbørlig affattet. Sagen kom for Retten, Din Fader var hans Sagfører og vandt. Jeg er nu overbeviist om, at Burleigh kun gjorde sin Pligt som Sagfører; men dengang ansaae jeg hans Adfærd for Ondskab. Medens jeg opholdt mig i Engelland i disse Anliggender, var jeg svag nok til at fornye mit forrige Bekjendtskab med Spillere og Vellystninge. Dagen før Dommen faldt, havde disse reent udplyndret

mig, med Spillerens hele Lidenskabelighed greb jeg paany Tærningerne for at hævne mig paa Bedragerne, jeg haabede at Dommen vilde give mig Midler dertil ihænde — Du veed hvorledes den lød. — Over to Dage forlod jeg ikke mit Leie, men forbandede Menneskenes Nederdrægtighed. Men naar jeg betænkte, at min egen Daarskab havde styrtet mig endnu dybere, saa var jeg som ude af mig selv af Anger og Skam. I denne forgelige Forfatning modtog jeg den foromtalte Understøttelse fra den Ubekjendte. Denne betydelige Sum gav mig Haab om at gjenvinde hvad jeg havde tabt. Jeg ilte tilbage til det ødelæggende Spil og vandt i en eneste Nat over 1500 Pund. Beruset af denne uventede Lykke, troede jeg omsider at have fundet Veien til Rigdom, jeg forcerede Spillet og satte tilsidst min hele Formue paa et eneste Kast — og tabte! I Lidenskabens Runs havde Betænksomheden slumret, nu greb Fortvivlelsens Furier mig, og ingen Fare var saa stor, at jeg jo vilde have trodset den, og ingen Forbrydelse saa djævelsk, at jeg jo vilde have begaaet den, for at frelse mig fra den Afgrund, hvori jeg selv havde styrtet mig. I dette frygtelige Øieblik kom der en Djævel i menneskelig Skikkelse til mig, Sir James Denville, et Medlem af hiint Spilleselskab, som havde vundet en Deel af min sidste Formue. „De er nu ødelagt!" sagde han til mig. — „Uden Redning!" var mit Svar. — „Ikke sandt, vedblev han: nu føler De først ret smerteligt Tabet af den Formue, De vilde have været i retmæssig Besiddelse af, naar ikke — " — „Naar ikke den skjændige Burleigh havde været!" saaledes

sluttede jeg hans Tale. — „Og hvad vilde De vel gjøre for at oprette Deres Tab?" spurgte han. — „Alt, Alt!" svarte jeg med lynende Blik. — „Vil De vandre den Vei, som jeg vil vise Dem, til den visse Lykke?" — „Enhver Vei, raabte jeg: den føre hvorhen den vil!" — „Saa følg mig." — Vi gik, og da vi havde naaet et eensomt Sted, sagde han: „Jeg har Medlidenhed med Dem, Deres Skjebne ligner min; Burleigh har ødelagt Dem, det samme vil han nu gjøre ved mig. For nogle ubetydelige Tjenester og smaae Forskud han har gjort mig, har han i et ubesindigt Øieblik faaet mig til at underskrive en Vexel paa 10,000 Pund. Den vil han nu producere imod mig. Os Begge vil han ødelægge; skulle vi taale det, skulle vi lade os træde i Støvet af ham? Nei, nei, vi ville styrte os paa vor overmodige Fjende, hevne os paa ham og straffe ham for hans Anmasselser. Jeg veed Stedet, hvor han gjemmer Vexelen, vil De slutte Forbund med mig, i en Time er det Hele afgjort, vi deler Gevinsten, De har nok for Deres Livstid, og vi have Begge den Fyldestgjørelse, at have taget Hevn over vor Fjende."

Fristeren havde valgt et gunstigt Øieblik; istedetfor at tilbagevise den Elendiges Forslag med Afsky, som jeg i ethvert andet Moment af mit Liv vilde have gjort, samtykkede jeg; vi svang os paa Heste og ilede til Richmond. Et Stykke derfra stege vi af og naaede snart tilfods Din Faders fredelige Bolig. Vi saae Lys i et Værelse; det var, efter min Staldbroders Beretning, en Natlampe i den sygelige Mistreß Burleighs Sovekammer. Dyb Taushed herskede rundt

omkring os. Anført af Baronen steg jeg over en lille Mur bagved Huset, op paa Taget af en liden Tilbygning, og kom derfra gjennem et Vindue ind i det Gemak, som grændsede til Din ulykkelige Faders Sovekammer. Døren derind til stod paa Klem og vi fornam tydeligen den Sovendes Aandedrag, saa at vi troede os fuldkommen sikkre. Sir James drog nu en liden Blindlygte frem, aabnede en Skriverpult, og begyndte at randsage dens Indhold. Jeg hjalp ham ved dette Arbeide og greb fat paa en Brevtaske, hvoraf det Miniaturmalerie, som Du har seet hos mig, faldt ud; jeg foer sammen, og de i Brevtasken værende Papirer gled mig af Haanden. Mit Øie faldt paa et af dem, det var Skyldbrevet, som Baronen havde omtalt. I Hast pakkede jeg Bog, Malerie og Papiir sammen, gjemte det tilhobe paa mit Bryst og hvidskede til Baronen: „Jeg har det, nu hurtig bort!"

I dette Øieblik hørte vi en Raslen i næste Værelse, som om Rogen vendte sig i Sengen. Jeg blev bange, men Sir James trak en Dolk frem, pegede paa Døren og sagde sagte: „Det er bedst at faae ham derinde i Sovn." Derpaa var jeg ikke forberedt, jeg gyste for Riddingen, som jeg burde have gjort det første Øieblik han nærmede sig til mig. Vi hørte atter Larm derinde og Baronen skjulte sin Lygte. „Er der Rogen?" spurgte Hr. Burleigh i en rolig Tone. Min Angest voxte hvert Øieblik, jeg kunde ikke udholde denne Spænding, sprang ud af Vinduet og svang mig over Muren. Da jeg forlod Værelset saae jeg at Baronen gik hen mod Sovekammerdøren

og hørte strax derpaa et dæmpet Skrig. Jeg ilte nu saa hurtigt mine Fødder kunde bære mig, hen til det Sted, hvor vi havde bundet vore Heste, uden at vove at see mig tilbage. Jeg kunde ikke finde min Hest saa hurtigt som jeg ønskede, ellers var jeg ilet bort, uden at vente paa min Staldbroder, men ved denne Forhaling hentede han mig ind, og just som jeg vilde afsted, kom han. Han svang sig paa sin Hest, og vi joge til Staden, uden at vexle et Ord de første Timer. Omsider tog jeg Mod til mig og spurgte min Ledsager: „Hvad der havde bevæget ham til at bruge Dolken?" — „De Døde sladdre ikke af Skole!" var hans korte Svar, hvorpaa der atter fulgte en lang Taushed. Først ved vor Ankomst til Dover, berørte Baronen førstegang hiin rædsomme Nats Tildragelser, han paanødte mig en Banknote paa hundrede Pund, med Løfte om at udbetale mig Resten efterhaanden; „Thi Skyldbrevet er dog i Deres Hænder?" spurgte han ængstelig. Jeg bejaede det, og fattede nu først Mod til at spørge om hvad der havde tildraget sig paa Burleighs Værelse, efter min Flugt derfra. „Siig, lever han?" — „Nei!" var Svaret. — „De har altsaa — her stammede min Tunge, jeg vovede ikke at udsige det frygtelige Ord. — „Jeg har, svarte Baronen med en frygtelig Kulde: sørget for, at han idetmindste ikke i denne Verden skal fremstaae imod os, hvad han saa end gjør i den Anden." — „De altsaa, raabte Henry: øvede ikke selv den blodige Gjerning, min elskede Fader faldt ikke for Deres Haand?" — „Nei, svarte Brinkmann: Gud være lovet! Den Brøde betynger ikke min Sjel, min

Haand berørte ikke den Sovende, min Hjerne udkastede ikke hiin djævelske Plan, mit Hjerte samtykkede ikke deri. Jeg tog en skjændig Deel i Røvet, men i hans Mord kan Du, hvad Hensigten angaaer, ikke være uskyldigere end jeg. Men jeg var dog Snigmorderens Staldbroder; havde jeg ikke ledsaget ham, havde han maaskee aldrig vovet at gjøre Indbrud, følgelig er jeg Medskyldig og som saadan Lovenes Straf underkastet. Baronens rolige Tilstaaelse af Udaaden, fyldte min Sjel med den dybeste Afsky for for ham, jeg foregav at være udmattet og træt for at faae et Paaskud til at komme bort fra hans forhadte Nærhed; men istedetfor at begive mig til Ro, gjennemstreifede jeg Mark og Skov i mørk Grublen over min Stilling. Det led ad Aften, da jeg mærkede Nogen bag ved mig, jeg vendte mig om og kjendte Baronen. „Jeg har søgt Dem allevegne, sagde han: hvad kan bevæge Dem til at vanke omkring her i Tusmørket?" — „Lysten til at bruge mine Lemmer, saalænge Deres frie Brug endnu er mig tilladt!" svarte jeg. — „Bort med denne ugrundede Frygt, svarte Sir James: jeg har taget mine Forholdsregler. Inden faa Dage vil De erfare, at Enhver troer, at Burleigh har aflivet sig selv — jeg kan paa den meest skuffende Maade skrive hans Haand efter, jeg var forsynet med et Blad, som tilsyneladende er skrevet af ham selv, hvori han paa det Høitideligste erklærer Gjerningen for sit eget Værk, og lod dette Papiir ligge i hans Værelse."

Hidtil havde jeg troet, at Din Faders Død havde været et Værk af Tilfældet, bevirket ved hans plud-

selige Opvaagning, men nu stod Baronen for mig som en forsætlig Morder. Gjennemtrængt af den dybeste Afsky, udbrød jeg: „Der, tag Deres Forbrydelsers Løn, tag Deres Skyldbrev, vi skilles ad for evig!" Han tog Papiret, stak det til sig og spurgte: „Er det virkelig Deres Ønske at skilles for evig fra mig?" — Vi stode paa en Klippe, det brusende Hav foran os. — „Det er mit inderligste Ønske!" svarte jeg med bortvendt Ansigt. — „Det skal vorde opfyldt!" raabte han med Tordenstemme, og styrtede mig i det samme ned af Klippen. Faldet vilde have kostet mig Livet, hvis mine Klæder ikke havde taget fat i et Klippestykke, hvorved Slaget formindskedes, saa at jeg slap med et Beenbrud. Det varede en Stund for jeg kom til Bevisthed igjen. Med Møie krob jeg tilbage til Dover og fik en Saarlæges Bistand. Udentvivl var Niddingens Glæde over at være befriet for Medviderе i sin Forbrydelse, formindsket betydeligt, da han fik det Papiir at see, jeg overrakte ham; thi da jeg aabnede min Brevtaske fandtes Baronens Skyldbrev endnu deri, jeg maa altsaa i Mørket have givet ham et andet Dokument. — Det gik langsomt med min Helbredelse. Da jeg omsider var kommen mig saavidt, at jeg kunde gaae ved Krykker, besluttede jeg at vende tilbage til min Datter, og med hende at begive mig til en liden Eiendom i Nærheden af Leipzig, som jeg havde kjøbt under mit Ophold der.

Den Ulykke, som var ramt Din Familie, hvilte tungt paa mit Hjerte. Daglig stod Din Moders Billede for mig og opfordrede mig til at lægge Haand paa det Værk jeg havde at fuldbringe, og saa ofte jeg

betragtede hendes huldе Træk, fornyede jeg den Eed, at hevne den Uret hun havde lidt, da jeg desværre ikke var istand til at gjøre den god igjen. I disse Tanker, saae Du mig hensjunken paa Reisen til Helgoland; det betydningsfulde Blik, hvormed Du betragtede det Portrait, som faldt mig af Haanden, fortrød og overraskede mig, siden haabede jeg at kunne bruge Dig som Redskab for min Hevn. Skyldbrevet, som var i mine Hænder, tilbød en Leilighed, men hvorledes tvinge Baronen til at betale? Selv følte jeg mig ikke stærk nok til at træde op mod Riddingen. At finde en kjæk ung Engellænder, at fængsle ham til mig ved Venlighed, at hærde ham mod alle Baronens Fristelser, og at overdrage ham denne Forretning, det var min Plan. Jeg haabede ved dette Skridt at faae betydelige Summer ihænde, og forsikkrer Dig helligt, at det var mit inderligste Ønske at kunne gjengive Din tildeels ved mig ødelagte Familie, disse Penge. Jeg har nu ifinde atter at begive mig til Engelland; det er mit Ønske, at Du der gjør Fordring paa Skyldbrevets Udbetaling. Er Sir James istand til at fyldestgjøre denne Fordring, saa lad os gjøre dette før vi gaae videre. Jeg skal altid være ved Haanden og sørge for, at Snigmorderen ikke undslipper os. Mere desangaaende, naar vi kommer til Engelland, vi ville fortsvet tiltræde Reisen." — Og allerede faa Dage efter begave Brinkmann, Louise og Henry sig paa Reisen dertil.

Pjerrepoint havde neppe bragt den frelste Harriet tilbage i hendes Moders Arme, før han ogsaa fik Lov

for sin modige Gjerning. Som han næste Morgen sad allene paa sit Værelse, sysselsat med Planer for Fremtiden, blev der banket paa hans Kammerdør, og hans forrige Huusvert traadte ind. „Saa finder jeg Dem dog omsider, udbrød han: jeg har søgt Dem længe, men ingensteds kunnet faae at vide, hvor De opholdt Dem, jeg har en Sag af største Vigtighed at meddele Dem. De vil mindes, at der blandt de Ubetydeligheder, som De efterlod i mit Huus, var et gammelt Jernskriin. Min Søn, Matrosen, det Vildhoved, som nylig er kommen hjem fra en Søreise, fandt det for et Par Uger siden, og brød det op. Jeg kom heldigviis tidlig nok til at faae Papirerne, som laae deri, ud af Hænderne paa ham, jeg var allerede i Begreb med at lukke det igjen, da nogle Ord, som mine Øine just faldt paa, pirrede min Nysgjerrighed saa stærkt, at jeg, De maa tilgive mig min Frihed, gjennemlæste Papirerne. Deres Indhold er af største Vigtighed for Dem, see kun selv, her er de."

Med Forbauselse læste Pjerrepoint Papirernes Indhold. Han undrede sig nu ikke længer over Baronens brændende Begjerlighed efter at komme i Besiddelse af dem, og den hemmelighedsfulde Magt, som Jackson udøvede over ham, blev ham nu klar. Han ilte hen at bringe sin Harriet Efterretning om denne Begivenhed og troede, som sædvanligt at finde hende i Taarer; men idag kom hun ham med et venligt Smiil imøde. „Min Broder Henry er kommen til Engelland! raabte hun ham glad imøde: En vigtig Forretning fordrer i nogle Dage hans Nærværelse i Derbyshire, men om en Uge i det seneste vil han være

hos os." — „Virkelig!" jublede Pjerrepoint: det føier sig sælsomt; jeg har saameget at fortælle Dem, og dog maa jeg i dette Øieblik forlade Dem." — „Forlade mig nu?" — „Ja, min Elskede, en Forreming af yderste Vigtighed kalder mig bort, men snart vender jeg tilbage, ikke mere som den forstødte, forladte, men som den bemidlede og anseete Pjerrepoint, saameget værdigere Din Haand, min dyrebare Harriet." med disse Ord ilte han afsted til Sir James Denvilles Landgods.

Mork og tankefuld traf han Baronen hensiænat paa en Sopha i den store Sal. „De synes forundret, begyndte Pjerrepoint: over at see mig saasnart igjen." — „I Sandhed, jeg var ikke forberedt paa nogen ny Fornærmelse af Dem. De gjør bedst i snareste at drage bort igjen, Omstændighederne ere Dem ikke saa gunstige idag som sidst." — „De har Ret, svarte den forrige Secretair: Omstændighederne have forandret sig, thi dengang kunde jeg dog ei andet, selv i min retfærdige Harme, end anse Dem for den retmæssige Besidder af denne Eiendom." — „Nu, og? —" — „Deres Forundring vil snart forsvinde. De skal ikke vente længe paa Oplysning!" — „Oplysning!" stammede Baronen, piint af frygtelige Anelser. — „Jeg mener den Oplysning, som retfærdiggjør, at jeg saa gandske ligefrem kommer til Dem. Jeg troer mig berettiget til at kunne betræde miteget Huus uden alle Omstændigheder, dette Huus betragter jeg fra nu af som mit." — Sir James skjalv over hele Legemet, men udbrød dog med en paataget Fatning: „Jeg veed ikke, om jeg skal anse Dem for en Afsin-

dig eller for en Skurk. Deres Uforskammenhed skal ikke undgaae den retfærdige Straf." — „Straffen vil ramme Forbryderen, det kan De være vis paa! svarte Pjerrepoint: Kjender De dette?" Med disse Ord trak han det lille Jernskrin frem. — „De gjorde Fordring paa at komme i Besiddelse deraf, jeg lovede Dem det, og holder Ord. Her er det. Men De havde maaskee ogsaa Lyst til at lære Skrinets Indhold at kjende, ogsaa det staaer til Deres Tjeneste, Hr. Jackson!" — „Jackson!" gjentog Baronen med et Forundringsudraab. — „Ja, ja, Jackson! Kjender De ikke Deres eget Navn? Har De glemt den Dag, da Deres Rovsyge paa det grusomste havde udplyndret En af Deres Undergivne, som efter forgjæves at have anraabt Deres Medlidenhed som Menneske, tilsidst opfordrede Dem som Søn til at gjengive Deres Fader sin Eiendom?" — „Hvortil den taabelige Snak?" spurgte Baronen. — „Har De glemt, hvorledes han beviste Dem, dengang Pjerrepoint: at den afdøde Sir George Denville, for at vogte sit Barn for den Forkjælelse, fornem Opdragelse saa let medfører, overantvordede ham som Barn til hiin Jackson, som dengang beboede et lidet Huus paa Sir Georgs Gods, og som havde en ung smuk Kone, der blev den Lilles Amme. Dette fortalte Bonden Dem, tilføiende, at Sir George og hans Kone strax efter reiste til Italien. I deres Fraværelse vilde Barnet slet ikke trives og Jackson frygtede, at Sir George ved sin Hjemkomst skulde blive fortornet paa ham. Tilfældet førte nu Jacksons egen dygtige Dreng Baronen

imøde. Sir George antog ham for sin Søn, og var henrykt over hans raske Udvortes. Denne Vildfarelse ledte Jackson paa den Tanke, at udgive sin Søn for Baronens Barn. Det lyktes, og ved denne List kom De efter Baronens Død i Besiddelse af hans Rang og Godser, medens den virkelige Sir James Denville levede i Armod og Ringhed." — „Er Deres Roman nu til Ende?" spurgte Baronen. — „Endnu ei gandske, svarte Pjerrepoint rolig: De vilde i Begyndelsen slet ikke vide noget af dette Slægtskab, men da Jackson gjorde Dem opmærksom paa, at Begyndelsesbogstaverne af Deres Navn vare indbrændte med Krudt i Deres venstre Fodsaale, da De erfoer, at Han, som havde mærket Dem, endnu var ilive, at Deres Moder vel havde forladt sin Mand, men dog endnu var istand til at bevidne Sandheden af hendes Mands Udsagn, da fik Piben en anden Lyd, og De gjorde Dem nu bestandig Umage for at bevæge Deres Fader til Taushed. Den virkelige Sir James var imidlertid sendt bort, uden at Jackson nogensinde aabenbarte Dem hans Opholdssted." — „Har den gamle Skurk vovet at fortælle Dem alt dette, eller er det Deres egen Opdigtelse?" — „De veed ret godt, Sir James, Hr. Jackson vilde jeg sige, at her ikke tales om nogen Opdigtelse. De veed ogsaa, at den Lethed, hvormed Deres Fader kunde afnøde Dem Penge, afdrog ham fra sin forrige Virksomhed og forledte ham til Vellevnet. Hans Fordringer bleve imidlertid saa ofte og saa dristigen gjentagne, at De engang ved slig en Leilighed kastede ham til Jorden, greb ham i Struben og vilde have dræbt ham, hvis han ikke i dette

kritiske Øieblik havde tilraabt Dem, at hans Død ufortøvet vilde bringe nogle Papirer, som nu befandt sig i andre Hænder, frem for Lyset, og at denne Opdagelse vilde være Dem høist skadelig. Efter hans høitidelige Løfte: at overantvorde Dem disse Papirer, afstod De fra Deres Forsæt at dræbe ham. Behøver jeg at minde Dem om, at De selv, da De kom for at modtage dem, var Øienvidne til, at han afsendte et Jernskrin til London, og at han efter at have havt Dem til Bedste nogle Timer, lod Dem vide, at han nu, for at være sikret mod Deres Voldsomheder i Fremtiden, havde oversendt Skrinet til Den, som havde Ret til de Godser og Titler, hvoraf De nu var i Besiddelse, saa at Deres Overmod skulde blive revset, dersom De nogensinde vovede at lægge Haand paa ham." — „Og hvem, troer De, udbrød Baronen: vil fæste Lid til saa taabelig Snak?" — „De, som vare Vidner til, hvor villigen De tilstod Jackson hans uforskammede Fordringer, de, som mærkede Deres Sindsbevægelse ved Jacksons Død, de, som vare tilstæde ved Deres ængstelige Søgen efter hans Papirer!" — Jeg gjennemskuer Deres Plan og foragter den, svarte Jackson: De vilde gjerne selv fremstaae som Arving til disse Eiendomme." — „Jeg skal bevise Dem at jeg er det." — „De skulde altsaa være Sir George Denvilles Søn, De Arvingen, i hvis Sted jeg blev indskudt for 39 Aar siden. De vil vel ogsaa gjøre Eed paa, at De er 39 Aar gammel." — „De tager feil, Hr. Jackson, De vil blive overbeviist om, at der ikke behøves en saadan Eed. Jeg

er en Søn af hiin Dreng, Sir George Denvilles Sønneson!"

Sir James, eller som vi herefter ville kalde ham: Hr. Jackson, taug nogle Øieblikke. „Det var altsaa, udbrød han omsider med en Haanlatter: Enden paa Deres smukke Roman; men uheldigviis har De glemt en Omstændighed, som strax vil bringe Dem ud af Deres Vildfarelse. De erindrer, at Jackson i Dødsstunden i Deres Overværelse erklærte, at James var død i en ung Alder." — „Jeg mindes det, og kan nu begribe den Angest, hvormed De gjorde den Døende hiint Spørgsmaal. Til Oplysning kortelig gen dette: Sir James Denville gistede sig alt i sit attende Aar og mistede Livet i sit nittende ved et Fald fra Postkarethen." — „Løgn og Bedrag fra Begyndelsen til Enden, den hele Historie er ikke andet, end en flau, flet digtet Fabel!" — „Lovene skulle prøve den. De omtalte Vidner leve endnu; Bogstaverne paa Deres venstre Fod maa endnu findes; Manden, som har indbrændt dem, skal blive stevnet og Deres Moder kaldt frem fra sin lille Høkerbod i London, for at nyde Deres barnlige Omfavnelser!" — „Jeg betviv ler ikke, svarte Jackson: at De har sørget for Vidner, som ere beredvillige til at besværge Alt, hvad De finder for godt at fremføre." — „Jeg behøver ingen falske Vidner, Hr. Jackson; men hvi spilder jeg Tiden med unyttig Tale — kort og godt, jeg forlanger min Eiendom tilbage, og at De ufortøvet rømmer dette Huus. De maa tilstaae mig, at De ikke er den Person, hvis Navn De bærer!" — „Og hvormed beviser De det?" — „Her er en af mine

Vidner!" svarte Pjerrepoint, og pegede paa Henry Burleigh, som i dette Øieblik traadte ind i Salen. Jackson gyste ved at see Harriets Broder nærme sig hen imod sig. Hans høitidelige Væsen bebudede, at han ingen ubetydelig Rolle havde i det Optrin, som nu skulde begynde. At han kom for at kræve Regnskab for de mod hans Søster øvede Voldsomheder, var Jackson klart; men en frygtelig Stemme i hans Indre tilraabte ham, at det maaskee ikke var forbi dermed.

„Kjender De dette Papiir? spurgte Henry alvorlig, idet han foreholdt ham det Dokument, han havde faaet af Brinkmann: Jeg kommer for at fordre Summen udbetalt!" — „Og med hvad Ret?" spurgte den forhenværende Sir James med paatagen Fatning. — „Som Arving efter en Mand" — „Hvis hele Eiendom tilfaldt Kronen!" afbrød Jackson ham. — „Det er i ethvert Tilfælde forgjeves, tog Pjerrepoint Ordet; at fordre Betaling af ham der. Vexelen er underskrevet af Sir James Denville, Du kan ikke vente, min Broder! at Hr. Jackson vil betale hans Gjeld." — „Hvad nu, udbrød Henry: har han mistet sin Titel og sine Godser, er Livet det Eneste, der endnu kan berøves ham. Du mindes dog hiin Forbrydelse, Nidding! som Du begik mod mig og min Familie?" — „Hør mig, Hr. Burleigh, afbrød Hykleren ham: dersom De fæster Liid til det, som Pjerrepoint maaskee har fortalt Dem om mig og Deres Søster —" — „Skurk! afbrød Henry ham: her er ikke Talen om min Søster. For de Fornærmelser, Du har tilføiet hende, maa hendes tilkom-

mende Gemal, Sir George Denville, som staaer for Dig, kræve Dig til Regnskab. Jeg taler om en langt større Forbrydelse, om det skjændige Mord, som Du begik paa Din Velgjører, min dyrebare Fader. At drage Dig til Ansvar for hans Død, er jeg kommen!" — „Jeg — jeg forstaaer Dem ikke, stammede Jackson, og Dødsbleghed spredte sig over hans Ansigt: hvorfra denne Beskyldning?" — „Fra en Døende, som for sin Sjels Frelse, i sin sidste Stund har skriftet Din Forbrydelse!" — Saa maa han komme komme selv at gjentage sin Beskyldning!" raabte det frække Menneske. — „Den Døde skal træde op imod Dig, Skurk?" raabte Henry med frygtelig Stemme. — „Ja, ja, lad ham komme, lad ham fremstaae!" svarte Jackson. — „Saa kom da!" skreg Burleigh med Tordenrøst.

I dette Øieblik foer Floidsrene i den nederste Ende af Salen tilside, og Invaliden Brinkmann, fort klædt, som da Jackson styrtede ham ned af Klippen, stod paa Dørtærskelen. Med et forfærdet Skrig gjenkjendte Snigmorderen hans gigantiske Figur. Der fulgte en frygtelig Pause. Med langsomme Skridt nærmede Blodhævneren sig, og den blottede Nidding syntes at være i Tvivl om han saae en Aand eller et Menneske. „Uhyre!" raabte omsider Invaliden i en gyselig Tone: Timen er kommen, hvori den Dæmon, Du tjener, vender Dig Ryggen. For Dig er der ingen Redning mere!"

Stum kastede den fortvivlede Jackson et Blik omkring, som for at finde en Vei til Flugt. Pludseligt foer han mod en Sidedør, uden at Hevnens Klover-

blad hindrede ham, men da han rev den op for at komme ud, foer han med Skjælven tilbage, thi Retfærdighedens Tjenere havde besat Udgangen. „Det er forgjeves! tordnede Brinkmann: alle Udgange ere besatte, Du kan ikke undgaae Din Straf." — „Helvede og alle dets Djævle sammensværge sig imod mig! Saa berov mig da mit Huus, mine Godser, mit Navn, men lad mig selv gaae frit og uhindret bort." — „Du vover at haabe Barmhjertighed, Uhyre! raabte Burleigh: faldt ikke min Fader for Din Morderhaand?" — „Gjør ingen Regning paa Naade her paa Jorden, tilføiede Brinkmann med frygtelig Røst: Rettens Betjente! Gjør Eders Pligt, griber Forbryderen, fører ham bort!" Denne Befaling blev hurtig udført.

Der blev nedsat en Kommission til at undersøge Beskyldningerne mod Jackson. I Begyndelsen nægtede han haardnakket Alt, men Brinkmanns tydelige Udsagn, og de mange Vidner, der optraadte imod ham, fjernede enhver Tvivl. De Eedsvorne erklærte ham skyldig, og han blev dømt til Døden.

Henry havde imidlertid taget sin Faders Huus og Eiendomme i Besiddelse. Pjerrepoints Fordringer bleve erkjendte gyldige, og hans Formæling med Harriet fandt Sted kort Tid efter.

Brinkmanns svagelige Helbred havde lidt meget under de med Jacksons Retssag forbundne Anstrængelser. Den Morgen Jackson skulde henrettes, gik Henry til Brinkmann for at erkyndige sig om hans Befindende. „Jeg føler mig bedre, var Svaret: thi mine Lidelser nærme sig deres Ende. I denne

Time bestiger Din Faders Mørder Skafottet, i denne Time forlader hans Medskyldige Verden." — Henry vilde tale, men Brinkmann bød ham Taushed. — „Lad Din kjærlige Deeltagelse ei hindre mig i at tale de faa Øieblikke jeg endnu aander. Sand Anger er den Evige behageligere end Offer — min Trøst er Haabet om Lykkaligbed i en bedre Verden — denne forlader jeg uden Bekymring med Hensyn til mig selv, men jeg efterlader et dyrebart Væsen — den Taare, som perler i mit Øie, er ingen Svagheds, men Kjærligheds Taare; den rinder ikke af menneskelig Frygt, men af faderlig Ømhed. Naar Graven skjuler mig, saa vær Du min Louises Beskytter." — „Min Lykke er knyttet til hendes, afbrød Henry ham fyrigt: hun bliver min Kone, ved hendes Haand vil jeg vandre gjennem Livet!" — „Gud velsigne Eder!" stammede Brinkmann, og sank afmægtig tilbage. Nu slog Klokken ni — den Dvende reiste sig ved Lyden af Klokkeslagene. „Han har udstridt! sagde han: han staaer nu for Guds Domstol. Dette Tegn kalder ogsaa mig herfra!" Med disse Ord faldt han tilbage paa sit Leie. Da traadte Louise til og berørte sagte hans Haand; han slog Øinene op, hans Læber bevægede sig, men han mægtede ikke at frembringe nogen Lyd. Med sin sidste Kraft lagde han Louises Haand i Henry's — og var ikke mere.

Vi forbigaae den Sørgescene, som nu fandt Sted, og ile med at berette, hvad der foregik efterat Brinkmanns Liig var stædt til Jorden, og Louises Sorg var mildnet. Hun rakte, da Sørgetiden var forbi, sin elskede Henry Haanden for Alteret. Misfreß

Burleigh levede afvexlende, snart hos sin Søn, snart hos sin Datter. Den hele Families Hu var henvendt paa at skaffe den ulykkelige Faders ærværdige Levninger et hæderligt Hvilested. Et simpelt, men smagfuldt Monument, betegner det Sted, hvor den brave Burleighs Aske hviler.

(G. Lotz.)

Privattheatret.

Under glimrende Forlystelser var Karnevallet i en betydelig tydsk Residents tilendebragt, fornemmelig havde Theatret, denne Sædernes Skole, ydet den dannede Klasse en behagelig Underholdning, ja endog vakt Lysten hos engere Kreds til selv at betræde Skuepladsen. Med Lethed forbandt man sig til dette meget lovende Maal, der var en selskabelig Forenings-punkt for Alle, og desforuden vakte særegne Forhaabninger hos Enkelte efter deres Individualitet. Saaledes haabede den ved Konvenients og Undseelse tilbageholdne Ungdom, at vorde noget fortroligere med hinanden, og at kunne lægge en høiere Betydning i mangt et indholdsrigt Udtryk. Ældre Damer, hvis Kinder Tiden havde blegnet, haabede nu paany ved Konst og Belysning at gjenopblomstre, og det tyktes dem samtligen en munter og uskyldig Spog: at kunne træde ud engang imellem af sit daglige Livs af-

maalte Gang, aflægge sin egen Karacteer og paatage sig en Rolle. Ogsaa Mændene følte en levende, men dog forskjellig Interesse herfor efter deres Alder og Tænkemaade. De Færreste kjendte sig selv. Nogle, som Naturen havde skjenket det Privilegium, overalt at vække Latter med Figur eller Lune, troede sig for Alvor skabte for det Høie og saae sig alt i Aanden fremtræde i de djerveste Helteroller, medens Andre, som ellers aldrig robede nogen Munterhed i Livet, bestemte sig for det Naive og Komiske, og atter Andre anfaae det for Talent, som kun var Tilbøielighed, og troede at føle et indre Kald til at betræde Scenen, hvor Tilskuerne da snart bleve overbeviste om, at dette Kald egentlig ei skulde have strakt sig længer end til bagved Koulisserne. Da imidlertid selskabelig Glæde var Maalet for deres Stræben, og en vis Godmodighed gjorde Medlemmerne af denne selskabelige Forening meer eller mindre overbærende med deres gjensidige Svagheder, saa formaaede smaae Misgreb aldrig at forstyrre den fælleds Tilfredshed, man begyndte at agte Andres Domme, og nærmede sig lidt efter lidt en høiere Fuldkommenhed.

Ustridig havde Naturen udrustet Baron Sellbrok med de fortrinligste Gaver til den dramatiske Konst, som og til den endnu større Konst i Livet: at behage; thi en smuk Figur, et behageligt Organ og et veltalende Blik udmærkede ham saavel udenfor som paa Theatret. Efter at være optaget i den selskabelige Kreds, fik han nu ogsaa de betydeligste Roller, og han udførte dem, ledet af sin varme Følelse, saa fortræffeligt, at han gandske ud-

sonede de Medspillendes Middelmaadighed. Naar han da i sin mandige Skjønheds Fylde, begeistret af poetisk Kjærlighed, glemte og lod Andre glemme, at det kun var Digtning, der saalunde henrev ham med Sandhedens hele Tryllekraft, da sukkede ofte i Stilhed de, for hvem hans øieblikkelige Begeistrings Lue brændte, at det ikke var hans eget Hjertes Sprog, og at det flygtige Spil aldrig vilde gaae over til varig Alvor. Thi naar Tæppet var falden, traadte Selbrock igjen tilbage inden Konvenientsens Skranker, og forgjeves vare de hulde Pigers og Koners lønlige Ønsker: ogsaa udenfor Scenen at høre det fyrige Hjertesprog, som der saa ofte henrev dem.

Under den Betingelse, at hendes Datter aldrig skulde spille med, havde Grevinde Hilmar indrømmet den dramatiske Forening sit Huus, hvis Lokale saa gandske egnede sig til et Theater. Forgjeves bestræbte man sig for at bøie den strenge Moders Villie, især da Froken Emilie, som Tilskuerinde tog megen varm Andeel i hver Forestilling, ja stundom tydeligt røbede Tilbøielighed til: selv at spille med. Hendes Skjønhed og Anstand, hendes rene Stemme, hendes fortrolige Bekjendtskab med og høie Sands for Digtekonstens herligste Frembringelser, syntes at berettige hende til de første Roller. Man søgte at overbevise Grevinden om, at det var en Fornærmelse mod Konsten, naar en saadan Præstinde vægrede sig ved at træde i dens Tjeneste; men hun afviste deres Grunde med de Ord: „Jeg har saa mine egne Anskuelser af denne Sag. Det være muligt Griller, men det vilde dog gjøre mig ondt, hvis Emilie ikke vilde ære dem.“

Emilie, som desuden var et Mønster for Døttre, følede sig med Lethed i denne Moderens Særhed, og søgte paa en anden Maade at bidrage sin Skjerv til det almindelige Bedste. Thi hun antog sig det økonomiske Fag, sørgede for Damernes Garderobe, og vidste med Sands og Færdighed at forhøie sine Venninders Ynde, medens hendes egen, liig Moseblomsten, stod i Skjul.

Saaledes havde man en Tidlang afvexlende hyldet nu Thalia, nu Melpomene, da Selskabets forenede Stræben tog et dristigere Sving, og man besluttede at forsøge sine Kræfter paa Wallensteins Død. — Man vilde ved denne Forestilling feire en almeenagtet Kones Fødselsdag, og Enhver bestræbte sig for at trænge ind i sin Rolles Aand. Generalprøven var allerede holdt og et stort Selskab indbudt til næste Dag, da den Dame, som skulle spille Thekla's Rolle, pludselig fik Efterretning om sin fraværende Moders Sygdom, og maatte forlade Staden

Mennesket opgiver ugjerne en Plan, som lover det Nydelse. Her var det ikke et enkelt Menneske, der blev skuffet i sine Forhaabninger, hele Selskabet rustede sig til Kamp mod de Hindringer, som lagde sig i Veien for dets Hensigt, og da Emilie tog den hjerteligste Deel i den almindelige Nød, og saavel ved sin Ynde som ved sit fortrolige Bekjendtskab med Digteren, saa gandske egnede sig til at besætte den ledige Rolle, saa bestormede hele Selskabet, overbeviist om Datterens Samtykke, Moderen med Bønner om: kun denne eneste Gang at gjøre en Undtagelse fra sin strenge Regel.

Efter en lang standhaftig Vægring samtykkede omsider Grevinden, da hun mærkede, at Emilies Die bad med, og nu forvandledes Datterens stille Længsel til den travleste Virksomhed, Emilies skarpe Hukommelse opfattede i faa Timer Alt hvad Thekla havde at sige, nogle Kammerjomfruers Flid og hendes egen Medvirkning fremtryllede i lige saa kort Tid den skjønneste Dragt, som nogen Adelsmø fra forrige Aarhundrede nogensinde bar, og med glad Forventning saae hun den til Foreſtillingen beſtemte Dag frembryde.

Morgenen henrandt under allehaande Beskjeftigelser; henimod Middag fremsagde hun sin Rolle for Moderen uden at standse, og det med en Inderlighed, som ikke var fremkonſilet, men den reneste Følelses Udtryk. Mod Aften blev det muntrere i Huſet; Opvartere løbe frem og tilbage, en Vogn efter den anden rullede for Døren og bragte de Medſpillende i deres forskjellige Kostümer. Snart saae man Wallenſtein, snart de tvende Piccolomini, snart Astrologen Semi, snart Morderne Deveroux og Machdonald skride frem over Scenen. Emilies Hjerte bankede stærkere end sædvanligt; den stille, gjæstfrie Bolig tyktes hende forvandlet til en Maskeradesal, og selv over hendes smagfulde Dragt kunde hun ikke mere glæde sig, thi den forekom hende at være et skuffende Mummeskjul.

Omsider slog den til Stykkets Begyndelse beſtemte Time; med ethvert Klokkeslag gjennemstrømmede et høiere Liv alle hendes Lemmer, og nær var

hun falden paa Knæe med Tak til Gud, fordi hun ikke skulde frem i de to første Akter.

Symphonien begyndte, Tæppet steg op, Wallenstein og Semi i alvorlig Samtale, uanfægtede af den glimrende Tilskuerforsamling, fremsagde roligt, hvad Digteren havde lagt dem i Munden. Emilies Mod var næsten vendt tilbage ved dette Syn; men da Grevinde Terzky traadte frem saa sikker, saa aldeles hjemme paa Scenen, som om hun gik i sin egen Stue, da svandt atter hendes Fortrøstning, og hun mistvivlede aldeles om at kunne naae denne theatralske Frihed. — Øieblikket, da hun skulde fremtræde fra Baggrundens skjærmende Mørke, nærmede sig med stærke Skridt, og under den Karmin, hvormed man havde forstærket hendes Kinders Roser, vexlede Dødsbleghed og høirød Blussen i Angstens Febergysen.

Anden Akt var tilende, og nu, nu gjaldt det. — Som en Dødsdom lød Directeurens Opfordring til hende: at komme og grouppere sig med Grevinde Terzky og Frøken Neubrunn ved Arbeidsbordet i Forgrunden af Theatret. Hun følte en decideret Ulyst til at adlyde, men Vægringen døde paa hendes skjælvende Læber, og næsten bevidstløs lod hun sig føre frem. Deels under opmuntrende Tiltale, deels under Spot over hendes barnagtige Frygt, havde Grevinde Terzky faaet hende placeret ved Bordet. Hendes Læber bevægede sig krampagtigen. De tvende andre Damer, fordybede i sig selv, meente: at hun endnu engang gjennemgik sin Rolle, og Signalet til at begynde blev givet, uden at man mærkede Emilies tause Vink til at holde inde.

Langsomt hævede Forlæppet sig, og nu — med hvilken Forfærdelse betragtede ikke Emilie Tilskuernes Mængde, hvis Blikke tyktes hende gloende Pile, alle rettede mod hende. Nu begyndte Grevinde Terzky; *)

„I Intet, Tekla, har at spørge mig?
Slet Intet? Længe alt jeg venter paa
Et Ord af Eder. Kan I det udholde
Saalænge ei engang hans Navn at nævne!
Hvad? eller var jeg overflødig alt?
Og gives andre Veie end ved mig?
Tilstaa mig det, Niece! har I seet ham?"

Men Niecen tilstod — Intet. Hun vilde aabne sin Rosenmund: Skrækken havde udslettet ethvert tilforn saa dybt indpræget Ord af hendes Hukommelses Tavle, og en konvulsivisk Zittren var alt det Svar, den intrigante Tante fik.

Nu begyndte ogsaa hun at tabe Fatningen. Efter en overvættes lang Pause, under hvilken hun bestandig ventede, at Thekla skulde opfatte Traaden i sin Rolle, begyndte hun, blussende af Forlegenhed og Harme, atter:

„I Intet, Thekla, har at spørge mig?"

Men Tilskuernes slet undertrykte Latter lod hende neppe bringe Linien tilende; bestyrtet og fortrædelig over saaledes uden egen Brøde at see sin dramatiske Hæder tilintetgjort, forstummede hun. — Mængdens sagte Hvisken berøvede Emilie al Bevidsthed. Som

*) Wallensteins Død, 3die Akt 1ste Scene.

Rosenknoppen i Hagelveiret sank hendes Hoved ned til hendes Barm og en dyb Afmagt endte den arme Piges Nød. Nu fik den latterlige Situation en alvorlig Vending. Der udbredte sig en almindelig Bestyrtelse blandt Publikum, og den bekymrede Moder iilte op paa Theatret.

Men Max Piccolomini, som denne Aften skulde repræsenteres af Baron Selbrock, havde ikke isinde at opgive sine Rettigheder til den huldе Thekla saa let som hun opgav sin Rolle. Bagved Koulissen, hvor han vilde betragte hendes Spil, var han en af de Første, som bemærkede hendes Fald, og da Grevinde Terzky havde altfor liden Aandsnærværelse til at yde hende Bistand, saa iilte han til, greb hende i sine Arme og bar hende ind i et roligt Sideværelse, hvor han overgav hende til Moderens Omhu.

Det varede ei længe før Emilie kom til Bevidsthed. Da hun slog Øinene op, forekom det Hele hende som en Drom. Men Selbrock i den blanke Kyrads med den brede Kniplingskrave i fuld Ridderdragt, mindede hende paa en ukjær Maade om Virkeligheden. Hun viskede i en Hast Sminken af sine Kinder og skjulte sit af Undseelse blussende Ansigt ved Moderens Barm. „Hvorledes er det, Barn? spurgte Grevinden: hvi satte Du os i denne Angest?" — „Ak, Moder! svarte Emilie med skjælvende Røst: aldrig, aldrig skal jeg mere tvivle om Eders dybe Indsigt. Jeg havde tænkt mig det saa skjønt at betræde Skuepladsen og at virke med til den selskabelige Underholdning. Min skjønne Rolle stod bogstavelig præget i mit Indre, vel tigange har jeg gjentaget den

for mig selv uden at standse; men da Tiden nærmede sig, jeg skulde frem, greb en sælsom Angest mig. Og da Tæppet gik op, da jeg saae alle de bekjendte Ansigter for mig, som betragtede mig saa trohjertigt, som om de ventede den rene Sandhed fra mine Læber — ak! da var jeg ikke Thekla mere, da mærkede jeg, at det var mig umuligt at udtrykke nogen anden Sorg, nogen anden Kjærlighed end min egen, umuligt at fremkonstile nogen Deeltagelse i Andres Skjebne, kort: at jeg ikke var skabt for Theatret, og at det sikkert var en Anelse om min Udygtighed som hidindtil afholdt Dem fra at give mig Tilladelse at spille med."

„Velsignet være Du, mit Barn, med al Din Udygtighed! svarte Grevinden, og trykte hende fast til sit glade Moderhjerte: Vær og synes aldrig anderledes, end Du er, og tak Himlen, at Du i Dit stille huuslige Liv, fri fra Forstillelse, kan nyde de Idealer, som Andres Konst frembragte, uden at nødes til at fremstille dem med Fornægtelse af Din egen Individualitæt." Hun vendte derpaa tilbage til Selskabet for at undskylde det uventede Tilfælde, hvorved Forestillingen blev afbrudt og saamange Tilskueres spændte Forventning skuffet.

Emilies naive Klager over sin Uduelighed for Theatret, denne rene Qvindelighed, dette sandhedskjærlige Gemyt, som ei engang kunde udholde det ringeste Skin af Forstillelse, gjorde det flygtige Indtryk, som hendes Skjønhed forlængst havde gjort paa Selbrocks Hjerte, dybt og uudsletteligt. Den omme Skaansel og Deeltagelse han havde viist hende som Max, havde

Fordring paa hendes Taknemlighed, denne gik snart over til en ædel Fortrolighed, og saalunde lykkedes det ham ved sine udvortes Fuldkommenheder og sit indre Værd at forøge Emilies ulmende Tilbøielighed og forvandle den til inderlig Kjærlighed, og nu spiller hun, som Baronesse Selbrock, med udeelt Bifald og uden nogensinde at standse, en god Hustrues, Ægtefælles og Moders vanskelige Rolle.

(Charlotte von Ahlefeldt.)

Faderlig Forbandelse.

(Slutning.)

„Paa de skotske Bjerge, hvis Fod Havet beskyller, findes ligesaadanne Ørne, som her paa Rigi. I høien Sky fortære de sit Bytte eller nedlade sig dermed paa Bjergtinderne, mellem Fjeldkløfter, som ingen menneskelig Fod betraadte. Hør nu, hvad der engang tildrog sig: En fattig Fisker, som tyktes sig riig fra den Stund, Himlen havde skjenket ham en Søn, gik hver Morgen tilsøes og udsatte sit Garn for at see, hvad Dybet ville beskjære ham. For at hans Kone destobedre kunde røgte Husets Dont, ogsaa fordi han selv nødig vilde afsee Drengen, pleiede han at tage den Lille med til Stranden, hvor han da blev lagt paa et sikkert, Moderen bekjendt Sted, medens Fiske-

ren drog ud paa Dybet, men fjernede sig dog sjelden saa langt, at han tabte Barnet af Sigte; Drengen kunde desuden ingensteds komme, thi han havde endnu ikke lært at gaae, og Moderen undlod aldrig at komme til bestemt Tid, at give Barnet Die. Hvorledes blev hun tilmode, da hun en Dag fandt Stedet tomt. Hun sudser og aner en Ulykke. Et Skrig ovenover hende bringer hende til Besindelse. Det var hendes Barn! En mægtig Ørn havde ranet det. Faderen mærker Moderens Nød og roer mod Land, men før han naaer det, er Ørnen alt langt borte. Fader og Moder opbyde alle Kræfter for at bestige den Klippevæg, hvor Rovfuglen hviilte sig med sit Bytte. Forgjeves, den er utilgængelig, og saaledes maa Forældrene være uvirksomme Vidner til, at Ørnen stillede sin Hunger og Tørst paa deres Barns Kjød og Blod!"

Medens Fanny og Børnene sad omkring mig og lyttede til, havde Jacob flere gange ladet sig tilsyne foran Grotten med en mig uforklarlig Uro. Han stod just derude, da jeg troede at spore en Bevægelse under mine Fødder, som vakte min Opmærksomhed. Min Kone, som havde mærket det samme, saae paa mig, da endnu en Bevægelse jog os op fra vore Sæder. I samme Øieblik opsteg i Nærheden af Grotten en Støvsky, som forvandlede Dag til Nat. „Hvad er det?" raabte jeg. — „Store Gud, vi synke! skreg min Kone: lad os fly!" — „For silde!" stammede Jacob, som med dødblegt Aasyn styrtede ind i Grotten, greb Fritz ved Armen og satte ham op paa sine Skuldre. Min Kone tog Jette, jeg Carl ved Haan-

den. „Drømmen, Drømmen!" raabte hun og vilde bort. Det var for silde: Jorden aabnede sig under vore Fødder. Støvskyen blev stedse større; Træerne foran Grotten begyndte at vakle, og et Buldet som en fjern Torden forøgede Rædselen. „Hvorhen?" raabte Fanny. „Moder, bliv hos mig!" skreg Jette. „Fader, forlad os ikke!" raabte Carl. „Aldrig! udbrød jeg: vi dø sammen!" — „Skal vi da dø? tog Jette Ordet: ak, jeg vilde endnu saa gjerne leve!" — „Skal jeg klattre op i et Træ og see hvad der foregaaer?" spurgte Carl. — „Seer Du ikke at Træerne styrte omkuld?" — „Barmhjertige Gud! raabte min Kone, idet hun slyngede sin Arm om Jette, den anden om Carl: hvilket Buldet!" — „Det er en Røst fra Evigheden!" svarte jeg hende, og i samme Øieblik styrtede Grotten sammen over os. „Saa skal jeg da aldrig mere gjensee mit Hjem!" udraabte min Kone og sank. Jeg udstrakte Armene efter hende og Børnene, og tabte Bevidstheden."

Hr. Müller holdt inde med at fortælle. Ynglingerne rykkede nærmere hen til ham, hans Skjebne havde rørt dem dybt. Ingen mælede et Ord. Efter en lang Pause vedblev Hr. Müller at fortælle:

„Hvorlænge jeg har lagt i denne Tilstand, kan jeg ikke bestemt angive. Da jeg kom til mig selv igjen, var Alt stille og mørkt omkring mig som i Graven; jeg vilde reise mig op, men en vældig Steen laae paa mit Bryst og gjorde mig Aandedrættet saa besværligt, at jeg frygtede for at blive qvalt; naar jeg undtager Hovedet, kunde jeg ikke røre et Lem. Min høire Arm forekom mig at være brukken, og den

venstre var saa tæt indsluttet af Stene, at jeg ikke mægtede at røre den. Og dog vare disse mine legemlige Lidelser for Intet at agte mod min Angst ved Tanken om Mine. Uvisheden om deres Tilstand overstieg langt mine legemlige Qvaler. „O, Almægtige! udbrød jeg: kun en Lysstraale fra Dig herned i denne Grav, at jeg kan kjende hvor jeg er, hvad jeg har at haabe og hvor mine Elskede ere. Lad mig kun vide, om de ere frelste eller om de vansmægte her ligesom jeg. Støder Faderen sine Kjære til Graven, saa veed han, hvorhen de ere bragte, at de have ophørt at lide; han dør af Kummer, men dør kun een Gang. Mig dermod venter tifold Død. O gjengjeldende Retfærdighed, som lader min Faders Forbandelse opfyldes paa mig, forsog mine Lidelser, men skaan de Uskyldige. Men jeg tør haabe, jeg lider ene, jeg tør haabe, jeg er det eneste Offer, som Hevnens Engel har udkaaret sig. Alt er stille og tyst omkring mig, som det bør sig være i Graven." — Neppe havde jeg udtalt disse Ord, før jeg fornam en Lyd; det var min Datters Røst! „Fader, hvor er Du? raabte hun med rallende Tone: kom og hjelp mig!" — „Jette, lever Du?" spurgte jeg, næsten ude af mig selv. — „Ja Fader! men jeg holder det ikke ud; alle mine Lemmer ere knuste; dersom Du ikke iler mig til Hjelp, bliver jeg qvalt!" — „Kom ogsaa til Din Søn!" klynkede min Carl i nogen Afstand. Jeg anstrængede alle mine Kræfter for at afvælte Stenen, som tyngede mit Bryst, men forgjæves. Faa Minuter efter fornam jeg ogsaa min Kones Røst. „Børn, hvor ere I! stammede hun: lever I?" — „Ja, de

lever! raabte jeg fortvivlet: de lever, men ... Jeg var i Begreb med at udstøde en Forbandelse, da Jette med endnu svagere Stemme anraabte mig og hendes Moder om Hjelp. „Jeg lider altsaa ikke allene, sukkede Fanny fra sin Grav: Mand og Børn dele mine Lidelser." — „Er Du ogsaa tildækket med Gruus, Moder?" spurgte Jette. „Mister ogsaa Du saameget Blod som jeg?" stønnede Carl. — „O grædeligt! udbrød jeg: jeg er Vidne til mine Børns Nød, jeg hører min Hustrues Klageskrig uden at kunne ile dem til Hjelp. Een er idetmindste frelst! Jacob har maaskee været saa heldig at bringe Fritz i Sikkerhed." Neppe havde jeg udtalt det sidste Ord, før jeg fornam Jacobs og strax efter min lille Drengs Røst. Barnet spurgte den Gamle: hvor de nu vare? Tjeneren søgte at faae Barnet til at tie, men det vedblev: „Fader er vist vaagen, jeg har allerede hørt ham tale." — „Men Moder sover endnu!" svarte Jacob. — „O nei! sagde Barnet: hende har jeg ogsaa hørt tale. Tænd dog Lys, Jacob, jeg er saa bange. Naar bliver det Dag?" — „Aldrig mere!" svarte Jacob. — „I ligge levende begravne, udbrød jeg: og jeg kan ikke skaffe Jorden fra Eders Grav. I kæmpe med Døden, og jeg kan ingen Bistand yde Eder!" — „Hører Du, at Fader er vaagen! sagde Fritz til Jacob og henvendte sig i det samme til mig med de Ord: „Kom dog hen til mig, jeg er saa sulten!" — „Hvor ere I? raabte jeg til Tjeneren: Kom dog og søg mig op, maaskee kan det lykkes os i Forening, hvad der ikke vilde lykkes mig allene." — „Ak Herre! jeg kan ikke; jeg forsøgte at redde Fritz, da

knuste et Klippestykke begge mine Been. Barnet er uskadt." — „Gud være lovet! raabte Fanny: altsaa endnu Eet af Tre."— „Ja, svarte Jacob: men i Underverdenen! Er I haardt saaret, naadige Frue?" — „Jeg lider usigeligt, svarte hun den Gamle: et svært Klippestykke ligger paa min Skulder, Arme og Fødder ere som lammede." — „Naar jeg ikke faaer Luft, Fader, saa qvæles jeg!" stammede min lille Datter. „Og jeg bløder ihjel!" sagde Carl. Disse Ord bragte mig til Fortvivlelse; jeg opbød mine sidste Kræfter for at slide mig løs. Det lykkedes. Jeg fik den ene Arm fri, og væltede Stenen tilside, som laae paa mit Bryst. „Jeg er fri! raabte jeg til min Kone: men hvor finder jeg Dig, hvor finder jeg mine Børn?" Idet jeg saaledes ravede i Mørket, fik jeg fat paa en Haand. „Hvis Haand er det?" raabte jeg. Med qvalt Stemme svarte Carl: „Fat Dig, min Fader! det er snart forbi. Kun en Draabe Vand til at lædske min brændende Tunge. Sørg ikke for Din Carl, Du var jo altid fornøiet med mig, jeg dør gjerne, frels Dig, frels dog Moder!" Her modtog jeg hans sidste Haandtryk. Og jeg kunde ikke række mit Barn en Draabe Vand i Dødsstunden, ikke see det Øie, der ofte tilsmilede mig saa huldt, den Første, hvis Haand jeg berørte, bragte jeg Døden!" — „Har Carl udstridt?" spurgte min Kone. — „Han har udstridt! Lad mig høre Din Røst, Fanny, at jeg kan finde Dig!" Idet jeg gik efter Lyden, stødte jeg paa Noget, som drog sig tilbage. „Det var min Fod, Fader! sagde Jette: gaae mig ikke forbi uden at række mig Din Haand. Jeg kan ikke reise mig,

men jeg vil trykke den til mine Læber og velsigne Dig." Min Jammer havde naaet sit Høieste. „O forbander mig ikke, Børn! fordi jeg har givet Eder Livet, forbander mig ikke for disse Lidelser, saaledes som engang min Fader forbandede mig!" — Rolig og fattet talte nu Fanny disse betydningsfulde Ord: „Her er ingen Redning mulig, benyt Din Frihed og vær en Mand. End Dine og vore Lidelser, Du kan ikke være tre Skridt fra mig. Carl er gaaet foran, lad os følge ham." Der gjennemfoer mig en Gysen ved disse Ord. Jeg vedblev at søge og fandt omsider til Stedet, hvor Fanny laae. „Er det Dig?" spurgte hun og greb min Haand. Jeg trykte et Kys paa hendes Læber, de vare kolde som Jis, Døden havde alt berørt dem. „Fuldbring det, sagde hun med skjælvende Stemme: jeg kan ikke længer udholde disse Smerter, tryk Dine Læber endnu engang til mine, Du var mig altid en god Husbond, hisset sees vi igjen! Din Fader er forsonet, fuldbring det, jeg stunder til Hjemmet!" — „O forband mig ikke!" sukkede jeg. — Hun mægtede ikke andet end trykke min Haand og at stamme: „Fuldbring det!" Jeg tøvede. „Lever jeg endnu? spurgte hun efter et langt Ophold, som om hun vaagnede af en Drøm: o, saa før Børnene til mig, at jeg kan velsigne dem." Jeg tøvede. Faa Minuter efter sagde hun: „Jeg lider over min Evne, fuldbring det!" Jeg rev min Dolk af Skeden og — gjennemborede hende! Ude af mig selv iilte jeg til Jette, uden at tale et Ord stødte jeg ogsaa hende Dolken i Brystet. „Fader, hvad gjør Du? sagde hun: dog, jeg forstaaer Dig, hav Tak!" Nu opsøgte jeg

ogsaa Fritz's og den gamle Jacobs Leie. Den Lille glædte sig over, at Faderen omsider besøgte ham. „Jeg kommer for at stille Din Hunger, Fritz!" sagde jeg, og gjennemborede hans Hjerte. „Ak, det gjorde ondt, Fader! sagde Barnet rallende: det er første Gang at Du gjør Fritz Fortræd. Dog nei, det gjorde godt, jeg føler ingen Hunger mere, omsider er det vorden Dag, jeg seer nu Moder, Carl, Jette, hvor de skinne, mange tusinde Engle omringe mig . . . . her forstummede han for evigt.

I maalløs Fortvivlelse stod jeg i Begreb med at give mig selv det sidste Hjertestød, da tiltalte Jacob mig skjælvende: „Herre, skal jeg allene vansmægte her, jeg tjente Eder dog saa tro!" Jeg forstod ham, uden at svare, vendte jeg Dolken fra mig mod ham — da — — jeg gyser ved at fortælle det — trængte pludselig en Lysstraale ned i Hulen, endeel Stene rullede — man havde gravet efter os. Jeg faldt i Afmagt, Hjelpen kom forsilde. Man lagde Jacob og mig paa tvende Baarer. Da Bærerne stode i Begreb med at føre os bort, hørtes en Klynken nede i Hulen. Det var min Pudel, som var hinket efter mig!"

Næste Morgen vendte Selskabet tilbage til Neapel.

(H. Bernhardi.)

Urverdens-Mindesmærker i Norge.

Christiania, den 17de Mai.

Vi havde gjort en behagelig Aftentour og kom tilbage over Torvet. Jeg fik atter Øie paa den fine sorte Fremmede, som vi gik forbi ved Uranienborg, medens han stod og tegnede. Pludseligt standsede han ved Kirken, betragtede opmærksomt en stor Qvadersteen, som ligger foran Trappen, nikkede og talte med sig selv. Vort Spadsereselskab, overvundet af Nysgjerrigheden, gjorde Holdt, og begyndte for et Syns Skyld en Samtale om Kirken, for at faae Tid til at iagttage den Fremmede, i hvem vore Damer allerede saae Armenianeren eller Svedenborg, eller den evige Jøde. I det samme kom Hr. *. Den Fremmede iilte ham imøde, og sagde ham paa Fransk meget om den interessante Egn han idag havde seet, og gratulerede sig til at lære at kjende Norge. Jeg hørte, at Hr. * kaldte den Fremmede Baron S., et Navn, som var mig bekjendt. Jeg sagde til vort Selskab: „De seer hverken Armenianeren eller nogen anden Vandemaner; det er Baron S., en stor Lærd, som rigtignok har været i Pyramiderne, og seet de afdøde ægyptiske Hexemestere, som kan sige Dem paa en Prik, hvormange Pund Jordkloden veier, hvorledes Patagonerne befinde sig, og hvad Irokeserne have spiist til Middag, som vistnok har iagttaget Bjergene i Planeten Venus, og konverseret med Somnambuler om de Dødes Tilstand, men som dog ikke er andet end et fiet og ret Menneske." — Den Fremmede var imid-

lertid gaaet med Hr. *. Vi kunde ikke bare os, men maatte hen og see paa Stenen. Der var Intet uden nogle lange, ligesom indvoxne Figurer. Vi bleve sammen om Aftenen og talte om de mange Underværker i Naturen, som den nyere Tids Opdagelser have afsløret, men som hos os desværre altfor Faa erholde nogen Kundskab om. Jeg stred tappert for den dyriske Magnetisme, og vandt et stort Parti. En af vore unge Theologer viste megen Iver. Han gik saa vidt, at han erklærte Ballenstedts Skrift om Urverdenen (som han dog kun kjendte af Titelen) fordømmelig og gudsbespottelig. Jeg havde mange Bitterheder paa Tungen, men lod den lille Ven seile sin egen Sø, og tænkte paa, hvorledes jeg kunde gjøre Bekjendtskab med Baronen.

Den 18de —

S. var den artigste Mand af Verden, og jeg særdeles lykkelig; jeg skulde følge ham paa hans Vandringer. Jeg meente, at han hos os vanskeligen vilde finde den Næring for sin Aand, som i det sydligere paa Mennesker, Guld, Konster og Videnskaber rigere Europa. — „Ædles end sjelden, svarte han: og udvikles endnu sjeldnere i Eders Norden, Spiren til de store Monumenter, som drive Menneskeslægten frem mod dens Bestemmelse, eller støde dem nogle Skridt tilbage, og om jeg end heller vender mig mod Syden, naar jeg vil indtrænge i Staternes Hemmeligheder, i Videnskabernes og Konsternes Helligdomme, saa have I dog en Natur, Nordboere, som er desmere

værd at studere, og som I ikke selv vurdere høit nok. Jeg har begivet mig hid, for i Eders Fjelde at læse den fjerneste, fjerneste Olds Bevægelser. Naar Nutidens Verden ligger klar for mit Blik, naar Aarenes Række ere gangne forbi mit Øie, saa mange, at de gamle Skrifter ikke naae længere, at Historiens Gudinde lader sit Slør falde, naar jeg endda tørster efter at vide mere om Skabningens mægtige Liv, for at hæve min Sjel til den inderligste Anskuelse af Ham, som evigen throner over Alt — da vinker den stille Nat til at agte paa Rørelserne i Himmelrummet, og af dem at ane Klodernes Udspring — da fristet Granskeren Mosset og den ringe Orm til at forraade Hemmeligheden ved det Levendes Fødsel og Menneskets første Fremgang af Støv, da drage Fjeldene Forskeren ind i deres tause Indre, hvor Dækket er oprullet for Jordperiodernes store Drama." — Jeg priste ham lykkelig, at han saaledes uafhængig kunde hellige sit Liv til de høieste og skjønneste Studier. — „Jeg kommer, sagde han: fra Paris og Montmartre, hvor jeg har underholdt mig en Maaned med den berømte Cuvier. Det vil maaskee være Dem bekjendt, at man i Bjerglagene ved Paris har opdaget utallige Levninger af en Dyreverden, som er gandske forskjellig fra vor nuværende, og som har beboet Jorden i et tidligere Tidsrum. Cuvier har beskrevet disse mærkværdige Minder fra Urverdenen, har samlet og omhyggeligen opstillet de forstenede Skeletter af Landdyrene. Man udsprænger dem af en haard Gibs, hvori ogsaa findes Forsteninger af Ferskvands Conchylier; ovenpaa Gibsen saae jeg Lag af Sandsteen, der ind-

flutter Saltvands-Muslinger. Det er klart, at Havet har indtaget Egnen, da hiin Verden undergik." S. sagde endnu meget i Anledning af de sjensynlige Vidner om Naturens vældige Gang. „O, I Parisere! udbrød han til Slutning: I, som gjøgle paa Urverdenens hellige Gravhøi! kaster Blikket tilbage paa de henfarne Tider; tænker Eder langt forbi Normannernes, Cæsars Dage; seer et raat Land, beboet af vilde Skovmænd; seer Gallien, da det steg op fra den store Vandflod — nogent, dødt! Mærker paa den Storm, under hvilken Floden bemægtigede sig Eders Land, mærker paa Veerne, under hvilke den Klippebund avledes, som qvalte Frankrigs Beboere! Skuer disse Beboere, hvorledes der under den tunge, hede Luft vandrer mellem Søerne i de høie dunkle Skove en Sværm af Uhyrer, for hvis Størrelse og Form I gyse tilbage. Lad dette Tilbageblik lære Eder at see fremad. Troer det muligt, at ogsaa det stolte Paris kan finde sin Grav, at Frankrig kan vorde Bunden for et nyt Hav, at det endnu kan nødes til at træde frem for Solens Aasyn blottet, afklædt — at saa en ny, endnu lettere, geistigere Slægt end I, kan finde for godt at tumle sig paa Eders Grave, og opstille Eders Been som Sjeldenheder i sine Pavillons!"

Vor Baad var sagte gleden frem paa den skjønne Fjord; en stærkere Vind susede og kruste Vandfladen. Let fløi vi forbi Skjærene ind imellem Øerne. „Herlige Fart! raabte S.: men vi maa iland, vi maa bestige disse Øer." — „See, udbrød han, da vi stode paa en af de mange Holme: Egnens Physiog-

nomie har allerede sagt mig det: jeg er atter mellem Mindesmærkerne fra en svunden Verden. See disse utallige forunderlige Skabninger, som mylrede i hine fjerne Tiders Hav. Her bliver det os klart, hvorlunde Materialierne til nye Bjerge styrtede sig over og qvalte den levende Verden. See disse Koraller, disse Muslinger, indsluttede i Kalken, i Sandstenen! Naturen frembringer, og naar Tiderne ere modne, ødelægger atter det Frembragte; derpaa frembringer den igjen, men altid noget Fuldkomnere. Allene denne Betragtning, at dens Gang maa stræbe frem mod en større og større Udvikling, viser nokfom, at Menneskets, efter utallige Forsøg i det Levendes Frembringelse, var den skabende Magts sidste Værk."

Vi droge fra Øe til Øe, fra Holme til Holme; jeg var lutter Øie, lutter Øre. Vi fandt et heelt Bjerglag af sammendyngede, forstenede Søelilier. „Forunderlige Plantedyr, sagde S.: som have ført deres stille Liv under Urhavet, fastgroede med den lange Stængel til de Klipper, som vel i vore Dage findes nøgne og kaldes Urfjelde, men som ofte skjule sig under Bjergene af yngre Orden." — „Veed man nu, spurgte jeg: om de undergangne Dyreslægter, som man har fundet i Parisergibsen og som Cuvier har beskrevet, om de høre hjemme i den samme Jordperiode som disse Søedyr, af hvis Levninger vi her ere omgivne?" — „Man har, svarte han: de sikkreste Beviser for, at de aldeles ikke have været samtidige. Intet er visfere, end at der ligger flere store Jordrevolutioner mellem den herværende Kalks og Parisergibsens Dannelse, end mellem den sidste og vore Dage,

og man har deraf troet sig berettiget til at slutte, at et endnu større Tidsrum er forløbet mellem disse Korallers Liv og Montmartre-Dyrenes, end det, som er forundet siden de sidstnævntes Undergang." — „Du evige Gud! raabte jeg: jeg søgte at følge Deres Fart gjennem Tiderne, da De trængte tilbage fra det nuværende Frankrig til det under hine Bjerglag begravne; men nu fra dette en endnu længere Flugt gjennem Aartusinder til det belivede Urhav over Norges Grundfjelde!"

„Ja disse Urfjelde, vedblev han, pegende mod Nord og Syd: hvilke nu have hævet sig over deres gamle, sjunkne Dække, disse alvorlige bredskuldrede Gubber, over hvilke Tusinde dagligen vandre, hvilken Betydning have de ikke for Granskeren, som veed til hvilke Optrin de vare Vidner, som skuer dem efter saa utallige Tiders frygtelige Bevægelser, endnu at stande lige rolige, lige urokkelige! Efter at have fornummet den første levende Verdens Rørelse mellem hine Klipper, saae de dens Undergang og udstode Katastrophen ved nye, mægtige Bjerges Fødsel. En ny levende Skabning fremkom atter. I Syden blev ogsaa den i Tidernes Fylde begravet under endnu yngre Bjergavlinger. Steenkullene, Planteforsteningerne, Skove af Palmer, ere begravne i Steenlag, der hvile paa saadanne Bjerge, som ere i lige Alder med dem vi her staae paa, eller med Norges yngste. Ovenover Steenkullene ligge Kridtbjergene, ogsaa med utallige Forsteninger, og endnu yngre end disse er Parisergibsen. De seer, at Naturens Fremskriden har været en Afvexling mellem Frembringelse af Bjerge

og en levende Verdens Dannelse, og at Bjergfrembringelsen efterhaanden svækkedes saaledes, at Plante- og Dyrdannelsen tilsidst fik Overhaand. De sidste store Naturstorme iagttage vi i Leer- og Sandlandets Opdyngen. At dette sammenskylledes ved voldsomme Bevægelser, kan De overtyde Dem om, ved at betragte de afrundede Stene, som findes derimellem. De ere kun Brudstykker af ældre Fjelde. Her for Deres Fod ligger Beviset for en heftig Bevægelse mod Syden. Disse løse Steenblokke af en Bjergart, som De kun vil finde som faste Fjelde flere Mile mod Nord, ere hidkomne ved en Revolution. Saa mange Omvæltninger see vi siden Urbjergenes Dannelse. Denne vort Tidsrums Rolighed, i hvilken den trætte Natur kun synes at være sysselsat med at vedligeholde sine store Værker, og næsten udelukkende blot af Æg og Frøe frembringer de kommende Slægter istedetfor de døende — er denne Ro kun et Forbud paa nye Storme, eller er de store Omvæltningers Tid forbi, efter hvilken Kloden nyder en rolig Middag, og i en endnu stillere Aften skal udspille sin Rolle? — — —

Den 21de —

Aarle grebe vi atter Vandringsstaven og fortsatte Reisen mod Nordvest, gjennem et yppigt Land, favnet af herlige Søer. „Det er disse blaa, rolige Vande, sagde S., som gjøre Eders Landskaber saa fortryllende. Hist oppe igaar erindrede jeg Udsigten fra Aderbachs Kloft og Skuet fra Kæmpebjergene udover det blomstrende Bøhmen. Men Søerne, disse

mangfoldigen indskaarne Bassins, i hvilke Najaden boer, denne Chrystalvandenes Rigdom, see den have I forud. Saa var engang ogsaa Syden, og som vi nu see Syden, skal Norden engang vorde. Det er Vegetationens, det er Luftens og selve Vandets Virkninger, som tilsidst fortrænge og udtørre Søerne. Den lange Vinter i Norden beskytter dem mod disse Angreb. I Syden, hvor dette ikke er Tilfældet, have altsaa Kræfterne kanskee den dobbelte Tid til at virke, hvad Under derfor, at Nordens Lande røre sig i en munter Ungdom, naar Sydens Natur alt nærmer sig en udviklet Alder? Men det forekommer mig, at vi snart ere ved Grændserne af disse yngre Bjerge, og at vi skulle see deres Underlag, Urfjeldets Klipper, at opstikke." Han havde ikke bedraget sig; vi naaede det herlige, tidtbesøgte Vandfald, hvor en af Norges største Floder styrter sig ud over Urklipperne. Vi iilte nu at fuldføre en Tegning, som klart fremstillede den Egns indre Bygning, over hvilken vi havde vandret.

Jeg begreb nu, at Urhavet havde staaet over en bred Dal imellem Grundbjergene, at engang en uhyre Mængde Leer og Sand havde kastet sig ned i denne Havdal og qvalt dens Beboere, at dernæst de vældige Bjerge vare dannede paa dette Grundlag, og at vi i disse Bjerge skue Bautastenene paa en Urverdens Grave.

(Rembrand.)

Jordklodens tilkommende Tilstand.

Vor berømte Landsmand, Prof. Steffens i Breslau, har nylig udgivet en Anthropologie, som indeholder mere Kosmogonie, end Menneskets Historie. Dette undskylder han ved den Paastand, at Anthropologie er Philosophie i den meest udstrakte Bemærkelse. I denne Bog beviises ved aandrige Hypotheser, at vor Jordklode først har været en Maane, siden en Komet, og endelig som Planet kom den til Hvile. Men i Aartusindernes Løb vil den, ifølge den Naturlov, som kræver en evig tiltagende Fuldkommenhed, vorde en Sol.

Ballet i Lattaku.

(Af Campbell's Reise i Sydafrika.)

I Nærheden af Kongens Vaaning hørte vi Musik og fandt et stort Selskab, som forlystede sig med Dands, og derved yttrede sin Glæde over en nysfalden Regn. Alle Mandfolkene blæste paa smaae Rørfløiter, dandsede omkring i en Kreds, hoppede som Frøer, men toge Takten nøie iagt. Kongen selv anførte Dandsen, sprang omkring og blæste sin Fløite som de Andre, hvorfra Intet udmærkede ham undtagen en lang Stok, som han havde i Haanden, og som rakte

ham lidt over Hovedet. Noget derfra saae vi ett Snees Fruentimmer staae i Række under et Munafotræe, klappe i Hænderne og skraale efter Takten. Ligesaamange Mandfolk dandsede foran dem i to Rader, og det med Ansigtet snart fravendt, snart mod Damerne. Disse forlod imellem deres Række, løb med Hovedet mod Mandfolkene og stangede dem; blev Nogen ved dette Stød drevet ud af Takten og kastet overende, blev der en almindelig Latter paa den Faldnes Bekostning. Jeg saae Mærke til et ungt Menneske, der med fri Villie lod sig falde, naar en med Koraller behængt ungt Fruentimmer stødte til ham. Med høit Bifald lønnedes hendes Seier. En Paarørende af Kongen havde malet sit Ansigt paa en besynderlig Maade. Ligesom de Andre var hendes Ansigt malet med Oker, men en Tomme over og under Øinene vare Tverstreger af Orangefarve, og saa damme var der ogsaa paa hendes Been. Man dandsede indtil den lyse Dag.

En spansk Inqvisitions-Auto-da-fe.

Den saakaldte hellige Ret pleiede at feire to Slags Auto-da-fæer, færdeles og almindelige. De særdeles fandt aarligen Sted flereganger og til bestemte Tider, f. Ex. næstsidste Fredag i Fasten og paa andre

af Inqvisitorerne fastsatte Dage. Antallet af Offrene var altid mindre ved de særdeles, end ved de almindelige. De sidste vare sjeldnere. Man gjemte et saadant Skuespil til store Høitider, f. Ex. til en ny Herskers Thronbestigelse, hans Formæling, en Infants Fødsel, og en mærkværdig Dags Erindring. Med slige Autodafeer hyldede Inqvisitionen den katholske Konge. Alle Domfældte, som i flere Aar havde sukket i Fængslerne, bleve da bragte frem for at bivaane dette barbariske Skuespil.

En Maaned før den hertil bestemte Dag, begave Inqvisitorerne sig med vajende Faner i Spidsen, tilhest fra Inqvisitionspalladset til den store Torveplads for at forkynde Indvaanerne, at om en Maaned skulde en almindelig Afstraffelse gaae for sig over de fordømte Fanger. Fra nu af sysselsatte man sig med Forberedelser til at forherlige Ceremonien. Man opbyggede derfor paa det store Torv et Theater af samme Høide som Kongens Balkon, saafremt Staden, hvor Autodafeen holdtes, var den kongelige Residents. Langsmed Fronten af Skuepladsen, paa høire Side af Kongens Balkon, hævede sig et Amphitheater med 30 Trin for det hellige Inqvisitionsraad og Spaniens Grander. Øverst saae man under en Baldachin, Storinqvisitorens Stol, langt oven over Kongens Sæde. Paa venstre Side af Balkonen var opreist et særskildt Theater for alle de Domfældte. I Midten var der en lille Bygning, som bar to Stelladser, der saae ud som Fuglebure. De vare aabne foroven, og i disse bragte man Offrene, medens Dommen blev dem forelæst. Foran begge vare tvende

Talerstole, den ene for den, som forelæste Dommen, den anden for Præsten. Ved Siden af Inquisitionsraadernes Plads var der opreist — et Alter. Kongen, den kongelige Familie og alle Damerne ved Hofset toge Plads paa den kgl. Balkon. Andre Balkoner vare ligeledes reiste for Gesandterne og Hoffets Store, ligesom og et Stellads for Folket.

Ceremonien aabnedes med et Tog af Kulsviere, Dominikanere og Familiares. Det begyndte fra Kirken og gik til Torvet. Naar Inquisitionens Banner og et stort grønt med sort Flor omvundet Kors, var plantet ved Siden af Alteret, begav Toget sig tilbage. Dominikanerne bleve kun tilbage, for den hele Nat at synge Psalmer og læse Messer. Næste Morgen Kl. 7 viste Kongen, Dronningen og det hele Hof sig paa Balkonen. Klokken 8 begav Toget sig fra Inquisitionspalladset til Torvet i følgende Orden: 1) Hundrede Kulsviere, bevæbnede med Spyd og Musketter. De havde Ret til at tage Deel i Processionen, fordi de leveerte Brændet til Kjætternes Baal. 2) Dominikanerne med et hvidt Kors foran sig. 3) Inquisitionens Banner, som bares af en Hertug Medina-Celi, hvis Familie havde erhvervet sig denne Ærespost. Den var af rødt Damask. Paa den ene Side var broderet det spanske Vaaben, paa den anden en blottet Kaarde, omvunden med Laurbær. 4) De spanske Grander og Inquisitionens Familiares. 5) Alle Slagtoffrene uden Hensyn til Kjøn, efter den meer eller mindre haarde Straf, hvortil de vare dømte. De som vare bestemte til mildere Straf gik først, med bare Fødder, blottet Hoved, en San benito (en

Kjerreds Slængekappe) og et gyult Andreaskors paa Bryst og Ryg. Efter dem fulgte de, som vare dømte til Kagstrygning, Galeier eller Fængsel. Derefter kom saadanne, som, for at undgaae Baalet, vare gangne til Bekjendelse, og nu kun skulde gvæles. Disse bar en San benito, hvorpaa Djævler og Luer vare afmalte, og en trefods høi Paphue, Coroza kaldet, bemalet ligesom Kappen. Gjenstridige, til Kjætteriet Tilbagefaldne, der skulde brændes levende, gik tilsidst, og vare klædte ligesom de Foregaaende, med den Forskjel, at Luerne paa deres San benito vare opstigende. Alle de, som vare bestemte til Døden, fulgtes af to Familiares og to Munke. – Hver Dom-fældet, til hvilken Klasse han end hørte, bar en gyul Vexkjerte i sin Haand. Efter de levende Offere bares Papbilleder af dem, der vare dømte til at brændes, men døde forinden. Deres Liig eller Been fremba-res i Kister. Overinqvisitionsraaderne, Inqvisito-rerne og Geistlige, Alle til Hest, sluttede Toget. Stor-inqvisitoren var den Sidste, klædt i Violet, og ledsa-get af sin Livvagt.

Naar Toget var kommen paa Torvet og Enhver paa sin Plads, læste en Præst Messen indtil Evange-liet. Storinqvisitoren forlod derpaa sit Sæde, iført en Chorkappe og Biskopshue, og nærmede sig Kongens Balkon for at lade ham aflægge Eeden, hvorved Spaniens Monarker forpligtede sig til at beskjærme den katholske Tro, udrydde Kjætteriet og af al Magt at understøtte Inqvisitionens Handlinger. Hans ka-tholske Majestæt svor staaende med blottet Hoved. Den samme Eed blev aflagt af hele Forsamlingen. —

Nu besteg en Dominikaner Talerstolen og holdt en Prædiken mod Kjætteriet, fuld af Lovtaler over Inquisitionen. Naar denne var tilende bleve Dommene oplæste. Knælende i Buret hørte enhver Domfældet sin, og vendte saa tilbage til sin Plads. Derpaa reiste sig Storinquisitoren fra sit Sæde og forkyndte alle dem Syndsforladelse, som vare gjenoptagne i Kirkens Skjød. De, som vare bestemte til Døden, overleveredes til Verdslighedens Arm, satte paa Esler og førte til Quemadero, for at lide samme. Her befandt sig ligesaamange Bødler som Ofre. Man begyndte med de Dødes Billeder og Been. Derpaa bandtes efterhaanden de Fordømte til Pæle, som vare opreiste i Midten af ethvert Baal, og Ilden anlagt. Den eneste Naade som vederfores de Ulykkelige, bestod i det Spørgsmaal: om de vilde dø som gode Christne? I saa Fald qvalte Bødlen dem, før han tændte Baalet an. De atter Optagne, til evigt Fængsel, Galeierne eller Kagstrygning Fordømte, blebe henførte Enhver især til sin Bestemmelse.

Disse vare de Ceremonier og Formaliteter, som iagttoges ved de barbariske Henrettelser, man vovede at kalde en Auto-da-fé (Troeshandling), og som Kongen, Hoffet og Folket bivaanede som en stor Høitid. Spanien kan takke dem for Tabet af sin halve Befolkning, og dog har det i flere Aarhundreder rolig tilladt denne Skjændsel.

(Llorente.)

Carl den Ellevtes Syn.

(Man paastaaer, at det ægte Dokument, egenhændigen underskrevet af Carl XI, befinder sig i Stockholms Rigsarkiv.)

„Jeg Carl XI, idag Konge af Sverige, var Natten imellem den 16de og 17de December 1675 mere end sædvanlig plaget af min melancholske Sygdom. Jeg opvaagnede Kl. 12½, da jeg hændelsesviis kastede mine Øine paa Vinduet og blev vaer en stærk Lysning i Rigssalen. Jeg sagde til Rigsdroften Bjelke, der var hos mig i Kammeret: „Hvad er det for en Lysning i Rigssalen? jeg troer, der er Ildløs." Han svarte mig: „O nei, Deres Majestæt, det er Maanens Skin, som gjenstraales ved Vinduet." Jeg lod mig noie med dette Svar, og vendte mig mod Væggen, for at nyde nogen Hvile, men jeg var usigeligen angest tilmode, vendte mig igjen foran til, og saae atter Lysningen. — Jeg sagde da atter: „Her kan det aldrig gaae rigtig til." — „Jo, sagde den store og elskede Rigsdrost Bjelke: det er intet Andet end Maanen." Men i samme Øieblik kom Rigsraad Bjelke ind, for at erkyndige sig, hvorledes jeg befandt mig. Jeg spurgte da denne gjæve Mand, om han havde bemærket nogen Ulykke eller Ild i Rigssalen? Han svarte efter en Stunds Taushed: „Nei, Gud skee Lov! det er Intet; det er blot Maanens Skin, hvorved det seer ud, som om der var Lys i Rigssalen." Jeg blev igjen lidt beroliget, men idet jeg atter kastede mine Øine did, var det lige-

som jeg blev vaer, at Mennesker havde der at bestille. Da reiste jeg mig, og iførte mig min Natkjole, gik til Vinduet og aabnede det, hvor jeg da sinede, at det var gandske fuldt af Lys. Da sagde jeg: „Gode Herrer, her seer det ikke rigtig ud. I stoler paa, at Den, der frygter Gud, ei bør frygte sig for Noget i Verden? Derfor vil jeg nu gaae did, for at udforske hvad det monne være."

Og jeg bad Een af de Tilstædeværende at gaae ned til Vagtmesteren, for at anmode ham om at komme op med Nøglerne. Da han var kommen op, gik jeg med mit Følge og denne Mand til den lukkede Langang, som er ovenfor mit Værelse, til Høire af Gustav Erichsons Sovekammer. Da jeg kom did, befalede jeg Vagtmesteren at aabne Døren, men af Frygtsomhed bad han om den Naade, at han maatte forskaanes derfor. Jeg bad derefter Rigsdrosten, men ogsaa han vægrede sig. Jeg bad Rigsraad Oxenstjerna, som aldrig rædtedes for Noget, men han svarte mig: „Jeg har engang svoret paa, at ovre Liv og Blod for Deres Majestæt, men aldrig at oplukke denne Dør." Nu begyndte jeg selv at blive bestyrtset, men jeg fattede Mod, tog selv Nøglerne og oplukkede Døren, hvorpaa vi fandt Værelset og endogsaa Gulvet betrukket med sort Klæde. Jeg, tilligemed mit hele Selskab, overfaldtes af en stærk Gysen.

Vi gik derefter til Rigssalens Dør. Jeg befalede Vagtmesteren atter at aabne Døren, men han bad mig om den Naade at forskaanes derfor. Jeg bad derefter de Andre af Selskabet, men de bade samtlige om den Naade ikke at maatte gjøre det. Jeg tog

nu selv Nøglen og aabnede Døren, og da jeg satte en Fod ind, trak jeg den af Bestyrtelse hastig tilbage. Jeg var et Øieblik tvivlraadig, men derpaa sagde jeg: „Gode Herrer, ville I følge mig, saa skulle vi see, hvad der er her paa Færde; maaskee vil den naadige Gud aabenbare Noget for os.“ De svarte Alle med bævende Røst: „Ja.“ Vi gik derpaa ind.

Vi saae nu Alle et stort Bord, omgivet af sexten ærværdige Mænd. Samtlige havde de store Bøger for sig. Iblandt dem var en ung Konge paa sexten, syttén eller atten Aar, med Krone paa Hovedet og Scepter i Haanden. Til høire Side sad en lang, smuk Herre paa henimod fyrgetyve Aar, hans Ansigt bebudede Ærlighed; og til hans Venstre en gammel Mand paa omtrent halvfjerdstyve Aar. Det var besynderligt, at den unge Konge flere Gange rystede med Hovedet, da alle disse ærværdige Mænd med den ene Haand sloge haardt paa Bøgerne.

Jeg vendte derpaa mine Øine bort fra dem og bemærkede strax ved Siden af Bordet en Henrettelsesblok efter den anden, samt Bødler, alle med optrukne Skjorteærmer; og de afhuggede et Hoved efter det andet, saa at Blodet begyndte at strømme hen ad Gulvet. Gud skal være mit Vidne, at jeg var mere end bange. Jeg saae paa mine Tøfler, om der maaskee var kommet noget Blod derpaa, men det var ikke Tilfældet. De, som bleve halshugne, vare for det meste Adelsmænd.

Jeg vendte mine Øine bort derfra og bemærkede bag Bordet i Hjørnet en Throne, der var næsten omstyrtet, og tæt derved En, der saae ud til at være en

Rigsforstander; han var omtrent fyrgetyve Aar gammel. Jeg zitrede og skjalv, idet jeg trak mig til Døren og raabte høit: „Hvilken Herrens Røst skal jeg høre? Gud, naar skal dette skee?" — Der svaredes mig Intet. Jeg raabte atter: „O Gud, naar skal dette skee?" Men der blev mig ikke svaret; kun den unge Konge rystede flere Gange med Hovedet, idet de andre ærværdige Mænd sloge haardt paa deres Bøger. Jeg raabte atter stærkere, end før: „O Gud, naar skal dette skee? Vær dog, store Gud, saa naadig og sig, hvorledes man da skal forholde sig." Da svarte mig den unge Konge:

„Ikke skal dette skee i Din Tid, men i Tiden af den sjette Hersker efter Dig. Og han vil være af samme Alder og Skikkelse, som Du seer mig, og Denne, som staaer her, aabenbarer, at hans Formynder vil see ud, som han. Og Thronen vil just i Formynderens sidste Aar være nær ved at falde ved nogle unge Adelsmænd, men Formynderen, der under sin Regjering forfølger den unge Konge, vil da antage sig hans Sag; og de ville befæste Thronen stærkere, saa at aldrig før nogen saa stor Konge har været i Sverige, eller vil komme i Fremtiden, og at det svenske Folk i hans Tid vil vorde lykkelig. Og han skal opnaae en sjelden Alder, han vil efterlade sit Rige uden Gjeld og flere Millioner i Skatkammeret. Men førend han kan befæste sig paa Thronen, vil der skee et stort Blodbad, saa at aldrig et stigt har været i det svenske Land, og heller aldrigen vil vorde. Giv Du denne Konge i Svenskernes Land Dine gode Formaninger."

Og da han havde sagt dette, forsvandt Altsammen, og kuns vi med vore Lys vare endnu der. Vi gik med den allerstørste Forbauselse, som Enhver kan forestille sig, og da vi kom i det sorte Kammer, var det ogsaa væk, og Alting i den bedste Orden. Vi gik derpaa op paa mine Værelser, og strax satte jeg mig for at skrive Breve, saa godt jeg kunde. (Formaninger ligge forseglede, og blive fra Konge til Konge opbrækkede, læste og forseglede.).

Og alt dette er sandt, hvilket jeg bekræfter ved min korporlige Eed, saa sandt Gud hjelpe mig.

Carl den Ellevte,
idag Konge i Sverige.

Som paa Stedet nærværende Vidner have vi seet Alt, saasom Hans Majestæt har optegnet det, og bekræfte det med vor korporlige Eed, saa sandt Gud skal hjelpe os.

Carl Bjelke,	U. W. Bjelke,
Rigsdrost.	Rigsraad.
A. Oxenstjerna,	Peter Gianslen,
Rigsraad.	Vice-Vagtmester.

(At dette saakaldte Carl den Ellevtes Syn ikke er nogen Opfindelse af de sidste tredive Aar, dersom er ingen Tvivl. Jeg har seet Afskrifter deraf fra Aarene 1740 og 1760, og troværdige Folk have forsikkret mig, at det allerede i deres Barndom er løbet omkring som Eventyr i Folkemunde. Gustav den Tredie har paa Bibliotheket i Upsala nedsat en tung Kiste med Papirer og Skrifter, hvilken, ifølge hans Testa-

mente, først 50 Aar efter hans Død tør aabnes, samt dens Indhold ansees og offentliggjøres. Kisten er lukket ved mange Laase.)

(C. M. Arndt.)

Prinds Demetrius, eller: Dydsofferet.

Marie var Fogdens Datter og den skjønneste Pige i Landsbyen. Ofte havde hun hørt tale om Krig og Krænkelser, som Koner og Piger havde lidt, men endnu vare disse Fortællinger hende som Fortids Sagn, thi i hendes stille Dal blomstrede Alt i Fred. Men en Dag kom Faderen hjem med skrækkelige Efterretninger, og Skarer af Ulykkelige flygtede alt fra de nærliggende Landsbyer og bønfaldt om Ly. Nogle bleve hjulpne, Andre ikke. I det Fjerne hørtes Vaabengny, Maries Moder vred sine Hænder og Fogden gik mørk omkring. Fjenden kom, plyndrede Landsbyen, dræbte Fogden og stak Ild paa hans Vaaning. Marie og hendes Moder undkom, men Skrækken dræbte den Sidste, og medlidende Bønder begrov hende en halv Miilsvei fra Hovedstaden. — Marie sad endnu ved Graven i den røde Søndagsklædning med den visnede Blomsterbouket i Brystet. Det blev Aften. Hun gik til Staden for at søge en Tjeneste, men den var ingensteds at finde, og hun var

næsten ude af den modsatte Port, da Vertinden i den røde Ørn vinkede ad hende. Huset var fuldt af Fremmede og Kokkepigen syg. Marie havde af sin Moder lært at sy og spinde, af Præstekonen at koge og bage, og af Præsten at skrive og tale. Naar man saae hende, antog man hendes Dragt for en Forklædning og dog passede den aldeles til hendes Uskyld og indtagende Fromhed. Efter at Vertinden kaus havde betragtet hende en Stund, viste hun hende ud i Kjøkkenet, hvor Marie vinede den største Arne, hun nogensinde havde seet. Den visnede Blomsterkost kastede hun i Luen. Den blussede høit, da en ung Mand af kongelig Vext treen ind. Marie stod med Ryggen mod Døren, men ved den klirrende Sporelyd dreiede hun den skjønne Hals, og det huldsalige Aasyn, farvet af Luen, straalede rødmende den unge Krieger imøde. Om hans Stand vidnede hans Holdning og endnu tydeligere et dybt Ar over hans hvælvede Pande, og da han slog Kappen tilside, saae Marie to Stjerner. Hun skrællede Æbler til Deserten, men tabte Kniven af Skræk, og da hun vilde gribe denne, rullede alle Æblerne ud paa Gulvet. I dette Øieblik treen flere Officerer ind. Marie greb hurtig efter Æblerne, men de brune Mænd, som en Stund havde været Vidner til denne Scene, fandt det altfor indtagende til at afbryde det saa snart. Neppe havde Marie bukket sig efter et Æble, før det trillede til den modsatte Side, og naar hun ilte efter det, udsatte hun sig for Grovheder af Mændene. Hvor hurtigt hun endog snoede sig imellem dem, vare de for mange til at hun kunde undgaae dem. Udmattet af

irende foregaaende Nætter og Dages Anstrængelse, hedet af Luen, jaget frem og tilbage som et frygtsomt Dyr, steg hendes Angest til det Høieste. Under høi Latter fortsatte Mændene deres grusomme Spil, da den Fremmede som hidtil, dybt indhyllet i sin Kappe, havde været en taus Tilskuer, pludselig bød Roligshed. De syntes ikke at have mærket ham, og droge sig med kjendelig Forfærdelse tilbage til Gjæsteværelset. — Den Fremmede saae Marie vakle, og for han kunde ile hende til Hjelp, laae hun med dødblegt Aasyn for hans Fødder. Den Ulykkelige, i tre Dage havde hun savnet Næring, og at forlange Spise i det samme Øieblik hun traadte i Huset, formaaede hun ikke. Paa den Fremmedes Skrig ilte Vertinden til og betjente sig af den Viin hun bar i Haanden, til at bringe den arme Pige tilliive. Efter en kort Afmagt aabnede hun Øinene og hvidskede: „Brød! jeg dør." — „For Guds Skyld hurtigt! udbrød den Fremmede: Hvor er mit Kammer? Jeg bringer hende derind!" Neppe havde han lagt hende ned og givet hende noget Spise, før hun faldt i en dyb Søvn.

Prinds Demetrius stod ved hendes Leie og saae med Beundring og Glæde, hvorlunde Pigens Træk fik nyt Liv under den qvægende Slummer, men alt som Pigens Kinder rødmede, følte han og sit eget Hjerte slaae uroligere, og det tyktes ham, at her eller ingensteds var Lon at høste for hans store Opoffrelser for Fædrelander. Forlovet med en polsk Fyrstinde af megen Aand og henrivende Skjønhed, hævede han denne Forbindelse for ikke at vorde Fødelandet utro. Skilsmissen var bitter og Hjertet blødte endnu, da

Saaret paa hans Pande var lægt. Dog bekræftedes ved ham den Sandhed, at Intet er ønskeligere for en ung Mand end haabløs Kjærlighed til en ophøiet Gjenstand. Vellyst, Forfængelighed, Hovmod havde ingen Magt over ham. Sorgen havde aldeles forædlet sine Væsen. Alt var Skjønt, Alt var Stort og Sandt hos ham, og han stod som en Halvgud blandt hans Vaabenbrødre. En saadan mandlig Værdighed føles aldrig dybere end af et ægte qvindelig himmelreent Væsen. Marie havde følt den ved første Øiekast.

Nu omsvævede Søvnens trøstende Billeder hendes Sjel. Vel tyktes hende som at hun forfulgtes af en Skare Ryttere. Alt var den Ene hende gandske nær og holdt det dragne Sværd over hendes Hoved — men pludseligt fløi en Fremmed paa en sneehvid Ganger hid til hendes Hjelp, og førte hende op paa et skinnende Bjerg. Paa dets Tinde stod et fortryllende, gjennemsigtigt Huus, hvorfra hun kunde skue sin Moder i en lysende Sky. „Ak Moder, jeg lider Hunger, sagde hun: kommer Du ikke tilbage!" Men Moderen forsvandt. Den Fremmede stod i Skyen og holdt en klar Drue i Haanden. Men pludseligt nærmede han sig og trykte Druen itu paa hendes Pande, saa at Draaberne faldt i hendes Mund. Begjerlig indsugede hun den qvægende Saft, men vaagnede i det samme ved Faldet af noget Tungt. Det var Demetrius's Hjelm. Fyrsten havde mærket hendes Læbers Bevægelse og iilte med at give hende nogle Draaber Viin. Det lyktes ham uden at vaagne hende, men idet han reiste sig, nedrev han sin Hjelm

og Marie slog forundret de store himmelblaae Øine op paa ham.

Hun kastede et rask Blik omkring i Værelset, og da hun Ingen saae, var hun med et Spring op af Leiet og ilede til Døren. „Pige! hvor vil Du hen? sagde Fyrsten: i hele Huset gives intet sikkrere Ly end her. See paa mig! Kan Du nære nogen Mistro til mig?" Hun kastede et frygtsomt Blik paa ham og rystede med Hovedet. „Nu, ikke sandt, Du tør betro Dig til mig — kom, sæt Dig, spiis og fortæl mig saa, hvorledes Du er kommen hid, og om Du agter at blive her." Store Taarer perlede i Maries Øine. Flere gange søgte hun forgjeves at tale. „Sæt Dig, Barn, sagde Fyrsten: spiis, og fortæl saa." — Men de længe standsede Taarer strømmede ned af Pigens Kinder og qvalte Svaret. „Hvor ere Dine Forældre? Hvor er Din Fader?" spurgte Fyrsten. — „Dræbt af Fjenderne!" sukkede hun. — „Og Din Moder?" — „Død af Skræk!" — „Men i hvilken By har Du hjemme?" — „I den nærmeste, der nu ligger i Aske." — Hendes Taarer standsede, og det skjønne levende Øie stirrede i taus Fortvivlelse mod Jorden.

Den unge Helt følte sig dybt rystet, men sagde dog med Fatning: „Mod, kjære Pige! Ikke sandt? Du havde ingen Broder?" Marie rystede paa Hovedet. — „See, i dette Øieblik har Skjebnen givet Dig En. Jeg, jeg er Din Broder, og vee Den, som fra idag afpresser Dig en Taare! Men her kan Du ikke blive. Jeg er tilhest, min Vogn følger efter,

den er til Din Tjeneste. Vel ile vi Fjenden imøde, men der vil dog altid findes et Tilflugtsted for Dig. Følg mig, og Du er frelst!"

„Hvor er Eders Kone?" spurgte Marie sagte. — „Jeg har endnu ingen, svarte Fyrsten smilende: seer jeg da allerede ud som en gift Mand?" — Marie rystede atter paa Hovedet. — „Men med eller uden Kone! har jeg ikke sagt Dig: jeg er Din Broder?" — „Folk troer det ikke!" hvidskede Marie. — „Bekymrer Du Dig meget om hvad Folk troer?" — Marie nikkede betydningsfuldt, og Fyrsten tav.

Men i det samme blæstes der til Afmarsch, og Demetrius greb efter Hjelmen. Hans Sværd stod endnu i et Hjørne bagved Marie, og idet han udstrakte sin ene Arm derefter, greb han Pigen med den anden, og prøvede endnu engang paa at bevæge hende til at følge sig. Hun vægrede sig taus, men standhaftig. „Saa være Gud da med Dig!" raabte Fyrsten og ilte mod Døren, men vendte sig dog endnu engang og saae Marie, bleg som et Liig at segne til Jorden. Hurtigt løftede han hende op, og øieblikket efter sad hun i hans Vogn. Men vaagnet af de ideligt Trompetstød, vred hun sig med Fortvivlelsens Kraft ud af hans Arme, og blev som et Dødens Offer liggende paa Landeveien. Ak, der var intet Træ, ingen Busk til Ly og Skygge, og idet Fyrsten fløi hende forbi, raabte han endnu engang: „Marie! min Marie, vil Du ikke med?" Hun rystede atter paa Hovedet; men da hun ikke mere saae den flagrende Kappe, udstrakte hun sine Arme efter ham. Men det tyktes hende, at

han vendte om igjen, og hun løb ad den modsatte Side, indtil hun aandeløs naaede en Hyrdes Hytte.

Men Demetrius gik i Kampen, og til det skjønne Ar paa hans Pande kom flere paa hans Bryst. Man paastod, at han søgte Faren, og hans Tapperhed grændsede til Forvovenhed. Hans Kampbrødre vare af en anden Mening, og Qvinderne kaldte ham end og den skjønne Billedstøtte. Uden at ændse disse modsigende Domme, gjennemlevede han, med stigende Hæder, de daadsvangre Aar, og vandt uvisnelige Laurbær om sit ungdommelige Hoved.

Nu kom han atter i den Egn, hvor Marie var forsvunden. Ak, just her havde Krigen raset frygteligst og forvandlet den skjønne Landstrækning til Ruiner. Han vilde spørge, men skjalv for enhver Oplysning. En skogrende Latter afbrød hans stille Betragtninger. „Et Stykke Vildt!" brølte Soldaterne og iilte med fældet Bajonet imod en Høistak. To af dem drog Geværet blodigt tilbage, og Demetrius sukkede dybt. „Holder inde! raabte han med skjælvende Røst: hvad er det?" og i samme Øieblik drog man en blodig Pige frem, Demetrius's Kinder blegnede — det var Marie!

„Bort! raabte han, og stødte Mændene tilbage i frygtelig Harme: Ingen vove at berøre hende! Jeg bærer hende allene! bort, skaffer Hjelp! Min Marie, min Marie! hvorledes finder jeg Dig igjen! o dø ikke fra mig! dø ikke fra mig!" — Men ak, Saarene vare dødelige. Han saae det paa Lægernes Blik. „O løft Dit Øie kun endnu een eneste Gang paa mig

og sig mig, hvi Du flyede mig?" — Hun slog dem op: „Jeg flyede fordi jeg elskede Dig?" sukkede hun, og lukkede Øiet til den evige Slummer.

Man frygtede for hans Liv. Liget vilde han ikke slippe, og naar man nævnte det Ord: begrave, syntes hans Sandser at forvirres. Af gjentagne Samtaler med Lægen om Dødstegnenes Usikkerhed kunde man slutte, at han endnu stedse nærede et lønligt Haab. Men da Hæren skulde rykke videre, forlangte Fyrsten udtrykkeligen, at hun ikke skulde jordes, men brændes, og at Asken skulde samles til ham. Det skete, og i en simpel Leerkrukke bragte han de jordiske Levninger af den elskede Pige med til sit Fødeland. Her lod han af en duelig Konstner forfærdige en gylden Urne, som han stedse havde hos sig. Hans Fader, en halvfjerdsindstyveaarig Olding, hørte med kummerfulde Smiil paa Sønnens Fortælling. „Dine Ønsker, sagde Oldingen efter nogen Taushed: Dine Ønsker, min Søn, ere hos de Døde." — „Ja min Fader! udbrød Demetrius: Fyrstinden bragte Politiken sin Kjærlighed til Offer. Marie offrede Dyden den. Hendes Lige finder jeg aldrig mere!

(Louise Brachmann.)

Feiltagelsen.

(Et Malerie af det virkelige Liv.)

„En ypperlig Capersſauce! min naadige Frue Søſter! raabte den puſtende, tykke Geheimeraad Fedderſted, og ſlog med Tungen: Fortræffelig! Jeg har for Gud ikke ſmagt Magen ved Kongen af Danmarks Taffel; nei jeg har ikke. Ak man lever ſom i Himmerige hos Dem, hjerte Frue Søſter; delicieux, delicieux! Det er Skade: Vorherre har givet det ufornuftige Qvæg fire Maver til eet Slags Mad og os baresten een lille bitte til mange Retter. Ha, ha, ha, ha! Ja god Mad og god Viin giver gode Indfald! Det var det omtalte fyldte Kalvehoved, jeg vilde fortælle Dem om. Hei Fritz! der ſidder han i Kjærlighed til begge Øren; hør dog engang! Du ſmagte det dog viſt, kan Du ikke huſke det, min Dreng? jeg veed Du havde Opvartning den Dag." — „Om Forladelſe, Onkel, jeg ſpiſte ved Roſen — troer jeg" lagde han ſagte til, og vedblev at fortælle Froken Couſine Nyheder fra Kjøbenhavn, imedens han lod ſine Øines Batterie gandſke ins Geheim afgive hele Lag paa den ſkraasfor ſiddende lille elſkværdige Mine, der i ſmertelig Forlegenhed ſtirrede paa ſin Talerken. — „Men min kjæreſte Hr. Geheimeraad, det er ikke blot med Ord, at Fruentimmer ville priſes for vor Smule Kogekonſt, De maa ſandelig ſpiſe; bare dette lille Mellemſtykke! jeg beder Dem. De ſeer nu næſten allerede Retterne." — „Saa ſagte, ſaa ſagte, min Naadige! Jeg har ſaamæn gjort mit

Bedste. Jeg formaaer næsten ikke Mere. Ak, der kommer en Kalkun! Aa Christian, giv mig et lille Glas Portviin! En deilig feed Kalkun! Holder Fru Søster selv Kalkuner?" — „Ja jeg har en heel Flok. Maaskee Monfrere imorgen vil spise en med hvid Sauce over." — „Ja, ja! lad os faae en imorgen med hvid Sauce over, og saa vil jeg uden Fortrydelse udbede mig en Gunst!" — „De har gandske at befale." — „Maa jeg hjelpe Jomfru Mine lave Sauscen? Det er ikke fordi jeg jo veed den bliver fortrefflig, men bare for at vise Dem, at vi ogsaa kan lave Sauce hjemme paa Brogaard. Nei nu formaaer jeg sandelig ikke mere, medmindre jeg skal gjøre som Patriarkerne, der toge et let Vomeriv imellem Rætterne. Hør Frits, var det ikke Patriarkerne?" — „Jo vist, Patriarken Vitellius —" svarte Gardeofficeren med en komisk Alvorlighed. Her kunde den arme, bly og fortrykte Mine ikke bare sig, men brast i en høi Latter, og straffet ved sin Herskerindes glubske Blik, styrtede hun, kæmpende med Latter, Forskrækkelse og Undseelse, ud af Spisesalen. — „Hvad gaaer der af den lille Jomfru?" spurgte Onkelen forundret. — „En dum, næseviis Gaas!" svarte Froken Caroline, og søgte igjen at erobre sin elskværdige Sidemands Opmærksomhed. — „En uforskammet Tøite!" raabte Fruen, og lagde et stort Stykke Bryst paa Geheimeraadens Talerken. — Efter at Onkelen endnu havde spiist en Syv, otte Stykker Mandelbrød og et Par Portioner Creme, blev det langvarige Taffel hævet, til de Øvriges store Glæde, og han forsikkrede, at han ikke byttede et saadant Maaltid bort for alle Hoffets

Herligheder. Caffeen var drukket, og den gamle Herre vraltede ind i Sovekammeret. Frits tog en Promenade med Vossen og Jagtkobbelet, men Fru Etatsraadinden og hendes Fyrsken Datter holdt Geheimeconseil i Selskabssalen.

Det er godt nok med disse Basrelief-Tableaux, de gjøre Læseren i en Hast fortrolige med Personalet, men der vil, som ved de fleste historiske Stykker, en Cicerone til, som kan vise frem imellem Grouperne; det er Tid, at Fortælleren af denne lille Historie paatager sig hans Person. Vi maa begynde med Geheimeraaden, der baade ifølge sin ophøiede Stilling, sin aandelige og legemlige Structur, nærmede sig mest til den fuldkomneste af alle Figurer: Nullet. Han hørte til den store Klasse af Mennesker, der fødes til at behænges med Lykkens Goder, men den slemme Natur havde forfærdelig forsømt ham med Aandens Gaver. Forresten havde den ærlige Geheimeraad saaledes sovet, ædt og fordøiet, at han sad i Gjeld over Halsen, og paa Brogaard, som han evig og evindelig snakkede om, ville ingen Israelit laane ham tusinde Daler, saa pantsat var den. Gardelieutenanten, Kammerjunker Friderich Christian Gustav Emil Wilhelm Leopold Sigismund von Feddersted, en flink og brav Yngling, var den eneste Arving til al hans Gjeld, og hans kjæreste Diesteen, næst Dinene i et stort, lækkert Torskehoved. Længe havde den Gamle speculeret i sin Middagssøvn paa at skaffe sin Yndling et godt Partie, der ikke blot var standsmæssigt, men ogsaa rigt. Paa eengang fik han fra en Cousine oppe i Norge, den rige Etatsraadinde Klemming, et meget

uvelkommet Brev, hvori hun opsagde ham en betydelig Capital, og nu opgik et Guddomslys for Geheimeraaden. Istedetfor at svare paa Fordringen, smører han med egne Fingre et langt Brev sammen, hvori han foreslaaer en Mariage mellem den kjære Frits og Froken Caroline. Over hans Forventning blev Forslaget modtaget. Caroline var ikke smuk, for ikke at sige hun var hæslig, og allerede imod de Aar, da man ikke maa spørge Pigerne hvor gamle de ere. Hun vidste af Rygtet, at Fætter Frits var en smuk, beleven Karl, og at han stod i Skuddet. Det blev altsaa vedtaget, at man vilde besee Varene. — Frits, som ikke vidste et Ord om denne Correspondence, billigede Onkelens Forslag, at gjøre en Tour til Norge, og først paa Veien betroede Geheimeraaden ham hvad der var igjære. Han rystede vel paa Hovedet, men lovede dog at gjøre sig bekjendt med Caroline og prøve paa, om han kunde lide hende. Med Forskrækkelse saae han ved første Diekast, at der vilde blive en Storm for ham at udstaae med Onkelen, hvem han, deels af Vane, deels af barnlig Erkjendtlighed, saare nødig gjorde imod, og som han, fra Børneaarene af, havde vænt sig til at adlyde med en næsten ængstlig Eftergivenhed. Som et Modstykke til den stygge Cousine stod hende ved Siden den fattige, fader- og moderløse Mine, med Uskyld og Ynde i det blaa Øie, Sædelighed og Dannelse i enhver Bevægelse. Opdragen af en Fader, der i enhver Henseende havde prydet det Værge, han havde baaret, saae hun sig ved hans Død udsat for den bitreste Armod, og maatte nu med Taarer og upaaskjønnet Arbeide i Fru

Klemmings Huus betale hver en Mundfuld Mad. Caroline behandlede hende ikke vel, det blev Frits vaer endnu i den første Time, og hans Medlidenhed drog ham strax hen til Pigen. Ligesom Onkelen beherskede sin Neveu, saaledes kommandeerte Caroline sin Moder, og Denne gjorde i Eet og Alt hvad den ofte egensindige Datter behagede. Og nu til Conseilet mellem Moder og Datter.

„Nu Caroline, Du synes vel om Frits?" — „Ak Moder, jeg er gandske indtagen i ham. Du kan ikke troe hvor vel han taler, og vakker er han da som en Adonis. Men Eet er jeg bange for." — „Hvad da?" — For denne Jomfru Mine og hendes smægtende Hyrdesuk. Jeg er bange, hun forvirrer Fritses Hoved." — „Du snakker! Hvad skader det, om han seer mildt til hende? til Kone tager han jo Dig, og derpaa reise I jo Eders Vei." — „Men om han tog Mine?" — „Men om Himmelen faldt ned! Den fattige Huusjomfru! Glemmer Du da, hvorfor de kom hid, glemmer Du Onkelens Gjeld til os?" — „Alt det bryder Frits sig maaskee ikke om. Hør Moder, vi maa faae hende bort saasnart muligt; hun er virkelig ogsaa uforskammet smuk, og for Alting, lad ham ikke høre, at hun er af Adel." — „Bare hun ikke selv fortæller det." — „Aa, det falder ikke den Tosse ind."

Medens denne Samtale foregik, stod Mine med bankende Hjerte i Frederiks Kammer, for at rydde op og feie Gulvet af. Hendes Øie faldt paa en liden Medaille med hans Portrait. „Bestemt for den lykkelige Brud!" sukkede hun. Hans Reisepult var

aaben. Et halvskrevet Brev laae paa det grønne Klæde. Uvilkaarligt kastede hun et Blik p[illegible] Papiret, og kunde ikke bare sig for at betragte Overskriften og glæde sig ved den nydelige Haandskrift. Idet hun vil træde tilbage, falder Navnet Mine hende i Øiet, nede paa Siden. Skulde der være en Eneste af mine Læserinder, som bliver vred paa Mine, fordi hun gav sig til at læse, først hvad der stod nærmest ved Navnet, saa Brevet fra først til sidst? Den der bliver vred, ønskede jeg at maatte dictere følgende Straf: læg Haanden paa Hjertet, min Smukke! gaae ind i Dig selv, og sag høit frem med Tilstaaelsen: Du havde gjort det selvsamme. — Da det nu altid er en delicat Sag at læse fremmede Breve, og mit Navn ikke stod deri, har jeg ikke villet læse det, og kan altsaa kun sige det derom, at Mine med høitglødende Kinder smækkede Pulten sammen og listede sig ned af Trappen. Der stod hun nu i Kjøkkenet foran den lyse Flamme, og stirrede tankefuld, glad og bedrøvet hen for sig. Frits kom rask ind, kastede et Knippe Kramsfugle paa Bænken og traadte venlig frem for hende. „Vildt til Kjøkkenet, lille Mine! men for Himlens Skyld, staae da ikke der for Ilden med det fine Ansigt! det skal De smukt lade være." Og nu tog han den forskrækkede, frygtsomme Piges Haand, og førte hende hen til en Stol, snakkede og spøgte med hende, at hun i glad Forglemmelse, smiilte ham fortrolig imøde. Med munter Ironie gjennemgik han Onkelen, Tanten og Cousinen, og fik hende, uden at hun mærkede det selv, til at deeltage i Husets Beskrivelse. Kokkepigen traadte ind; han saae det

ikke, og da han ikke blev Mines Vink vaer, men fortsatte i den begyndte Tone, sagde hun hurtig: „prenez garde à la servante!“ Han saae studsende paa hende. „Vous savez françois?“ — „O que non!“ svarte Mine rødmende, og endnu mere forlegen over at have givet Svaret paa Fransk.

Caroline stak Hovedet ind ad Døren og udøste i en Tone, der høilig afstak imod Mines huldе Stemme, en Mængde Uartigheder mod den arme Pige, indtil hun pludseligt saae Frits, og traadte forlegen ind, glattende de stygge Furiefolder. Med skinsyg, ilde dulgt Uvillie, spurgte hun sin Ridder: hvad han vilde i Kjøkkenet? Han pegede taus paa de nyskudte Fugle, og gik forstemt ind i Stuen med hende.

Mines Fransk havde vendt op og ned paa Frits. Hidtil var hun forekommet ham som en elskværdig Landsbypige, nu fik han et høit Begreb om hendes Dannelse, og den Tanke faldt ham ind, at hun dog vilde tage sig godt ud som hans Kone. Imedens Geheimeraaden, som imidlertid var kommen ned, fortalte om sin Lykke ved Hoffet, om de delicate Østers, om Dyreryggene og Fasanerne, spillede Frits med største Distraction Dam med den forhadte Cousine, og speculerede imidlertid paa Muligheder og Umuligheder. Saasnart Velanstændighed tillod det, forlod han Selskabet og satte sig tilhest, blot for at kunne være allene med sine Tanker. Ogsaa i det Frie følte han sig ilde tilmode. Han vendte Hesten om og red tilbage over en Sti, der slyngede sig igjennem en lille Skov bag Husets Have. Just traadte Mine ud af Havedøren. Hun græd. Da hun blev Frits vaer,

vilde hun vende om, men han kaldte paa hende, sprang af Hesten og greb hendes Arm. Mine vilde gjerne forlade ham og fandt sig ikke oplagt til at være i Nogens Selskab. Men inden hun forsaae sig, var hun midt inde i en interessant Samtale, og glemte baade sin uheldige Stilling og sit Forsæt at sky ham. Frits ledte hende uformærket ind i hendes Barndomsaar, erfoer baade hvorledes hun var opdraget, og hvilken høi Grad af Dannelse hun besad. „Valk er Deres Familienavn? Skulde De vel høre til den Familie Valk, der kom ind fra Brandenborg i forrige Aarhundrede?" Mine bejaede det, og en Glædesstraale foer op i Fritses Hjerte, thi hun var altsaa Adelig, og en mægtig Hindring var nu hævet. Da denne Samtale forresten ligner tusinde andre af samme Natur, ville vi for Kortheds Skyld kun berette Resultatet: Mine modtog og gjengav det første Himmelkys, Pantet paa gjensidig Kjærlighed og Troskab, og salig drømmende sneg hun sig tilbage igjennem Haven, imedens den glade Elsker lystig tumlede sin Hest omkring Huset, og i kort Galop sprængte ind ad Gaarden.

Nu oprandt glade Dage. Rolig taalte Mine med hemmelig Triumph alle Carolines Uartigheder, og Frits sad med Engletaalmodighed og hørte paa Geheimeraadens Sludder og paa Etatsraadindens ikke meget opbyggeligere Snak. Kun Carolines Paatrængenhed plagede ham, og hans Frygt for at den Plan skulde mislykkes, hvorved han vilde bringe Onkelen ud af Pengekniben og forskaffe sig hans Samtykke. — Imidlertid vare adskillige Dage henrundne,

og endnu var han lige langt fra Maalet. For den lange Dag maatte en fortrolig Aftentime i Lysiskoven give de Elskende Erstatning. Ubeiret var ikke langt borte. Caroline havde ikke omsonst Øinene med Frits og Mine. En Eftermiddag bragte hun med lynende Blik Moderen den Efterretning, at de Uforskammede hver Aften samledes i Skoven og sad der „hele Natten" i det morke Skovhuus. Nu maatte da Mine bort, Onkelen straffe den liderlige Cousin, og — hvad Vrede og Jalousie videre kunde indgive den fornærmede Dame. Konferentsen varte længe, og sluttedes med, at man for det første skulde tie stille, og see til man kunde overraske Parret. Caroline gik grædende af Arrighed paa sit Kammer, Moderen satte sig forbittret hen at udruge Hevn over Mine og ydmyge Frederik. Hør nu hvorledes det gik dem med deres Planer, som Hver lagde for sig, istedenfor de skulde have aftalt Alt imellem sig.

Det første Etatsraadinden foretog sig, var at kalde Geheimeraaden til en Samtale under fire Øine, hvorved hun betroede ham Brodersønnens forskrækkelige Udsvævelser. Han lod ikke til at tage sig stort deraf, men meente, at det var et lidet Eventyr, som man maatte holde en ung Kavalier tilgode; imidlertid skulde han tage ham i Skole, og forekomme slige Excesser for Fremtiden. Etatsraadinden gik derpaa hen til Synderinden, som efter en forfærdelig Straffepræken blev beordret, at gjøre sig færdig til Afmarsch samme Aften. Da den arme Mine kom ud fra Moderen, vinkede Caroline hende ind i et afsides Kammer og slog Døren ilaas for den ulykkelige Pige. Det

var ikke uden Hensigt, Caroline fængslede sin Medbeilerinde; hun havde nemlig isinde, selv, endnu samme Aften, at møde Frits i Skovhuset, og see ham sønderknust og skamfuld.

Hovedpersonen var endnu udenfor det Hele. Let og munter kom han imod Aftenen hjem fra en Jagttour, koblede sine Hunde, og hoppede op paa sit Værelse, hvor, til hans store Forundring, Onklen havde taget Plads i en Lænestol, for at vente paa ham. Af Geheimeraadens Mine kunde Frits paa et Haar læse, hvad her stod paa, og med temmelig Rolighed lod han den Gamle bulre ud, for derefter kort og fyndigt at fortælle, hvad der nu engang maatte fortælles. Men før han endnu troede, Onklen havde udtømt sin korte Aande, var Denne ved Døren, og sluttede: „Til Straf skal Du holde Husarrest, indtil Frøken Caroline vil lukke op for Dig!" hvorpaa han med ubegribelig Hurtighed var ude og havde slaaet Døren til.

„Er han fra Forstanden?" foer Ynglingen forbittret op og vilde bryde Døren; men han besindede sig. Det vilde volde Larm og Opsigt; der var ingen Tvivl om, at jo Caroline vilde gjøre sig fortjent af ham, ved snart at lukke op. Men enten havde Onklen ovenpaa Hidsigheden taget sig en Slummer og forsømt at sige Caroline noget om hans Arrest, eller han ikke havde fundet hende; nok, et Qvarteer gik efter et andet, og der kom Ingen. Frits skar Tænder og saae ned fra det høie Vindue. Alt heldede Dagen. Da kom et Menneske forbi, som Frits syntes at kjende. Han betragtede ham nøiere, lukkede Vinduet op og raabte forundret: „Alfer, er Du her?" —

„Velkommen til Norge, kjære Feddersted! var Svaret: jeg hørte Din Ankomst og kommer for at søge lidt Hjelp hos Dig." — „Derom siden; kom nu bare gandske stille igjennem Bagdøren derhenne, op til mit Kammer." Den gamle Skoleven stod udenfor Døren, lod sig den hele Historie fortælle og modtog en ihast skreven Billet, som han skulde bringe Mine fra Frits ved den sædvanlige Samlingstid. Dermed og med det skjønne Løfte om en god Tærepenge, sneg den Fremmede sig atter bort.

Skjøndt vi nu have det temmeligt travlt, kjære Læser, thi Knuden strammer sig fra alle Kanter, og Klokken er alt mange, maa vi dog tage os saamegen Tid, at vi faae skizzeret denne Hr. Alser, der som en Deus ex machina falder ned til os. Det var et godt Hoved og havde engang været et varmt Hjerte; begge Dele havde spillet ham en Hoben Pudser, og nu vandrede han om, forlegen med sig selv og sin Tid. Han var allerede gammel Student, og vidste ikke Andet at tage sig til, end at lære Børn de Stumper Latin, han endnu havde i Behold. Forresten var der endnu meget at gjøre af Menneskет, naar Nogen bare for Alvor vilde taget sig af ham. Paa en Vandring til Hovedstaden kom han forbi Fru Klemmings Gaard, og fik her at høre Geheimeraadens og hans Brodersøns Ankomst. Naar vi nu kun føie til, at han var en smuk, velskabt Karl, saa kan vi lægge Skizzeergriffelen bort og gaae videre.

En halv Timestid havde Alser siddet i det mørke Skovhuus — og, enten det kom af dette Eventyrs Liighed med nogle fra hans bedre Dage, eller af den

fastende Mave, der, som bekjendt, er et herligt fri-gjørende Middel for Phantasiens Drømme — nok, en længe ubekjendt sød Længsel opstod mægtig i hans Sjel, og han udmalede det Billede, Frits havde gi-vet af Mine, med de meest henrivende Farver. En-delig kom hun forsigtig listende, indhyllet i en Silke-kaabe. Alfer besluttede at benytte den gunstige Lei-lighed til paa Vennens Regning at erholde et lille Kys, førend han tilkjendegav sig og overrakte sine Depescher. Mine Læsere vide allerede, at den for-meente Mine var ingen Anden end Caroline, hvis Hjerte, idet hun traadte ind til den elskede Forræder, pludseligt smeltede saaledes, at hun glemte sin Straf-fepræken og besluttede i Stilhed at undersøge, hvor-vidt hans Uforskammenhed kunde gaae. Følgen af disse stiltiende Beslutninger var da et langt, langt, varmt Kys. I denne søde Stilling, som gandske henrev Frøkenen, formaaede hun ikke anderledes at løse Bedrageriet, end med smægtende Tone at sukke: „Veed De hvem De har i Deres Arme? Jeg er ikke Mine, men Caroline." Og da den engang opvar-mede Alfer sagte svarte: „Ja, jeg veed det, tilbedte Caroline!" saa var Forsoningen sluttet, og alle Kjær-lighedsguder smilede.

Etatsraadinden, der ikke vidste et Ord af Mines Arrest, havde imidlertid af de udsatte Speidere erfaret, at der vare Folk i Skovhuset. Allerede var Bonde-vognen kjørt frem for at føre den forhadte Jomfru bort fra Gaarden. Nu foer hun op i Triumph. Mine skulde paa en eclatant Maade bestjæmmes, og Mon-sjeur Frederik have en god Lection. Til den Ende

maa Geheimeraaden hentes, imedens den hele Gaards Besætning med Lygter og Fakler marscherer i al Hast foran Hendes Naade til det stille Elysium. — Hvilken skrækkelig Overraskelse for Moder og Datter! Ingen Pen formaaer at skildre den, og jeg vil tie, overladende til Enhver at udmale sig de forskjellige Stillinger, hvori den om og i Skovhuset staaende og siddende Gruppe befandt sig.

Imidlertid havde Onklen og Frits sluttet Fred. Angrende sin Haardhed var den Gamle traadt ind til sin Yndling med venligt Ansigt. Denne erklærte ham sin bestemte Villie, at ægte Mine, imod hvis adelige Fødsel Jutet lod sig indvende, og gav Geheimeraaden det Raad: selv at ægte Etatsraadinden. Da nu Budet kom fra Frøen, trippede den Gamle afsted for at forsøge sin Lykke endnu samme Aften. Frits vilde fulgt ham, men et ængstligt Raab fra et Vindue, gav hans Fødder en anden Retning. Med et Spænd sprang Mines Fængselsdør op, og han tilte nu ved hendes Haand efter de Øvrige, nysgjerrig for at vide hvad der var paafærde, og hvem der havde modtaget Alfers Depesche. Parret ankom imedens Alt endnu var i største Forvirring, der endnu var forhøiet ved Geheimeraadens Komme. Med et Blik gjennemskuede Frits den hele Tildragelse, og udbrød med hurtig Fatning: „Ei, ei, Hr. von Alfer, er Du her? Har endelig Din lange, dulgte Kjærlighed til min elskværdige Cousine seiret? De maa vide, mon cher oncle, at denne talentfulde Adelsmand har seet og elsket min elskværdige Cousine for et Par Aar siden,

og af ædel Beskedenhed, fordi han ingen Formue besidder, dulgt sin heftige Kjærlighed. Naa, Troskab belønnes. Jeg gratulerer!" Og see, det hele Selskab gratulerede, fra Geheimeraaden af og lige ned til Kudsken — og Caroline og Alser, der stode som i Drømme, bukkede sig. Nu tog Frits og Mine imod Gratulationerne, Geheimeraaden fattede Etatsraadindens Arm, og Toget gik langsomt til Gaarden; men neppe var man traadt ind i Spisesalen, førend Geheimeraaden for den glade Forsamling præsenterede Frk Klemming som sin naadige Brud. Næste Dag vakte Opdagelsen af Alsers borgerlige Fødsel en lille Storm; men da Geheimeraaden lovede sin Protection og Intercession, og Fruen at forgylde begge Dele, saa fandt man sig i, hvad der nu ikke retvel kunde ændres.

Frederike Brun.

Denne vor Tids berømte Digterinde er født den 3die Juni 1763 i Tonna (Hertugdømmet Gotha), hvor hendes Fader, Balthasar Münter, dengang var Superintendent. Hendes Moder, Frederike v. Wangenheim, hører til den gamle berømte Wangenheimske Slægt. Hun var bestemt til Reiser, thi neppe 5 Uger gammel, tiltraadte hun, ved Moderens Bryst, Reisen til Kjøbenhavn, hvor hendes Fader var bleven

valgt til Præst ved den tydske Menighed. Hendes tidligste Erindringer ere om det Cramerske Huus og om Klopstock, som Venskab snart forbandt med hendes Fader, og om den aandrige Omgang med Resewitz, Sturz, Funk og Gerstenberg, den tydske Litteraturs nu hensovede Fader, der dannede om hendes Forældres og om Cramers nærliggende Bolig en dengang magelos Kreds. Den spæde Pige udviklede sig meget tidlig og Alle sysselsatte sig med hendes barnlige Spøg. Efter at denne Kreds ved Struensees Regjering var adspredt, blev et lyst Billede om hiin Tid, ved Sagn og kjærlig Erindring tilbage i hendes Sjel. Klopstocks Navn gjenlød deri som Harpeklang. Senere sluttede sig Faderens Hjerte, for hvem et Liv uden Venskab var en Dag uden Sol, til Niebuhr og de høitbegavede Familier Reventlow, Bernstorff og Schimmelmann. Den anden store Bernstorff var en Ven af ham og hans Slægt, og da Pigen traadte over i Jomfruens Aar, knyttede sig et Kjærligheds-baand imellem de Stolbergske Søskende og det Münterske Huus. Da vaagnede i hendes Barm de første poetiske Toner, hvilke hun, som en liden Fugl og ukjendt for Alle, udaandede i et gammelt Piletræ, som stod i hendes Faders Have, bagved hans Studerekammer. Den Trettenaarige var Faderens uadskillelige Yndling, og da engang et Vindstød havde omstrøet i Haven de, paa enkelte Blade nedskrevne Førstefødte, og saalunde forraadt hvad hun dulgte saa saare, fandtes, foruden nogle flygtigt henaandede Følelser, Efterligninger af Ossian, i en sælsom Blan-

ding af Alexandriner og Hexameter. Egentlig vidste hun slet ikke, hvilken Haandtering hun der i al Uskyldighed begyndte at drive. Nu først blev Faderen opmærksom, og de kjærlige Naboer fremskyndte ved varm Digteraande den opblomstrende Knops Blomstertid. Tillige opstod imellem hende og den, i otte herlige Børn haabfuld opblomstrende Bernstorffske Familie, et helligt Ungdomsvenskab, som har varet og vil vare, saalænge Livet skjenkes. Især blev den tiaarige Charlotte Bernstorff (nu Grevinde Dernath) den Trettenaariges fortroligste Veninde, og er bleven det gjennem alle Livets Forandringer. Lært havde den unge Pige egentlig kun lidet, men læst meget Godt under Faderens Tilsyn, og hørt endnu mere. Som Barn havde hun været Tilhørerinde ved en meget alvorlig og streng Kritik, som hendes Fader, bekjendt for den korrecteste af alle tydske Digtere der qvad aandelige Sange, foretog med Broderens (nuværende Biskop Münters) Ungdomsforsøg, hvilken hun ret meget havde lagt paa Sinde. Men Sangene bleve til uden at hun tænkte derpaa, og saalunde er det stedse vorden med hendes Digte. Aldrig har hun digtet anderledes end med bankende Hjerte og glødende Kinder, og disse Sange, Fostre af uimodstaaelig Følelse, vare ofte vædede af dens Dug. Hendes Digtes Værd ligger ingenlunde i Calenderdage, men i den indre Begeistrings vakte Toner. Endnu før hun havde fyldt sit 16de Aar ledsagede hun sine Forældre paa en Reise til sin Moders Fødeby. Her aabnede sig Livet i sin rigeste Fylde for den modne Jomfrues modtagelige Aand. Nu lærte hun personligen at

kjende de Værdige, som alt længe havde opflammet hendes Sjel. Datter af en saadan Fader, Søster til en saadan alt tidlig bekjendt Broder, indgjød hun allevegne, ogsaa ved sig selv, dyb Interesse, og gjorde mangt et herligt Udbytte for Fremtiden.

I Sommeren 1783 blev hun gift med nuværende Conferentsraad Brun. Tre Uger efter Brylluppet fulgte hun sin Mand til Petersborg, hvor han var kgl. dansk Consul. I den haarde Vinter mellem 1783 og 1784 vendte hun tilbage til Kjøbenhavn. Den første Søn, der fødtes 4 Uger efter, fulgte endnu fire Børn, der Alle paa Een nær, endnu glæde Faderens Alderdom og Moderens Hjerte. I Vinteren mellem 1788 og 89 blev Digterinden i een Nat saa dov, som hun siden bestandig har været.

Saa ung og leveglad, som hun nu var, vidste hun dog, efter en saadan Overraskelses første Smerte, snart at komme tilrette med sig selv. Hendes Børn, glad Tilbøielighed til Eensomhed og Kundskabsattraa, trøstede hende. Lydens Verden var lukket for hende, men indvortes tonede Aandesstemmer. Historie, Oldtid og Konst forsødede hendes Eensomhed. Poesien, næret af disse usynlige Kilder, og bevinget ved Naturbetragtning, skabte omkring hende en Have, hvoraf hun stedse plukkede friske Blomster. Man har lydelig yttret, at hendes Sange meest skildre, mere bevæge sig i Syns- end Hørekredsen. Men det gamle Sprog af Grækeren Epipharmus:

„Sielen hører, Sjelen pryder, alt andet døvblindt er!"

kunde staae over den heldigste af hendes Sange. Snarere maatte hendes, i Skildring af Naturscener næsten

for yppige Prosa, kunne afmærkes saadant. Den første Reise i det sydlige Europa foretog hun med Brun 1791, for ham en Forretningsreise, for hende besjelende Panoramaskue. I Lyon lærte hun at kjende Matthisson, senere den trofaste Pleiefader for hendes Digte; i Genf saae hun Bonstetten, som opmuntrede Digterinden til Autorværk. Med Begge bestaaer endnu en uopløselig Venskabspagt. Begge virkede paa den senere Udfolden af hendes Indre ligesaa kraftig, som forhen Klopstock og Stolbergerne. De to første Bind af hendes prosaiske Skrifter indeholde glødende, begeistrede, men stedse af den sande Følelseskilde udsprungne Skildringer af hendes Reise gjennem Schweitz og det sydlige Frankrig, og danne, med Matthissons aandrige Erindringer fra samme Tid, en lærerig Cyklus af Natur- og Sædeskildring, og tilbyde fra en oprørt Tid, som aldrig kommer saaledes igjen, de vordende Beskrivere af denne Europas Omvæltning mange træffende Bilag.

Efter hendes sidste Datters, Adelaides, Fødsel, gik haardnakkede Nervelidelser over til en Række af Betændelsesfebre. Den endnu tilbageværende Livskraft udtømte hendes tidlig fuldendende Faders Hengang i October 1794. Hendes faderlige Ven Hensler i Kiel vilde vide hende frelst, og sendte hende i Foraaret 1795 til Schweitz og Italien. Reisen gik over Carlsbad. Her sluttede hun, i Samklang af lige Følelser og Lidelser, en inderlig Forbindelse med den ædle Fyrstinde af Dessau. Med hende og Matthisson levede Digterinden en af de lærerigste Vintere i Rom, men fandt først i Sommeren 1796 sit Hel-

bred igjen ved Svovlkilden i Ischia. Zoegas og Fernows varige Venskab, samt Angelika's tiltrækkende Bekjendtskab, var hendes Vinding i Rom, som vi noie lære at kjende af hendes prosaiske Skrifters to sidste Bind, i hvilke den af de kundskabsrigeste Førere Ledsagede, nu selv fører os igjennem alle Mindesmærker og Seværdigheder i det evige Roma. — I to Aar udholdt hun nu det kjøbenhavnske Klima. Imidlertid havde den ædle Bonstetten fundet et Fristed i Danmark. Han gav Veninden sin Johannes Müller, og hun blev den Tredie i denne Forening. Da Danmark 1801 havde bestaaet Kampen mod Englands Overfald, fandt Digterinden sig atter i en Tilstand, som bevægede Hovedstadens berømteste Læge, Faderr Saxtorph, til det Udsagn: hun maatte aande en mildere Luft. Vinteren tilbragte hun i Waadtlandet og i Copet hos Necker og hans høitbegavede Datter Anna Germaine Stael-Holstein, men da hun blev stedse svagere, søgte hun atter over Alperne. Vinteren i Rom lovede Bedring i Kredsen af de gamle Venner, med hvilke nu ogsaa Humboldt og hans aandrige Hustru forenede sig. Reisen har hun beskrevet i den første og anden Deel af Episoderne.

Strængere end nogensinde modtog Hjemmet den Halvfriske, og gjorde hende snart igjen landflygtig. 1805 og 6 tilbragte hun i Schweitz; 1807, 8 og 9 i Rom; o. s. v. Efter sin Hjemkomst maatte hun i Vinteren 1813 og 1814 udstaae en smertelig Sygdom, hvori hun i fire Maaneder kæmpede mellem Liv og Død. Musserne gyde velgjørende Balsom i hvert Saar, og siden har hun ikke forladt Fædrenes Arne.

Men aldrig hviler hendes Strengeleeg, den besynge en ædel Vens Død eller Grækenlands gjenfødte Frihed. Hvor ÆDelt skeer, der flammer hendes Aand i lydelig Beundring. Endnu stedse gloder hun af reen Kjærlighed for Konsten, og saalunde vil ogsaa hendes Alderdom ikke vorde uden Opmuntring fra Himlen, som giver den Gode og Følelsesfulde nok i sig selv.

Brev fra en Digter til Skuespildirecteuren B.

„De har havt den Godhed at tilsende mig en Fribillet til Theatret, som staaer under Deres Bestyrelse. Jeg miskjender ingenlunde Deres velmeente Hensigt med denne Sendelse, men jeg beklager, at jeg ikke kan gjøre Brug deraf, da jeg, paa Verdens store Theater allerede til høieste Kjedsomhed har seet Alt, som De kan fremstille paa det lille, og har desværre ofte maattet være Skuespilleren imod sin Villie. Jeg nægter ikke, at jeg i mine yngre Aar forestillede Galningen; min Fader var meget vred derover, men jeg spilte den taknemmelige Søn med Bifald, og Anger forsoner. Min Phantasie var stedse min Herremand, jeg havde en afgjort Forkjærlighed for de skjønne Videnskaber og Konster, og, hvad jeg endnu angrer, en uimodstaaelig Hang til Satire, derfor gav jeg Epigrammet kun altfor ofte. Ved Indtrædelsen i Verden forekom Alt mig i rosenrødt Lys, det var Vildfarelse paa alle Kanter, og i mange Aar spillede jeg kun Letsind og et godt Hjerte. Men paa Universitetet bragte dette mig til Tvekampen; jeg

maatte hemmelig skynde mig derfra, og blev den betlende Student. Min Fader var imidlertid død, og jeg spilte Sorgen af gandske Hjerte. Derpaa fulgte min Trøst: Arven, men tillige, til min Fortræd: Formynderen; det var en egensindig Knegt. Han blandede sig i Alt, og forlangte, at jeg skulde gifte mig, endskjøndt jeg havde stor Lyst til Ungkarlelivet; jo tidligere gift, desto længere Lykke, var det Ordsprog, han stedse førte i Munden, endskjøndt han selv spilte Pebersvenden; han meente, at naar jeg ikke betids traadte i Ægteskab, kunde jeg ikke festligholde Sölvbrylluppet. Phantastisk paastod jeg Lilla eller Skjönhed og Dyd, men da han stod i Forbindelse med Bøhmen, foreslog han mig Söstrene fra Prag. Jeg reiste derfor med ham til Badet i Töplitz, hvor jeg skulde lære at kjende dem. Den Ene behagede mig ikke ilde, men hun havde en Tilbeder, som mærkede mine Hensigter, og nu kom Touren til Kabale og Kjærlighed. Jeg anede intet Ondt, da hun syntes at foretrække mig for alle dem, som gjorde Cour til hende, men hun spilte: Skinnet bedrager, og før jeg saae mig om, opførte hun, til Trods for mig, med min Medbeiler: Bortförelsen. Fuld af Fortvivlelse gik jeg i Alleen ved Töplitz, og parodierede Monologen til Hamlet, idet jeg declamerede: „at ægte eller ikke ægte? — det er Spørgsmaalet!“ og alle Badegjæsterne holdt mig for Broder Morits eller den Særsindede, da jeg ved Synet af den smukke lille Pyntemagerske erklærede mig for Ægteskabet. Hendes Bekjendtskab var ikke vanskeligt at faae, og jeg skulde maaskee have tilbudet hende Haand og Hjerte, thi jeg var kjed af den Stummes Rolle, havde hun ikke overrasket mig med: See Dig for og Det stille Vand har den dybe Grund. Nu gaves vel ikke Bela's men min egen Flugt, og dobbelt skuffet, besluttede jeg at blive Eremiten paa Formentera. Jeg kjøbte mig derfor Lyststedet ved Landeveien;

men ikke langt derfra laae Gjæstgivergaarden den gyldne Löve. Der var altid fuldt af liderligt Pak, og endskjøndt jeg daglig brugte kun sex Rætter, saa gik der dog snart det Rygte, at jeg havde en Skat. Jeg havde ingen, uden den af Lessing efter Plautus, i halvt Franskbind. Men Skumleren, som havde bragt mig saaledes fororde, skaffede mig Röverne paa Halsen, og uden en Natvægter, som Max Helfenstein, havde jeg vistnok sat Livet til. Han befriede mig lykkelig nok af deres Klør, især af Rödkappens, men nu var min Eremitbolig, trods denne Skytsaand, bleven mig til Fandens Lystslot, og jeg besluttede, istedetfor dette fattige Opholdssted, at vælge Reisen til Byen. Men her kom jeg fra Regn under Tagdryp. For Røvere var jeg sikker, men jeg faldt i Hænderne paa Spilleren. Til min Skam maa jeg tilstaae, jeg førte mig op som Tossen paa Marked, og lod mig ikke allene fraliste min skjønne Formue, men jeg søgte ogsaa Hjelp hos Vexelen. Derved blev min Forfatning endnu værre, i lang Tid spilte jeg kun en meget underordnet Rolle i Processen, Hovedpersonen var Jöden, som traadte op under saare mangfoldige Nuancer, og jeg saae grumme tidt Juristen og Bonden, den Sidste vel ikke i landligt Costume, men i min Creditors Væsen og Tone, og dette Intermezzo endte med Arrestanten. Min Formynder var dog endelig saa medlidende, at tage sig af mig; han havde maaskee gjort det før, dersom jeg ikke havde spilt Falsk Undseelse, og af Egensindighed ikke villet henvende mig til ham. Jeg bildte mig ind, at det var Armod og Höimodighed. Han aabnede Sparebössen, underhandlede med mine Creditorer, og jeg kom atter paa fri Fod. Sine Penge vilde han imidlertid ikke lade i Stikken, han forlangte altsaa, at jeg skulde gjøre et rigt Partie, og paatog sig Ægteskabsprocuratorens Rolle.

Ved hans Forslag spilte jeg i Begyndelsen den Adspredte, men da han blev mere paatrængende afslog jeg det alvorligt, og forsikkrede, at et Ægteskab af Egennytte og uden Kjærlighed var Offerdöden. Men han svarte barsk: „Unge Menneske! det er Hjernespind, som kun skikker sig for Keiseren i Maanen. Jeg er Hans Formynder, og maa sörge for Hans Bedste imod hans Villie. At ægte en riig Kone, er for Ham Radicalcuren, og Enken, jeg har udsøgt Ham, behager Ham nok. Hun har en Fætter fra Lissabon, han har Grunker, og hun er nærmeste Arving.“ Af Desperation sagde jeg endelig Ja. Han bragte Giftermaalet i Stand, og min Enke hedte: Clara von Hoheneichen. Knuden var knyttet, og alle mine Bekjendte ønskede mig til Lykke, som om jeg havde vundet Gevinsten i Klasselotteriet. Min Halvdeel var vel ikke i sine blomstrende Aar, men dog meget koket, og jeg mærkede strax, at hun kun havde taget mig for at faae friere Spillerum som Kone. Hun spilte daglig det store Toilette og Lyst til at glimre. Mine Bekjendteres Stiklerier paatvang mig den mistænkelige Ægtemands Rolle, og Følgen deraf var en næsten daglig Gjentagelse af Stykket: den huuslige Tvist. Jeg levede vel i Overflod, men jeg havde Sorger uden Nöd og havde heller havt Nöd uden Sorger. Der kom et Elskovsbarn tilsyne, jeg lukkede Øinene i, det var allerede saa gammelt, at jeg endnu sad i Prima, da det saae Lyset i den kjære Landsby; men en tolperagtig Karl, saa fiirskaaren, som Peter den Tredies Livkudsk, bragte mig Galden i Kog. Jeg fandt i min Kones Skriverpult, ikke allene kjælne Breve fra ham, men ogsaa Regninger, med Bøn at betale disse. Jeg, den tydske Mand, kunde ikke betragte dette som Pagestreger, men tog Sagen alvorlig, og viste ham Døren. Det gav naturligvis Anledning til nye Klammerier

med min Kone, men da hun følte sig altfor skyldig, saa spilte hun den kloge Kone i Skoven, og lovede Bedring. Men uventet kom jeg en Aften seent igjennem Gangen, som førte til min Kones Værelse. Der blev forestillet Spögelset; jeg troer ikke paa Spøgelser, jeg greb behjertet Steengjæsten i Struben — det var Ham, jeg havde forviist mit Huus. Da jeg ved denne Leilighed bankede ham dygtig af, han skreg Mord og Gevalt, og alle mine Tjenestefolk samledes ved Skriget, saa kunde Sagen ikke bilægges i Stilhed. Jeg paastod Skilsmissen. Efter Aar og Dag, da en uhyre Mængde Papiir var skreven fuldt, faldt endelig Dommen, og jeg, som ikke vilde spille den Gjerrige, havde ladet mig nøie med et ringe Afsindelsesqvantum. Imidlertid var Capitalen tilstrækkelig for at leve af Renterne uden Næringssorger. Min Oncle raadte mig, at overlade den til en anseelig Kjøbmand, jeg gjorde det, men han kom paa den ulykkelige Tanke, at spille den adlede Kjöbmand, og gav kort efter Bankerotten.

De seer altsaa, at jeg med Undtagelse af faa Stykker, har gjennemgaaet alle de Lyst- og Sørgespil, som findes paa Deres Repertoire, ja ikke engang lidt af Bröden undtagen, og nu spiller jeg, som jeg frygter, til min Død: den fattige Poet."

En Prøve af Tyrkernes Poesie.

Følgende er en ordlydende Oversættelse af en Idylle af Mischi, En af Tyrkernes fortrinligste Digtere:

Du hører Nattergalens Sang, hvor den lyder; Foraaret er kommet! I enhver Have vorder i Foraarstiden opført en Løvhytte; Mandeltræerne strøe sølvfarvede Blomster. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Nu smykke sig atter Enge og Haver med mangeslags Blomster. For Glæden vorder i Rosenhaven en Blomsterhytte opført. Hvo veed om nogen af os saalænge nyder Livet, som Foraaret endnu varer. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Duggen glindser igjen paa Liliens Top; den hele Rosenlund er fuld af Achmeds Glands. Velan Muhameds Yngre, Glædens Tid er kommen! Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Smukke Pigers Kinder ere Roser paa Lilier, ved hvis Øren mange Dugperler hænge. Lad Dig ei blande ved det Haab, at disse Ynder stedse skulle blive ved. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

I Blomsterhaven seer man Tulipaner, Roser, Anemoner; Solens og Regnens aabnede Knive sende Blod ned paa Haven. Henlev, som en forstandig Mand, denne Dag med Glæde. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Den Tid er forbi, da Planterne laae syge paa Jorden, da Rosens Kalk skjulede Hovedet i Skjødet;

Tiden er kommen, at Høie og Bjerge smykke sig med Blomster. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Immer regne Skyerne ved Morgenstund Perler paa Rosenlunden. Den friske Morgenlufts Aande er fyldt med tatarisk Muskus. Forsøm ikke at nyde dette Livs korte Glæder. Vær munter og glad; thi de fly, de vedvare ikke, Foraarets Dage.

Blomster fra Jean Pauls Have.

Gud og Kjærligheden afspeiler sig overalt: i Lyset, i Farverne, i de levende Væseners Tonescala, i Blomsten og i Menneskets Skjønhed, i Dyrenes Glæder, i Menneskenes Tanker, i Verdenernes Cirkler — thi endnu er Alt eller Intet hans Skyggebillede. Saalunde maler Solen sit Billede paa alle Ting: stort i Verdenshavet, broget i Dugdraaberne, rødt paa Æblet, sølverne paa Flodbølgen, syvfarvet paa den faldende Regn, som Bisole i Skyerne, og skinnende over Maanen og dens Verdener.

O Evige! hvis vi ikke saae Din Stjernehimmel, hvormeget vidste da vort i Jorddyndet nedsjunkne Hjerte om Dig og Udødeligheden? — O, stue op og see de evig funklende Østens Lyn, som ligge om den Eviges Throne! Havde aldrig nogen Stjerne skinnet ned

fra Himlen, kun da vilde Menneſket lægge ſig ængſtelig til den ſidſte Søvn paa en, ſom en Liigkjelder hvælvet, dunkel Jord uden Aabning. —

Under en Muſik rører Intet nogenſinde mere, end at ſee op paa de ilende Skyer. Naar man ledſager disſe Skyſtrømme i deres Flugt omkring vor Skyggekreds med ſine Øine og med Tonerne, og naar man medgiver dem alle ſine Glæder og ſine Ønſker: da tænker man, ſom i alle ſine Glæder og Sorger, paa andre Skyer, paa en anden Flugt, paa andre Skygger, end paa dem over os — da tørſter og ſmægter vor hele Sjel. Men Strengene ſtille denne Smægten, ligeſom den kolde Blykugle i Munden ſlukker Tørſten, og Tonerne løſe de trykkende Taarer fra den beklemte Sjel. —

En Digter med ſølvgraat Haar ſkuede hen i Aftenrøden og ſang: „Gyldne Himmelbjerg, grundet i Luften, berørt af Stjernerne! Paa Dig hviler Menneſkets Længſel og ſtuer henover i de Lande, hvor hans ſtore Morgen ligger og hvor i alle Blomſter Sole blinke! Henvisne dog ikke ſaa hurtig, Du Roſenland, Du det forarmede Øies gyldne Tidsalder, Du Aurora fra en forklaret Verden, ſom Hjertet forgjeves ſøger!“ Saa qvad den gamle Sanger, da Purpuralperne med deres Alperoſer af Skyer alt vare ſvundne. Da blev det lyſt paa Jorden, ſom laae den forklarede Verden omkring ham. Maanen var oprunden — en bleg Aandedag var udgydt over Jorderig, vajende Skygrene bedækkede tryllerisk Maanens hvide Roſenſkin, og overalt ſpillede den fremmede Aandeglands, hvori Sjelen her henſmelter i ſød Vemod.

Gravskrift.

Herunder hviler
Signor Bianco,
En Italiener af en gammel og udbredt
Familie.
Han kom til Danmark, ikke som andre af hans
Landsmænd, for at sælge Parfumer
og lugtende Vande;
derimod uddeelte han al sin Røgelse gratis
og uanmodet.
Han solgte ingen Barometre, men var selv imod Regn
et levende Barometer.
Dersom det er sand Philosophie, ei at overtræde
Selskabets Love:
da var han en fuldkommen Philosoph.
Han var en trofast Ven,
en fyrig Elsker,
en munter Selskaber.
Han efterlod sig en talrig Afkom,
og saae af sine Efterkommere
indtil det tolvte Led.
Dog bragte han ikke sit Liv høiere
end til det tiende Aar.
I hvilken Tid han var opvartende Cavaleer
hos en gammel Enkefrue.
Da han ikke kunde erholde
en ordentlig Begravelse,
satte hun ham dette Epitaphium,
som indeholder Sandhed uden Smiger.
Thi vid:
Han, som her hviler, var intet Menneske,
men en — Bologneserhund.

(S. S. Blicher.)

Bedstemoderen.

Den længe frygtede Efterretning om min gode Bedstemoders dødelige Afgang, var indtruffen. Stedets Øvrighed havde opfordret mig, som Universalarving, til personligen at indfinde mig, for at tiltræde Arven, men, hindret ved Kommissions-Forretninger i de fjerneste Egne af Riget, havde jeg imidlertid maattet lade flere Maaneder gaae hen, førend jeg havde kunnet følge hiin Opfordring. Nu var det omsider lykkes mig, at losrive mig fra mine Tjenesteforhold; for flere Dage siden havde jeg allerede forladt Residentsen, havde kjørt Dag og Nat, og sad nu stille og indsluttet i mig selv i Værtshuset i Binsenwerder ved Gjæstebordet og ventede paa de nye Extraposthester.

Ligeoverfor mig lod en mager, gusten, lille Mand Maden smage sig fortræffeligt, og underholdt sig med de øvrige Gjæster og Værten om de seneste Hovedtildragelser i hans tidligt om Morgenen forladte Hjemstavn.

Den lille Zigeunergnle kom, som Talens Løb siden viste, fra Klarenburg, hvor min salig Bedstemoder havde opholdt sig den sidste Halvdeel af sit Liv, og hans sladdrende Tunge ledte Samtalen snart paa hende selv. Flere af de Tilstædeværende havde kjendt hende, og det qvægede mit Hjerte, i deres upartiske Dom om den Hedenfarne, at høre hendes eensstemmige Roes; kun den gule Mand, der, efter hans Ytringer, beklædte en Raadstueskrivers Post, var,

saamegen Retfærdighed han end maatte lade vederfares hendes Vandel og Karacteer, ikke gandske tilfreds med hendes Testamente, fordi hun, uagtet hun rigeligen havde betænkt alle milde Stiftelser, gandske og aldeles havde forsømt Raadstue-Personalet, blandt hvilket, især hvad de Subalterne angik, der, som han udtrykte sig, næsten ikke befandt sig andre end lutter fattige Djævle. „Jeg spidsede min Næse, vedblev han: idetmindste paa en lille Gratification af nogle Caroliner, som kunde have kommet mig saare vel tilpas paa min Reise til Carlsbad, hvor jeg atter skal restaurere mig mine, af trediveaarigt Raadstuesliv forstenede Kalun, og jeg regnede saameget desstikkrere derpaa, som jeg næsten havde skrevet alle mine ti Fingre krumme paa hendes Testamente og hendes Legater og Codiciller; men der blev ingen Sild af; vi fik vore, os paa Guds og Rettens Vegne tilkommende Sportler, og dermed Punktum."

„Men sig dog nu engang, Hr. Sandler, begyndte Verten og vendte sig til Raadstueskriveren: har da den gamle Madam Milborn virkelig været saa riig, som man har gjort hende til? Da De har havt med Testamentet at bestille, saa maa De jo bedst vide det."

„Om hun har været saa riig? svarte Hr. Sandler med en Slags Forundring over, at man endog kun kunde gjøre et saadant Spørgsmaal: ti Mile rundt omkring os, har hun sine sex, otte tusinde Rigsdaler staaende hos enhver Godseier, hos enhver Forpagter; i Klarenburg er der næsten ikke en Borger, uden at han jo skylder hende en lille hypothiceret Ka-

pital; hendes Zinkhytte indbragte hende svære Penge; Herzfelde, det skjønne Gods, en halv Miil herfra, kjøbte hun for 28 Aar siden for en Spotpriis, og det har hun saaledes vidst at bestyre, at det i Dag bestemt er sine fire Gange saameget værd, som det var før; af hendes Frugthaver allene trak hun i Gjennemsnit aarlig sine tretusind Daler i rene Indkomster; hendes Merino-Uld er den bedste i hele Provindsen, og hvem der har Lyst at fre en Qvægavl, som der ei er Mage til i Landet, han kan reise til Herzfelde." — „Naa, og alle disse Herligheder?" spurgte Verten med spændt Opmærksomhed. — „Alle disse Herligheder, faldt den snaksomme Raadstuecopiermaskine ham i Ordet: alle disse Herligheder arver hendes eneste Datterson, der allerede er ansat som Regjeringsraad i Residentsen."

Jeg fabrikerede mig i den piinligste Forlegenhed en heel Haandfuld Brødkugler, og legede med dem, for kun ikke at see i Veiret; thi jeg følte, hvorledes mit Ansigt blussede, og det forekom mig, at alle Folk ved Bordet maatte kunne see det paa mig, at jeg var Den, der var meent; men Alles Blikke vare altfor opmærksomt henvendte paa Raadstuetaleren, til at man meget skulde lægge Mærke til mig, der, som gandske fremmed i Egnen, slet ikke syntes at tage nogen Deel i Samtalen.

„Paa ham, vedblev Hr. Sandler snakkesyg: paa ham vente vore unge Piger, som paa en Messias. Det skal være en smuk, ung Mand, ugivt, med et ærligt, godt Hjerte, munter og kløgtig, og nu, med

denne Arv i Lommen, en Fyr, der har vasket sig; har han ikke allerede tabt sit Hjerte i Residentsen, saa maa han ind i den hellige Ægtestand, naar han først kommer til os, om han saa piber eller synger. Jeg forsikrer Dem, det vil blive ordentlige Komedier; vi har derinde en artig Slump af saadanne stakkels Pigeborn, der længes saaledes efter at høre Brudeklokken ringe, som Hjorten efter frisk Vand, og mellem dem er der Glutter, paa min Sjel, Glutter, saa pæne og saa nydelige, som Hr. Regjeringsraaden knap skal finde dem i sin Residents. Hvor man ogsaa kom hen, blev der nu i hele Klarenburg da heller ikke snakket om andet, end om den unge Regjeringsraad; den Ene fixerer den Anden med ham; i flere Uger allerede — han maa indtræffe hos os i disse Dage — har Skræddere og Pyntekoner alle Hænder fulde, thi Enhver mangler Hiint eller Dette, for at kunne vise sig for ham i den bedste Gallastads, og fremfor Alle har Mødrene og Tanterne havt hede Dage med at sætte alle Garn ud for at fange denne rige Fugl til deres lille Jomfru Datter eller Niece. Jeg har tidt i den senere Tid havt mine tusinde Løier deraf. Snart hed det: „Men lille Gusta, saa hold Dig dog lige, naar Hr. Regjeringsraaden kommer, og Du gaaer saa skrutrygget, han seer tilforladelig ikke paa Dig med et halvt Øie;" snart: „Rikkemoer, sæt dog endelig engang Benene fra hinanden; Du gaaer endnu Fodbalderne af Dig; saadan en And taer vor Herredød Regjeringsraaden ikke." Endnu i Forgaars raabte Stadshauptmandens Kone til sin Susanne: „Pigebarn, hvormange hundrede Gange har jeg dog

præket for Dig om Din forbandede Skeelen, kommer Menneſket, og Du ſeer med eet Øie paa hans Hoved og med det andet paa hans Strømper, han maa jo vende Dig Ryggen!" — Som man fortæller, ſkal han ſnakke meget godt franſk; nu bliver der i alle de Huſe, hvor det gaaer en Smule elegant til, parleret fra Morgen til Aften, ſaa det er en Gru, for at man, om muligt, endnu i al Skynding kan faae nogen Øvelſe; atter Andre har hørt en Fugl ſynge om, at han holder af Muſik: man kan nu gaae igjennem hvilken Gade man vil, ſaa trommer og haandterer de paa deres Klaverer og gale og tralle dertil paa tydſk, franſk og italienſk, ſaa man ſkulde troe, at hele Klarenburg var bleven forhexet til et muſikalſk Converſatorium; neppe udbredte den Efterretning ſig, at han er en lidenſkabelig Elſker af Dands, før to Dandſemeſtere bleve ſaa ſøgte i de fornemmere Familier, at de neppe kunne overkomme det. Wienervals og Hopſavals, Cottillon og Francaiſe, Cavatine eller Gavotte, eller hvad det Tøi hedder, Alt bliver indſtuderet, alenhøie Spring gjør diſſe Pigebørn op i Luften, og ſprælle deroppe ſaadan med begge Benene, ſom om de havde Krampe i Læggene; Kaſſererens tykke Lotte faldt ved det Experiment forleden engang bagl ænds om, ſaa lang ſom hun var."

Alle Gjæſterne brøde ud i en Skoggerlatter, jeg maatte lee med, derſom jeg ikke vilde vække Opmærkſomhed, men i mit Inderſte ſaae det meget alvorligt ud, thi jeg blev angſt og bange for min Fremtrædelſe i Klarenburg.

Opmuntret af hans Publikums stormende Bifald, begyndte Raadstueskriveren paany: „De gode Folk bryde sig saamæn ikke om at spare paa Skillingen, for at de kunne producere deres Poder paa den meest glimrende Maade for den priisværdige unge Arving. Den gamle Geheime-Landsdirectionsraaden foranstalter en Concert, hvori hans Seraphine synger to Bravour-Arier; der har allerede været over sex Prøver, men altid slaaer og stamper den Land og Folk dirigerende Papa af Arrighed med Hænder og Fødder, thi Serafine detonerer som en forstemt Bratsch; hendes Trille er ham ikke fuldtonende nok, og ved Cadencen puffer han i sin musikalske Enthusiasme gandske hemmeligt til hende, for at hun skulde holde Tonen endnu længer. To Gange har hun allerede tabt Veiret derved, og faaet Kniben i Maven, saa Stene maatte bevæges derved, men den Gamle, der veed den noiagtigste Besked om de Milbornske Arvemidler, laer sig ikke røre. Tobaksadministrationsvicedirecteurens giver et Bal, som endnu ikke skal have havt sin Mage i Klarenburg; atten Stykker Cousiner og Niecer, blandt hvilke der saa Skam er Glutter som Engle, komme tilsyne med slanke Tobaksstængler, ligesom Lilier, i Hænderne, klædte som virginske Jomfruer, og deres egen eneste Hjertedatter, som hedder Nina, en Pige, som opstegen af Havets Skum, træder frem som Solodandserinde, i Costume af en riig Tobaksplanters Datter, og overrækker den feirede Gjæst, efter en sindrig Pantomine, en Priis Spaniol af en i Guld indfattet Perlemoers-Skal, saa han maa nyse, om han saa havde den mest haarde

nakkede Forstoppelse i Næsen. Men Rigsraadspræsidentens Enkefrue, hun vil stikke dem allesammen ud. Hendes gamle Tilbeder, Artillerie-Obersten, har maattet arrangere et Fyrværkerie i hendes Have; i blaabærblaa Brillantild brænder den feirede Gjæsts Navn, og ved Foreſtillingens Slutning, naar en Bouket af titusinde Raketter og Sværmere og Knaldere og romanske Lys knalde og fuse mellem hverandre, saa Folk troe, at Verdens Ende er nær, kommer, baaren af en Flyvemaskine, hvis Opfindelse gjør den gamle Oberst megen Ære, den zartbyggede Caritas, Præsidentindens yngste Datter, fra den dunkle Rathimmel, ombølget af en magisk Regnbues brogetfarvede Lysglands, nedflyvende som Psyche, og overrækker Brudgommen in spe et Udødelighedens brændende Straalediplom."

Jeg reiser ikke til Klarenburg, sagde jeg hemmelig til mig selv, og blev nu vaer, at jeg i min Angst og Forlegenhed havde æltet mine mange smaae Brødkugler sammen til en stor Kardætske, der brændte mig i Haanden, som om jeg havde grebet den ud af det nys beskrevne Fyrværkerie.

„Og hvad der er det Lystigste ved den hele Sag, tog Raadstue-Referenten atter Ordet: saa vedder jeg ti mod een, at min gode Hr. Regjeringsraad ikke vælger En af alle de Skjønne, som Forældrene ville synge, dandse og fyrværke ham paa Halsen."

„Hvorledes det?„ spurgte hans Tilhørere, og rykkede deres Stole nærmere sammen, og jeg rykkede uvilkaarlig med, thi Copiermaskinen satte et Ansigt

op, som om han ret vilde rykke ud med en stor Hem-meelighed.

„Ja, vedblev Sladderhanken: gandske klar er Tingen mig ikke endnu, men, efter hvad jeg saadan underhaanden har hørt mumle om, skal den gamle Madam Milborn have testamenteret vort Fattigfond en Kapital af 50,000 Daler, med den i en særskilt Codicil vedføiede Betingelse, at, dersom hendes Datterson vælger sig den Pige til Kone, som hun i sine Tanker har bestemt til ham, skal Nytten og Brugen af denne Kapital tilfalde ham hans Livstid, men træffer hans Valg en Anden, saa skulle Renterne af denne Stammekapital, strax fra hendes Dødsdag af, komme vort Fattigfond tilgode."

„Naa, og denne Pige?" spurgte nogle Nysgjerrige i Munden paa hverandre.

„Ja, det er just Knuden, svarte Sandler med sagte Røst: nævnet har den Gamle ikke Navnet i Codicillen; Generalinde Waldmark, en Ungdomsvenninde af hendes Datter, Regjeringsraadens Moder, skal hun blot have tilstillet en forseglet Seddel, hvori Navnet er optegnet med den udtrykkelige Ordre, ikke at aabne denne Seddel for ham, hendes Datterson, og tvende Vidner, nemlig Testamentets Executor, vor Overformynder og Forstanderen for Fattigdirectoriet, før efter hendes Dattersons Forlovelse. Med Vished kan man derfor paa ingen Maade gjette sig til hvem hun har meent, men sandsynligviis har hun i sit Valg indskrænket sig til en af hendes Adjutanter."

„Adjutanter?“ spurgte Flere af de Tilstedeværende, særdeles spændte efter at erfare de nærmere Details af denne, mig gandske ny Meddelelse.

„Saaledes kaldte den gamle Madam Milborn, svarede Hr. Sandler: de syv Pigebørn, som hun ugeviis afvexlende altid havde om sig. Om hun derved tænkte paa de forrige syv Churfyrster, eller de syv Vise, eller Verdens syv Underværker, eller, siden det var Fruentimmer, paa de syv Dødssynder, lader jeg staae ved sit Værd. Tallet 7 var overhovedet altid den Gamle af vigtig Betydning; 35 Aar var hendes Datter, Regjeringsraadens Moder, da hun døde; Johanne hedte hun, syv Bogstaver var der i hendes Navn, ligesom i hendes eget: Milborn. Paa den syvende Dag i næste Maaned, den syvende i Aaret, blev hendes eneste Dattersøn fød. I lang Tid havde hun allerede paastaaet, at hun aldrig blev ældre end 84 Aar, og hun har rigtigen holdt Ord; nu da hun ved Døden afgik, var hendes Dattersøn akkurat 28 Aar gammel, det er allesammen Tal, hvori Tallet 7 gaaer lige op. Hver syvaarig Sabbathsperiode udviklede hun os ofte med lærd Ordsprang og i den dybere Betydning af det, paa den Tid, da Messias, vor Herre, aabenbarede sig i Kjødet, hentydende Jubelaar System, indeholdt 84 Maaneder, og hver syv Dags Uge 84 chaldæiske Timer, og derfor beholdt hun heller ingen af sine 7 Piger længer end 84 Maaneder hos sig. Disse torde ved Optagelsen ikke være hverken ældre eller yngre end 14 Aar og 7 Uger, men ikke en eneste af dem har hun havt 84 virkelige Maaneder i Kredsen af sine Adjutanter, thi disse Pigebørn havde alle

faaet en saa tækkelig Dannelse ved hendes lærerige Omgang og ved hendes Maade at beskjeftige dem og indføre dem i Verden paa, at enhver af dem allerede før hiin Tids Forløb var bleven en vakker Mands Hustru. Disse Smaaglutter gik altid af, som varmt Brød, de maatte gjøre hende Selskab, læse for hende, underholde hende og hendes selskabelige Kredse, see paa, at Alting gik til med Rette i Huusholdningen, føre Huusholdningsbøgerne, besørge hendes Korrespondence dictanda, og andet deslige. Siden den Tid Johanne, hendes eneste Datter, Regjeringsraadens Moder, blev givt, har denne Indretning bestaaet, og Folk reves ordentlig om at give deres Døtre til denne Kone, thi det var ligesom en Høiskole for de unge Piger. Hun udsøgte, uden Hensyn paa Stand eller Rigdomme, altid de Smukkeste, men desforuden maatte de medbringe de fornødne Forkundskaber i Fransk, Engelsk og Italiensk, thi i disse tre Sprog korresponderede den salig Kone hver Dag Gud lod skabe, derhos forlangte hun en fuldstændig videnskabelig Dannelse, den høist mulige Færdighed paa et eller andet Instrument og i Sang, Øvelse i alle Fruentimmernetheder og kjendelige Fremskridt i Dandsekonsten. Forresten førte Pigebørnene et sandt Gudeliv i hendes Huus, der daglig stod aabent for vor Byes og hele Omegns finere Cirkler og for alle Fremmede. Omsorgen for deres altid meget elegante Garderobe, var den Gamles Sag, og naar Forældrene selv ingen Formue besad, saa lod hun sig ikke den Fornøielse røve, at give dem et anstændigt Udstyr, ogsaa understøttede hun de Ubemidlede endnu

hele Aar efter Brylluppet ved hemmelige Tilskud, og stod altid Fadder til det første Barn. Selv for dem, hun nu har efterladt ugifte, har hun sørget ved rigelige Legater, saavidt Hiins eller Dennes Formuesomstændigheder krævede det."

„Naa, hvilken af de smukke Adjutanter vilde De da, spurgte Verten skjemtefuld: vel anbefale den gode Regjeringsraad fremfor alle Andre?"

„Hvilken? svarede Hr. Sandler, og skjenkede Resten af sin Flaske i Glasset: ingen anden end min Niece, min Broders, Borgerlieutenantens fjerde Datter, hende gad jeg nok unde ham, og saadan en riig Hr. Fætter lod da vel ogsaa et Ord snakke med sig til min Fordeel; vores Lotte er en eiegod, kjernefuld Pige, naa, De kjender hende, Hr. Vert, den Gamle har altid holdt meget af hende. To Øine har den Fandens Unge i Hovedet som et Par Stjerner, Kinder som Borstorfer Æbler, og i Hopsavals kan Ingen maale sig med hende, og saa pluddrer hun Fransk, at Haarene tidt reise sig paa Hovedet af bare Forundring, skriver en Haand, man kunde have Lyst at kysse, og synger som en Lærke."

„De fortæller saa tillokkende, begyndte en af hans Reisefæller, en smuk ung Mand: at jeg, dersom De før havde fortalt mig alt dette, havde seet mig lidt mere om paa min Gjennemreise i Klarenburg; i Sandhed, man kunde fristes til endnu paa Øieblikket at vende om, og forsøge sin Lykke hos de udvalgte syv Sabbathsbørn. Ustridigen vælger den Lykkeligste af alle Dødelige, Regjeringsraaden, Deres lovprisede Niece; imidlertid er der endnu sex an-

dre tilbage, som det dog vel ogsaa er værd at tale om."

„Det skulde jeg troe!" faldt Raadstueskriveren ham i Ordet, og jeg lod mig give en halv Flaske Viin endnu, thi til den Mønstring, jeg nu om lidt skulde være Vidne, behøvede min Aand den nødvendige Styrke. „Pro primo, sagde Hr. Sandler, og lagde den høire Pegefinger paa venstre Haands Tommelfinger, marscherer jeg op med Frøken Adele von Strahlenthal; Død og Djævlen, det kalder jeg en Pige! hun er af det Slags Fruentimmer, jeg for Spog altid pleier at kalde Tungespillere: til dem regner jeg ikke blot de, ded ved en vis Læspen forstaae at give deres Udtale en egen blød Velklang, men snarere dem, der midt i Samtalen, og selv naar de ikke tale, uvilkaarligen maa væde Læberne med Tungen. Kjendere holde denne Slags Piger ogsaa for de farligste, thi de tørre Læber, sige de, komme af for hedt Blod, og derfor have ogsaa deslige Koner og Piger, der faae deres eiendommelige Ynde af denne søde bevægelige Tungemaneuvre, sædvanligviis et for mange Mænds Hjerter yderst tændende Elskovsblik i Øiet. Til denne Genre hører Adele, atten Aar gammel, rank som en Gran, af den første Familie i Byen, af uplettet Rygte og Vandel, desuden eneste Barn, og Faderen har to adelige Godser, der tilsammentagne ere større end mangent lille Fyrstedømme. Pro secundo, Prokofjewna Tschimadano, en russisk Pige. Hendes Moder, vor Aftensangspræsts eneste Datter, giftede sig i Krigens Tid med den Oberst, der efter Slaget ved Austerlitz kom letsaaret til os, uden synderlig Møie

forførte vor lille Vespertine, som vi for Spøg kaldte den skinhellige Præstedatter, et halvt Aar efter Vielsen vendte tilbage til sin Hjemstavn, og til den Dag idag ikke har gjort Alvor af sit Løfte, at komme snart igjen for at afhente Kone og Børn. Prokofjewna hører til Stumpnæsernes Klasse, hele Pigebarnet kan i det høieste være sexten Aar gammel, en nydeligere Migniatur-Dukke kan man ikke tænke sig. Om klingende Mynter taler Skriften intet, dog har den gamle Madam Milborn udsat et Legat for hende, hvoraf det nødvendige Udstyr vel standsmæssig lader sig bestride. — Pro tertio, Julie, den klarenburgske consulis dirigentis, min høie Hr. Chefs Lunes yngste Foster. Denne Glut er en af dem, der blænde en distance, meget vinder hun ved at sees i en Afstand, og betragter man hende nærved, saa findes der nogle Kopar i Kinderne, men de vanzire ikke hendes Anstigt; i Julies Holdning ligger der noget Stort, hun har en Czarindes stolte Anstand, overalt er hun den Første, i hendes Blik ligger hendes Sjels Adel, og med hendes Kundskaber kunde hun, hvad Dag der skulde være, blive Professor; man vil bebreide hende en vis Kulde, men den der kjender hende noiere, kalder det blot Selvfølelse; hun veed, at hun forstaaer meer end Andre, men hun praler ikke dermed, kun den Konst forstaaer hun endnu ikke, at være nedladende mod dem, der staae under hende. Papa har sparet, og efterlader hende engang vistnok en artig Skilling. — Pro quarto — "

Her traadte Kudsken ind og meldte sine Passagerer, Referenten tilligemed nogle andre af vort Bord-

selskab, at han havde spændt for, og at de, hvis de før Aften vilde naae deres Natteqvarteer, ingen Tid havde meer at spilde. Vi reiste os fra Bordet, men jeg, der under den for mig høist interessante Beretning, var bleven færdig med min Plan, smuttede ind i et Sideværelse, som man ved min Ankomst havde anviist mig, og indbød Hr. Sandler ved et Vink til at følge mig et Øieblik.

Her aabenbarte jeg ham under fire Øine, at Hr. Regjeringsraaden, om hvem han havde talt ved Bordet, var min gamle Ungdomsven, at han, paa Grund af nødvendige Forretninger, ikke havde kunnet komme selv, at jeg derfor, forsynet af ham med de nødvendige Fuldmagter, havde maattet begive mig paa Veien til Klarenburg, for i hans Navn at regulere det hele Arveanliggende; at jeg tillige havde i Kommission, i Fru Arveladerindens Aand at afgjøre alle smaae Forpligtelser, i hvis Opfyldelse den afdøde Madame Milborn muligen ved sin dødelige Afgang var bleven hindret, og at jeg derfor, med Hensyn til det han før havde yttret sig om sine skuffede Forventninger, i Henseende til den ham efter al Billighed tilkommende Gratification, ilede med, at indhænde ham hans Tilgodehavende; med disse Ord trykte jeg ham ti Louisd'orer mellem de tørre Skrivefingre, og bragte herved hans Forlegenhed og glade Overraskelse næsten til at stige til fuldkommen Forstenelse.

„Høistærede Herre! raabte han, efter at han havde faaet Mælet igien, i den høieste Uvillie over sig selv: kunde jeg dog trykke vort store Raadstuesegl

paa mit forhexede Snakketøi! Hvad maa De tænke om mig? Hvad har jeg ikke der siddet og sladdret hen i Veiret! Desuagtet forsikrer jeg høit og helligt ved min Embedseed, som jeg allerede for tredive Aar siden har aflagt for vor høivise Øvrighed, at jeg aldeles ikke har havt nogen ond Hensigt hermed, heller ikke mindes jeg at have sagt et eneste Ord, hvorved jeg i mindste Maade havde fornærmet den høisalige Madam Milborn og hendes priisværdige Hr. Mandant, der — han kastede et Blik paa Guldstykkerne mellem hans stumpskrevne Fingerspidser — der maa være en livagtig Engel; men, saadan er Menneskет nu engang, naar det sidder tilbords! den meste Skyld har ufeilbarlig Vinen; den snedige Bedrager af Vert maa have blandet den med spirituøse Misceller, thi neppe havde jeg brudt Hul paa den anden Flaske, før jeg haandgribeligen følte, at min Tunge uophørligen løb løbsk, som en Hest, hvem man har bundet brændende Sværmere under Halen. Naa, det skal være mig en Advarsel for Fremtiden! Tilskrue skal jeg det forbandede Mundlæder, at der hverken kan komme noget ud eller ind; jeg vil have ligesom en Katakombe mellem Hagen og Næsen, tilmuret og fast tilkittet i al Evighed! Men, Du min Gud! hvor kunde jeg ogsaa paa fjerneste Maade ane, at vor huldrige Hr. Regjeringsraads Mandatarius befandt sig i Selskabet om vort Gjæstebord!"

Jeg beroligede ved de venligste Ord den, af Vinen og mine Penge i et sælsomt Oprør bragte Mandsling, forsikkrede ham, at jeg var Hændelsen overordentlig megen Tak skyldig, da den havde skjenket

mig hans Bekjendtskab og jeg ved hans nøie Kundskab om Sagernes Stilling havde erholdt et Overblik over det hele Arveanliggende, og rykkede nu frem med Hovedpunktet, hvorfor jeg egentlig havde vinket ham ind til mig, nemlig med Ønsket, at lære de øvrige tre saakaldte Adjutanter og især den Pige at kjende, som Madame Milborn fortrinligviis havde tiltænkt sin Dattersøn.

„Om De saa vilde hænge mig op ved Benene, svarede Hr. Sandler, med begge Hænder paa Hjertet, som om det, han nu vilde sige, var fuldt og vist: over den sidste Punkt kan jeg ikke give Dem nogen bestemt Oplysning, og min før yttrede Formodning, at denne Pige befandt sig mellem de syv, er ogsaa kun sagt saadan hen i Veiret, og blot opstaaet i min Hjerne, i al Fald har den salig Afdøde under ingen Omstændigheder villet foregribe Hr. Regjeringsraaden sin Tilbøielighed, og derfor anordnet, at den bevidste Sedel først skal aabnes efter hans Forlovelse. Vil De endnu gjøre den gamle Kone i hendes Grav en Tjeneste, saa gjør De min dumme Streg god igjen, og sig ikke et Ord til Hr. Regjeringsraaden om denne hele Historie; i al Fald har det ikke været Arveladerindens Villie, at han skal vide noget derom, fordi han da dog ikke vilde være saa gandske uhildet i Valget af den tilkommende Fru Regjeringsraadinde, som han efter Bedstemoderens Plan skal være. Men hvad vore Adjutantur-Skjønne angaaer, saa kan jeg, da jeg kjender dem alle tilhobe baade ud- og indvendig, give Dem gandske speciel Kundskab om dem, og her under fire Øine kan man bedre tale om slige Materier,

end for ved Gjæstebordet; men at jeg skal give Dem ufor-falskede Varer, ikke sige et Ord for meget eller for lidet, og ikke vige et Haarsbred fra den strængeste Sandhed, derfor indestaaer jeg Dem med det Dyrebareste, jeg nu har, med min Tro paa den helbredende Kraft den varme, i Jordens Indvolde vel kogte Carlsbader Hønsekjødsuppe skal have til at styrke mit Legeme, der er bleven saft- og kraftløst ved Skrivebordet, og til atter at forynge mit Hoved, der under Akternes Vægt næsten er bleven æselgraat.

„Til Sagen," raabte jeg med et utaalmodigt Smiil; thi hvis jeg ikke afbrød den snakkelystne Gamle, saa kom han, istedetfor til syv ubekjendte Huldgudinder, til hans Indvoldes Historie, og saa var det vanskeligt, fra disse at finde Veien til min Kjærligheds tilkommende Paradiis.

„Ja, faldt han sig selv i Ordet: om dem vilde De høre noget; vel, vel, nævnet for Dem har jeg allerede før, om jeg ikke taer feil, Frøken Strahlenthal, Prokofjewna, min høie Hr. Chefs Frøken Julie og min Niece, Lotte Sandler, Borgerlieutenantens, i christeligt Ægteskab aviede Datter; følgelig har jeg kun at fortælle Dem om den øvrige lille Hælvte, det vil sige, om de tre resterende, men det kan jeg sige Dem, hvis jeg var Hr. Regjeringsraaden, — ikke fordi Lotte, min Niece, er min nærmeste Blodsforvandt — men de skal selv see den stolte Glut, og De vil sige: hvis min Hr. Mandant, Regjeringsraaden, har et Par sunde Øine i Hovedet, saa vælger han hende og ingen Anden. Seer De, jeg er en gammel

sammenskrumpen Karl, der er bleven graa mellem lutter Ækter, og gjør i det Hele taget kun faare lidt af Fruentimmer, men for hende har jeg al Respect, hun har saadant noget Fiint, Aparte og Fornemt, a hun, ved min syndige Sjel, allerede nu seer ud, som en fød Regjeringsraadinde; desuden var Pigebarnet ret saadan Potte og Pande hos vor gode salig Madam Milborn. „Hr. Sandler, har den Gamle sagt til mig over hundrede Gange, De kan troe mig, Deres Niece, Lieutenantens lille Lotte er en Skat, en Kronjuvel, hvo engang kaarer sig denne Pige til Ægtemage, den taer ikke feil af Nummeret; — ogsaa for min Broder var saadan en Svigerson en sand Gevinst; det Menneske har tolv levende Rollinger, de gnaver gandske artig hele den udslagne Dag, med Respect at sige, de æde ham Haarene af Hovedet, og med hans Smule Lieutenants-Gage er der i de senere Tider foregaaet sande Revolutioner. For havde Lieutenanten de saakaldte smaae Monderingsstykker at levere, som f. Ex. Kamaskeknapper, Pudder og Pomade, Pidskebaand, Sitgelb og Kridt, dengang faldt der hist og her noget af for ham, men siden den nye Organisation af vor Borgergarde, ved hvilken alle disse Martialcostumfornødenheder ere blevne afskaffede, er alt dette — "

Marqueuren styrtede ind af Døren og meldte, at de tre Herrer i Vognen, samt Kudsken og Hestene ikke vilde vente længer, og hvis han ikke kom strax, saa —

Men Hr. Sandler var allerede, uden at oppebie Eftersætningen, efter en flygtig Afskedskompliment og efter at han paany havde bedet mig om Forladelse

for hans uforsigtige Snak ved Bordet, ude af Stuen, og for mine skjønne ti Louisd'orer havde jeg ikke kjøbt andet, end det faste Forsæt, ikke at vælge Lotte Sandler, thi med hende havde jeg tillige ægtet alle hendes elleve øvrige Søskende, samt Papa, Mama og hendes utaalelige Onkel ovenikjøbet.

En af de bevidste Syv var altsaa allerede udslettet paa Listen.

Vel havde jeg endnu i al Hurtighed tilraabt den Ilende, at han ikke skulde lade sig forlyde med noget af alt det, vi nu havde talt om, for nogen Tredie, men skjøndt han, i det han kom til Vognen, sandsynligviis endnu i en hemmelig Uvillie over ved sin utidige Sladdervornhed saaledes at have blottet sig for mig, hans oftomtalte Regjeringsraads formeentlige Mandatarius, satte Kudskens store Skruenøgle for Munden, som om han vilde holde den i for evig Tid, saa maa han dog strax efter have nævnet mig for sine Reisefæller, som den idag ved Bordet omtalte Regjeringsraads Fortrolige, thi de skottede paa engang Allesammen ud af Vognen over til mit Vindue, for endnu engang at betragte Den, der nu stod i Begreb med at reise til Klarenburg, for at tage sin Mandants syv Valgskjønheder i allerhøieste Øiesyn.

Jeg kaldte nu mit i min Forlegenhed ved Gjæstebordet mig aftvungne Indfald, at fremtræde i Klarenburg under en Tredies Maske, et i alle Henseender saare snildt. Jeg undgik nu lykkeligviis Concerter, Baller og Fyrværkerier, jeg lærte Terrainet at kjende, og fandt Leilighed til bag min Maske i al Stilhed at

iagttage de syv Pigebørn og Landets øvrige Døttre, og kunde jeg end forudsætte, at de allesammen ogsaa vilde vise sig mere forekommende mod den formeentlige Ven af de Milbornske Godsers unge Arving, end mod en Fremmed, saa havde jeg dog det grundede Haab, nu at see dem mere utvungne og naturlige, end de vilde have viist sig i Selskab med den forventede Regjeringsraad, paa hvis Modtagelse de, idetmindste efter Sandlers Fortælling, ordentlig systematisk skulde være forberedte af Forældre og Paarørende.

Jeg lod mig give Blæk og Pen, skrev i mit Navn til Executoren af min Bedstemoders Testamente, Raadmand Rüderich, undskyldte min personlige Udeblivelse med en uopsættelig Kommissionsreise, og anbefalede ham, at gjøre Overbringeren af dette Brev, min Ven, Hr. Geheimesecretair Straguro, bekjendt med alle Arveladerindens testamentariske Dispositioner, og lovede, naar denne var kommen tilbage, og havde afgivet mig Beretning om Sagernes status, inden kort Tid selv at indtræffe, hvis det skulde være uomgængelig fornødent, at jeg maatte komme i egen Person. Med dette Brev i min Portefeuille satte jeg mig i Vognen, kjørte bort, og følte mig stedse mere og mere beklemt, jo nærmere jeg kom det mig saa betydningsfulde Klarenburg.

Udfaldet af min Maskerade satte mig ikke i ringeste Forlegenhed, thi saaledes som min Plan var lagt, gik Alting fortræffeligt; jeg opholdt mig nogle Dage der i Byen som velbestalter Geheimesecretair Straguro, reiste bort efter at have inddraget de specielle-

ste Oplysninger om de nøiagtigste Details, skrev derpaa til executor testamenti, Overformynder Strøm, at jeg selv havde været den formeentlige Straguro, og at jeg havde spillet den hele Maskerade, for, under et fremmed Navn at kunne inddrage alle de Oplysninger, jeg ønskede, desmere uforfalsket lod Folk snakke sig mæt og træt deraf i en fjorten Dage, tre Uger, og naar da de juridiske Omstændigheder gjorde min personlige Nærværelse i Klarenburg unndgaaelig nødvendig, saa viste jeg mig atter der, gandske nøie bekjendt med alle derværende Localiteter og Personaliteter, og erklærede dem, som allenfals vilde udfritte Aarsagen til mit tidligere Incognito, at hele Historien havde været en Spøg. Madam Milborns unge rige Arving tilgav man vistnok gjerne dette lystige Indfald, hvorved der ikke var krummet et Haar paa noget Hoved, og jeg havde opnaaet Hensigten med min Recognoscering.

„Men er Du dog ikke et enfoldigt Menneske, sagde jeg til mig selv med et fremtvunget Smiil: Du qvæler Dig der med en Angst for de syv Pigeborn, som om de vare de eneste, Du havde at vælge imellem i den hele, skjønne, vide Verden. I Residentsen, næsten hvert evige Huus, er der fuldt op af de meest fortryllende Evadøttre, af hvilke idetmindste Halvparten, seent eller tidligt lod sig overtale til at række en ung, karsk, ærlig Mand Haanden, der, foruden hans Embedsgage, kan lægge alle hans Bedstemoders Efterladenskaber, og foruden hans muntre Lune, hans trofaste Hjerte for den Elskedes Fødder — og — ak Gud, og paa Landet, og i Smaastæ-

derne, hvor der Aar ud Aar ind, friske og lystige, voxe de nydeligste Glutter op, ligesom Paddehatte, og i hvis Øine, Udsigten at leve i Residentsen, og Regjeringsraadspatentet just ikke heller er af saa ringe Vægt; — nei, den Angst, hvor man skal faae en Kone fra, er den latterligste Angst af Verden. Desuden har min salig Bedstemoder jo slet ikke staaet derpaa, at jeg skal og maa tage en af hendes syv Adjutanter, eller overhovedet denne eller hiin Ottende; hun har ikkun i det Tilfælde, mit Valg falder paa den Pige, hun i Tankerne havde bestemt for mig, tilkjendt mig Nytten og Brugen af en Kapital af 50,000 Rdlr., som, i modsat Fald, skal komme de Fattige til Bedste. Altsaa paa de Nødlidendes Bekostning skulde jeg — nei aldrig! en saadan Revenue kunde jo hverken bringe mig Glæde eller Velsignelse — og endelig — man kjender jo gamle Folks Smag! Gud veed, hvad den gode gamle Kone har ledt ud til mig! Det hvorefter en rask, livslysten, otte og tyveaarig Mands Hjerte længes, er ikke altid det Priisværdigste i en fire og firsindstyveaarig Matrones Øine, og hvad Bedstemoer Milborn maaskee har anseet for et non plus ultra i Pigeverdenen, forekommer Hr. Datterssønnen — om med Ret eller Uret, det kommer her ud paa eet — maaskee — ja gandske vist at være den alleruinteressanteste Skabning paa Guds grønne Jord. Overhovedet, ret alvorlig har jeg endnu slet ikke tænkt paa det hele Giftermaalsvæsen, og hvis den dumme Sandler ikke idag havde bragt Historien med de syv Pigebørn paa Bane, saa var der endnu ikke faldet mig det Ringeste ind derom; fri og frank

vil jeg endnu en Stund gaae igjennem Livet; der findes altid endnu En som siger Ja, om jeg endog først spørger hende derom om ti Aar."

Ved de sidste Ord af denne Monolog blev jeg dog lidt mere forknyt, thi jeg regnede ud, at jeg saa blev fulde otte og tredive Aar gammel, og at saa dog til Slutningen mangen En torde betænke sig paa, saaledes gandske uden videre at stadfæste min stolte Calculе. Jeg havde alt det joviale Resultat af mine Selvbetragtninger paa Tungen, og vilde sige: bort altsaa med hele Giftermaalshistorien! da jeg faldt min Tunge i Tvilen, og hos mig selv gjorde den Bemærkning, at man ikke bør forsværge nogen Ting.

Til dette næsten overtroiske Valgsprog stemte Klarenburgs Taarne mig, som jeg i samme Øieblik just fik Øie paa nede i den fjerne Dal. Det forekom mig, at de allesammen laae saa lange som de vare paa min Hjertekule, saa underlig blev jeg tilmode, da jeg kom den gamle By, der oplyst af den dalende Sols sidste Straaler, syntes at have et noget mørkt melankolsk Udseende, nærmere og nærmere. Allerede kunde jeg langt borte skjelne de halvtforfaldne Volde og Ringmure, indenfor hvilke den Ene levede, som en Død havde bestemt for mig til Ledsagerinde gjennem dette jordiske Liv. Jeg kæmpede med al Magt imod denne Tanke, der truede med at røve mig al min Sjels Munterhed; men den havde hildet mig saaledes, den beskjeftigede mig saa alvorlig, at jeg ikke kunde blive den los.

„Holdt! raabte jeg til Postillonen, da vi, omtrent en halv Miilsvei fra Byen, i en af de venligste

Landsbyer jeg havde seet i mit Liv, kjørte forbi et elegant Vertshuus, der, hvis man skulde dømme efter de under aaben Himmel i Træernes Skygge staaende, meget zirligt hvid- og grønmalede Stole og Borde, ved hvilke der hist og her sadde enkelte Personer og Familier og nøde allehaande Forfriskninger, syntes at være et af de klarenburgske Honoratiores meget besøgt Forlystelsessted; „Jeg maa engang have noget at drikke, ellers dør jeg af Tørst; lad Dig ogsaa give noget Øl, Viin, hvad Du vil!" Jeg maatte ud af Vognen og atter blande mig imellem Menneskene, thi at kjøre ind i Klarenburg i denne Stemning, det kunde have gjort mig Byen forhadt min hele Livstid.

Postillonen, indtaget af min gjæstmilde Opfordring, holdt en fuldstændig Lovtale over mig for Gaardskarlen, der bragte Hestene et Par Bundter Hø, fortalte ham hvad jeg havde givet den forrige Kudsk for raisonable Drikkepenge, og at jeg, med sand christelig Skaansel, ikke havde drevet urimeligt paa ham i denne hede tordenlumre Eftermiddag, saa at han, hvad jeg, fordybet i mine Betragtninger, ikke engang havde lagt Mærke til, næsten ikke havde kjørt andet end Skridt for Skridt, og drak min Skaal i den just nu ankommende Pægel Viin.

Mellem Landeveien og den grønne skyggefulde Plads udenfor, hvorpaa de føromtalte Borde og Stole stode, var der en Barriere; over den lænede en lille rund Herre sig, med en hollandsk Pibe, der næsten var ligesaa lang som han selv. Han havde ogsaa hørt Postkarlens prosaiske Hymne, og tilsmilte ham sit Bifald; mig betragtede han, som om han

skulde kjende mig, og hans Familie, der sad bagved ham ved et Bord, havde, med Blikket heftet paa mig, saameget at hviske og tiske, at jeg kom i den pinligste Forlegenhed, thi jeg stod paa Point til at troe mig forraadt, og at maatte opgive mit allerede beregnede Incognito med alle dets velsignede Følger. Men det var ikke muligt, her havde jeg aldrig været i mit hele Liv, selv i den næsten hundrede Mile herfra liggende Residents, hvor den lille rødmusede Tykkert allenfals kunde have seet mig, havde jeg i den senere Tid neppe opholdt mig nogle faa Maaneder, og hvis jeg der havde stødt paa saadan en gvapset Tommeltot, saa havde jeg bestemt nu kunnet erindre ham, og i tidligere Dage havde jeg været i en gandske anden Kant af Riget, studeret havde jeg paa et udenlandsk Universitet, og mellem mit akademiske Liv og Indtrædelsen i Statens Tjeneste havde jeg tilbragt nogle Aar paa Reiser; men paa alle disse forskjellige Livsveie havde jeg aldrig mødt dette Burgunderflaske-Physiognomie, følgelig kunde denne Mand ikke kjende mig.

Jeg lod mig give Koldskaal af engelsk Ale, satte mig saaledes ved Bordet, at jeg vendte Ryggen til ham og hans Cirkle, og tog ingen videre Notits af den hele Familie. Med behagelig Tilfredshed rullede mit Øie derimod om ved de øvrige Borde, og Raadstueskriveren havde ikke havt Uret i at gjøre Væsen af Klarenburgerindernes Yndigheder, thi jeg maatte see hvorhen jeg vilde, saa traf mit Øie paa en smuk Kone eller paa en smuk Pige, saa at den By, hvori saadanne Erzstufer i saadan Overflod blev bragt

for Dagen, slet ikke mere forekom mig saa mørk og afskrækkende som før. Ogsaa Landsbyens eget romantiske Udseende bidrog maaskee Sit til, at sætte mig i en muntrere Stemning. Torvet var ziret med udenlandske Buskvæxter, syv smaae Fontainer forepjadskede de, i syv Bassins omsvømmende Flokke af Gæs og Ænder, en sagte Aftenunderholdning; alle Husene vare nye og smagfuldt byggede, foran hvert var der en lille Blomsterhave, de smaae Vinduer vare omskyggede af Vinløv eller høibuskede Blomster, og de af de slittige Landsbyfolk, som ikke havde travlt i Marken, sadde udenfor Dørene og spandt, eller hamrede Leer ud, eller havde andre lignende Landsbye-Arbeider for, og Alle, Mænd og Koner, Piger og Karle, Børn og Gamle, alle vare de pænt og reenligt klædte, men Alle bare de om Hat eller Hue et sort Krepsjor eller Baand.

„Hvad betyder det? spurgte jeg den unge smukke Vertinde, som just kom og rakte mig min Ale-Koldskaal i en lille Sølvterrin, og selv havde et sort Baand om sin Hue og sin hvide Kjole: Er der saaledes Mode her, eller have I Sorg i hele Byen?"

„Vort Herskab, Madam Milborn, er død for et halvt Aar siden, sagde den unge Kone med nedslaaet Blik: og det var en herlig Kone, som vi Alle elskede. Der var Ingen som havde talt til den Anden om at lægge Sorg an, men tidligt om Morgenen døde den gamle Kone, og allerede om Eftermiddagen gik Alle i hele Landsbyen som De nu seer dem; men saa fromt og godt et Herskab faae vi heller ikke igjen." Hun vilde sige endnu mere, men hendes Stemme be-

gyndte at skjælve, og idet hun gik hen mod Huset, tørrede hun hemmeligt sine Øine.

Jeg reiste mig hurtig op, uden at røre den zierlige Terrin med den kølende Forfriskning, og lænede mig, med Ryggen mod de øvrige Gjæster, paa Barrieren, for at Ingen skulde see, hvorledes Taarerne vare stegne mig i Øinene ved den Tale, den unge Vertinde havde holdt paa staaende Fod. Tanken om, at jeg her stod paa min Bedstemoders Grund, og Synet af alle Landsbyens Beboere i Sørgedragt over den ædle Kone, greb mig paa en forunderlig Maade. Uden at jeg nogensinde i mit Liv havde været her, forekom det mig dog, som om jeg var hiemme; da jeg fra Ungdommen af hverken havde vidst af Broder eller Søster at sige, vare alle Menneskene her i deres simple Sørgedragt mine nærmeste Slægtninge; jeg kunde have fordybet mig i mine vemodige Betragtninger, som nu paa en qvægende Maade paatrængte sig mig, hvis ikke By-Gjæsternes Nærværelse havde gjort et forstyrrende Indtryk paa mig. Tilfældigviis saae jeg engang tilbage paa den Kreds, hvortil den lille ykke Pagode hørte; de stak just Hovederne sammen, fore, idet jeg saae mig om, rask fra hverandre, og den Dame, som jeg holdt for Moderen til de øvrige yngre, og som fæstede sit Øie vist paa mig, hørte jeg tydelig sige de Ord: „Jeg vedder, det er ham!" Nu kunde jeg for ingen Priis see derhen igjen; det foreslaaede Veddemaal havde aabenbar gjældt mig, og jeg formodede, at jeg maatte have en paafaldende Liighed med En, som de holdt mig for. I samme Øieblik svarede Papa: „Det skal vi snart faae ud-

spioneret!" stod os, manœuvrerede med sin brændende hollandske Bønnestage i Munden, hen over Veien, og styrede hen til min Postillon.

Saa alvorlig og høitidelig jeg end i dette Øieblik var tilmode, kunde jeg dog næsten ikke tilbageholde en lydelig Latter over den flankerende Bevægelse, den lille kugelrunde Tykkert gjorde, for at omgaae min høire Fløi og indhente nærmere Kundskab om min Ringhed hos min ærlige Postkarl. Men af Postillonens Pantomime derovre paa Veien, viste det sig tydeligt, at han ikke var istand til at meddele den ønskede Underretning; den Nysgjerrige gjorde altsaa ufortøvet Omkring, og vraltede, med en dampende Røgsky foran sig, lige imod mit Centrum. En mere komisk Karrikatur havde jeg næsten aldrig seet; Hovedet udgjorde en Femtedeel af hele Figuren, Ansigtet lignede en dunkelglødende Fuldmaane, Mundviderne grændsede til de to anseelige Øren, akkurat saa bred var den fladtrykte med Snusstobak fuldproppede Næse, Haaret stod stivt af Pudder og Pomade og kabte sig bag i en Merleton, der engang for tyve Aar siden maaskee havde været Mode; Øinene skulde Franz Fontara selv med sit opfundne Mikroskop maaskee neppe nok have opdaget, og hertil stak den lille tykmavede Figur i en Frakke af en Slags askegraat og hvidstribet Silketøi, som man undertiden seer Linievandserne bruge, hans Vest og Beenklæder, der, formedelst Dagens trykkende Hede, hist og her var betydelig gjennemsvedt paa forskjellige Steder, vare af hvidt Silkepique, og de noget krumme Been stoltse-

rede i et Par stive, speilblankt værede Brandspande, paa hvilke der blinkede et Par store Sølvsporer.

„Om Forladelse! hvæste han mig med venlig Smidskken imøde: Eders Naade kommer fra Residentsen?" — Jeg bejaede det med et høfligt Buk, og kneb Læberne sammen, for ikke at lee den pudseerlige Fyr lige lukt op i det milebrede Ansigt. — „Eders Naade har vel ikke faaet Forspringet for en ung Herre, der ogsaa kommer fra Residentsen, i al Fald ogsaa reiser med Extrapost, og hver Time paa Dagen ventes hos os." — Med et nyt galant Buk svarte jeg ham atter: et kort Nei; thi tilsidst var den unge Herre, paa hvem han og hans dyrebare Familie ventede hele Dagen, ingen Anden, end jeg selv. Hr. Sandler havde jo allerede idag ved Middagsbordet fortalt mig, hvilke Anstalter der i Klarenburg vare gjorte til min Modtagelse. Sandsynligvis beregnede det lille Tykhoved, at jeg skulde spørge om den Forventedes Navn og udbede mig en nærmere Beskrivelse over hans Person, men jeg tog mig nok iagt for, videre at forfølge denne Samtale, og troede at have afbrudt den gandske med mit korte Nei. Men min gode Ven, der allerede længe havde gjort sig Umage for at komme i Samtale med mig, var glad over, endelig at have faaet mig i Snak, ikke seen med at fortælle mig, at det allerede var den tredie Aften i denne Uge, at de vare kjørte herud til Herzfelde, for at modtage den Madam Milborns Arving, som Vertinden nys havde talt om, at bemeldte Arving var Hr. Regjeringsraad Blum, hvem de ligesom betragtede som af deres Familie, da de havde levet i en saa

nsie Venskabsforstaaelse med salig Madam Milborn, og hun og de, som man siger, ligesom havde været een Sjel. „De kjender, vedblev han skjemtefuld paa sin Viis, og griinte saa polidsk dertil, at begge Mundviderne næsten mødtes bag ved Merletonen, men de smaa Plireoine næsten bleve gandske borte: De kjender maaskee vor gode Regjeringsraad, og kunne da formodentlig give nærmere Efterretning om Tiden, naar han vil indtræffe?"

Fornægte mig torde jeg ikke, thi da jeg imorgen vilde fremtræde inde i Byen som min Mandatarius, vilde det have været paafaldende, om jeg idag her vilde have anstillet mig, som om Hr. Regjeringsraad Blum havde været mig et vildfremmed Menneske. Jeg tilstod altsaa at være saa lykkelig, ikke allene personligen at kjende den velagtbare Herre, men endogsaa høre til hans Fortrolige, og tilføiede, at han, hvis Alt føiede sig saaledes som han havde beregnet, om kort Tid tænkte at indtræffe her.

Den lille graa- og hvidstribede Mandsling dukkede sig, satte sig i Positur som en Frøe, der vil springe over en Grøft, og med eet Sæt vipsede han, mens hans hollandske Landse splintrede i hundrede Stykker, ind under Barrieren, greb heftigt begge mine Hænder, forsikkrede mig sin Henrykkelse over at lære en saa fortrolig Ven af Hr. Regjeringsraaden at kjende, præsenterede mig som en saadan for sin Familie, der sad ved Bordet tæt ved, nødte mig til, at sætte mig hen til dem, hentede selv min Terrin med Koldskaal hen paa sit Bord, tilraabte Dinemoer, som han kaldte en af sine Døttre, at hun skulde rette an for mig, fore-

stillede sig for mig som Geheime-Qvægskat-Revisor Zwicker, fortalte i en uafbrudt Strøm af Ord om hvormeget Godt han og hans Kone og Børn havde den salig Madam Milborn at takke, og indbød mig til, saalænge jeg opholdt mig i Klarenburg, at tage tiltakke med hans Leilighed, og at betragte hans Huus som mit eget.

Jeg frabad mig høiligen alle disse Artigheder, han ligesom henkastede i den ængsteligste Heftigheds Skynding; Sandler havde engang gjort mig sky, jeg ansaae dem for at blive mig tilbudte meer af Speculation end af Hjertelighed; men Papa Zwicker raabte i en skrigende Tone: „Jeg kunde jo aldrig tilgive mig det i mit hele Liv, om jeg lod Dem, vor kjære Regjeringsraads bedste Ven, logere noget andetsteds! Den gamle Madam Milborn — jeg behøver ikke at skamme mig derved, jeg var, da jeg traadte i Tjenesten, og fik en lille Visiteurpost hos os, et miserabelt stakkels Subjekt; selv senerehen, som Kontrolleur, havde jeg med mine elleve levende Børn ikke meget at bide eller brænde, thi Gehaltet var kun smaat, og paa anden Maade at fortjene sig en Skilling hos de klarenburgske Kjøbmænd, det var et Konsistykke, thi de ere ikke faldne paa Næsen, de bryde sig kun lidt om de subalterne Betjente, da de have de Høiere i deres Lomme; men neppe fik den gamle Madam Milborn Nys om den knebne Forfatning, hvori jeg sad med min store Familie, før der hver Uge, Aar ud og Aar ind, kom en Vogn med Victualier; hun paatog sig at betale Skolepengene og Privatunderviisningen for alle mine Børn, og om Julen bleve alle mine Rok-

linger, fra den Aldste til den Yngste, udstafferet med Klæder og andre Fornødenheder, som om de kunde været de fornemste Folks Børn i Byen. Straalemesterposten ved vor store Raadstuesprøite har jeg ene hendes Forbøn at takke, det er rigtignok en besværlig Tjeneste, thi hvergang der er Ildløs, om det er Dag eller Nat, maa jeg afsted, og til at kommandere vort Sprøitefolk hører der et forsvarligt Bryst, men de hundrede Daler Fixum derved ere ogsaa at tage med, og da jeg ved hver udbrydende Ildsvaade faaer tyve Daler extra af Kæmnerkassen, naar min Sprøite ikke er den Sidste, saa er det især paa den senere Tid, da man Gudskeelov ikke kan klage over Mangel paa Ildsvaader, et gandske net lille Tilskud. Fra den Tid, jeg fik nærværende Revisorpost, der skaffer mig mit gode Udkomme, bortfaldt rigtignok den Understøttelse, den gode Madam Milborn gav mig, men ved Juletid, saa kunde den gamle Kone ikke holde sin velgiørende Haand i Lommen, saa maatte alletider Hvert af Børnene have sin Præsent af hende. I Særdeleshed var hun reent forgabet i vores lille Bernhardine derhenne, tre Aar har hun fra Tid til anden maattet være hos hende altid en Uge ad Gangen, og levede der et Herreliv. Hvad hendes Hjerte kun attraaede, havde hun fuldt op, og de Informatores, den Gamle holdt til hende, have saamæn kostet en gandske artig Skilling; naa, de Penge ere da ikke kastet ud af Vinduet, og jeg kan sige Pigebarnet det i hendes Øine, at den Mand, vor Herre engang har bestemt hende, ham vil hun saamæn ikke gjøre ulykkelig. Hør engang amice, begyndte han i en for-

troligere Tone, hoppede med et Sæt ned af sin Stol, og gav mig et Vink til at følge sig lidt afsides: jeg maa oprigtig tilstaae Dem, at den Gamle synes at have gandske specifiske Planer in puncto punctimed vor lille Dinemoer; sig De mig engang, mellem os, min Ven, skulde lille Blum maaskee allerede have lovet sig bort?"

„De mener," begyndte jeg forlegen. — „Jeg mener inte noget, vedblev han med en sagtere Stemme: jeg siger kun, at hvis vor lille Regjeringsraad ikke allerede har sin Deel af Væggen i Residentsen eller et andet Sted, kan jeg forsikkre Dem om, at det endnu vil glæde den Gamle i sin Grav, naar han — naa, De er hans Ven, hans gamle Bekjendt, De skal lære vor lille Dine nærmere at kjende, og De vil selv indrømme, at vor kjære lille Blum vil faae et nyt og blomstrende Liv, naar vi forene de To med hinanden. Jeg veed nok, der er Flere derinde i Byen hos os, der nære lignende Tanker, men den, der kommer først til Molle, faaer først malet. Derfor, forstaaer De, sidder jeg her i Herzfelde Dag ud og Dag ind, ligesom naglet fast, og venter til han kommer anstigende, og har han først engang seet vor Dinemoer, saa tænker jeg nok, at de Andre ikke ville behage ham synderligt. Han maa logere hos os; vi lægge strax, forstaaer De, af veen og skjær Taknemlighed mod den gamle Bedstemoder, Beslag paa ham; alle de Andre skulle briste af Harme; medens de vente til han kommer og gjør Visit og laer sig præsentere, har den fis-

sige Geheime-Qvægskatrevisor Zwicker ham allerede i sit Garn."

Altsaa Bernhardine! Derfor skiftede Pigebarnet Farve, da Talen kom paa Regjeringsraad Blum; derfor var hun saa forlegen og monoton, derfor skjælvede hun, da hun paa Faderens Befaling rettede Koldskaal an for mig, derfor løb Tallerkenen over, da hun i Hjertets Bestyrelse ikke kunde holde den lige! — Hæslig kunde man ikke kalde Pigen. Den noget store Mund, et Arvestykke efter hendes Hr. Papa, fraregnet, havde hun noget ret Aandrigt i sine Ansigtstræk, og den jomfruelige Forvirring, hvis Aarsag jeg først nu forklarede mig, klædte hende gandske godt; men om hun end blev mig endnu interessantere ved nærmere Bekjendtskab — hendes Fader! det geheime Qvæg, lod mig ikke komme til Besindelse; han vendte atter tilbage til det Bord, hvorved hans Familie sad, og jeg overraskedes paa en ubehagelig Maade, ved at bemærke, at Resten af Koldskaalen, som var bleven i Terrinen, i vor Fraværelse var bleven reent opspiist, formodentlig af den agtværdige Zwickerske Families yngre Personale.

Dette Træk af slikvorn Hungrighed, af aabenbar og hemmelig Paatrængenhed, forstemte mig, og jeg takkede min Skaber, at Postillonen just nu kom og bad mig, atter at stige tilvogns, for at han ikke skulde faae Fortred af Postamtet for sin lange Udeblivelse. Zwicker brød ligeledes op med den lille Hælvte af sit unge Qvæg, som han havde drevet ud af Byen; han vilde, at Bernhardine skulde sætte sig ind i Vognen hos mig, for at vise Postillonen Huus og Gade,

ja han blev yderst ømfindtlig, da jeg med Hænder og Fødder satte mig imod hans paatrængende Indbydelse. Han forekastede Bernhardine i nogle haarde Udtryk hendes uhjelpsomme Mundtværhed, at hun ikke paa sin Side kunde understøtte hans Bønner til mig, og indaad sin Forbittrelse da Pigebarnet, til min store Glæde, selv efter at have faaet dette Sidepuf, ikke kunde overtale sig til at aabne Munden, men blot anbetroede et bedende Blik den stumme Begjering, at jeg dog maatte føie Faderen i hans Ønske, og tage tiltakke med deres Huus. Endelig ophørte han, da jeg trak ham tilside, og gjorde ham opmærksom paa, at han jo havde den Idee, at tilbyde vor Ven Blum sin Bolig, at det jo var muligt at denne kom om faa Dage, og at han da vilde mangle Plads til at give os Begge Herberge, med længer at plage mig med hans speculative Gjæstfrihed, og anbefalede mig, da han saae det var min urokkelige Beslutning, at stige af i et Vertshuus, og jeg spurgte ham om det bedste Auberge i Klarenburg, den forgyldte Oxe. Jeg svarede ham rigtignok, at Postillonen havde foreslaaet mig den blaa Engel, men, høiligen forbittret paa Engleverten, der havde alle Postilloner i hele Omegnen i sin Sold, og havde afsluttet en formelig Kontrakt om, at de skulde kjøre enhver Passageer af Distinktion til ham, vedblev han at anbefale sin forgyldte Oxe, og meente, at dette Gjæstgiversted laae ham nærmest, at jeg ikkun havde faa Skridt derfra til ham, at han hver Aften drak sin Flaske Viin der, og at jeg der var mellem reputeerlige Folk, hvorimod

han til ingen Priis vilde boe i den blaa Engel, om ikke andet, saa for Vertens Datters Skyld, en utaalelig Skabning, som han venligst maatte advare enhver Fremmed for.

Midt under denne noget heftige Tale blinkede han et Par Gange med Øinene til Bernhardine, og gjorde derhos en Pantomime, som om han vilde give hende at forstaae, at hun dog skulde tage til sig og putte i Taſken. I Begyndelsen forstod hun ham ikke, eller vilde ikke forstaae ham, men da han tilkjendegav hende sin hemmelige Ærgrelse ved nogle onde Øiekast, der som giftige Lyn foer ud af hans smaa Øine, tog hun nogle Stykker Sukker og Kager samt nogle gule Blommer, de havde levnet, af Bordet, og puttede dem ned i Strikketøiet i sin Maroquins Taske, medens han stillede sig tæt ved Siden af hende, og med sin brede Figur dækkede hendes Flanke, for at Marqveuren eller Konen i Huset ikke skulde bemærke den indelicate Maneuvre. Han maa i mit Ansigt have kunnet læse den Uvillie, der bemestrede sig mig ved denne Scene, thi han roste smilende Dines Sparsommelighed, og meente, at det var en Hovedgrundsætning for en tilkommende god Husmoder, ikke at lade noget gaae til Spilde, og at den gamle rige Madam Milborn, der paa denne Maade havde vidst at forvandle Skillinger til Louisd'orer, havde været istand til, at tage en halvbrugt Fidibus op af Gulvet, før at spare et Ark Papiir, naar nogen af hendes Gjæster vilde have sin Pibe tændt.

Jeg aandede først frit igjen, da jeg sad i min Vogn. Bernhardine blev udslettet af Listen, og om

hun saa havde havt al Verdens Yndigheder, den hemmelige Putten i Taſken — jeg kunde ikke faae det fatale Billed ud af Hovedet. Hun havde rigtignok gjort det paa Faderens Befaling, men hun havde ikke burdet, ikke ſkullet gjøre det. Jeg havde aldrig været iſtand til at have Tillid til den Pige; den Magt, Faderen nu havde over hende, kunde ſenere Forfængelighed eller endnu ſlemmere Egenſkaber udøve over hendes Forſtand og hendes Grundſætninger, tilſidſt havde hun ſtukket mig ſelv i ſin Ridicül. Havde min gode Bedſtemoder virkelig havt den Hensigt, at jeg ſkulde træde i en nøiere Forbindelſe med hende, ſaa havde hun viſt ikke nøie kjendt denne Pige, der i Faderens Huus fik en ſaa falſk Opdragelſe. Synd var det ikke, hvad hun havde begaaet, det følte jeg nok: thi de Herligheder, hun havde ſtukket i Poſen vare alle betalte; Uret var det heller ikke, Gjerrighed ikke heller, thi det hele Lapperie var ikke to Skilling værd, men Indelikateſſe var det, og netop det var i mine Øine en Feil hos en ung Pige, der blev mig deſto utaaleligere, jo mere jeg udmalte mig den med alle ſine mulige Følger — og ſaa Svigerpapaen, det geheime Reviſionsqvæg! Nei, Dine blev udſlettet. — Lieutenantens Lotte havde allerede faaet ſin Afſked, Adele med den manœvrerende Tunge, Prokofjewna med Stumpnæſen, Julie, Diſtancebløndersken, alle havde de for mig allerede efter Beſkrivelſen, ikke det ringeſte Tillokkende; det var allerede fem, ſom jeg var færdig med. De to ſidſte af de berømmelige ſyv Vidundere i den Klarenburgſke Pigekreds haabede jeg ſlet ikke at lære at kjende, thi jeg

havde idetmindste fattet den faste Beslutning, ikke hos noget Menneske, at spørge mig for om dem.

„Kjør til! raabte jeg til Postillonen, som om jeg vilde ile med at komme derhen, for destosnarere igjen at have det mig nu beængstende Klarenburg i Ryggen: kjør til, at vi dog endnu, før det bliver gandske mørkt, kunne see den forgyldte Oxe i al sin Herlighed!" — „I den forgyldte Oxe vil De stige af? spurgte Postkarlen forundret: der kjører jeg ved Markedstider i det høieste et Par bøhmiske Traadhandlere hen, men nogen reputeerlig Reisende aldrig. Saadan en galant Hr. Pasfageer, som De — jeg troer, at hele Gaden vilde pege Fingre ad mig, naar jeg satte Dem af i den forgyldte Oxe. Den hele Rønne er jo ikke andet, end et lille usselt Øhuus, og hvis ikke et Dusin gamle Spidsborgere om Aftenen spille deres Polskpas eller Trekort der, saa kunde min gode Hr. Vert forlænge siden taget sin Oxe mellem Benene og redet derpaa hen til Slutterier. Nei, saa priser jeg den blaa Engel, der tage Grever og Fyrster ind, og Alt hvad Hjertet kan ønske sig, kommer strax naar man sløiter. Det maa man lade den gamle Weinlich, han forstaaer Rumlen, og det hans Huus nu først ret er kommet i Flor ved, det er hans Datter. Det Pigebarn — naa, jeg har kjendt hende, mens hun var i Moders Liv, er hun ikke voxet op nu som et Lys. Der er ingen smukkere Pige til i hele Klarenburg, man gjør hele Miles Omvei, bare for at see den blaa Engleverts smukke Florentine, og De — De vil tøge ind i den forgyldte Oxe — ?"

„Naa, saa kjør hen til Englen!" raabte jeg halv vred, og ærgrede mig over, at have med to Kjeltringer at gjøre. Zwicker — han havde, som jeg senere indsaae, havt vægtigere Grunde, for at saae mig ind i sin Oxe — anbefalte mig sin Olvert, for at gjøre sig til Hane i Kurven hos ham, og Postillonen lokkede mig ind i Englen, bare for ikke at gaae Glip af de Drikkepenge, Verten havde lovet ham for hver Gjæst han bragte. Saaledes bliver Menneskets ved Andres Bihensigter ofte forledet til Handlinger, det ikke kan gjøre sig selv Regnskab for.

Da vi dreiede ind i Gaden, hvori det anpriste Auberge laae, blæste Postkarlen, som om han gjettede sig til min Monolog over Menneskenes Uredelighed, den Vise: „Gjør altid hvad er Ret og Skjel, indtil Din kjøle Grav," og i min Ondskab sang jeg hemmelig til Tonerne:

Min Engel blaa, giv smukt nu Agt,
Dit Huus blev skjønt afmalt;
Den Gjæst, som Kudsken Dig har bragt,
Han ønsker nu betalt.

Den af Træ udskaarne Seraph over Døren boiede sig indbydende ned til mig, klart belyst af to smaa Lygters blændende Glands, med en flagrende Baandstrimmel, hvorpaa hans Navn stod skrevet med store gyldne Bogstaver, i Haanden, og en lang Trompete, med hvilken han syntes at accompagnere Postkarlens Ærligheds-Hymne, i Munden, og en anden livagtig blaa Engel, en himmelsk skjøn Blondine, i en lyseblaa, tarvelig, smagfuld Hverdagskjole, stod med et brændende Voxlys paa en Sølvstage i den venstre Haand, midt imellem to, med prægtige Arm-

stager forsynede Marqveurer paa Trappen, og mod-tog mig med venlig Anstand. Hun brugte ingen Baandstrimmel med Guldbogstaver, som hendes Hr. Broder af 2 ræ derude over Døren, thi uden at have noget Skriftligt for sig, vidste dog Enhver, der saae i hendes blidtsmægtende Øine og betragtede den yppige friske ungdommelige Gestalt, og bemærkede det aandfulde Velkomstsmiil i det blomstrende lille Ansigt, at dette Uskyldighedens og Skjønhedens glade Billede, var den yndige Florentine, som havde bragt den blaatanstrøgne Trompeter over Døren, til sand Baade for Faderens Kasse, i den Flor, hvori den befandt sig.

Ikke som en Fremmed, som en gammel, længe ventet Bekjendt, modtog den skjønne Florentine mig med jomfruelig Beskedenhed, og beklagede mig for den varme Dag, jeg havde maattet døie, og spurgte mig, om jeg maaskee behagede at spise med dem, da de just nylig havde sat sig tilbords.

Overrasket over det nydelige Pigebarns fine Høflighed, sagde jeg hende, idet jeg bød hende Armen, for at gaae til Spisestuen, i en besynderlig Forvirring, en Mængde smukke Ting, hvis flaue Tomhed jeg følte, saasnart de vare komne over mine Læber, thi den aandrige Pige besvarede dem med en Taushed, som om hun vilde sige, at hun mange Gange havde hørt alt dette langt bedre og paa langt finere Maade af Andre.

Papa og Mama Weinlich reiste sig op, og hilste mig med Gjæstevenlighed, og Florentines Blik til Tafeldækkeren havde jeg at takke for den Lykke, at

saae min Couvert ved Siden af hende. — Jeg tabte Lysten til Mad og Drikke, thi jeg sad ved Siden af Florentine; hun lagde selv for til mig, hun bragte Samtalen, medens hendes Forældre talte med nogle andre Gjæster, fra det Hundrede paa det Tusinde, vidste ved sin Maneer og ved sin Livlighed at give de ligegyldigste Ting den høieste Interesse, og blev stedse skjønnere og mere fortryllende, jo længere hun talte. Den blændende hvide Teint, den fine Rødme, der efterhaanden mere og mere udbredte sig over hendes Lilliekinder, Gratien i hver af hendes Bevægelser, det gyldne Haar, der i det rige Lys, som udstrømmede fra Bordet, skinnede som den blødeste Silke, det i et Hav af den sødeste Kjærlighed svømmende store Øie — Gud, hvis jeg var taget ind i den forgyldte Oxe!

Vi vare, jeg veed ikke selv hvorledes, komne paa Snak om Residentslivet; jeg skildrede hende det, jeg veed ei selv hvorfor, med saa fortryllende Farver, at jeg troede, hun skulde anse det for et lille Paradiis imod hendes Klarenburg; men hun brød sig mindre derom, end jeg havde tænkt og ønsket, og fandt derimod Landlivet langt fortrinligere. Jeg svarte hende spøgende, at hun sandsynligviis ikkun kjendte Landlivet af Bøger, og at det i Virkeligheden havde et gandske andet Udseende, end i Romanskrivernes Hjerner; men hun rystede det lille Madonnahoved med den Bemærkning, at hun havde tilbragt de lykkeligste Dage af hendes Liv paa Landet; „en meget elskværdig Kone, Madam Milborn, vedblev hun, og vilde tale videre, men der kom hende Taarer i Øinene, og jeg havde den Sjette af mine 7 Valgskjønheder!

Rigtig! Hun hørte til den bevidste Syvstjerne, og snakkede nu om de herlige Dage i min Bedstemoders Huus, med saadan Hjerteligh:d, at jeg, greben af det rørende Malerie, Florentine udkastede over den Hedengangnes Sjelegodhed, tog Glasset i Haanden, og, uden at tænke paa min Stragurofke Rolle, klinkede med hende, og foreslog hende at drikke hendes Minde! „Kjendte De Madam Milb—" vilde hun spørge, men Ordet blev hende siddende paa Tungen, thi det faldt hende maaskee ind, at jeg, naar Alt kom til Alt, var Regjeringsraad Blum selv, om hvem hun vistnok, ligesaavel som hele den øvrige By, havde hørt, at han snart kunde ventes. — „Blot af Navn, faldt jeg hende, saa ligegyldig som muligt, i Ordet: hun har en Neveu hos os, og det er En af mine bedste Venner." — „De mener Regjeringsraad Blum?" svarte hun, som det syntes, meget behageligt overrasket, og dreiede sig om til mig med sit lille Ansigt, hvori den meest spændte Nysgjerrighed var afmalet, og spurgte, hvad det var for et Menneske, hvor gammel han var, hvordan han saae ud, o. s. v., med en saadan Interesse, at jeg ofte midt under Talen maatte gribe til mit Glas, for ikke at briste ud i Latter.

„Man fortæller, begyndte hun, og man kunde høre paa hendes Stemme, at hun længe havde studeret paa at indrette sit Spørgsmaal ret fiint, for at man ikke skulde mærke, hvorhen hun vilde: man fortæller, at han kommer snart hertil og bringer sin Kone med sig." — „Hans Kone?" sagde jeg leende — i det samme ringede det udenfor; en Marqveur raabte ind ad Døren: „En Extrapost!" Florentine sprang

med et Ansigt, som tydeligt viste, at det var hende meget ubeleiligt, nu at blive afbrudt i sin Samtale, op af sin Stol og iilte ud af Stuen.

Hvor snilde Pigerne dog ere. Det blaa Engle-barn, en lille Kik-in-die-Welt paa neppe sytten Aar, opkaster mig der, blot for at faae lidt nøiere Under-retning om mine Hjertens Anliggender, ligesom hen i Veiret, det Spørgsmaal, om jeg var gift. Da man her i Byen allerede længe havde befattet sig med de meest detailleerte Afhandlinger om min ringe Per-son, om hvilken hun sikkert desuden i min Bedstemo-ders Huus havde faaet den nøiagtigste Kundskab, saa vidste hun bestemt, at jeg ikke var gift, og dog spurgte hun derom, for, naar jeg, hvad hun kunde forud-sætte, nægtede det, at komme frem med det andet Spørgsmaal: om jeg idetmindste ikke var forlovet. Imidlertid gav denne hemmelige Tankegang i det guld-lokkede Blondinehoved mig den velgjørende Overbe-viisning, at det ikke var hende ligegyldigt, om mit Hjerte endnu var frit eller ikke, og paa denne Over-beviisning byggede min Forfængelighed sig et ret ny-deligt lille Korthuus, hvori blandt mange andre Be-qvemmeligheder jeg saae det Fremtidsliv forsynet med, som jeg skulde leve ved denne blaa Trylleskab-nings Side, Brudekammeret ikke manglede. — Nu blev det mig ogsaa klart, hvorfor mit geheime Skat-qvæg havde villet spærre mig Veien til dette Engels-borg. Naar jeg saae Florentine, tænkte jeg — saa rigtig havde Mandslingen calculeret — ikke det aller-mindste paa Hr. Zwickers Dinemoer.

Men, hvor blev Pigen af saalænge? Marqveuren havde sagt, der var kommen en Extrapost; Florentine havde taget det samme Lys, hun havde i Haanden, da hun tog mig imod. Sikkerlig modtog hun den ny Extrapost-Gjæst ligesaa venlig som mig; ikke Alle ere ligesaa beskedne som jeg — Stolen begyndte at brænde under mig — ufravendt hængte mit Die ved Døren. Marqveuren bragte den fjerde Retind; Florentine kom endnu ikke. En Følelse, jeg endnu aldrig havde fornummet i mit Liv, foer krampagtig gjennem mit Bryst, jeg kunde ikke faae en Bid ned, Vinen smagte mig som Galde.

Nu gik Døren op. Florent— nei, det var endnu ikke hende; det var Taffeldækkeren, der bragte Confekt og Frugter til Desert.

Uroligheden — som en Feber rev den mig op af Stolen, jeg kunde ikke sidde stille længer, mig selv ubevidst, ilede jeg hen til Døren, da kom Florentine, med det udslukte Lys i Haanden, meente, at jeg var staaet op, for at begive mig til Hvile, og begyndte med den Bemærkning, at vi endnu havde meget at sladdre sammen, og efter at hun havde hvisket Faderen i Øret, at der var kommen to Engellændere, som hun havde anviist Værelset No. 7, atter paa den Samtale, vi for vare blevne afbrudte i, med det Spørgsmaal: „Altsaa ikke gift? nu saa er han dog idetmindste, fortæller man her, saa godt som forlovet, thi, tilføiede hun: for en ung Mand med en saadan Arv glemme Residentsens unge Piger vist ikke at sætte deres Næt ud."

Jeg vilde havt den Spøg, og ladet hende forstaae med, at min Ven Blum for gandske kort siden havde fattet den Beslutning, at lægge sit Hjerte for en høist elskværdig ung Piges Fødder, men — det udslukte Lys, Efterretningen, at hun havde anviist to Engellændere et Værelse, dette Værelses omineuse Nummer, hendes eviglange Udeblivelse, den Vægt hun lagde paa Arven, og — hvis jeg ikke tog feil, sad hendes Hgar før i langt ziirligere Fletninger end nu, og en af hendes smaa Skildpadde-Kamme hængte gandske løst i hendes Lokker. — Over min Kjærligheds nys fremspirede Vaarsæd nedfaldt den første Hagelbyge, og om ogsaa de øvrige blaa Øines Soelglimt snart atter smeltede den kolde Riim, vare de første spæde Spirer dog uden Redning qvalte.

Jeg var saa fordybet i at betragte min af Maifrosten ødelagte Hvedemark, at jeg, uden at svare paa hendes Ytringer om de speculative Residents-Skjønheder, ikke kunde dæmpe Skinsygens Forbittrelse, og med spydig Ondskab bad hende, endeligen at fæste sin Kam igjen, at hun ei skulde tabe den; „ogsaa, vedblev jeg, og glædede mig over Giften, som kogte i mit Hjerte: ogsaa maa De atter bringe Deres Lokker og Flætninger en Smule i Orden, saaledes som de før sad, klædte det Dem saa overmaade godt!" tilføiede jeg forskrækket, for at forsølve den bittre Pille med etslags Smigreri, thi jeg saae tydeligen, at Uvillien over min Bemærkning farvede hendes Kinder.

„Ikke Alle ere saa galante som de unge Herrer fra vor Residents," svarte hun, satte Kam og Lok-

ker i Orden med de smaa Rosenfingre, og slog ved dette Svar to slemme Spyfluer: min Tvivl om hendes Sædelighed og min forfængelige Frygt, at hun havde kunnet glemme mig over de to Engelskmænd, steendøde med eet Smæk. „Men De vilde jo fortælle mig om Regjerings—"

„De to Engellændere vare uartige?" spurgte jeg, altfor heftig for en Fremmed, og altfor meget forraadende min Interesse for Pigen. — „De kjender jo den Slags Herrer, der indbilde sig, at Alting er dem tilladt for deres Guineer," svarte hun, endnu forbittret over det Optrin, hun nys havde havt med dem; „Men, vedblev hun, og sprang forsætlig fra den ubehagelige Gjenstand: De vilde jo fortælle mig om Hr. Regjeringsraaden."

„En Lykke, at han ikke er her, sagde jeg betydningsfuldt: saae han dette f. Ex. og elskede Dem, han skjød endnu i Aften begge de utaalelige Engellændere paa Peltsen!" — „Er han saa skinsyg, spurgte hun med et Bifaldssmiil: ak, det er charmant! uden Jalousie er der ingen Kjærlighed, og forstaaer en Kone den Konst, ved denne Lidenskab stedse at holde sin Mand i Skak, saa bliver hendes Spil interessantere med hvert Træk." — „Men Kongen tilsidst mat!" svarte jeg, og blev stiv af Skræk over den lille Spids af Hestefoden, den lille allerkjæreste Djævel havde viist mig med sit Helvedessystem. — „Misforstaae mig ikke, svarte Florentine, som følte Bitterheden i mine Ord: mat maa hun ikke gjøre ham. Det er en gammel Bemærkning, at Tryghed i vor Lykke omsider sløver dens Nydelse. Saaledes

er det f. Ex. med vor deilige Egn her. Vi, som vide, at vi leve og døe i den, sætte langtfra ikke saa stor Priis derpaa, som de, der kun komme her for en Tid og besøge den med Følelsen, snart atter at maatte forlade den. En Mand der veed, at han kan bygge klippefast paa sin Kone, som aldrig frygter, at hun kan blive en Anden ligesaa hengiven som ham, bliver omsider ligegyldig ved Besiddelsen af en saadan Lykke; den der besidder en Landeiendom, er, selv i de uroligste Tider, mere rolig end Den, hvis Rigdomme ere rede Penge, fordi han veed, at intet Menneske i Verden kan tage hiin fra ham, medens *disse* ere Ting, Enhver kan røve. Den Sidste gjemmer sit Pengeskriin i sit sikreste Kammer med Skodder og Laase, har mangen søvnløs Nat, og faaer, netop ved den Bekymring, disse klingende Mynter volde ham, dem saameget mere kjær; men Godseieren lader Grændserne til sin Eiendom staae aaben, fordi han er fuldkommen sikker paa, at Ingen kan stjæle den fra ham; jeg veed ikke, om jeg udtrykker mig gandske tydeligt." — „Fuldkomment! svarte jeg, og følte, hvorledes Angstens Sved brød ud af alle Porer: Kun, tilføiede jeg, for at give hende en Snert for hendes gudsforgaaene Anskuelser af Ægtestandens Lykkalighed, og om muligt at omvende hende: kun passer Deres Sammenligning mellem klingende Mynter og en smuk ung Kone ikke gandske; Penge ere en Mynt for Alle og Enhver, men Konen skal være en Skuepenge, et Kabinetstykke for Manden allene."

„Hvo har vel bildt Dem det ind? spurgte den, stedse meer og mere farlig blivende Florentine med et

skjelmsk Blik, som om hun morede sig ved at fordybe sig i dette Kapitel, og som om hun blot henkastede sine Parodier for mig, for selv at komme til større Klarhed i denne interessante Materie: Konerne høre ligesaavel Verden til som Mændene. Man forlanger af os Almeensands, Patriotisme, men begge Dele kunne ikke tænkes uden Kjærlighed til Almeenvæsenet, til Fædrelandet; men skulle disse tvende Dyder slaae Rødder, maa der ved Siden af den Plads, Manden indtager i Konens Hjerte, ogsaa være Plads for de enkelte Individer i Fædrelandet; Deres Ideal af en Kone derimod skal ene og allene og absolut udelukkende tilhøre sin Ægtherre med sit Hjertes hele Kjærlighed, for hendes Øine kan gjerne hele Verden gaae under, naar ikkun en Haandsbred bliver tilovers, hvorpaa De kan leve med hende! Kan man ikke kalde det en Smule egoistisk?"

„En Extrapost!" raabte Marqveuren atter ind i Stuen, og Florentine ilte ud med synlig Uvillie over, atter at være afbrudt i sin Samtale, efterat hun havde kastet et venligt Blik til mig, og forsikret mig, at hun strax skulde være hos mig igjen.

Jeg havde allerede vædet Spidsen paa min høire Pegefinger, for at udslette Florentine, som den Sjette af de bevidste Syvs Række, men det Blik, jeg nys havde faaet! Hvad formaae ikke et Par smukke Pigeøine! Jeg lod det være, og tænkte hos mig selv, medens jeg af hemmelig Ærgrelse over den tossede Indretning, at den smukke Florentine havde det Hverv, at byde Gjæsterne velkommen, knuste en heel Mængde Krakmandler, at Pigebarnet ved en fornuf-

tig Mands Side, og udrevet af sine Omgivelser, dog nok kunde blive helbredet for sine ulykkelige Grundsætninger. Hun blev atter længer borte, end det sømmede sig. — Pigen var endnu et halvt Barn, hendes Hjerte aabent for ethvert Indtryk, og hun saaledes paa den slagne Vei til Undergang, da hun havde Forældre, der vare uforsigtige nok til ligefrem at udsætte hende for Forførelsens Snarer, ved at overdrage hende, at modtage de Reisende. Blev det Forsæt modent, der halv dunkelt svævede for min Sjel, uden at jeg selv vidste det — saa maatte hun ikke blive een Time længere i dette Huus; i den roligste Indgetogenhed maatte hun danne sig gedignere Anskuelser over Qvindernes Pligter, og med hendes klare Forstand vilde det vist ikke falde svært at — men hun blev atter forskrækkelig længe borte! Jeg vilde staae op og see hvor hun blev af, men jeg var alt gaaet for og vendt om igjen, da hun kom; hendes Forældre og alle Gjæsterne maatte have bemærket, at jeg kun var gaaet efter hende — hvad maatte de troe om os, naar jeg nu atter reiste mig, og satte mig igjen, naar hun kom tilbage.

En Husarmajor traadte ind, Florentine omslynget af hans Arm! Begge loe og spøgte med hinanden. Hun bad mig, at rykke lidt sammen med min Stol, og lod lægge en Couvert for Majoren ved Siden af hendes Plads, satte sig med ham ved min Side, vendte mig Ryggen, og sladdrede nu med ham under en idelig Leen og Spøgen, og lod som om jeg slet ikke existerede. Jeg gjorde min Finger vaad igjen, og

slettede hende ud. — Men jeg havde dyppet den i mit Hjerteblod, thi jeg følte det skarpe Stik i mit venstre Bryst, ved saa smerteligen at være vækket af mine Rosendromme.

Begge syntes at være gamle Bekjendte. Hun talte om det sidste Bal i Naboegnen, han kaldte hende hiin Dags Dronning, og gjorde hende de ommeste Bebreidelser over, at hun ikkun havde villet dandse tre Dandse med ham, han fortalte, hvorledes, for en Misforstaaelses Skyld i Anledning af Engagementet til den tredie Cotillon, en Referendarius havde villet duellere med hans Adjutant, hvorledes hele Salen havde været henrykt over hendes Gavotte, hvorledes de andre unge Piger havde været nær ved at briste af Misundelse og Ærgrelse, og fyldte i et væk hendes forfængelige lille Hoved med endnu flere Nykker. — Jeg kunde ikke længere holde det ud, stod op og vilde tilsengs. Uvilkaarligt faldt mit Blik paa Florentine. Nei, hun var dog altfor smuk! jeg saae hende vel kun bagfra, men en mere fortryllende Skikkelse kunde man ikke tænke sig; den fyldige blændende hvide Nakke, Alabasterskuldrene, Svanehalsen, Lilliekindernes fine Rødme, det gyldne Haars yndige Lokker! Jeg trykkede mine Øine til, for at beholde dette Billede i Sjelen, at det kunde omsvæve mig i mine Dromme!

„De er, som jeg hører af min Datter, raabte Faderen til mig, idet han stod op, og hele Selskabet reiste sig fra Bordet: en Bekjendt af Hr. Regjeringsraad Blum. Vi haabe snart at see ham. Skulde vort Huus — vi vilde med Fornøielse tage imod

ham. Salig Madam Wilborn har altid vist os megen Kjærlighed og Godhed; behag at skrive ham, at det bedste Værelse i Huset, No. 3, lige ved Siden af min Datters Kammer, staaer færdigt til ham."

Forstemt, som jeg nu engang var bleven over Florentine, ærgrede jeg mig over, at jeg ikke strax havde givet mig ud for den jeg var, jeg havde da boet ved Siden af, tæt ved Siden af den skjønne Pige, og skulde maaskee endnu i Aften have kunnet begynde paa min Omvendelsesforretning. Men for ogsaa at tilkjendegive Faderen min Uvillie over hans bagvendte Opdragelse, bragte jeg, ret paa en fiin Maade, Talen paa Florentine, fortalte, som det syntes, til hans store Fornøielse, at min Ven Blum udtrykkeligen havde anbefalet mig den blaa Engel, at han havde talt med sand Henrykkelse om Datteren i Huset, men at det var mig kjært, at han idag endnu ei var kommen med. — „Dem kjært, at han idag ikke er kommen med? gjentog den gamle Papa med spændt Opmærksomhed, og anede maaskee ikke noget Godt af den vrede Tone, hvori jeg sagde det: Hvorledes mener De det?" — „Jeg mener, svarte jeg, og glædede mig i mit Inderste over, uventet at have bragt ham paa det Kapitel, for at give min Forbittrelse Luft: jeg mener, at han vilde finde sig meget skuffet i sine Forventninger om Jomfru Florentine." — Den Gamle spidsede Øren. — „Saaledes vilde f. Ex., vedblev jeg: den Skik i Deres Huus, at Jomfru Florentine selv skal tage imod de Fremmede, forstemme ham overordentligt. Han er meget streng i denne

Punkt, maaskee for streng; men denne Modtagen, dette Velkomstbyden ligger (det forekommer mig, som hørte jeg ham selv staae her og sige det) efter hans Anskuelser, sikkerligen udenfor Qvindelighedens Grænser." — „Jeg hører ham ogsaa, udraabte med fremtoungent Smiil Hr. Weinlich: skjøndt jeg aldrig i mit Liv har seet ham; men accurat i samme Tone talte hans gode salig Grandmama ogsaa. Jeg har altid havt tusinde Debatter med den gamle Kone om denne Sag." — „Saa?" faldt jeg ham i Ordet, og glædede mig over, at andre fornuftige, ældre Folk, uden Lidenskab, ogsaa havde fundet dette anstødeligt. — „Ja, vedblev den gamle Weinlich: saadanne Folk have godt med at snakke, de sidde i Velstand til over Ørene, og vide ikke hvad der altsammen hører til det menneskelige Liv! Oprigtig talt, kjære Hr. Geheimesecretair, det var Dem ikke ubehageligt, ved Deres Indtrædelse i mit Huus, at blive venlig modtaget af en smuk, anstændig Pige, vel?" — „Ikke ubehageligt? svarte jeg, Hr. Weinlich: i og for sig selv finder jeg en saadan Modtagelse fortrylende, kun " — „Alt i Verden kommer an paa det første Indtryk! svarede den Gamle, smigret med det Bifald, jeg maatte yde hans Huusfik: naar en Reisende kommer ind i et Gjæstgiversted, og intet Menneske bryder sig om ham, eller Værten og hans Tyende staae og snurmule med kolde, fortredelige Ansigter, kunde man da fortænke ham i, om han strax paa Pletten vendte om, og heller tyede ind i den usleste Kippe, hvor Manden i Huset idetmindste trohjertig rækker ham sin Haand? Fordum, da min Kone endnu

var ung og smuk, maatte hun ud, nu er Raden kommen til Florentine, og jeg kan nok sige, at jeg altid har fundet dette Middel probat; enhver Gjæst har følt sig ligesom hjemme i mit Huus; den der engang har været hos os, er altid kommet igjen, thi han har betragtet sig som et Lem af vor Familie." — „Fortræffeligt! svarte jeg, i det heftigste indvortes Oprør over den Gamles skjændige System: Men muligen torde Deres Datters tilkommende Mand ikke være en Ven af en saa stor Familie." — „Naar Florentine engang har en Mand, sagde Hr. Weinlich med en Mine, som om han allerede havde denne in petto, saa kan han styre med sin Kone som han vil; nu maa hun gjøre hvad jeg vil, og — " — „Meget rigtig, svarte jeg, og satte et ret vredt Ansigt op: men det vil De ikke kunne nægte, at slige upassende Galanterier undertiden ville kunne sætte en saa ung og smuk Pige i uundgaaelige Forlegenheder. I Aften f. Ex. da de to Engellændere kom, Deres Jomfru Datter tilstod selv — " — „Naa, hvad tilstod hun da? spurgte Hr. Weinlich, hvem min ubeføiede Indblanden i hans Huusregiment begyndte at falde til Besvær: den hele Ulykke, der kan være passeret, løber i det Høieste ud paa et Kys, og Du min gode Gud, deraf er da ingen Pige død endnu!"

Nu havde jeg nok. Jeg gik uden at sige Godnat. Florentine sad i en lille Kreds af unge Herrer, der havde ladet sig give en Bolle Champagner-Cardinal, og begyndte at blive larmende og lystige. Med en Herre i grøn Kjole drak hun ud af eet Glas!

Nu havde jeg meer end nok. Naar hun kun ikke havde været saa overmaade smuk! De mørkeblaae Elskovsstjerner funklede dog ogsaa i Sandhed saaledes i Hovedet paa den, af Champagner-Cardinal opflammede Pige, som om hun havde et evigtflammende Vesuv i Brystet paa den Plet, hvor Hjertet sidder hos andre Mennesker.

Louis, den utrætteligste af de flinke Marqveurer i dette Engleparadiis, lyste mig op ad Trapperne. Vi gik gjennem en uoverseelig lang Corridor med uendelig mange Værelser paa begge Sider. — Nummer 3, det Værelse, jeg skulde havt, hvis jeg var kommen under mit sande Navn, stødte, som Faderen havde sagt, til Florentines Kammer; altsaa maatte dette være enten No. 2 eller No. 4. — Hvad kom det egentlig mig ved, især efter alt det, jeg denne Aften havde seet og hørt om Pigen? Men saadanne svage Kreaturer ere vi Mandfolk; jeg brændte af Nysgjerrighed efter at vide, hvor Florentine egentlig opholdt sig.

At falde med Døren ind i Huset, og ligefrem spørge Marqveuren, hvilket Værelse, der var Jomfruens — det havde de to Engellændere, Majoren og den grønne Herre og tusind Andre gjort; jeg kunde ikke gjøre det; jeg gjorde en lang Omvei, for at faae det at vide. „Et smukt Huus, begyndte jeg, ligesom om jeg talte med mig selv, idet jeg gik bag efter den vevre Mosjø Louis: her maae jo vel, paa høire og venstre Side tilsammentagne, være over tyve Værelser?" — „Tyve? svarte Louis triumpherende: sex og tredive vil De sige. Jo, jo, min Herre, det

tager paa Benene, saaledes hele den udslagne Dag at løbe op og ned ad Trapperne!" — „Sex og tredive Stuer! gjentog jeg studsende, som om jeg i hele mit Liv endnu ikke havde seet en stor Gjæstgivergaard: og det er altsammen Værelser for Reisende?" — „Allesammen, svarede Louis: naar jeg undtager No. 1, hvor Herren og Madamen have deres Værelse, og No. 2, hvor Jomfruen ligger." — „Og her i No. 3?" spurgte jeg, og ventede med spændt Opmærksomhed paa det Svar, at dette Værelse var taget i Beslag for Hr. Regjeringsraad Blum. — „Her i No. 3 logerer den Husarmajor, som var den Sidste, der kom i Aften," svarte den Utaalelige og aabnede Døren til mit Værelse, der laae skraas for dette djævelske Nummer.

Da jeg var allene, gik jeg forstemt i høieste Grad op og ned i min Stue. Saaledes som Florentine, havde endnu i mit hele Liv ingen Pige fængslet mig; og denne utaalelige Letsindighed, denne Miskjenden af hendes eget Værd, denne Blindhed formine Hyldinger, denne Fortrolighed med Majoren, med Cardinalisterne, med den grønne Herre, og nu ovenikjøbet — tæt ved Siden af Nummer 2 det udskregne No. 3! Den skammelige Fader var Skyld i det Hele, det følte jeg nok og retfærdiggjorde Pigens frivole Adfærd hos mig selv, men, den maatte nu have hvilken Kilde den vilde, Florentine var dog uden Redning tabt for mig, saaledes som Sagerne nu stode. Den Syge, at behage Alle, at vinde Alles Hjerter, havde slaaet alt for dybe Rødder hos hende selv, om hun endnu var ufordærvet, — og ved denne Opdragelse hørte der

ikkun endnu et halvt Skridt til, for at — Der kom Nogen op ad Trappen; jeg ilede til Døren, og satte den lidt paa Klem; det var Florentine; hun smuttede ind i sit Værelse, og tilraabte mig — hun maatte have bemærket at Døren stod noget aaben — et Godnat.

En god Nat? — ak, den var forspildt for mig. Hun havde ikke glemt mig over sin Cardinal og over Majoren og den Grønkjolede; hun havde seet til min Dør; hun havde med sin venlige Klokkerøst ønsket mig Godnat — hvor svage ere vi Mandfolk dog — Florentine forekom mig nu ikke halv saa strafværdig som før. Naar alle de dernede havde fængslet hende saa meget som jeg havde frygtet, saa vilde hun ikke have tænkt det allerringeste paa mig mere; men hun havde forsætligen seet hen til mit Kammer, og hun havde maattet see meget nøie derhen, thi Døren havde neppe staaet en Fingersbred aaben, og hun havde dog bemærket mig, og i hendes Godnat laae der en gandske egen Hjertelighed; det klang slet ikke som den sædvanlige Kompliment, hvormed man ved Sengetid hilser hverandre — den, der ikkun forstod sig gandske lidet paa Hjertets Sprog, maatte i den Maade, hvorpaa hun sagde de Par Ord, føle, at de indeholdt en øm Bebreidelse, fordi jeg hele Aftenen ikke havde brydt mig videre om hende, ikke drukket med, ikke talt et Ord med hende, ja selv havde sneget mig bort uden Afsked. — Hun var dog ikke saa forkastelig, som min krænkede Forfængelighed havde malet hende for mig; med hendes Sjelegodhed var det maaskee — ja gandske vist endnu Tid, at udrydde hen-

des smaae Vaner, kun maatte man jo for jo heller skaffe hende ud af dette Huus og bort fra denne lumpne Spekulant af Fader. — Var det ikke som om hendes Dør gik igjen? — Naar Alt kom til Alt, vilde hun see om min Dør stod aaben endnu, hun vilde i Ord gjøre mig tydeligere, hvad der forhen ikkun havde ligget i den Tone, hvormed hun sagde Godnat, og give mig sin Vrede tilkjende over min paafaldende Opførsel nede i Spisestuen. Jeg havde, uden selv at vide det, Dørklinken i Haanden, aabnede sagteligen Døren — og — hun var der ikke, jeg strakte Hovedet langt ud og lyttede. Den Lampe, der for havde oplyst Corridoren, var udslukket; det var gandske tyst og stille paa hele den lange Gang — nei der blev talt — jeg hørte to Stemmer hviske henad No. 2 og 3, ikke paa Gangen selv, men inde i Værelserne. Sædvanligviis ere Værelserne i Gjæstgiverstederne forbundne med hverandre ved Mellemdøre; hvis No. 2 og 3 ogsaa vare det! min Florentine og Majoren! — Det var som om Satan selv med Vold og Magt trak mig ud paa Gangen. Jeg holdt mit Veir, og listede mig paa Hosesokker, med et Hjerte fuldt af Gift og Galde, gandske hemmeligt hen igjennem den bælmørke Gang til No. 2 og 3. Jeg havde ikke taget feil, Majoren! jeg havde havt Lyst til at dundre paa Døren med knyttet Næve, saa krampagtigt knugede min indvortes Forbittrelse alle mine Seener og Nerver sammen — Majoren talte noget høiere, men den forbryderske Florentine, der nedtyngedes af Bevidstheden om sin Brøde, talte saa sagte, at jeg ikke kunde forstaae et Ord. „Himmelske Barn, sagde

den henrykte Skurk: Du er min eneste Salig...d. Hvor har jeg længtes efter Dig, nu er jeg rolig, da jeg atter har Dig i mine Arme! Men jeg slaaer Arme og Been itu paa den Blum! Ikke en Fod skal den Elendige sætte over Din Tærskel."

Jeg havde allerede strakt Haanden ud efter Dørklinken til No. 3, da mit bedre Jeg vaagnede i mig. Hvad vilde jeg hos Majoren og Florentine? Hvad kom Begge mig ved! Maatte jeg ikke takke Tilfældet, som her i dette Bælmørke antændte mig en Fakkel, der lyste mig til min Livsveis fjerneste Ende? Til hvilken Afgrund havde min Lidenskab for den blændende smukke Pige kunnet føre mig Stærblinde! Nu saae jeg klart og tydeligt. Jeg var helbredet. Nei, den dyrebare Major kunde være gandske tryg for mig, Hr. Blum lod ham gjerne beholde sin Skat. Havde han kun havt er Par saa sunde Øine, som jeg nu i dette Øieblik, han havde ikke bortødslet sine søde Ord paa den brogede, flagrelystne Sommmerfugl, der hvert Øieblik tilhørte en Anden, i hvis System det laae, ikke at være Nogen tro!

Jeg havde under disse Selvbetragtninger listet mig tilbage paa mit Kammer, og gik nu over en Time med Armene overkors op og ned i dette. Hvorfor havde jeg ikke fulgt Zwickers Raad og taget ind i den forgyldte Oxe! Der hvor de mødige bøhmiske Traadhandlere tyede ind, og glemte alle Bekymringer i en qvægende Søvn, der skulde jeg ogsaa for længe siden have fundet den Ro, jeg her forgjeves søgte i den forhexede Engel. Men, det er en Skjebne, trøstede jeg mig, Alt maatte træffe saaledes! Den

dumme Skjebne-Postillons forførerisse Anmodning maatte have mere Vægt hos mig, end Zwickers velmeente Advarsel. Seent eller tidligt havde jeg dog faaet Florentine at see, jeg havde da ikke havt Leilighed til at lære dette falske Hjertes Afgrunde saaledes at kjende, som udenfor Døren til No. 3. Hendes Udvortes havde blændet mig, jeg havde rakt hende min Haand, og til mit Livs sidste Øieblik været den ulykkeligste Skabning paa Guds Jord. —

Træt, som om jeg havde stridt en hver Strid, lagde jeg mig omsider tilsengs. Jeg lukkede Øinene, men for mit Indre stod — jeg har tusinde Gange sagt det, mange Mænd høre til Pudelarten, de lade sig mishandle af deres Hjertes Dronning, og blive hende alligevel hengiven, og kunne selv med Magt ikke løsrive sig fra hende — for mit Indre stod den blaa Engel i sin sødeste Ynde's Rosenskjær, hun svævede foran mig ind i de sælsomste Drømmes tryllende Skyggerige, og jeg fløi, som om Verden med sine Cardinalterriner, sine Majorer, sine grønne Kjoler, sine forskruede Fødre og alle de hundrede Krænkelser, jeg havde erfaret i Aften, laae en Million Mile under mig, baaret af lette Skyer, omstraalet af den saligste Kjærligheds Morgenrøde, bagefter hende.

Den utaalelige Louis vækkede mig af mine Drømme, under mit Vindue sang Skoledrengene, Vagtparaden drog forbi med flyvende Faner og klingende Spil; leende spurgte den næsvise Marqveur, som holdt Kaffeen til mig i den venstre Haand, og en Billet, han rækkede mig, i den Høire: „om Hr. Geheimesecretairen da slet ikke vilde stage op idag, Klok-

ken havde allerede slaaet 10 for længe siden, og Pigen, som havde bragt Billetten, havde allerede to Gange været efter Svar.

Den zirlige Billet var fra en Damehaand, sikkert fra Jomfru Zwicker. — Nei, den var fra Generalinde Waldmark, min afdøde Moders Ungdomsveninde. Hun skrev, at hun hændelsesviis havde hørt af Zwicker, at jeg var kommen hertil, og at jeg var en fortrolig Ven af Regjeringsraad Blum, hun ønskede inderligen at tale med mig om Dennes Anliggender, og bad mig derfor, snareſt muligt, at glæde hende med mit Besøg.

Da jeg traadte ud af Huset for at gaae hen til hende, kjørte just Hr. Weinlich tilligemed hans Kone og tvende Damer i en Vogn, og Florentine med Majoren og de to Engellændere i en anden ud, for, som Louis fortalte mig, at gjøre en lille Landtour. Jeg havde bildt mig ind, jeg var helbredet, men begge Vogne kjørte saaledes over mit Hjerte, at jeg følte hvert Som i Hjulene. „God Morgen, Hr. Syvsover!" tilraabte Pigen mig med et fortryllende Smiil, og forsvandt bag det nærmeste Hjørne, og jeg skar saaledes Tænder af hemmelig Ærgrelse over, at Florentine saa gandske og aldeles kunde glemme al Qvindeværd og Anstand. — „Alle Fruentimmer due ikke noget!" brummede jeg, idet jeg gjorde mig Luft, smækkede med Fingrene, og traadte i høi Grad forstemt ind i Generalindens Huus.

Det var intet Huus, det var et Palai; Trapperne vare beklædte med fine Tæpper, til begge Sider stode Blomster i Flor. Alting var elegant og smag-

faldt decoreret, og der herskede en Stilhed i hele Huset, som i en Kirke. Denne hemmelige Taushed gjorde mit stormoprørte Sind usigeligt vel. En gammel, sølvlokket Kammertjener havde spurgt mig om mit Navn, og var derpaa gaaen ind i Forgemakket, jeg hørte ham aabne to, tre Dørre, før han kom til Generalindens Værelse. Jeg begyndte at anstille en Sammenligning mellem denne Kone og Florentine, og naar jeg for kort siden havde paastaaet, at alle Fruentimmer ikke duede noget, saa undtog jeg dog forelsbig Generalinden, bundet for hende ved den dybe Indgetogenhed, hvori hun syntes at leve, hun havde jo desuden været min salig Moders Veninde; og, allerede noget roligere stemt, tilgav jeg ogsaa Florentine hendes „Sybsover"; havde hun vidst, at jeg for hendes Skyld først var faldet i Søvn Klokken to om Morgenen, og at hun altsaa egentligen selv var Skyld i, at jeg var staaet saa silde op, havde hun vist ikke saa overgiven søgt at gjøre sig lystig over mig med dette Navn. Havde hun kun ikke kjørt med disse Tre, netop med disse Tre —

En ung Brunette, etslags Kammerjomfru, kom ud af Forgemakket, og bad Hr. Geheimesecretairen at træde nærmere, og i det hosliggende Kabinet, som hun aabnede, at oppebie Fru Generalinden, hvorpaa hun forlod mig.

Alle Væggene i dette Kabinet vare prydede med Familieportraiter. Der hang disse Billeder fra den gamle, ærlige Tid; i alle disse Matroners og Jomfruers Ansigtstræk udtalte sig deres Tidsalders kydske Tugtighed; der var end ikke en Eneste, i hvis

Aasyn man kunde læse en Florentines letsindige Flagresyge. Ja, det var endnu Fruentimmer; deres Hjem var deres Verden; huuslige sad de hjemme i deres Værelser, og flankerede ikke om paa Gaderne med tre fremmede Herrer! Hvor sædelig og ærbar saae ikke hist henne den gammeladelige Skjønne ud i sin æblegrønne Adriene! Hvor dydigt og ærligt det allerkjæreste lille Ansigt her, i den hvide Moors Kontusche! Hvor fiin og anstændig den stolte Kone her i det gule Grosdetours Fiskebeenesskjørt! Hvor blufærdig og kydsk den yndige Huusmoder hisset i sin Manteline af Brabandter Kniplinger! Hvor fromt og dydigt den unge deilige — min Gud! det var jo min Moder i hendes blomstrende Alder! Rammen om hendes Portrait var smykket med en Krands af levende Kjærminder og Immortteller — hun smilte med ubeskrivelig Vemod ned til mig fra sin forklarede Blomsterverden — inderlig rørt stod jeg i den gladeste Overraskelse for dette Billede, med Hænderne foldede paa mit Bryst, og kunde ikke tilbageholde de stille Taarer, der traadte mig i Øinene fra det barnligrørte Hjerte. „Min Moder, min kjære Moder!" talte jeg sagte op til hende, og hilste, efter mange Aars Forløb, atter den Hedenfarne med mit vaade Øie. Jo mere jeg saae paa Billedet, desmere levende blev det; med fromt Sind drømte jeg mig tilbage i min Barndoms Tid, da hun var mit Livs eneste Veninde — siden hun var død, havde jeg ingen havt.

Jeg hørte en Dør gaae, dreiede mig hurtig om til Vinduet, viskede Taarerne af mit Ansigt, og vilde samle mig, for ikke at forraade Generalinden de Fo-

lelser, der saa uformodet havde overvældet mig her; men hun traadte allerede ind, og vilde begynde med en Undskyldning, at hun havde ladet Geheimesecretairen vente saa længe. Men neppe havde hun seet paa mig, før hun standsede midt i sin Tale, og efter et venligt forskende Blik, udbrødte med et velvilligt Smiil: „Robert, med mig vil Du dog ingen Komedie spille? min gode Robert, tusinde Gange hjertelig velkommen! ligefor dette Billede — vedblev hun dybt bevæget — tør Du ikke fornægte Dig. I have jo Begge eet Ansigt, det er jo, som om jeg saae min elskede Johanne, Din Moder, levende for mig i Dig!'

I dette Øiebliks Stemning havde det været umuligt at spille min Rolle, skamfuld og forlegen drog jeg, med Øinene endnu fulde af Taarer, hendes Haand til mine Læber, men hun brast ud i en stille Graad, omfavnede mig med inderlig Kjærlighed, og sagde, med sit taarefyldte Øie, hæftet paa det blomsterstrøede Portrait: „O min Johanne, min kjæreste, bedste Johanne, gid Du nu kunde være her iblandt os! O, gid Du fra Dit Fredens Hjem kunde tilvinke ham Din Velsignelse her ved min Side! For Moderhjertet gives jo intet Sødere, end den Stolthed, gode Børn fylde det med. Ak, at Døden saa tidligt maatte røve hende denne Løn for hendes Dyd, denne Glæde her i Livet! Nei — vedblev hun, idet hun med Velbehag betragtede mig — der er da ogsaa ethvert Træk, ligesom det var hende selv. De Sønner, som ligne deres Mødre saaledes, skulle, siger man, være gode, blide Mænd, hvis Karacteer

deres Kjøns Strænghed er udsættet ved vort Kjøns Mildhed. Man vil jo paastaae, at Lykken følger dem i Verden, og det kan ogsaa gaae gandske naturligt til, thi i Almindelighed skaber Menneskets Lykke sig af sig selv, især naar vort Udvortes strax har noget Anbefalende. En smuk ung Mand vinder allevegne let sine Medmenneskers Tillid, og naar Moderen har givet ham det udvortes Præg af Sædelighed og Fromhed, af om Følelse i Arv, da kan hans Medmenneskers Velvillie, som er Hovedkilden til vor Lykke i Livet, ikke mangle ham. Men Robert, faldt hun sig selv i Talen: jeg kalder Dig Du, en Regjeringsraad, som skal hjelpe at regjere Land og Folk, Du?" — „Naadigste Frue, raabte jeg bedende: skjenk mig dette fortrolige Du, det er min skjønneste Hædrestitel. Deres velvillige Gunst er mig jo den dyrebareste Arv efter min kjære salig Moder. Indtag De hendes Plads. Erstat De mig hendes Tab, kald mig aldrig andet end Du, lad mig være Deres Søn!"

Da vor Samtale lidt efter lidt begyndte at berøre den egentlige Hensigt med min Hidreise, nemlig Arven efter min Bedstemoder, var hendes første Spørgsmaal, hvorfor jeg var kommen under et fremmed Navn hertil. I Begyndelsen syntes hun at misbillige denne Maskerade, men da jeg fortalte hende, hvad Sandler havde meddeelt mig, og udviklede, hvorfor jeg var kommen under Navnet Stroguro, som Surrogat for mit eget Jeg, gav hun mig sit Bifald. Jeg bragte nu Talen paa den bevidste Seddel. Hun studsede, da hun hørte, at jeg vidste noget om

den, men hvad dens Indhold og Pigen selv angik, som min Bedstemoder skulde have ønsket mig til Hustru, da vilde hun ikke vedkjende sig, at vide nogen Besked derom. — „Lad Dig," begyndte hun noget ængsteligt, da jeg syntes at lægge en særdeles Vægt paa dette min Bedstemoders Ønske: lad Dig ikke binde ved denne Bestemmelse i Madam Milborns sidste Villie. Tilforladelig veed jeg ikke, hvem hun har havt for Øie, kun saa meget kan jeg sige Dig med Vished, at hun ikke har efterladt Dig nogen udtrykkelig Forskrift i saa Henseende; dertil var hun for klog, dertil kjendte hun Verden og Menneskehjertet for nøie. Er Dit Hjerte endnu frit, saa vælg hvem Du vil, her eller andensteds. Revenuerne af de 50,000 Daler, der endnu tilfalde Dig for Eders Levetid, ifald Du vælger Hende, som Din Bedstemoder har udsøgt for Dig, kunne ei gjøre noget Udslag i denne Sag, da Du ogsaa uden disse Renter kan leve meget rigeligt af den store Formue, Din Bedstemoder har efterladt Dig." — „Disse kunne og skulle ikke gjøre noget Udslag i Sagen, naadige Frue; selv, om jeg tilfældigviis valgte hende, der er mig tiltænkt, vilde jeg udtrykkelig renoncere paa denne Kapital til Bedste for de Fattige; men der ligger i den Tanke, at handle efter Dens Ønske, som for min hele Levetid har begrundet min jordiske Lykke, noget der binder mig, uden at være mig trykkende. Falder mit Valg paa en Anden, saa vil evig den Bebreidelse svæve for min Sjel, at hendes Villie —" — „Hendes Villie var det ikke, afbrød Generalinden mig: kun hendes

Ønske; den fladdersyge Sandlers fatale Snaksomhed var da ogsaa ret fortrædelig. Du skulde ikke erfaret et Ord om den hele Historie, før efter Din Forlovelse. Men, da Du nu engang har hørt tale derom, og jeg kan formode, at Din Bedstemoder har havt Øie paa en af Byens Piger her, saa skal Du lære dem Alle at kjende. Jeg havde allerede før Du kom, isinde at gjøre et Bal, hvor der ikke skulde mangle en Eneste af alle de unge Piger, hun havde kjendt. Nu er det mig selv meget kjært, at Du er kommen under et fremmed Navn, thi hvis Du fremtraadte som den længe ventede Regjeringsraad, saa vilde, deels paa plumpe, deels paa fine Maader, mange Forældre, hvem man ikke kan fortænke det Ønske, at skaffe sig en saadan Svigerson som Du, der besidder et saa behageligt Udvortes, hvis Kundskaber og Vandel i Residentsen, Rygtet har ophøiet saameget, hvem den her faldne rige Arv har sat i en saa glimrende Forfatning, søge at bringe saa mange smukke og tildeels elskværdige Piger i Din Nærhed, og tildeels vel endog paanøde Dig dem, at det vilde vorde Dig en sand Qval at vælge. Til idag otte Dage altsaa — Din Sørgetid er jo, efter vore Love, allerede ophørt for nogle Uger siden — og Din Fødselsdag, der netop indtræffer idag otte Dage, den syvende i denne Maaned, kan jeg ikke høitideligholde paa en bedre Maade, — til idag otte Dage indbydes Du altsaa herved formeligen til vort Frierbal, hvis egentlige Øiemed dog intet Menneske, uden vi To, tør være vidende om. Du vil finde meget interessante Piger blandt vore klarenburgske Skjønheder;

lad Dig ikke bestikke af den Følelse, at maatte vælge En iblandt dem. Anstaaer Ingen Dig paa den Maade, at Du kunde ønske at blive nærmere bekjendt med hende, saa reis Du gandske rolig tilbage til Din Residents. Gjør, som om Du ikke vidste et Ord af Din Bedstemoders Valgklausul. Derved, det forsikkrer jeg Dig i hendes Navn, opfylder Du allerbedst hendes Hensigt."

Jeg blev angest og bange for det store Bal. Hvis jeg hændelsesviis var kommen ind i saadan en Kreds, saa havde det vel kunnet more mig, at lade det klarenburgske Territoriums Huldgudinder hemmeligen passere Specialrevue for mig, men nu blev Generalinden min Mynstringsinspecteur. Naturligviis iagttog hun ethvert af mine Blikke, ethvert af mine Ord, og just derfor, det forudsaae jeg allerede, behagede ikke en Eneste af Balskjønhederne mig. Men Generalinden, som nu engang var kommen paa denne Idee, udmalede sig sin Plan med altfor meget Selvbehag, til at jeg skulde kunne have faaet hende til at afstaae fra den. Det Forslag, jeg siden gjorde, at hun jo kunde indbyde de syv unge Piger, som ugeviis havde været hos min Bedstemoder, afviste hun smilende med de Ord: „De maae Alle komme, Alle eller Ingen!" og jeg sluttede halv om halvt deraf, at Generalinden dog, naar Alt kom til Alt, kjendte den, af min Bedstemoder Udkaarede, ved Navn, og at hun ikke var iblandt de syv smaae Adjutantinder.

Jeg havde tilbragt hele Dagen hos Generalinden. Hendes aandrige Underholdning, og den Hjer-

telighed, hvormed hun talte om min dyrebare Moder og om den sjeldne Kone, min Bedstemoder, gjorde, at jeg syntes kun at have været nogle faa Timer hos hende; jeg maatte love, at jeg, saalænge jeg opholdt mig her, daglig vilde besøge hende og spise ved hendes Bord. Mennesket burde end ikke paatage sig den ringeste Forpligtelse for Fremtiden; jeg lovede, at opfylde hendes Ønske, og hun saae mig dog ikke igjen for paa Ballet.

Da jeg kom tilbage til den blaa Engel, fortalte Louis, da jeg erkyndigede mig om Hr. Weinlich, at han endnu ikke var kommen hjem med sin Familie og de Fremmede, og yttrede sin Frygt for, at de skulde blive overfaldne af det Uveir, der begyndte at trække op. Ved denne Leilighed erfoer jeg, at Hr. Weinlich havde en lille Eiendom paa Landet, hvortil han sædvanlig pleiede at tage sine Gjæster med; der samlede sig flere unge Herrer og Damer fra Byen, og man morede sig sædvanligviis til seent ud paa Natten; forstaaer sig, Alt paa de Fremmedes Bekostning. Jo dybere Fader Weinlich nu sank i mine Øine, desmere begyndte min Godhjertighed at undskylde Florentine. Hos en saa beregnende Speculant, hvem hele Verden var tilfals, kunde Pigebarnet, selv med den bedste Villie og de dydigste Grundsætninger, ikke undgaae Fordærvelsen. Jeg gik med Louis, der lyste mig, just over Corridoren forbi No. 2 og 3. I min hemmelige Ærgrelse tænkte jeg dog at gjøre Majoren hans Aftenunderholdning med den letsindige Florentine en Smule til Vind, og meddeelte derfor Louis, at Hr. Weinlich, som han vel vidste, forud

havde bestemt Værelset No. 3 til Hr. Regjeringsraad Blum, at, ifølge de Efterretninger, jeg idag havde faaet fra Residentsen, vilde uden al Tvivl Hr. Regjeringsraaden indtræffe her i Nat, og bemeldte No. 3 maatte derfor endnu denne Aften være gjort ryddeligt.

Louis havde nok hørt tale om sin Herres tidligere Anordning, men han trak forlegen paa Skuldrene, og meente, idet han aabnede Døren for mig, at der fra dette Kammer var Udsigt til Gaarden, og at det aabenbart var for lidet for Hr. Regjeringsraaden. Med tungt Hjerte traadte jeg ind i Stuen, thi jeg skulde jo see den Kommunikationsdør, hvorigjennem Majoren i Nat var smuttet ind til Florentine, eller hun vel endog til ham — men jeg trak atter let Aande; for den Dør, der gik til Florentines Kammer, var der sat en stor Secretair. — Skinsygen lader sig ikke saa let berolige; denne sataniske Lidenskab kræver mathematisk Visshed, hvis den skal krybe til Korset. — Flytte den tilside kunde de ikke have gjort igaar Aftes. Medens Louis var beskjæftiget med at lægge nogle af Majorens omslængte Klædningsstykker i Orden, og just vendte Ryggen til mig, tog jeg uformærket fat paa den, og vilde løfte den, men den var af forsvarligt Arbeide, to Mennesker kunde ikke rokke den af Stedet. „Det er godt, sagde jeg, som om jeg besaae Stuen i hans Navn, der snart skulde beboe den: det er godt, at Secretairen staaer her, man kan da ikke saa let i Stuen ved Siden af høre hvad her bliver talt."

„Aa derfor er der sørget, svarede Louis, og gjørde mit Hjerte endnu lettere: derinde i Jomfruens Kammer staaer der ogsaa saadan en Secretair for Døren; De kan gjerne tale her saa høit De vil, hun kan ikke høre et Ord derinde; men — tilføiede han forlegen: — Majoren seer nødig, at han endnu i Aften skal rømme denne Stue."

„Ja, det kan jeg ikke hjelpe for, svarte jeg skadefro over, saa uventet at sætte en Pind for den utaalelige Majors Aftendivertissements: jeg betaler Logiet fra idag af, om Regjeringsraaden endog ikke skulde komme, thi hvis han kom og fandt dette Værelse, som jeg alt har skrevet til ham om, beboet, saa vilde han gandske sikkert blive meget vred, og kunde maaskee faae iſinde at tage ind et andetsteds i Byen. Men at lade en saadan Kunde gaae, torde jeg, i Hr. Louis's Sted, ikke let paatage mig at forsvare for min Herre, thi Regjeringsraaden kommer aarlig hertil nogle Gange, og han er ikke knap paa det, især mod Domestikerne."

„Ja i saa Fald, svarede Louis: maae vi vel finde paa Raad; Fru Majorinden vil rigtignok gjøre et surt Ansigt, men" — „Fru Majorinden?" spurgte jeg studsende, og begyndte at bede Florentine om Forladelse. — „Nu ja, svarede Louis: hun logerer her tæt ved i No. 4 tilligemed sin Søster. Hun har allerede været her siden Paaske; hendes Mands Regimentslæge, Hr. Doctor Blum, om De maaskee kjender ham, har baaret sig reent galt ad med hende efter hendes sidste Forløsning; hun kom dødelig syg hertil; vor Kredsphysikus har gjort Mirakler ved at hel-

brede hende. Hver fjortende Dag kom Majoren og besøgte hende, og logerede altid i dette Værelse; nu tager han hende om nogle Dage tilbage med sig; den lille Kone blomstrer igjen som en Rose. Saae De hende ikke imorges tilligemed hendes Søster? Hun sad i samme Vogn som mit Herskab!" — O Skinsyge! du afskyeligste Last! Gid jeg dog i dette Øieblik havde havt alle de Ynkværdige om mig, som laborere af denne jammerlige Sygdom; den Tale, fuld af Salvelse, som jeg i Stilhed holdt for mig selv, skulde sikkert have helbredet dem for dette frygtelige, al Sjelefred og al jordisk Lykkalighed forstyrrende Onde.

Det var altsaa ikke Florentine, men Majorinden, som jeg forrige Nat havde hørt tale. At Majoren, da han iaftes traadte ind i Stuen, holdt Florentine omslynget i sine Arme, havde jeg rigtignok seet med egne Øine; men, da de Begge havde kjendt hinanden saalænge, og Husarerne overhovedet paa saa utvungen en Maade pleie at nærme sig det andet Kjøn, saa kunde det allenfals undskyldes, desuden — jeg maatte i dette Udsoningens Øieblik være retfærdig — desuden havde jeg nok lagt Mærke til, at Florentine, idet hun traadte ind, havde strøbt at rive sig løs fra ham, og altsaa givet tilkjende, at hun ikke var nogen Ven af slige Omfavnelser. — At hun idag havde kjørt i een Vogn med de to Engellændere, anstod mig rigtignok heller ikke saa gandske, men — hvo veed, hvorledes det hang sammen hermed. Noget Usømmeligt kunde der imidlertid ikke forefalde der, thi Majoren, en givt Mand, en Mand der sikkert følte sig det Huus forpligtet, der med saa vedhol-

bende Kjærlighed havde taget sig af hans Kone, taalte vist ikke, at man tilføiede hende nogen Krænkelse. Under alle Omstændigheder havde jeg igjen seet Alt med for sorte Farver, og jo roligere jeg idag satte hendes hele Adfærd ud fra hinanden, desmere havde jeg i Tankerne at bede hende om Forladelse for, og fandt jeg hist og her en Scrupel, som f. Ex. hendes Klinken med ham i den grønne Kjole, saa maatte jeg ene og allene skrive saadanne Overtrædelser af det Anstændige paa den ubesindige Faders Regning.

Medens alt dette løb mig om i Hovedet, sagde jeg til Louis, at jeg, efter noiere Overveielse, dog fandt, at det var usandsynligt, at Regjeringsraaden vilde komme i Aften; han kunde derfor i Guds Navn, indtil min nærmere Ordre, lade den gode Major forblive i sit No. 3.

I dette Øieblik kom de tvende Vogne tilbage fra deres Landtour. Florentine sad nu hos sin Moder og Majorinden og dennes Søster. Hun gjorde mig, idet jeg hjalp hende ud af Vognen, venlige Bebreidelser over at jeg, da jeg nu engang havde sovet mig fra at kjøre med, ikke idetmindste var kommen bagefter, og udslettede ved sin ikke utydelige Besværing over de to Engelskmænds kjedsommelige Selskab, ogsaa den sidste Mistanke hos mig, og viste sig idag langt mere sindig og adstadig, end igaar.

Angreben af den lumre Dags Hede blev hun ikke ved Aftenbordet; jeg opholdt mig derfor heller ikke længe hos Selskabet, og lagde mig roligere og mere tilfreds, end igaar, tidlig tilsengs. — Men neppe havde jeg sovet nogle Timer, før jeg, vækket af et

svært Uveirs Tordendrøn, foer høit op af mine Dromme. Lyn paa Lyn, Skrald paa Skrald, Hagl, Regn og Storm, Alt raste vildt imod hinanden, og truede rundt om med Død og Ødelæggelse, og endnu var efter en halv Times frygteligste Oprør der gysselige Veir ikke trukket bort, da Vægterne nær og fjern i alle Gader raabte Brand, og stødte i deres Piber. Fra alle Taarne kaldte Stormklokkerne til Hjelp, Brandtrommerne løde, og den frygtelige Larm de gjorde, kunde have opvakt de Døde selv af deres Grave.

„Hvor er da Ilden?" raabte jeg tre, firegange ud af Vinduet til de Forbi-Ilende, men Ingen svarte mig. Men opad Hovedgaden kom en stor Sprøite med adskillige Fakler rumlende i fuld Trav. „Den gamle Raadstuesprøite!" skreges der under mine Vinduer, da denne kæmpemæssige Maskine rullede forbi, og høit ovenpaa stod, med Slangen i den venstre og en brændende Beegfakkel i den høire Haand, den hæderværdige Straalemester, min lille tykke Zwicker, iført en broget Sirtses Slaabrok, med en høid rund Hat paa Hovedet og Merketonen opløst i flagrende Lokker. Forstod jeg den straalemesterlige Heros, der opfordrede den gabende Mængde til at følge sig, ret, saa brændte det i Herzfelde.

Jeg kastede mig i mine Klæder, stormede ned ad Trapperne, og bad Louis, der mødte mig i Forstuen, at skaffe mig Heste og Vogn. Jeg kunde kun faae Herrens Ridehest, den lod jeg hurtig sadle, og jog i flyvende Galop efter Raadstuesprøiten. Jeg havde forstaaet min Ven Zwicker ret. Herzfelde, den venligste

Landsby i hele Omegnen, stod i lyse Luer. Morgenenen begyndte just at gry i Baggrunden; paa den modsatte Side af Horizonten hang de bortdragende forte Tordenskyer, svage Lyn glimtede i det Fjerne, hist og her tindrede en stille Stjerne gjennem den graa Himmels Taageslør, foran mig rasede Ilden, hvis blodige Lue steg himmelhøit, den dunkle, sorte Røg hvirvlede sig op fra det ene Huus efter det andet og væltede sig videre fort, dreven af Vinden; Sprøiter og Sluffer ilede fra Byen med Støi og Larm hen ad den lange Chaussee; fra den brændende By tonede stedse nærmere og nærmere de Ulykkeliges Jammerskrig mig imøde; jeg piintes af Angsten, hvorhen jeg først skulde vende mig, hvor jeg først skulde hjelpe, og nedsloges ved Forestillingen om, at være Vidne til at saa mange ulykkelige Mennesker, hvis Vee og Vel Skjebnen havde lagt mig saa nær paa Hjerte, rovedes Alt hvad de eiede. Næsten aandeløs støi jeg afsted, og fandt, da jeg kom, allerede flere Huse i Aske, og havde nu saa meget at løbe, at bære, at redde og at hjelpe, at jeg i flere Timer ikke kunde samle mig.

Imidlertid var det bleven lys Dag, og Ilden standset. Tre og tyve store Gaarde og blandt dem det skjønne Vertshuus, laae i Gruus. Faa af de Brandlidte havde mistet Lidet, de Fleste Alt. Foran Askehobene af deres fordums Boliger stod de nu og vrede deres Hænder, og græd de hedeste Taarer over den uforskyldte Ulykke. Mange havde næsten ikke det de kunde skjule deres Nøgenhed med, og skjælvende Smaaglutter forøgede ved deres Skrigen af Sult Forældrenes Jammer. — Nu var det Tid til

at aflægge Maffen; jeg vilde, saasnart de stakkels Folk kun nogenlunde havde fattet sig, lade Sognefogden sammenkalde dem og samles om mig, og da aabenbare dem, at jeg var Landsbyens forrige Eierindes Arving, at jeg tilligemed hendes Rettigheder ogsaa havde arvet hendes Pligter, og at det derfor skulde være min første og kjæreste Beskjeftigelse, saavidt det stod i mine Kræfter, at mildne Skjebnens Slag for dem. Jeg gik med denne, mig selv opløftende Tanke til Sognefogdens Bolig; der laae alt i en Klynge de Ulykkelige, der i denne Nødselsnat vare blevne Offere for Kummer og Haabløshed, og midt iblandt dem stod, omstrømmet af den aarle Morgensols gyldne Straaler, en Pigeskikkelse, der som en himmelsk Kjærligheds Engel, bespiste de Hungrige, klædte de Halvnøgne og trøstede de Mismodige med milde Ord. Tre Vogne, fuldpakkede med Brød og alskens Levnetsmidler samt Klædningsstykker, stode bagved hende, og adskillige Personer uddeelte, efter hendes Anordning, de medbragte Fornødenheder blandt de Nødlidende, paa hvilke den velgjørende Engels hurtige Hjelp syntes at virke saameget desstærkere, som de, bedøvede af Skjebnens haarde Slag, i de første Øieblikke havde givet sig til Priis for den haabløseste Fortvivlelse. Derfor trængte sig ogsaa Alle hen til Pigen, og kyste Sømmen af hendes Kjole og den velgjørende Haand, og brast ud i en rørende Graad, hvori det taknemmelige Hjerte saa gjerne udøser sig, naar, i den grændseløseste Nød, den Allarmhjertiges Godhed ved en vidunderlig Tilskikkelse uventet aabenbarer sig.

Hvad der havde spiret som Plan i mit Bryst, det havde den yndige Pige her allerede modnet til Daad; hvad jeg havde villet gjøre, havde hun allerede udført. Velgjørenheds Glæde straalede i alle hendes Miner; lige levende greben, som hun var, af de Sorgfuldes Jammer og af den lykkelige Bevidsthed, at have mildnet samme, løbe de klare Taarer ned ad hendes Rosenkinder; med ydmyg Beskedenhed søgte hun at afværge de Modtagendes stormende Tak, og yttrede med ubeskrivelig Hjertensgodhed, at hvad hun havde gjort, var jo Menneskepligt, at hendes Fader havde lovet at skikke mere, og at de ikke maatte tabe Troen til Gud og Menneskene. „Om kort Tid, vedblev hun, opmuntrende de Nedslagne med venlige Ord, og saae ned paa den Kreds, der knælende omgav hende og betragtede den Yndige som et Helgenbillede, som en Engel, Gud havde sendt for at forkynde sin Barmhjertighed: om kort Tid kommer Eders ny Herre hertil. Han skal, som Rygtet siger, ikke allene have arvet Eders gode salig Madam Milborns Eiendomme, men ogsaa hendes Hjerte, hendes Sands for at gjøre vel, hendes Deeltagelse i Andres Lidelser; min Fader vil gjerne tale Eders Sag hos ham, og er han den, man fortæller, saa tør I vistnok vente Hjelp af ham. Forsager derfor ikke! Opløfter Eders Øine til Gud; naar Noden er størst, er han jo altid nærmest."

„Hvo er den Pige?" spurgte jeg min Nabo, der syntes at være en klarenburgsk Borger, inderlig bevæget over den fromme Tale og den gunstige Dom, denne lille Purpurmund havde udtalt over mig. Han

vidste det ikke, men i hans Øine stode Taarer over Pigens hjertelige simple Ord, og han sagde, han var tilmode, som om han var i Kirke. Han greb i begge sine Lommer, tog alle de Penge ud, han havde hos sig, bar dem utalte hen, og gav dem til de Første de Bedste af de Brandlidte, der klyngede sig om Pigen.

Ogsaa hun, som nu syntes at gjøre sig færdig til at gaae hjem, uddeelte, med Løftet om, snart at komme igjen, og da at ville bringe mere med, nogle Penge blandt de Trængende; men hun kom i en synlig Forlegenhed, da hun var færdig med sin Uddeelning og hun saae flere Hænder, der vare udstrakte mod hende, at trække sig tilbage, uden at have faaet nogen Gave. — Jeg gjorde mig hurtig Plads, trængte mig frem, og lagde min hele Guldbørs i den velgjørende Seraphs Haand. Jeg vilde tilføie nogle passende Ord, men da jeg nu stod ligefor Pigen, og saae ind i hendes sjelfulde Øine, der med stum Forundring syntes at spørge mig, hvem jeg var, siden jeg med saa rund en Haand uddeelte det blanke Guld, for at lindre Andres Nød, og da hun i huld Forvirring, i de rigt Begavedes Navn, vilde fremstamme mig sin Tak, og ikke kunde, fordi vore Blikke havde mødtes: da nægtede Tungen mig sin Tjeneste, og jeg fornam, at Munden mere er en Undersaat af Hovedet end af Hjertet, thi hiint havde jeg næsten gandske tabt i Beskuelsen af den fortryllende Pige.

„Hvo er denne Pige?" gjentog jeg nu heftigere, og henvendte mit Spørgsmaal til en Bondekone, der stod ved Siden af mig. „Det er, kjære Herre, svarede den Gamle: Overforstmesterens Johanne der-

ovre fra Blumenwalde." Men hun vendte sig i dette Øieblik med et Aasyn, hvori den saligste Forklaring stod malet, til de Ulykkelige, og tilraabte dem glad, at det Ord, hun havde talt om Hjelpens Nærhed i Nødens Stund, allerede begyndte at stadfæstes. Hun uddeelte nu mine Guldstykker med viist Overblik, og henviste, til min ikke ringe Forlegenhed, de Takkende til mig. Men — just som disse vilde nærme sig, kom, bleg som Døden, en ung Kone, aandeløs styrtende ind i Kredsen, strakte krampagtigt sine Hænder ud mod Johanne og skreg: „Mit Barn, mit Barn! Hjelp, for Guds Skyld, Hjelp!" Nu først gjenkjendte jeg i den Fortvivlende den unge Vertinde, der i Forgaars havde bragt mig Koldskaalen. Vi erfore, at hun i denne gyselige Nats første Skræk havde troet, at hendes Mand, der var ilet ud af det brændende Huus for hun, havde reddet deres lille Pige ud af Vuggen; men da de faa Minuter efter vare stødte paa hinanden, viste det sig, at det ikke havde været Tilfældet. „Jeg vilde ind i Ilden, sagde den Ulykkelige i korte, afbrudte Sætninger, og havde næsten hverken Taarer eller Stemme meer: men da kaldte de mig tilbage. Min Søster var ført med Barnet, ind til Byen, til mine Forældre — jeg lader Huus og Gaard brænde, og iler ind til Byen — min Søster er der — hun har reddet Sølvtøi og vore Penge, men mit Barn er der ikke! Jeg kommer tilbage — vort Huus ligger meer end halvt i Aske, jeg sporger alle Naboer om mit Barn — det er der ikke — jeg vil ind i de brændende Ruiner — man spærrer Veien for mig, og spørger, om jeg er

rasende. Johanne, himmelske Johanne — Dem følge Alle; hvad De siger, det gjøre de — befal De, at man skal lade mig komme ind, jeg vil hente mit Barn ud af Asken, død eller levende!" Hun kastede sig ned for Johannes Fødder og omfavnede hendes Knæ og skreg, idet hun jamrende vred sine Hænder: „Lad mig komme til mit Barn! Vuggen staaer hist bag Brandmuren!" — „Hvo henter Barnet ud af Huset?" raabte Johanne hulkende ind i Kredsen, og holdt Resten af min Guldbørs høit iveiret. Tyve, Tredive iilte hen, men da de vilde bane sig Vei gjennem de brændende Ruiner til de Bjælker, der havde stottet sig mod Brandmuren af den endnu skaante Halvdeel af Huset, sloge Flammerne atter høit iveiret, og Træværket stod i lyse Luer. Ingen havde Mod til at vove sit Liv. Tregange forsøgte den ulykkelige Moder, og tregange vendte hun om med brændende Klæder. Johanne raabte, martret af den jamrende Moders qvælende Angst, endnu engang om Hjelp, og traadte selv hen til Brandstedet. Imidlertid havde jeg hentet en Sprøite til, lod Slangen rettes mod en Aabning i Bjelkeværker, der havde stottet sig mod Brandmuren, styrtede nu i den rastløs arbeidende Sprøites Vandstraale ind i Flammen, arbeidede mig gjennem Ruiner og Aske, og kom til det Sted, Moderen havde betegnet. Som ved et Guds Under stod Vuggen ufortæret tæt ved Muren; de halvt til Kul brændte nedstyrtede Bjelker vare faldne mod hverandre og havde dannet et Slags Tag over Vuggen. Barnet slumrede i den høieste Forbarmers beskyttende Haand; hurtig rev jeg det ud af Vuggen, og bar det,

sikkret mod de mig omgivende Flammers-Vælde ved Straalerne, som Sprøiterne lode falde rundt om mig, ud af den, nu tæt bag mig nedstyrtende Bygning, og lagde den i Johannes Arme, ud af hvilke den jublende Moder modtog det under de Omstaaendes levende Glædesskrig.

Gjennemblødt af Vandet unddrog jeg mig Mængdens stormende Tak, kastede mig paa min Hest og red hjem. Med Haanden paa Hjertet, kunde jeg ikke nægte, at Stræben efter den fortryllende Piges Bifald, egentligen mere, end ethvert andet, havde styrtet mig ind i Flammedødens Farer. Paa saa løs en Grund bygger vor Dyd vel ofte sine Templer! Johanne havde ikke talt et Ord til mig, men det himmelske Henrykkelsesblik, hvormed hun tog Barnet af mine Hænder til sit Hjerte, udtalte tydeligere end al Tale, den martrende Angst, hvormed hun havde seet mig styrte ind i Luerne, den smigrede Forfængelighed, at hendes Bon havde været Prisen for hvilken jeg havde udøvet den saakaldte Heltedaad, og den unævnelige Glæde over min og Barnets lykkelige Frelse.

Efter Bordet fik jeg en Billet fra Overforstmester Wilmar i Blumenwalde. Efter Indledningen, hvori han holdt min ophøiede Daad en vidtløftig Lovtale, undskyldte han sig med sin Podagra, at han ikke selv kunde overbringe mig sin og sin Datters Tak; ikke for at jeg skulde hente mig denne, men for, som han udtrykte sig, at skjenke ham den Glæde at gjøre mit Bekjendtskab, bad han mig, ret snart at besøge sig, og jeg vilde forbinde ham og hans Datter Johanne meget, hvis jeg maaskee endnu samme Aften glædede

dem med min Nærværelse, da hun havde hørt af Zwicker, at jeg var en Ven af Hr. Regjeringsraad Blum, og de endnu idag ønskede at overlægge paa hvad Maade de Brandlidte skulde hjelpes, for imorgen med den til Residentsen afgaaende Post, at kunne meddele Hr. Regjeringsraaden det Nærmere desangaaende, da der ingen Dag var at spilde, hvis de i Aske lagte Boliger idetmindste for saavidt atter skulde opbygges, at de Brandlidte endnu før Vinterens Komme kunde faae Tag over Hovedet.

Ofte havde jeg, naar jeg læste i ældre og nyere Tiders Digtere, i Phantasien skuet et Billede af den huuslige Fred, efter hvilken jeg i mine Drømme om mit tilkommende Liv, i Stilhed havde længtes; hos Overforstmesteren i Blumenwalde fandt jeg mit Ideal. Ikke som en Fremmed, som en mangeaarig Bekjendt, som en Ven, traadte jeg ind i Huset. Johanne havde vistnok fortalt sin Fader altfor meget godt om mig. Han bød mig velkommen med rørende Hjertelighed, og talte med en saa ærlig Trohjertighed om Broderpligten mod fremmede Lidende, at jeg med Glæde kunde have hørt paa ham i hele Timer, og nu fattede, at en saadan Faders Datter maatte være en Glæde og Velsignelse for alle dem, som omgave hende. Saa alvorlig og blød denne Pige imorges havde været paa Jammerens Skueplads, saa glad og munter var hun iaften. Hun havde svælget i den guddommelige Følelse at kunne gjøre vel og at have gjort det, og denne salige Fornemmelse havde opfyldt hendes Bryst og hendes Hjerte. Med glad Hast gik vi til vore Pla-

ner, angaaende Ophjelpningen af de Ulykkelige, og alle Træk i Johannes blomstrende lille Madonna-Ansigt forklaredes synligt, da jeg erklærte, at Blum havde givet mig Fuldmagt til enhver Forretning, og at jeg kun handlede i hans Aand, naar jeg i nærværende Tilfælde opbød Alt, for snareste muligt at bringe de velgjørende Planer til de Ulykkeliges Bedste i Udførelse, hvortil jeg da strax kunde anvise de fornødne Summer hos den mig opgivne Bankør i Klarenburg.

„Seer Du, lille Fader, sagde Johanne triumpherende: jeg har ikke bedraget mig; Blum er, som jeg havde tænkt mig ham." — „Og hvorledes har De da tænkt Dem ham?" spurgte jeg smilende, og vilde høre, hvorfra hun havde faaet den gunstige Mening om mig. — Johanne svarte, at salig Madam Milborn stedse havde talt om hans herlige Hjerte, og — tilføiede hun venlig, forlegen over den fine Compliment, hun vilde sige mig — og man skal jo kjende Folk paa deres Omgang, paa deres Venner. Dersom Blum ikke var Deres Venskab værdig, vilde De vistnok ikke — „have skjenket ham samme," vilde hun tilføiet, men det var, som om hun følte Smigreriet, hun havde paa Læberne, som om det ikke passede sig, at en Piges Mund sagde en ung Mand et saa forbindtligt Ord lige i Ansigtet; hun standsede derfor hurtigen, og sagde, idet hun vendte sig til sin Fader: „Din Pibe vil da heller slet ikke brænde idag!" og løb efter en Fidibus. Men Hjertet glødede i Brystet paa mig, thi Pigens jevne Ligefremhed havde noget ubeskriveligt Tiltrækkende. Den friske Ungdomsfylde, den skjønne Harmoni i hendes hele Bygning, den

slanke Figur, den fine Gratie i Gang og Holdning, det Melodiske i hendes Sølverstemme, den egne Ynde i hvert Træk af hendes Aasyn, den lille Rosenmunds skjelmske Smiil, det noddebrune lokkede Haar, Alt dette var Bisag, naar man saae i den fortryllende Piges deilige mørkeblaa Øie; i dette himmelrene Sjelespeil laae Aandsdybde, Hjertensgodhed, jomfruelig Tugtighed, uplettet Dyd, ustyrret Sjelefred, med eet Ord, i dette Øie laae en Verden fuld af Salighed saa umiskjendelig, at jeg ved ethvert nyt Blik ind i dette underfulde Blaa syntes, at jeg selv blev et bedre Menneske, at de jordiske Skjæl løsnede sank fra mit Hjerte og min Sjel, at mit aandelige Selv forædlede sig.

Vi gik — den gamle Herre kunde formedelst sine trodsende Undersaatter, som han kaldte sine syge Been, ikke ledsage os — allene ud i Haven. Det kostelige Frugttræanlæg var hendes tidligt afdøde Moders Værk, men de tusindfarvede Blomsterpartier takkede den skaberiske Johanne deres Tilværelse og Flor. Med barnlig Uskyld talte hun om Inddelingen af sin Tid, der altid var hende for kort, da hun skulde pleie sin Fader, bestyre det lille Husvæsen, have Opsigt over sin folkrige Fjerkræ-Republik, passe sin Have, have Opsyn med Opdragelsesanstalten for forældreløse Bønderbørn, en Forretning, Madam Milborn havde testamenteret hende, og havde hun drede andre Smaating at tage vare, og de faa Fritimer, der levnedes hende, tilhørte hendes Klaveer og hendes Bibliothek. I Løbet af hendes Meddelelser

kom hun blandt andet ogsaa til at tale om de lykkelige Dage, hun havde levet i min salig Bedstemoders Huus, og jeg kjendte nu ogsaa den Syvende af den bevidste Cyclus. „Det er den Pige, Din Bedstemoder har meent!" sagde jeg næsten høit til mig selv, da jeg gjorde denne Opdagelse, og som om det maatte være hende og ingen Anden, saaledes blev jeg tilmode, jo længere jeg hørte dette glade, skyldfri Væsen tale og saae hende handle. Jeg vilde om Aftenen til Byen, men Fader og Datter bade mig saa venligt om at overnatte hos dem, at jeg gjerne blev. Ogsaa den næste Dag og den tredie, fjerde og femte Dag var jeg endnu hos dem, og jo længere jeg levede med dem, des yndigere udfoldede denne Knop sig, des hjerteligere blev hendes hele Væsen og Adfærd. Morgenen tilbragte vi i Haven; om Dagen havde jeg Aftaler at gjøre med den gamle Herre og de fra Byen hentede Bygmestere og Haandværksfolk angaaende Opbyggelsen af Brandstederne i Herzfelde, Tegningsudkast at revidere, Kontrakter at afslutte og Andet deslige, og om Aftenen — det vare mine egentlige Hviletimer, da sang Johanne i den blomstrende Løvhytte, og jeg akkompagnerede hendes mesterlige Guitarspil paa min Fløite; eller vi gik over den blomsterduftende Eng til Herzfelde, og uddeelte blandt de Ulykkelige de Levnetsmidler, vi iforveien havde ladet bringe derud paa hendes Faders Vogn, og naar da de taknemmelige Modtagere kom frem af deres Jordhytter, som de havde skuffet sammen i deres Haver, og klyngede sig om Johanne, og hver paa sin Viis med fromme Ord ønskede den vel-

gjørende Giverinde Held og Velsignelse, og, styrkede med ny Tillid til Forsynet, vendte tilbage til Askehobene af deres Boliger, da gik Johanne ved min Arm hjem igjen, i en Stemning, der paa ny stadfæstede den Sandhed, at det er saligere at give end at tage.

Den sidste Dags Aften jeg var i hendes Faders Huus, havde vi atter været i Herzfelde. Jeg havde sagt hende, at jeg nu var nødt til at reise ind til Residentsen, og at det var den sidste Spadseregang, vi havde gjort tilsammen. Hun forekom mig iaften at være usædvanligt indsluttet i sig selv, og denne lille Yttring af Mismod gjorde mit Hjerte ubeskrivelig vel. Hun sagde, at hun havde haabet, jeg endnu vilde lægge nogle faa Dage til mit Ophold; hendes Fader havde vant sig til mit Selskab, saa han ret smerteligt vilde savne mig, og da jeg forsikkrede hende, at jeg ret snart kom igjen, og da haabede, at kunne blive længere, rystede hun paa Hovedet og svarte mig: hun frygtede for, at jeg i den larmende Residents kun altfor snart vilde glemme det stille, fredelige Liv i Blumenwalde. Hun vendte sig ved disse Ord hurtig affides, at jeg ikke skulde see de Taarer, der vare traadte hende i Øinene, i hvis dunkelblaa Chrystalgrund den nedgaaende Sols Aftenguld underligt speilede sig.

Smilende svarte jeg, henrykt i min inderste Sjel over disse blide Taarer, at, naar Talen var om Forglemmelse, da havde jeg den mere at befrygte, end mit kjære Blumenwalde; om kort Tid vilde min Ven Regjeringsraaden indtræffe; den gunstige Dom, hun allerede havde om ham, det anbefalende Ry, hvori han stod overalt, og de behagelige Forhold, hvori

hans betydelige Arv havde sat ham, gave mig god Grund til at frygte for, at Blumenwalde og alle dets Beboere kun altfor snart vilde glemme mig over ham.

„Alle? spurgte hun sagte, og rystede, benægtende sit Spørgsmaal, paa Hovedet, som hun havde sænket ned. Folk paa Landet, tilføiede hun neppe hørligt, og med en egen Art af pirret Omfindtlighed: ere ikke saa letsindige, saa flygtige, som de i Hovedstaden. Den vi engang blive hengiven, den blive vi det stedse, og kunne aldrig glemme ham." De sidste Ord sagde hun, overvældet af en heed Taarestrøm, saa hemmeligt, at man mere maatte gjætte dem end man forstod dem. Jeg greb nu, mig selv ikke længer mægtig, Øieblikkets Leilighed, og tilstod hende, hvad der længe havde ligget mig paa Hjerte. Kjærligheden laante mig sit Almagtssprog; jeg tilstod hende det Indtryk, hun fra vort Bekjendtskabs første Øieblik mellem den brændende Landsbyes Ildsluer havde gjort paa mig. — Hvo maler den skjønne Johanne, der, medens jeg gjorde hende denne vigtige Tilstaaelse, der angik begge vores hele Livslykke, stod ligefor mig, omslynget af min venstre Arm, useet af hele Verden, under Guds fri Himmel, omflydt af den dalende Sols milde Straaler. Hendes høire Haand skjælvede i min. I Begyndelsen, overrasket af den hjertelige Alvor i mine Ord, havde hun slaaet Øiet dybt ned til Jorden, derpaa opløste hendes oprørte Følelsers Storm sig i en stille Graad. Mildt smilende hævede hun nu det sjelfulde Øie til de, som Guld, glødende Skyer, og da hendes blaae Elskovsstjerner ligesom havde indsuget den vestlige Aftenglødes hele Lysglands,

da kastede hun den sødeste Tilstaaelses jomfruelige Blik paa mig, lagde, med Brudens rødmende Undseelse, det brunlokkede Hoved til mit Bryst, trykkede sin Høire mod mit høibankende Hjerte, hævede med et dybt Aandedrag den kydske Barms Lilliepragt, vilde tale og kunde ikke, og gjengjeldte det første, Forlovelsens Kys, som jeg trykte paa hendes svulmende Purpurlæber, med en Hengivelse, der ommere, end noget Sprog i Verden formaaede, forraadte hendes søde Gjenkjærlighed. Da denne Steen var fra Hjertet, blev hun den naturlige Utvungenhed selv, og vi tilbragte mere end en halv Time med at gaae de faa Skridt, der vare til hendes Faders Have, thi vi havde saameget at meddele hinanden, og saamange Kjærtegn at yde hinanden, at det var bleven mørkt, før vi kom hjem. Johanne tilhviskede mig den Bøn, at jeg først maatte tale med hendes Fader derom, men idag endnu ikke, og smuttede mig ud af Hænderne. Jeg kunde imidlertid ikke modstaae mine Følelsers Magt, men udtalte strax med beskeden Frimodighed mit alvorlige Ønske for den gamle ærlige Forstmand, overraskede ham med den Tilstaaelse, at hans tilkommende Svigerson ikke var det formeentlige Surrogat, Geheimesecretair Straguro, men Regjeringsraad Blum selv, udviklede ham de Aarsager, der havde bestemt mig til, at fremtræde under hiint antagne Navn, bad ham, endnu ikke at fortælle sin Johanne det, fordi jeg hos mig selv havde fastsat en anden passende Tidspunkt dertil, og tilføiede, at Indfaldet med mit Incognito nu var mig saameget deskjærere, da jeg, i en ubetydelig Fremmeds Rolle, havde vun-

det den Overbeviisning, at hans elskelige Barns Kjærlighed og ingen andre Bihensigter havde bestemt hende til at give mig sin Haand.

Med glad Heftighed omfavnede den gamle Fader mig, og kunde ikke standse de Taarer, hvormed hans inderlige Bevægelse fyldte hans Øine. — Johanne traadte ind, og for at bringe Samtalen paa noget andet, spurgte hendes Fader hende: hvor hun havde lagt sine smaae Prætiosa hen, han havde søgt dem i hendes Gjemmer, imedens hun var borte, i den Forudsætning, at hun vilde have dem paa imorgen paa Ballet hos Generalinden, og vilde have givet dem til Pigen, at hun kunde pudse dem, men de havde ingensteds været at finde. — Johanne, der med Møie søgte at skjule den store Forlegenhed, hvori dette Spørgsmaal satte hende, svarte, at hun slet ikke havde fundet at bruge disse Sager imorgen, da adskillige af dem, saa kjære de end vare hende som Erindringer om hendes gode salig Moder og Madam Milborn, ikke vare indfattede paa Moden, og den hele Stads ikke ret passede sig til hendes simple Paaklædning. „Da har, svarte Faderen, idet han velsignende lagde sin Haand paa sit Barns lokkede Hoved, og hans Stemme blev blødere: da har den gamle Isaak fra Klarenburg fortalt mig Tingen anderledes. Hos ham ligge alle Dine Smykker, og Du har forvandlet dem til Glædens og Taknemlighedens Taarer." — „Min Fader! afbrød Johanne ham bedende, som om hun ikke vilde, at jeg skulde erfare hendes stille Dyd; men hendes Fader sluttede hende i sine Arme, og sagde: „Saa from og god var

Din Moder ogsaa, og hendes høire Haand maatte aldrig vide hvad hendes Venstre gjorde! See, hvilke Frugter saadan Goddædighed bærer! Den gamle Isaak erklærede, at fra det Øieblik han havde hørt af Folk i Byen, at Du havde anvendt de laante Penge til Hjelp for de Brandlidte i Herzfelde, var det ham umuligt, at tage en eneste Hvid i Renter, om Du saa først indløste Dit Pant om ti Aar." — Dybt greben af dette himmelske Træk hos den elskelige Pige, trak jeg hende i Faderens Paasyn til mit Hjerte, og den Gamle lagde sin velsignende Haand paa mig, og indviede den Pagt, Kjærlighed, Dyd og Uskyld havde sluttet, stille, uden Ord; thi Johanne skulde jo endnu ikke vide, at jeg allerede havde talt med hendes Fader.

At jeg endnu samme Aften, ved min Ankomst til Klarenburg, atter indløste Smykkerne hos den gamle Isaak, lagde flere Smaating paa den nyeste Facon dertil, at jeg, i min gode Bedstemoders Aand, tilføiede en syvradet Perlesnor, et Koral-Livbelte med syv Koralsnorer, der næsten naaede til Jorden, og en Kam, paa hvilken syv funklende Solitairer dannede Syvstjernen, og at alle disse straalende Herligheder Morgenen efter vandrede ud tilligemed en heel Samling af de eleganteste Balkjoler til Blumenwalde til den gamle Herre, med den Bøn, at overrække min huldе Johanne alt dette i sit Navn, og at sige hende, at jeg om Eftermiddagen kom ud med en Vogn og vilde afhente hende til Ballet, det forstaaer sig Altsammen af sig selv.

Efterat jeg havde besørget alt dette, ilte jeg til Generalinden, som jeg hele Ugen ikke havde seet, og som min nærmeste moderlige Veninde burde være den Første, der erfoer noget om mit lykkelige Brudgomsskab; men Arrangementet til hendes Bal fyldte hendes Hoved saa gandske, hun havde saameget at tale, at spørge, at anordne med Kok, Conditor og Tafeldækker, at jeg slet ikke kunde komme til et fortroligt Ord under fire Øine, og maatte beholde min søde Hemmelighed i mit Hjerte. Dog benyttede jeg den Omstændighed, at hun, for at være fri for den møisommelige Forretning, at præsentere de kommende Gjæster, pleiede udførligen at instruere sin gamle sølvhaarede Kammertjener i, som Skik er i de høiere franske Cirkler, høit og lydeligt at nævne Gjæsterne ved Navn, ved deres Indtrædelse i Salen, til min Plans Udførelse, og forseglede den gamle Mands Mund med et Guldstykke, for at han skulde holde den til Tid var. Og da jeg nu om Aftenen traadte ind i den glimrende oplyste Sal ved Siden af min Johanne, der i sin kostelige Baldragt, med sin stolte Figur og sin ædle Anstand, saae ud som Festens fødte Dronning, raabte min gamle ærlige Kammertjener, ifølge den af mig erholdte Anviisning, høit og lydeligt ind i den brogede Kreds: „Hr. Regjeringsraad Blum med hans Brud, Jomfrue Johanne Wilmar!" og efter den sindrige Gamles Anordning klang nu en Touche med Trompeter og Pauker ned fra Orchestret, og den overraskede Kreds betragtede med stum Forundring den skjønne Johanne, der, til sit Inderste forskrækket over den uventede Bekjendtgjørelse af sin hel-

lige Lyndom, som hun havde troet ikkun bevaret hos sig og mig, og forvirret ved den Opdagelse, at hun i min Ringhed elskede den saameget omtalte Regjeringsraad, hilste hun, sig selv neppe længere mægtig, paa Selskabet, og bedækket med brudelig Forlegenheds høieste Karmin, sank hun, næsten uden Besindelse i sin moderlige Venindes, Generalindens Arme.

„Robert! raabte Denne, venlig bevæget, og kyste min søde Johanne tilbage i Livet: hvor usigelig lykkelig gjør Du mig ved dette Valg! Du forskjønner mig ved at indføre Johanne som Din Brud, mit Bal til en Fest, min Sal til et Brudetempel, og gjør mig denne Aften uforglemmelig." Hun vilde i sin Glæde endnu sige mere, men fra alle Kanter trængte sig Johannes Legesøstre og Veninder til, og bragte hende deres Ønsker, og mig omringede en Mængde Herrer og ældre Damer, der med Hjertelighed hilste paa mig, som deres Venindes, Madam Milborns Dattersøn, og som deres Ungdoms Fortroliges, min salig Moders Søn, og ønskede mig til Lykke med mit Valg. Det samme gjorde ogsaa min lille Geheime-Skat-Revisor Zwicker, der gav mig et dygtigt Trykkys, og tillige i Fortrolighed fortalte mig: at han hemmeligen havde tiltænkt mig sin Dinemoer, „da jeg imidlertid seer, vedblev han jovial: at vor gode Regjeringsraad har forliebet sig andensteds, saa har jeg ogsaa i dette Øieblik bortgivet min Dine til den unge Herre derovre i den blaa Kjole med de blanke Knapper, Hofraad Wachtel, en riig Knast, der nu allerede har smidsket for mig et heelt Aar for Pigebarnets

Skyld. „Lille Wachtel, raabte han over til den fiintudseende Mand: kom herhid, vor lille Blum blomstrer for en Anden; har ikke noget mere at frygte af ham! Ere nu Begge Brudgomme, maae nu lære hinanden nærmere at kjende; kysser hinanden Born, værer gode Venner, og dermed Basta!" Jeg vilde til at lee over den lille Vantrevning, der iaften i sin seladongrønne Silkekjole, og med sine tykke uformede Lægge i et Par gulagtige Strømper, saae heel pudseerlig ud, men han havde jo i hiin Rædselsnat, under Torden og Lyn, været med i Herzfelde, og havde jo der trolig og redelig opfyldt sin Straalemesterpligt, og saavidt det stod i hans Kræfter hjulpet til at lindre sin Næstes Jammer; det faldt mig ind, og jeg kunde nu ikke mere lee over den lille Vizlipuzlis komiske Udvortes, men gav ham og hans nye Svigerson et hjerteligt Haandtryk, og vilde endnu sladdre en heel Deel med ham, men da kom den nydelige Florentine flyvende med Ham i den grønne Kjole, gratulerede mig til min Forlovelse, og foreslilte mig den grønne Ven som hendes, siden igaaraftes, forlovede Brudgom, og saaledes viste det sig inden faa Minuter, at Lotte Sandler, Adele von Strahlenthal, Prokofjewna Tschimadunow og Borgemesterens Julie, kort alle min Syvstjernes sex Piger, deels formelig vare forlovede, deels med deres Forældres Samtykke vare saagodt som forlovede. For derfor at krydre den festlige Aften, og at fordele den lille Byrde (hvormed en glad Skræk, før næsten havde nedtrykt min stakkels Johanne, da jeg forestillede hende for Selskabet som Brud, da hun selv ikke engang rigtig vidste

det endnu) blandt de Øvrige, for at hun skulde have mindre at bære, stillede jeg mig midt i Salen, bad Selskabet gunstigen at laane mig Øre, og erklærte nu, medens Orchestret holdt sig færdig til den store Generaltousche, at vi her vare komne sammen, ikke for at feire een, men syv Forlovelser. Nu oplæste jeg til samtlige Gjæsters høie Jubel lydeligen de syv Par, hvis Navne jeg havde optegnet mig, og medens paa et givet Tegn forøven Trompeter og Pauker tre Gange skingrede og hvirvlede saaledes mellem hverandre, at man ikke kunde høre sine egne Ord, laae nede i Salen hele Selskabet i hverandres Arme, thi de vare Alle ved de syv unge Par blevne hverandre nærmere eller fjernere beslægtet, de vare alle een Familie. „Nu Brudepolonaisen!" raabte jeg op til Orchestret, thi jeg frygtede for, at blive trykket ihjel; alle sex Piger kom med deres Brudgomme og Forældre og Tanter og Onkler, og kyssede mig, tog mig om Halsen og trykkede mig til deres Hjerter, saa at jeg næsten troede, min sidste Time var kommen. Men da jeg vilde ordne Polonaisen saaledes, at de syv Par skulde dandse foran, traadte Fader Wilmar ind i Salen. Glæden havde ikke givet ham Ro længere hjemme, saa han derfor havde fulgt den gjæstfri Indbydelse, og glemt al Podagra, Værk og Vee, og var kommen for at feire den festlige Aften med os. Johanne gik ham imøde, og beklagede sig over den Forlegenhed, hvori jeg havde sat hende, og forsikkrede høit og helligt, at hun ikke kunde gjøre noget derfor, at hun sandelig ikke var Skyld deri, og at hun ikke havde sagt Ja endnu. — „Naa saa sig da nu Ja, Han-

nemoer, svarede den Gamle munter: om Du ellers Intet har at erindre imod vor Hr. Regjeringsraad; vi To have alt siden igaaraftes været paa det Rene med hinanden, hvad denne Sag angaaer."

„Altsaa har Du faaet den gode Fader lokket med ind i Dit Komplot? raabte Johanne i en Blanding af komisk Naivitet og glad Rørelse: jeg er ligesom forraadt og solgt af Jer. Du har vidst, at det farlige Menneske er kommet i vort Huus under et fremmed Navn? Jeg burde skjænde, jeg burde være vred; ak og jeg kan ikke, thi jeg — her qvaltes hendes Røst, hun klyngede sig smilende op til sin Fader og hviskede sagte — elsker ham saa inderligt."

„Brudepolonaisen, Brudepolonaisen!" klang det fra alle Kanter, og Moder Generalinden engagerede Fader Overforstmesteren til en Dands, og ned fra Orchestret tonede med fuld Musik den prægtige Polonaise, og i Spidsen for den lange festlige Række svævede Johanne ved min Side gjennem Salen, huld og skjøn, som en Kjærlighedsengel fra høiere Verdner, og de ældre Herrer og Damer, der ikke selv toge Deel i Dandsen, trængte sig frem for at see den fortryllende Pige i sin Brude-Glorie, og Alle bøiede sig for hende, idet hun dandsede forbi, hyldende hendes Yndes Tryllemagt, og den lille tykke Zwicker bukkede sig saa dybt, at hans Merleton, der idag struttede af overvættes meget Puder og Pomade, slog forover og kom til at dingle mellem hans gule Silkestromper. Men Johanne selv, der ingen Anelser havde om sine Yndigheders Almagt, og som endnu bestandig ikke ret var kommen til sig selv over alt det, der i faa Minuter

var passeret hende, meente, at hun slet ikke længer var paa Jorden. „Det er mig, sagde hun, og hendes sjelfulde Øies Azurblaa laae en himmelsk Forklaring: som om jeg svævede mellem den deiligste Drømmeverdens lysere Rum, som om den reneste Glæde vilde sprænge mit altfor salige Bryst."

Neppe var den herlige Dands tilende, før de sex Brudgomme stormede til, og engagerede Johanne til Cottilloner, Francaiser og Valser, saa jeg næsten kom i Fristelse at spille Ægtemanden, og advare den Dandselystne for at dandse formeget. Men Generalinden gav mig et Vink at følge sig, og førte mig ind i et stille, afsides Kabinet, hvor hun forestillede mig for to gammelagtige Herrer. Den Ene var Overformynderen, Executoren af min gode Bedstemoders Testamente, den Anden Forstanderen for Fattigvæsenet. „Det er maaskee Uret, Robert, at jeg forstyrrer Dig i Glæden, begyndte Generalinden: men — kald det Nysgjerrighed, Anelse, hvad Du vil — Du har hørt om Din salig Bedstemoders forseglede Bestemmelse, der er i mine Hænder; Øieblikket, hvori vi tør aabne Papiret, er forhaanden; Du har forkyndt os Din Forlovelse; de tvende Herrer, i hvis Nærværelse Sedlens Aabning skal foretages, ere ogsaa tilstede. Vil Du altsaa, saa gier mig den Tjeneste og lad os skride til Værket." Vel var dette Moment ikke ret beleiligt for mig, jeg var hellere bleven i den muntre Balsal, end opholde mig i dette stille, eensomme Kabinet; men — Generalinden ønskede det, og jeg kunde ikke vægre mig.

Efterat Overformynderen havde overtydet sig og os om, at Seglet var ubeskadiget, brød han samme, erkjendte tilligemed os den Saliges Underskrift for rigtig, og begyndte at oplæse Arveladerindens sidste Bestemmelse, saaledes som følger. Blot fordi Indholdet i noget afviger fra det vor Ven Sandler havde fortalt, og for at vise min Bedstemoders Originalitet af hendes Stiil, anfører jeg den ordret her:

„De i mit Testamente § 65 omtalte i Banken deponerede 50,000 Rdlr., opsiger min Datterson Robert, hæver dem og anvender dem til milde Øiemed efter eget Godtbefindende. Men ægter han Den, der blandt de Piger, jeg kjender, behager mig bedst, fordi hun er den smukkeste af dem Alle, og er et fromt, sædeligt og forstandigt Barn, der vistnok vil gjøre et viist Brug, med Hensyn til de Fattige, af den timelige Formue, der af mit Efterladenskab tilfalder hendes Ægtemand, min Datterson Robert, saa skal bemeldte min Datterson Robert lade hiin Kapital af 50,000 Rdlr. staae i Banken, og Renterne af samme skulle komme ham og hans Kone, saalænge En af dem lever, til Bedste; men naar de Begge ved Døden ere afgangne, da skal denne Kapital for evig Tid være Fattigkassen i Klarenburg tilfalden. Den Pige, jeg mener, hedder, ligesom min salig Datter, Johanne, og er eneste Barn af Forstmester Wilmar i Blumenwalde. Og Begge skulle have glade Dage med hinanden, og leve længe paa Jorden;

thi de ere Begge gode Børn, der have gjort deres Forældre Glæde, og have Følelse for Andres Nød; derfor giver jeg dem gjerne Midler i Hænderne til at lindre deres Medmenneskers Lidelser, som de bedst vide og kunne, og den gode Sæd, de udstrøe, vil grønnes og bære Frugter, og disse skulle være mig kjærere end alle Marmor-Monumenter, som jeg høfligst frabeder mig."

„Hun har valgt Hanne!" raabte jeg glad bevæget, og omfavnede Generalinden med barnlig Kjærlighed, ilede tilbage til Salen, og hentede Faderen og Pigen, og lod dem Begge erfare min Lykke, at have valgt den Pige, der ligesom havde været mig bestemt. Dybt bevæget sagde Johanne: „Forekom det mig ikke, som om jeg til min Lykfalighed endnu manglede Velsignelsen fra de Forklaredes Hjem! Nu da jeg fra hiint Fredens Rige hører den høiere Skjebnes Villie, er ogsaa det sidste af mine Ønsker opfyldt; thi hvad hist oppe over Gravene, i Kjærlighedens og Enighedens Hjem, den Ene vil, det maa jo ogsaa den Anden ville, og derfor bliver det til Overbeviisning for mig, hvad der svævede som Anelse for min Sjel, at dersom min Moder endnu levede, vilde hun velsignende lægge min Haand i Roberts, og derfor vil vort Liv herneden, min eneelskede Robert, vorde en glad Vandring paa altid friske Blomster. Men hvad hiin Summa angaaer, der bliver os til Deel ved det lykkelige Træf, at Roberts Valg stemte med hans Bedstemoders Ønske, saa gjør jeg her min el-

skede Ven i hans, hans dybt ærede Bedstemoders og mine nærmeste Venner den første Bøn. Den Ulykke, der traf Herzfelde, førte os sammen; skulde hiin Nat, af hvilken vor lykkelige Kjærligheds Morgen dæmrede frem, for de stakkels Brandlidte være Begyndelsen til deres bestandige Forarmelse? Skulde de, medens vi velsigne hiin Morgen, som vor Lykkes første, forbande den ud af Dagenes Række som deres Ulykkes første? Min Robert har med ædel Gavmildhed sørget for Gjenopbyggelsen af deres Boliger, men der fattes endnu saameget, og vil endnu længe fattes saameget, at — " — „Du kommer mine Tanker imøde!" raabte jeg, afbrydende hende, og vi erklærede nu høitideligt for de tre gamle Herrer og Generalinden, at vi formeligt renoncerede paa Indkomsterne af hiin Summa, at fremfor Alle de Brandlidte i Herzfelde skulde have nærmest Krav derpaa, og at de, naar disse med Tiden vare hjulpne, skulde kun anvendes til offentlige milde Øiemed. Den værdige Generalinde bad os nu, at komme tilbage til Selskabet, og vi nøde den sjeldne Aftens Glæde med den Salighed, der ikkun da er gandske uforstyrret, naar Bevidstheden om, ikke at have glemt Brødres Nød, opvarmer vore Hjerter. Min himmelske Johanne — de andre sex Brude vare smukke, meget smukke — men, min englelige Johanne var dog den allersmukkeste; de funklende Brillanter i det lokkede Haar, den syvradede Perlesnors matte Glands paa den jomfrunelige Marmorbarms blændende Alpesnee, det glødende Koralbelte om det ungdommelige slanke Liv, de syv lange Koralsnorer og de tykke Koralqvaster

nede i Enderne af Snorerne, som ziirligt legede om de nydelige smaae Fødder, Gratien i hendes Dands, hendes Sinds hjertelige Munterhed, hendes funklende blaae Kjærlighedsstjerners søde Blik! Kun hvo der kjender Forlovelsesstandens Salighed, vil kunne fatte den Henrykkelse, at kalde en saadan Engel Sin, og gjøre sig et Begreb om en saadan Aftens Jubel!

Efter et Aars Forløb hentede jeg min lille Fru Regjeringsraadinde til Residentsen, og da vi kjørte gjennem Herzfelde, stode atter venlige Huse opbyggede paa alle Grundene, og over alle Dørre hængte, som om det var St. Hansdag, os til Ære, friske Blomsterkrandse, og alle Beboerne havde festligt pyntet sig til den vemodige Afsked, og omringede Vognen, og strakte deres Hænder ind, og takkede og velsignede os, og græd høit, thi de mistede deres velgjørende Skytsaand, deres tilbedte Johanne.

Men Johanne sank, da Landsbyen laae bagved os, dybt rørt af sine Understøttedes enfoldige Hjertelighed, til mit Bryst, og hviskede, med det blaae himmelske Øie løftet til Himlen, og de smaae Hænder foldede som til Bøn, paa Svanebarmen: „Lad os altid være gode, min Robert, at, naar vi engang skulle skilles fra dette Liv, som jeg nu skilles fra min Faders Huus, saadanne Taarer, saadanne Velsignelser maae følge os til det evige Hisset!"

(H. Clauren.)

Ixion.

(En Novelle.)

Ved et glimrende Soupee i en af Tydsklands Residentsstæder kom man paa Tale om Vanvid og de gyselige, snart latterlige, snart rørende Gestalter, som den ofte gav Anledning til. En ung Liestænder, som først nylig paa sine Reiser var kommen dertil Byen, fortalte i den Anledning Følgende:

„Flere Dagsreiser herfra var jeg faren vild fra den almindelige Landevei. Hestene trængte til Hvile, og jeg gjorde Holdt i en lille Landsbye. Det skjønne Foraarsveir opmuntrede mig snart til at foretrække en lysteligt blomstrende Frugthave bagved Huset, for den lille snevre Gjæstestue, og jeg tog Sæde paa en omhugget gammel Træstamme. Smaae Børn legede foran mig i Græsset, uden synderligt at bryde sig om mig, og i et behageligt Drømmerie stirrede jeg saa længe op mod den blaae Himmel, til et sagte Sukken tætved mig, vakte min Opmærksomhed. Med megen Rædsel blev jeg en Vanvittig vaer, der sad ved Siden af mig, thi at han var en saadan, forkyndte mig en høi Guldpapirskrone, han bar paa sit Hoved. Men da jeg betragtede ham nøiere, fandt jeg intet Frygteligt meer i dette Syn. Det var en skjøn, rank Yngling med et blegt Aasyn, hvorpaa der straalede et Udtryk af Godmodighed, eiuden aandrigt Liv; det korte, brune Haar laae i ret yndige Lokker under den sælsomme Krone, og hvis denne ikke havde været, skulde man snarere have holdt ham for en

grundende, noget melankolsk Digter, end for en Vanvittig. Hans øvrige Paaklædning var skjødesløs, men saaledes, at man af det fine Stof og det zirlige Snit dog saae, at han hørte hjemme i de høiere Stænder.

Medens jeg betragtede ham med voxende Deeltagelse, syntes han ogsaa først at blive mig vaer. — „Jh see velkommen i Thessalia!" sagde han, og greb med mild Venlighed min Haand. „I synes at blive forundret, vedblev han, idet han afbrød min Studsen: og I har Aarsag dertil; thi alt tidligere hørte jeg selv Fablen fortælle om, hvorledes jeg — Ixion — blev styrtet ned i Underverdenen, og der omdreiet paa et Ildhjul. Noget er der nu vel i, men Ildhjulet er ikke udenfor mig. Indeni mig, ret saadan midt inde i Sjelen buldrer det, og hvisler og spruder og funkler, at man ikke ret veed, om man mere skal ængste sig tildøde over den Larmen og Gloden, end gotte sig over det lystige Fyrværkerie. Hvad mig isvrigt angaaer, kjære Herre, saa seer I jo med egne Øine, hvor høi og herlig jeg sidder her paa den thessalske Throne, og hvorledes Kronen bestraaler mine Lokker og min Tinding. — Der, I kjære Thessalier!" raabte han til Børnene, som legede ved Fødderne af os, og kastede nogle Guldstykker hen til dem, hvilke de ikke, som jeg først havde frygtet for, opsamlede med forhaanende Spot, men langt snarere med stille, ærbødig Venlighed, hvorpaa de gik længer bort fra os, for at dele de Penge, de havde faaet.

Den Vanvittige rykkede nærmere hen til mig og sagde: „Da vi nu ere allene, ærede Gjæsteven, kan

vi bedre tale om, hvorledes Ildhjulet er blevet til i mig. — I har vel aldrig været i Olympen? O nei, ellers vilde der ogsaa i Eder funkle en evig, elskelig, qualfuld, lokkende, sønderknusende, tilintetgjørende Afglands af Juno's Øine. — Det er min Ulykke; min Kjærlighed til hende, og det fordømte Skyphan: tom! og dog, hvis Nogen vilde løse mig fra mit Hjul, kunde jeg ville det, eller burde jeg det?"

Og han udbrød som i en begeistret Hymnus, og priste Juno's uendelige Skjønhed i saa levende Udtryk, at jeg næsten glemte hans Vanvid, og henvendte mit hele Sind paa det Tryllebillede, der opsteg af hans Tales Strøm, liig en Venus af Havet."

Fortælleren holdt et Øieblik inde, gandske tabt i Erindringen om hiin Skikkelse, og idet han derpaa betragtede sin Naboerske, en ung, meget smuk og riig Enke, sagde han: „Hvis De havde hørt Yndlingens Bersommelse, saa vilde De maaskee ikke mistyde det, naar jeg maa bekjende, at det just nu forekommer mig, som at jeg sad ved Juno's Side. Liigheden er virke: lig umiskjendelig og høist fælsom."

Den smukke Kone smilte forlegen over denne Hylding, og saae ned for sig, mens Liestænderen taug, og først efter nogle Øieblikke vedblev saaledes:

„Min stakkels Vanvittige blev ikke længe i denne glade Begeistring. Han følte pludselig, hvordan han var styrtet ned fra sit Olymp, og gjentog under en stille Graad de Ord: „Sky, Sky! Ak du skjønne, skjønne Sky!" Jeg tilstaaer det, hans sagte Jamren gik mig lige til Sjelen. Jeg omfavnede ham trø: stende, og han lagde det syge Hoved til mit Bryst.

Men Guldpapirskronen begyndte at rasle, bestyrtet greb han efter den, og da han fandt den forboiet, stod han op med et vredt Blik, og forlod Haven med hurtige Skridt.

Børnene vare imidlertid komne igjen. Jeg spurgte dem om den Syge, men fik kun det Svar: „Det var jo den gode, gode, stille Herre!" — Hvis jeg vilde vide mere, maatte jeg henvende mig til Værten, af hvem jeg erfoer, at den unge Mand for flere Maaneder siden var kommen til Landsbyen, dengang endnu ikke vanvittig, og havde forud betalt Præsten en betydelig Sum Kostpenge for nogle Aar. Hans efterhaands voxende Melankolie havde i Forening med hans Venlighed gjort ham elsket af Byfolkene, og man var næsten ikke bleven hans Vanvid vaer, saa at han, trods den underlige Ixionstale og Guldpapirskronen, var bleven i en uforstyrret Besiddelse af hele Landsbyens Agtelse og Kjærlighed.

Da jeg nogle Timer efter kjørte videre, saae jeg den syge Yngling spadsere ved en lille Bæk i Skyggerne af en nærliggende Elleskov. Jeg lod Kudsken holde og ilte henimod ham, men han vinkede mig tilbage med begge Hænder, og da jeg ikke agtede derpaa, sagde han: „Vel, Du kan da komme nærmere, Du behager mig, unge Ven!" — Vi gik nu tause ved Siden af hinanden, og Gud veed hvorledes det faldt mig ind, at Kronen ogsaa for en Deel var Skyld i hans ulykkelige Tilstand, og at det maaskee kunde frembringe en uventet gunstig Virkning, naar man pludselig rev den af ham. Jeg greb efter Guldpapiret, men hurtigere opvakt af sine Drømme ved min

første Bevægelse, end jeg troede, sprang Yngling-gen nogle Skridt tilbage og stirrede paa mig med en overraskende Vildhed. — „Du! raabte han med tordnende Stemme: Noli me tangere! Kjender Du det Ord? Dette er min Kongekrone, den er langt mere, langt bedre, den er min Digterkrone! og mistede jeg endnu denne sidste lille Rest af Lykke!" — her mildnedes hans Stemme og hans Aasyn atter: „Oprigtig talt, jeg kunde blive gal, hvad jeg vel dessuden ikke har slette Anlæg til, og hvad alt de fleste Mennesker holde mig for." — Et stille hemmeligt Smiil udbredte sig ved disse Ord over hans barnligtfromme Ansigt, og i det Haab, paa anden Maade at nærme ham Fornuftens Vei, spurgte jeg ham, om han da slet intet andet Navn havde, end Ixion. — „I Grunden vel ikke, sagde han: men anderledes, have alt mange Mennesker kaldt mig. Som Barn kaldte de mig Ernst; det forekommer mig endog, at Juno mangegange kaldte mig ved dette Navn. Atter Andre kaldte mig Baron Wallborn." —

Her forkyndte Selskabets pludselige Forfærdelse Fortælleren, at han havde talt om en Bekjendt. Den skjønne Enke forlod selv Værelset, under Paaskud af en Upasselighed.

Flere Venner af den ulykkelige Wallborn, der havde funden og tabt sin hele Jordelykke i denne Bye, samlede sig om Liestænderen, uden at erfare mere af ham end de alt havde hørt, thi efter hine sidste Ord, havde den Vanvittige revet sig løs, og var forsvundet i Elleskovens dunkleste Skygger.

Af al denne mangfoldige Frem- og Tilbagesnakken kunde Liesiænderen uddrage Følgende: Baron Wallborn havde som en agtet ung Digter gjort den aandrige Enkes Bekjendtskab. Ved sin begeistrede Hylding og sit opblomstrende Rygte var det lykkes ham, at vinde den skjønne Kones Kjærlighed, og at svinge hende op med sig i sit phantastiske Livs Regioner, hvor de Begge en Tidlang, elskende og elskede, thronede som salige Guder, høit over den almindelige Menneskevrimmel. Men Enken var nok snart bleven ængstlig tilmode i en, hende oprindelig fremmed Verden, og ligesom han først havde hævet hende iveiret, saaledes søgte hun nu, at neddrage ham paa Virkelighedens sikkre Bund. — Hans bestemte, undertiden heftige Modstand, hans ofte melankolske, let formørkede Sind, hans Mangel paa Udvortes Skjønhed og Behagelighed, alt dette gjorde hende næsten fjendtlig stemt imod ham, saa at hun endnu, foruden den Kulde, hun fra nu af yttrede imod ham, vel endog ligefrem pleiede at angribe ham med uvenlige Drillerier. Man bemærkede hans dybe Smerte, men meente, at det nok vilde give sig, og det unge Menneske komme til bedre Forstand. Tilsidst var han da pludselig forsvunden, og snart efter temmelig gaaet i Glemme, og det traf sig nu kun just saa, at den almindelige Deeltagelse paany ved Liesiænderns Fortælling var bleven elektriseret og kaldt tillive, og det saameget dessnarere, da just nogle af den stakkels Wallborns Beslægtede vare tilstæde, hvilke snart efter Enken lod bede til sig i et afsides Kabinet.

Ogsaa Liestænderen blev kaldt derind. Han fandt den skjønne Kone noget bleg, henstrakt paa en Sopha. Wallborns Slægtninge stode omkring hende, „Hændelsen, tiltalte hun den Indtrædende: har indviet Dem i vor Hemmelighed, uden at vi i mindste Maade tør beklage, at vide en Mand deelagtig i samme, hvem saavel hans forudgangne Anbefalinger, som ogsaa hans eget sædelige Forhold har gjort bekjendt paa den meest fordeelagtige Maade. Jeg tager ikke i Betænkning, at sige Dem, at det er mit Forsæt, at tilbyde den unge Baron Wallborn min Haand, og strax at reise til hans Opholdssted, hvis nøiere Beskrivelse jeg udbeder mig af Dem." Liestænderen kunde ikke bestemt nok meddele de ønskede Efterretninger, da Egnen, hvori den afsides Landsby laae, endnu kun usikkert svævede for hans Indbildning, og dens Navn gandske var gaaet ham i Glemme. Dog tilbød han sig at finde den igjen, saafremt man vilde tillade ham at gjøre Reisen med.

Nu var Talen om, hvo af den syge Barons Slægtninge, der skulde følge med; men Een skulde leie sig et Huus, en Anden sælge en Hest, en Tredie bivaane et Bryllup, kort Alle havde Forhindringer, paa Grund af hvilke den Ene skjød det hen paa den Anden, og man tilsidst saae paa hinanden i uopløst Forlegenhed.

Efter nogen Betænkning sagde Enken til Liestænderen: „Saa reiser jeg allene med Dem, hvad saa Verden siger derom. En saa reen Hensigt, som den, der driver mig, hæver mig over al Folkesnak, desuden haaber jeg, at Wallborns Familie vil tage

mig i Forsvar, naar jeg kommer tilbage med den frelste Ven." — Slægtningerne udbredte sig i store Lovtaler over Enken, og vare nu sindrige i Opfindelsen af alleslags underlige Planer, hvorledes man, ved i Begyndelsen at gaae ind i den vanvittige Ynglings Drømmerier, maatte bidrage til disses sikkrere Helbredelse. — „Paa ingen Maade! sagde Enken: Jeg hader slige Maskeringer af Hjertensgrund. Kan Ernst helbredes, saa er det derved, at man fremstiller Virkeligheden klar og tillokkende for ham, og faaer ham til at troe, at alle hans Drømmerier have været et huldt poetisk Spil, som heller Ingen har anseet for nogen anden Verdens Ting." — Slægtningerne sloge sig med fornyet Beundring til hendes Mening; og den følgende Morgen var alt Enken underveis i Lieflænderens Selskab.

Nogle Dage efter befandt de Reisende sig i Nærheden af den lille Landsby. Om Eftermiddagen begyndte de at søge, og tvivlede alt om, idag at finde den, da de stille Landsbyhuse lyste dem imøde i Aftenrøden, just som de kom ud af en Skov; ret lyst udbredte Glandsen sig, især paa den epheukrandste Gavl af Præsteboligen. — „Histhenne boer han!" sagde Lieflænderen rørt, og stille Taarer randt over Enkens skjønne Aasyn. — Efter en kort Taushed sagde hun til sin Ledsager, som hun paa Reisen havde fattet Fortrolighed til: „Jeg elsker ham vel ikke mere, det er kun Pligten, som byder mig, ved min Haand at gjengive Verden den ædle Yngling, ja, jeg har maaskee aldrig ret egentligen elsket ham. Og dog vare det straalende Dage, da vi tilhørte hinanden, da vi

troede at beherske Verden, just ved den begeistrede Følelse, der bandt os til hinanden. Det var en Drøm, men saa smuk, at jeg ikke kan finde Ord til, at udtale dens korte Herlighed og Henrykkelse."

Vognen rullede ind i Landsbyen. Fra Toppene af de gamle Lindetræer, som stode udenfor Husene, syntes den stakkels Syges fromme, forvirrede Phantasier at suse ned, og i Linieduften at smigre sig ind i de Reisendes Hjerter. — De bleve holdende ved Præsteboligen. Dens gamle ærværdige Beboer kaldtes ud, og da han sagde, at den Syge var paa sit Kammer, gik Lieflænderen op til ham.

Ernst sad i den lille Stue mellem Bøger og Skriverier, med sin underlige Krone paa Hovedet, og kastede et misfornøiet Blik hen til Døren, idet den gik op. — „Ved Zeus! udbrød han: De kjender nok slet ikke noget til mit Hjuls Funklen, og dets brændende Smette, siden De overløber mig saa uhørt!" Alligevel gik han den indtrædende Lieflænder heftig imøde. Men Denne indlod sig kun i høist almindelige, verdslige Samtaler, hvori han flereganger kaldte ham Baron Wallborn, hvilket den Syge rigtignok hvergang hørte paa med en misbilligende Mine, men hvorover han dog snart beroligede sig, idet han tog til sin Krone.

Efter Aftale traadte nu Enkens, ham fra gamle Dage velbekjendte Kammertjener, ind i Værelset, og meldte med høflige Ord sit Herskab hos Hr. Baron von Wallborn. — Den stakkels Ernst smiilte forvir-

ret. „En stor Ære!" sagde han til Tjeneren, og gav ham et Vink til at gaae; men derpaa holdt han med begge Hænder fast paa sin Krone, og mumlede for sig selv: „Forrykte Drømme, forrykte Drømme!"

Hans skjønne Elskede traadte ind, lyst straalende i al sin usigelige Ynde, og sagde, idet hun rakte ham Haanden: „Skam Dig, Ernst, med Din Flugt, og den Sorg, Du har gjort mig. Du veed jo, jeg holder hjertelig meget af Dig!" — Grædende af Glæde sank han ned paa sine Knæe, og raabte: „O Gud, o gode Gud, hvor hulde Gaver uddeler Du!" Derpaa reiste han sig atter, og betragtede hende i en tvivlende Ruus, og da hun bød ham de skjønne Læber, var det, som havde han drukken fuldkommen Helbredelse af de purpurne Tryllebægre. Han sad nu paa en Sopha ved Siden af hende, og talte snart ret sammenhængende og forstandigt, og fandt sig villig i, at hun tog Guldkronen af hans ret smukt krusede Lokker. Han tabte sig i den lykkelige Fremtid, der ventede ham, han talte om tilkommende Digte, om de Mennesker, der fordum havde viist ham Kjærlighed og Agtelse, og hentydede Alt i den gladeste Jubel paa den gjenvundne Elskede. Hun følte sig derved gandske sat tilbage i det gamle Forhold, og da han talte om, hvorledes de nu Begge kun vilde leve i den glade Digterverden, svarte hun: „Kjære Ernst, Du veed, at ikke Enhver kan finde, eller maa finde sin bedste Glæde deri. Bliv kun først roligere, og indsee, hvorledes vi kun vilde leve hinanden til Besværlighed med de bestandige phantastiske Opbrusninger, og hvorledes der i ethvert Ægteskab vel skal findes hjertelig

Hengivenhed, men sandelig heller intet andet end den kan vorde krævet."

Ernst saae bestyrtet paa hende. Forskrækket holdt hun inde, og søgte med nogle milde Ord igjen at komme tilbage til hans Phantasiers blomstrende Trylleskov, hvorpaa han og syntes gandske tilfreds, og atter lod sit tonende Indres Bølger lyde i tilsvarende Klang. Men idet han stedse opmærksommere fæstede sit Blik paa hende, og bemærkede, hvorledes hun sad der med et tvungent, hende næsten trættende Smiil, der vist nok paa en gandske egen Maade vanzirede hendes skjønne Ansigt, hævede han sig alvorsfuld fra sin Plads, satte Guldpapirskronen igjen paa sit Hoved, og sagde: „Ak Sky! Sky!" Derpaa gik han grædende ud af Stuen, og udenfor hørte man ham synge følgende Ord:

„Jeg havde hende funden,
Mit Liv var lykkerigt,
Med huldе Elskovsvunder,
Heel purpur det var smykt.

Nu drog hun bort saa vide,
Hun har mig glemt saa brat;
Dog Saarets Purpur flyder
End i min Taarenat."

Fra dette Øieblik var han ulægelig. Ingen fortrolig Klang fandt mere Gjenlyd i hans Indre. De To maatte reise bort og overlade ham til sine jammerfulde ixionske Phantasier.

Et Aar efter var den skjønne Enke bleven Liefkænderens Kone. Da de unge Ægtefolk en Aften tog

til Operahuset sammen, uden først at erkyndige sig om, hvad Stykke, der skulde spilles, og indtraf noget silde, kom de just til en Scene, hvor Ixion lod sin Elskovssmerte lyde efter den forsvindende Sky. Rørt hvidskede Lieflænderens Kone sin Mand i Øret: „Ak, den stakkels Wallborn!" — Da bøiede en ung Mand sig over hendes Stol, og sagde venligt: „Bedre her en Ixion, end hist!" De troede at gjenkjende deres vanvittige Ven, men han var strax igjen forsvunden mellem de øvrige Gestalter, og ingensteds mere at finde. Lieflænderen skrev til Wallborns Hjem om Efterretning, og fik til Svar, at den stakkels Yngling, just paa den Aften, de havde troet at see ham i Operahuset, fredeligt og venligt var hensluмret.

(F. de la Motte Fouque.)

Landsbyens Stolthed.

Paa en Reise gjennem Engellands afsidesliggende Grevskaber kom jeg til en Landsby, hvis Beliggenhed var yndig og eensom. Jeg besluttede, at tilbringe Natten her, og efterat have spiist til Middag, spadserede jeg ud, for at see mig om i Egnen. — Veien førte mig til Kirken, som stod i en liden Afstand fra Byen. Dens gamle Taarn blev en Gjenstand for min Opmærksomhed; heel omslynget af Vedbende, tittede

kun hist og her en fremspringende Bue, en Kant af de gamle Mure, eller et sælsom udhugget Snitværk frem af Løvet. Det var en deilig Aften. Dagen havde været mørk og regnfuld, men nu var det bedre Veir, og endskjøndt der endnu bestandig svævede graae Skyer over Hovedet, saaes dog en bred Guldstrimmel i Vest, hvorfra den dalende Sol, der glimrede igjennem de dryppende Blade, udbredte et melankolsk Lys over den hele Natur. Den lignede en from Christens Afskedstime, hvis milde Herlighed giver Forsikkring om evig Glæde.

Jeg havde sat mig ned paa en halv nedsjunken Gravsteen, og mindtes i denne alvorlige Time forrige Hændelser og forrige Venner, Bortfjernede og Døde, idet jeg overlod mig til hine sørgmodige Fornemmelser, som have noget Sødere end selve Glæden. Kirketaarnets Klokketoner svarede til mine Følelser, og først efter en Stund faldt det mig ind, at der blev ringet for en ny Gravens Beboer. — Snart saae jeg et Liigtog komme over Engen, og lige forbi Stedet, hvor jeg sad. Liigklædet bares af unge hvidklædte Piger, medens En paa omtrent sytten Aar gik foran med en Krands af hvide Blomster i sin Haand, som et Tegn paa, at den Afdøde var ung og ugift. Efter Liget fulgte Forældrene, et ærværdigt Par af det bedre Slags Landboere. Faderen syntes at dølge sine Følelser, men hans stirrende Øie, de sammentrukne Bryn og det dybt furede Ansigt, røbede hans indvortes Kamp. Konen hang ved hans Arm og græd høit i Modersmertens Udbrud.

Jeg fulgte Toget ind i Kirken. Baaren nedsattes i den midterste Gang, og den hvide Blomsterkrands, samt et Par hvide Handsker, hængtes over det Sæde, som den Døde havde indtaget. — Begravelsesceremonien medfører stedse en Vemod, som bemægtiger sig Sjelen; men hvad kan være mere rørende end Uskyldens og Ungdommens Levninger, afplukkede i Livets Blomstertid? Uopholdelig randt den Afdødes unge Veninders Taarer; men Faderen syntes endnu at kæmpe med sine Følelser, og at trøste sig med den Forsikkring, at salige ere de, som dø i Herren. Moderen tænkte kun paa sit Barn, denne Markens Blomst, der var henvisnet midt i sin Ynde; hun sørgede, ligesom Rachel, over sine Børn, og vilde ikke trøstes.

Ved min Tilbagekomst til Kroen erfoer jeg den Afdødes Historie. Den er simpel og ligner mange andre. Hun havde været Landsbyens Skjønhed og Stolthed. Hendes Fader, før en velhavende Forpagter, var kommen noget tilbage. Hun var det eneste Barn, Sognepræstens Lærling og Yndlingslammet i hans lille Hjord. Den gode Mand vaagede med faderlig Omhu over hendes Opdragelse, som kun indskrænkede sig til den Kreds, i hvilken hun skulde bevæge sig, thi han ønskede blot at gjøre hende til en Prydelse for hendes Stand, ikke at hæve hende over samme. Forældrenes Ømhed, samt Afholdenhed fra alle grovere Sysler havde næret en naturlig Fiinhed i hendes Karacteer, der fuldkommen stemte overeens med hendes Skabnings hulde Skjønhed.

Hun lignede en spæd Plante, som tilfældigviis blomstrer blandt de stærkere indenlandske Vexter.

Landsbyen var et af hine afsidesliggende Steder, hvor endnu bestandig findes Spor af de gamle engelske Sæder. Den havde sine landlige Feste og Høitidsforlystelser, og holdt endnu ved Fuldbyrdelsen af hvad der for allevegne havde været Skik og Brug paa den første Maidag. Da Præsten meget hyldede det Gamle og overhovedet hørte til hine eenfoldige Christne, som troe at opfylde deres Kald paa Jorden ved at befordre Glæden og være godmodige mod deres Medmennesker, saa havde han ogsaa befordret disse uskyldige Fornøielser. Under hans Varetægt stod Maitræet fra Aar til Aar paa Landsbyens Fælled; paa Maidagen var det smykket med Blomsterkrandse og Faner, og der valgtes ligesom i gamle Dage en Maidronning, for at præsidere ved Legene og uddele Priserne.

Byens maleriske Beliggenhed og Høitideligholdelsen af disse landlige Feste vakte mange Fremmedes Opmærksomhed. Blandt disse var der paa en Maidag en ung Officeer, hvis Regiment for kort Tid siden var indqvarteret i Omegnen. Han fortrylledes ved denne Fests ukonstlede Smag, men endnu mere ved Maidronningens fremspirende Skjønhed. Denne var Landsbyens Yndling. Hun sad, bekrandset med Blomster, smilende og rødmende i den jomfruelige Blufærdigheds og Glædes yndige Forlegenhed. Jævnheden i Landets Sæder gjorde det let for ham at blive bekjendt med hende; han fandt lidt efter lidt Veien til hendes Tillid, og beviste hende sin Hengivenhed

paa hiin tankeløse Maade, hvorpaa unge Officerer kun altfor ofte søge med landlig Enfoldighed. — I hans Opførsel var Intet, som kunde skræmme eller forurolige; han talte endogsaa aldrig om Kjærlighed. Men der gives Midler til at udtrykke den endnu stærkere end ved Ord, og sagte, uimodstaaeligt at føre den ind i Hjertet. Øiets Straale, Stemmens Tone, de tusinde Sødheder, som ligge i hvert Ord, hvert Blik, hver Handling, indeholde Kjærlighedens sande Veltalenhed, der stedse føles og forstaaes, men aldrig kan beskrives. Er det at undres over, at den let vandt et ungt, skyldfrit og ømt Hjerte? Hun elskede næsten uden selv at vide det, thi hun grandskede ikke efter det Lidenskabs Væsen, som drager alle Tanker, alle Følelser til sig, og kjendte ikke dets Følger. Ved hans Side vandrede hun omkring paa de blomsterrige Enge og i den grønne Kratskov. Han lærte hende at opdage nye Skjønheder i Naturen; han talede den fine Verdens Sprog, og kildrede hendes Øre ved Poesiens Tryllerier.

Aldrig har en Lidenskab været renere end denne Landsbypiges. Vel havde maaskee i Begyndelsen hendes Tilbeders skjønne Skabning og det Glimrende i hans Krigerdragt blændet hendes Øie, men det var ikke det, som havde indtaget hendes Hjerte. Han blev næsten forgudet af hende, og, ligesom til et høiere Væsen, saae hun op til ham. Først nu opvaagnet til Kundskab om det Skjønne og Store, følte hun i hans Selskab et af Naturen ømt og poetisk Gemyts Enthusiasme. — Elskerens Tilbøielighed var

ligesaa fri for Lidenskab, dog blandet med mindre fine Følelser. Letsindig havde han søgt hendes Omgang, thi han hørte ofte sine Kamerater rose sig af deres Erobringer paa Landet, og holdt en saadan Triumph fornøden for en Mand af Aand. Men det ustadige Liv, fuldt af Adspredelser, havde ei gjort hans Hjerte koldt og egennyttigt nok; det fængede Ild ved den samme Flamme, som han søgte at oppuste, og forend han kunde gjøre Rede for sine Følelser, var han forelsket.

Hvad var nu at gjøre? Der viste sig de Hindringer, som stedse og overalt træde i Veien for en saa ubesindig Tilbøielighed. Hans Rang, fornemme Slægtningers Fordomme, Afhængigheden af en stolt ubøielig Fader — Alt forbød ham at tænke paa en nøiere Forbindelse. Men, naar han saae ned paa dette uskyldige, omme og tillidsfulde Væsen, bemærkede han i hendes Opførsel en Reenhed, i hendes Levnet en Klarhed, i hendes Blik en bønfaldende Sædelighed, som bortkyste enhver Letsindighedens Yttring. Forgjeves prøvede han paa at qvæle ædle Følelsers Varme ved hiin kolde Spot, hvormed han havde hørt tale om Qvindedyd; saa ofte han nærmede sig hende, fandt han hende stedse omgiven af den jomfruelige Reenheds skjulte, dog uigjennemtrængelige Ynde, i hvis hellige Kreds ingen forbrydersk Tanke kan opstaae.

Den pludselige Befaling, at begive sig med sit Regiment til Fastlandet, fuldendte Forvirringen i hans Gemyt. Først da Marschdagen var nær, sagde han det til hende paa en Aftenvandring i Skoven. At

skilles fra ham, var aldrig faldet hende ind. Pludseligt blev hendes skjønne Drøm forstyrret. Han trak hende til sit Bryst og kysede Taarerne bort af hendes Kinder. Der fandtes ingen Modstand, thi visse Øieblikke, hvor Sorg og Ømhed blande sig, hellige Lidenskabens Kjærtegn. Han var af Naturen heftig, og Synet af hendes Skjønhed, den tilsyneladende Følelighed, hvormed hun hengav sig til hans Favnetag, hans Tillid til sin Alvælde og Frygten for at tabe hende for bestandig, virkede forenede til at overvinde hans bedre Følelse; han vovede at foreslaae hende at forlade Hjemmet og at være hans Ledsagerinde paa Skjebnens Bane.

Han var gandske uvidende i Fristelseskonsten, og bluedes skjælvende ved sin egen Slethed; men det formeentlige Offers Gemyt var saa uskyldigt, at det i Begyndelsen ei forstod hvad han meente. Da endelig det Giftige i hans Forslag gjennemtrængte hendes Sind, virkede det paa en ødelæggende Maade. Hun græd ikke, hun gjorde ham ingen Bebreidelse, hun talte ikke et Ord; men bestyrtset flygtede hun ligesom for en Slange, kastede et ængsteligt Blik paa ham, som trængte dybt ind i Sjelen, og ilte, vridende sine Hænder, ligesom hun vilde bede om Beskyttelse, til Faderens Hytte. — Officeren gik forvirret, ydmyget og angerfuld bort. Det er uvist, hvad der vilde været Følgen af Striden imellem hans Følelser, naar ikke Uroligheden i det Fjerne havde adspredt hans Tanker. Nye Egne, nye Forlystelser og nye Kamerater bortkysede snart Bebreidelserne mod ham selv og satte hans Ømhed i Baggrunden;

alligevel stod hans Hu ikke sjeldent, selv under Slagenes Tummel, til den hvide Hytte, Stien ved den sølvklare Bæk, Rosenhækken og den lille Landsbypige.

Hun havde fra sit Vindue seet Troppernes Marsch, seet den troløse Elsker under Trommers og Trompeters Lyd at drage bort som i Triumph. Hun sendte efter ham det sidste smertelige Blik, da Morgensolen belyste hans vajende Fjæderbusk. Han forsvandt som et glimrende Syn, og lod hende i Nattens Mulm. — Det vilde være unyttigt at dvæle ved de enkelte Omstændigheder i hendes følgende Historie, idet den ligner saamange andre Fortællinger om ulykkelig Kjærlighed. Lig det saarede Rovdyr, søgte hun Eensomheden, for at fælde Taarer, og at ponse paa det, der saa smerteligt fyldte hendes Sjel. Om Aftenen silde saae man hende stundom sidde paa Kirketrappen og synge sørgmodige Sange. Hun forrettede flittig sin Andagt i Kirken, og naar de Gamle saae hende saa hentæret og alligevel med en hectisk Rødme og det helgenagtige Udseende, som Melankoli meddeler Skikkelsen, treen de ligesom for en Gjenganger tilsides, og saae efter hende i mørke Anelser. — Opløst var det gyldne Baand, som knyttede hende til Livet, og under Solen gaves der ingen Glæde mere for hende. Sin Elsker tilskrev hun i et vemodigt Øieblik et omt Afskedsbrev, hvori hun skrev, at hun hentæredes og dulgte ikke, at han var Aarsagen dertil, og endte med de Ord, at hun ei kunde dø i Fred, forend hun havde givet ham Forsikkring om sin Tilgivelse. — Aldrig yttrede hun nogen Klage, eller aabenbarede for Nogen den Sygdom, som an-

greb hendes Hjerte. Hun nævnede ei engang sin Elskers Navn, men lagde Hovedet til sin Moders Bryst og fældte stille Taarer. De stakkels Forældre bøiede sig i stum Bekymring ned over deres Forhaabningers henvisnede Blomst.

Saaledes sad hun en Søndageftermiddag imellem dem, og hendes Hænder laae i deres. Vinduet var aabent, og den milde Luft viftede Duften af de Blomster, hun selv havde opelsket. Hendes Fader havde just læst et Kapitel i Bibelen, som handlede om Verdens Forfængelighed og Himlens Glæder. Det syntes at have gydt Trost og Munterhed i hendes Sjel. Hendes Blik var henvendt til Kirken; Klokken havde ringet til Aftensang; de sidste Landsbyens Indvaanere traadte ind i Kirkedøren, og Alt nedsank i den dybeste Taushed, som betegner Hvilens Dag. Forældrene betragtede hende med Vemod. Hendes Aasyn lignede en Seraphs; i hendes rolige blaa Øie perlede en Taare. Mindedes hun maaskee sin troløse Elsker? eller stod hendes Hu til den Kirkegaard, i hvis Skjød hun snart skulde hvile?

Pludseligt hørtes Hestetrav. En Rytter fløi henimod Huset. Pigen udstødte et Skrig og sank ned af Stolen. Det var hendes angerfulde Elsker. Han fløi hen at trykke den Elskede til sit Bryst; men hendes udtærede Gestalt, hendes dødblege Aasyn, saa blegt og dog saa venligt, gjennembævede hans Sjel, saa han faldt ned for hendes Fødder. Hun forsøgte at række ham Haanden, hendes Læber rørte sig, som om hun talte, men der hørtes ingen Lyd. Med et

Smiil af usigelig Ømhed saae hun ned til ham, og hendes Øine lukkedes for evigt. —

Saameget hørte jeg af hendes Historie. Jeg veed, det er ikke Meget, idetmindste ikke meget Nyt; men det efterlod dengang et dybere Indtryk paa mit Gemyt, end mange Begivenheder, som ere meer almindelige. Jeg er senere passeret gjennem samme Landsby. Det var en Vinteraften. Kirkedøren stod aaben, og jeg traadte ind. Blomsterkrandsen og Handskerne hang ligesom den Dag hun jordedes. Vel vare Blomsterne visnede, men der syntes at være baaret Omhu for, at holde Støvet fra deres hvide Blade.

Jeg har seet mange Mindesmærker, hvor Konsten har anstrænget sig for at opvække den Betragtendes Deeltagelse, men jeg har ikke fundet noget, der har talt saa rørende til Hjertet, som denne simple Erindring om hedenfaren Uskyld.

(W. Irwing.)

Laternen i Slotsgaarden.

I en meget vild Egn i de skotske Høilande staaer en ældgammel Borg paa en stenet Bjergryg. Engang saae Borgherren paa en stormende Høstaften ud af Vinduet gjennem Mulmet over den tætindsluttede Slotsgaard til de fjerne Bjerge, som, neppe synlige, hævede sig over den mørkeblaa Nathimmel med sine susende Trætoppe. Nede i Dalen hylede Skovbækken en underlig Sang, og af og til klirrede Fløiene i skjærende Toner, som i Kiv med Stormen. Det var altsammen ret efter Borgherrens Sind, thi han var ikke længere den gode, milde Herre, som før, fra den Tid hans eneste Datter var flygtet fra hans Borg med en fager Yngling, der i Stand var langt under hende, men i yndig Sang og Harpespil langt overgik de herlige Høilandes Beboere. Elskeren havde man snart efter Flugten fundet som Liig, sønderknust i en dyb Klippedal, hvor han vel maatte være gleden ned i Mørket, og fra Datteren havde Faderen derpaa gjennem ubekjendte Pilgrimme faaet en Skrivelse af det Indhold: at siden Natten havde stjaalet og myrdet hendes Elskede, vare hendes Øine blevne aabnede, saa hun indsaae sin syndige Gjerning, og vilde nu gjøre Bod i Jordens lønligste Klostercelle, men hendes Fader skulde aldrig erfare noget om hende, saalænge hun levede. — Borgherren var ret ligesom forstenet over denne Begivenhed, og lignede fra den Tid næsten Klippen, der bar de vældige Grundstene til hans gamle Slot, i Haardhed og Ubøielighed.

Ret som han nu stirrede ud af Vinduet, saae han en Laterne, der zittrende bevægede sig frem og tilbage i Slotsgaarden, ligesom den bares af En, som med vaklende Trin listede sig hen over Fliserne. Vredt raabte han ud: hvem det var, som luskede sig omkring dernede? thi Alting paa hans Borg havde stedse havt sin strænge Orden. En sagte Røst svarte nedenfra: „En gammel Kone beder om lidt at spise, ædle Ridder!" — Men den ydmyge Bøn, afvistes med Heftighed. „Speiderske, Landstrygerske, Hex!" vare de Navne, som lød den Bedende imøde, og da hun nu alligevel ei veeg, men vedblev sin Begjering, kaldte Borgherren i vild Forbittrelse paa sine Jagthunde, for at hedse dem mod Betlersken. Rasende styrtede den vrede Kobbel frem. Men neppe vare de blevne den Gamle vaer, før hun traf den meest gloende af dem med en tynd lille Kjep. Nu troede enhver af Huusfolkene, der vare komne ud, at den opirrede Hund sikkert vilde sønderrive hende; men den veeg hylende tilbage, og de andre Hunde lagde sig ydmygst klagende omkring Betlersken. Borgherren hedsede dem nu atter mod hende, men de klagede endnu ynkeligere, og bleve liggende. Da grebes de Alle af en sælsom Skræk, der blev til Forfærdelse, da den Gamle hævede sin Laterne iveiret, saa man saae hendes lange hvide Haar flagre for Stormen, medens hun med vemodigtruende Stemme sagde: „Du! der i Himlen seer og hører!" Skjælvende gik Borgherren bort fra Vinduet, og bød, man skulde række hende, hvad hun begjerte. Tyendet, der ligeledes var bange for det spøgelseagtige Syn, satte Levnetsmidler i en

Kurv udenfor Huset, og tillaasede Døren under Bønner. Man hørte, hvorlunde den sælsomme Gamle tog Madkurven med sig, hvorlunde hun derpaa gik ud af Borgporten, og hvorlunde Hundenes ængstelige Jamren lød efter hende.

Fra nu af saae man regelmæssig Laternen hver tredie Aften i Slotsgaarden. Saasnart dens sælsomt bævende Lys begyndte at gjennembryde Mørket, og de sagte Fodtrins usikkre Hensvæven lod sig høre paa Qvaderstenene, iilte Borgherren bort fra Vinduerne, satte Tyendet Kurven med Levnetsmidler ud, og hylede Hundene til Synet var forsvundet. Det var ret som hørte denne gyselige Færd med til Slottets strænge Orden, saavelsom de blege Ansigter og frygtsomme Blikke, man hver tredie Dag, naar Aftendæmringen nærmede sig, bemærkede hos Borgfolkene.

Engang — det var i Vinterens Begyndelse — var Ridderen paa Jagt i den vildeste Bjergegn. Da iilte pludseligt hans Jagthunde op ad en steil Høi, og da han nu ventede en god Fangst, saa drev han med yderste Fare sin sky Ganger efter dem over den slibrige, stenede Grund. Udenfor en Hule midt paa Bjerget bleve Hundene staaende; men hvorledes blev Ridderen tilmode, da en Qvindeskikkelse traadte ud i Mundingen af det dunkle Svælg, og med en Stav drev Kobbelet tilbage, og han nu af Hundenes ængstelighydmyge Klynken, saavelsom af Qvindens underlige, sneehvide, flagrende Haar maatte see, at det var Laternebærerinden, der stod for hans Øine paa dette øde Sted. Halv affindig dreiede han hurtig

af med Hesten, gled, styrtede ned af Brinken, rev Gangeren atter iveiret nede i Dalen, og kom saa flyvende tilbage til Borgen med de hylende Hunde.

Nogen Tid efter denne sælsomme Begivenhed viste Laternen sig ikke i Slotsgaarden. Man ventede flere Dage, man ventede en Uge — den kom ei mere tilsyne. Havde Synet af den førstegang gjort Borgherren og Tyendet bestyrtet, saa gjorde dets Udeblivelse det nu næsten endnu mere. Man saae en eller anden uhyre Begivenhed imøde, som Synet havde varslet, og som nu, da det ikke mere viste sig, umiddelbart maatte indtræffe. Især slog Borgherrens Hjerte af de sælsomste Forventninger, og han fik herved et saa blegt og forstyrret Udseende, at alt Mange troede, Synet havde varslet om hans Død. Men det forholdt sig anderledes.

Efter Sædvane red han en Dag paa Jagt, og kom atter uforvarende ind i den Egn, hvor den Gamle med de hvide Haarlokker havde vist sig for ham, og hvorfra han siden hiin Tid havde holdt sig borte. Nu sprang Hundene atter op imod Høien, standsede udenfor Hulen, hylede og saae ydmyge derind. Forgjæves kaldte Herren dem tilbage, de stode som manede paa det frygtelige Sted, men ingen Qvinde lod sig dennegang tilsyne, for at jage dem bort. Da krøb de ind i Hulen, og fra Mørket af hørte Ridderen dem hyle endnu værre. Da samlede han sit hele Mandemod, sprang ned af sin Ganger, og klavrede kjækt op ad den steile Høi. Han traadte ind i Hulen, og saae, hvorledes Hundene stode tæt klyngede omkring et lavt, usselt Moosleie, hvorpaa et qvindeligt

Lig laae udstrakt. Men hvem gjenkjendte han, idet han traadte nærmere! Det hvide Haar tilhørte aabenbar den frygtelige Laternebærerske, og den lille Hornlygte stod ved Siden af hende paa Gulvet, men Ansigtstrækkene tilhørte Borgherrens eneste Barn.

Sildigere end de troe Hunde, der strax i Begyndelsen havde gjenkjendt deres unge Frøken, opdagede den ulykkelige Ridder, hvem han saae for sig. Og for at hæve ham den sidste Tvivl, laae der en Seddel paa den Dødes Bryst, hvorpaa hun med egen Haand havde skrevet følgende Ord:

„Synderindens Haar vare i tre Nætter blevne blegede ved hendes Græmmelse over den Elskedes Død. Hun saae det i Bækkens Speil, og gik i sig selv. Thi disse Haar havde han ofte kaldt det Næt, hvori hans Liv var bleven fanget. Nu var Næt og Liv paa engang bleven hvidt som Døden. Da vilde hun gjøre Bod, og tænkte paa Kirkens Helgene, som i Ydmyghed havde levet ukjendte og foragtede i det fædrene Huus. Derfor hentede hun ogsaa Almisser fra sin Faders Borg og levede paa denne Klipperand, hvorfra hendes Yndling var gleden ned i Dybet. Men hendes Bod nærmer sig hurtig sin Ende — ak, ogsaa den røde Farve mangler. O Fa — "

Man saae paa Trækkene, at hun endnu vilde have skrevet: Fader, men Skriftens Kilde var udtørret. Med vemodig Rædsel bemærkede Ridderen, at der gik et langt rødt Saar over Pigens venstre Arm,

Hans Folk, der søgte ham, fandt ham i stille Bøn ved Liget, Hundene klynkende omkring ham. Han lod Datteren begrave i Hulen, og er aldrig siden kommen ud deraf. Alt drev den ulykkelige Eneboer fra sig, kun sine tro Hunde kunde han ikke blive qvit. De laae udenfor Hulen, paa engang vogtende den unge Frøkens Grav og den sørgende Herre. Da Denne omsider døde, var det deres Hylen, som først bebudede det for den omliggende Egn.

(La Motte Fouque.)

Englene paa Skilleveien.

Ved det Maal, hvor Børnealderen gaaer over i Ungdomsalderen, hvor Pigen taber sig i Møen, deler Livets Vei sig til Høire og Venstre. Paa begge Sider staae tre Engle, der modtage den sig nærmende Møe og indbyde hende til at følge sig. Fri og lokkende ere deres Miner, yndig og forførisk Gevandterne, søde og overtalende ere Englenes Ord paa Venstre; de hedde: Letsindighed, Forfængelighed og Hovmod. Men blide og beskedne ere Englene paa Høire, sædeligt omslynger Gevandtet de spæde Former, venlig Alvor svæver paa de rene Læber, himmelsk Fred lyser af den hvælvede Pande. De kaldes: Uskyld, Godhed og Ydmyghed.

Nærmer en Møe sig Skilleveien, ile Englene paa venstre Side hende imøde. „Gaae med os, sige de: vor Vei er Glædens Vei. Vi lære Dig at behage og nyde. Vi forhøie ved Konst, hvad Naturen gav Dig, og erstatte ved Konst, hvad den har nægtet Dig. Vi smykke Dig med glimrende Gevandter. Vi lade Dig høre skjønne, veltalende Mænds Smigrerier. Vi føre Dig i Dandsesalens brogede Vrimmel, hvor Musikens tryllende Toner, forenet med Dandsens raske Hvirvel, der bringer Barmen til at svulme, dysser alle Dine Sandser i en vellystig Bedøvelse. Følg os, og see triumpherende ned paa Dine tossede Søstre, der i Eensomhed og klosterlig Tugt hensørge Livets Vaar."

Følger Møen denne Tale, dafælde Englene paa høire Side en Medlidenhedstaare over den fortabte Søster. Men hvis hun ikke agter paa Indbydelsen, og vender sig til dem, da modtage de den ny Veninde med en venlig Hilsen og tale saaledes til hende: „Ikke Verdens larmende Glæder er Elementet for qvindelig Dyd og Fryd. Nei, Huusligheds snevre Skranke og den stille Familiekreds, hvor forælderlig, ægteskabelig, og barnlig Kjærligheds Geniusser boe, er det. Didhen føre vi Dig, der vise vi Dig Dine Glæders Kilde. Intet af Alt, hvad Hine have lovet — byde vi Dig. Til Nøgelse give vi Dig Blomsternes duftende Vellugt, istedetfor kostelige Kniplinger grønne Blade, Bækkens simple Viol for et konstigt Blomsterstykke, istedetfor at føre Dig i oplyste Prunksale, lede vi Dig under den fjernede Pragthimmel, og lade Dig beundre det velgjørende

Nordlys, istedetfor funklende Lysekroner. Den høieste Løn, naar Du følger os og bliver os tro, er Følelsen — at Du har fulgt os og været os tro. Men denne Følelse veier op imod alle Verdens Skatte. Den gjør Dig fast i Livets Storme, giver Dig Sjelefred og Munterhed og stille Noisomhed, den gjør Dig skjøn for Gud og Menneskene. Lad Høststormene afhvirvle Din Ungdoms falmede Blade, lad Roserne paa Dine Kinder visne hen og Haarene paa Din Isse graane — dog blomstrer evigt Din guddommelige Aand, hvis Skjønhed trodser Tid og Grav. — Bliv os tro, og vi forsamle elskende Hænder om Dig; de skulle lægge Din Hovedpude tilrette, naar Du er syg, tillukke Dit brustne Øie, og grædende lægge Dit kolde Hjerte, hvori Uskyld, Godhed og Ydmyghed boer, i Jordens moderlige Skjød. — Bliv os tro, og vi vedligeholde Dit Minde i deres Hjerte, som Du elsker, og som elske Dig; vi føre dem ofte til Din stille Grav for at bestrøe den med Roser, og de skulle med længselfulde Blikke skue op til Himlen, attraaende at omfavne Dig i Fredens Egne.

Hvilken Vei vil Du gaae?
Hvem vil Du følge? —

(Jean Paul.)

Aaret og Livet.

Januar.

(Fødselen.)

Den strænge Vinter ryster sine Vinger,
Og drysser over Jorden Rimets Blade,
Og Isens sølverblanke Marmorflade
De stille Vandes Bølgegang betvinger.
Kun Solens matte Middagsstraale bringer
Det Lys, hvori Naturen kan sig bade,
Med Vee og Møie, men foruden Skade,
Det hulde Liv fra Fængselet sig svinger.
Det aander endnu kun igjennem Taarer,
Chaotisk Nat Begyndelsen omhyller,
Og Gnisten trues stedse med at slukkes.
Den kolde Luft den rene Engel saarer,
Den bæver for det Rum, som den oplukke,
Imens den selv alt Andet mægtig tryller.

Februar.

(Barnet.)

Alt glimrer Solen mere mild
Hist over Bjergets Tinde,
Og for de lyse Straalers Ild
De kolde Skygger svinde;
Det rene Bryst i skyldfri Lyst
Seer bedre Dage komme,
Og drømmer sig et Himmerig,
Naar Kulden blot er omme.

Men Vintren herfker endnu vild,
Dens tunge Vinge fuser,
Den leer ad Varmens fvage Spil,
Og alt dens Dagværk knufer,
Den puster ftiv hvert Glimt af Liv
Med fin forfrosne Aande,
Og fvag og mat i Dødens Nat
Maa Skabningen fig vaande.

Det unge Barn dog føler fig
Paa Jorden mere hjemme,
Naar ved fin Moders Barm faa rig
Det al fin Vee kan glemme;
Der er faa født, faa varmt og blødt,
Det fuger Kraft og fover,
Det tænker ei, forbinder ei,
Og vinder, fkjøndt ei vover.

Marts.

(Drengen.)

Sin hvide Dragt nu Mark og Skov afkafter,
Violen blaaner der, hvor Isen fvinder,
Den lange Nat til andre Egne haster;
Og ikkun høit paa Bjergets nøgne Tinder
Udøver Vintren end fin ftrænge Vrede,
Og dobbelt faft der fine Lænker tvinder.
De Elfkende fit Yndlingsfted oplede,
Og Længfel fukker dybt og aner ftille,
At Lunden fnart bli'r Skueplads for dens Glæde.
Men ei den første Vaar maa gaae tilfpilde,
Den maae Du Flids og Alvors Syssel fkjenke,
Og ei til Det, fom Hjertet gjerne vilde.

Den muntre Dreng paa Skolens sorte Bænke
Maa lade Isen tøe og Vaaren komme,
Og blive, skjøndt han bider i sin Lænke;
Men Haabet trøster, snart er Tiden omme,
End maa jeg svede over gamle Bøger,
Og naar jeg harmes, kun slaae Knep i Lomme;
Men snart jeg Ungdoms rette Lyst opsøger.

April.

(Yngtingen.)

Nu Bækken flyder,
Og Skoven skyder
Sit grønne Haar;
Mildt Vinden vifter,
Aarstiden skifter,
Nu har vi Vaar.

Sneluften viger,
Og Skyen stiger
I Æth'rens Blaa,
Alt Blomsten pipper,
Og Pigen tripper,
Og seer derpaa.

Nordvindens Brummen
Til sagte Summen
Er blevet nu.
Hvor Gniften ulmer
Nu Varmen svulmer
Med munter Hu.

Det unge Hjerte,
Som Længsel nærte
Løsriver sig.
Stor er vel Jorden,
Dog er den vorden
For trang for mig.

Jeg synger, dandser,
Og knap jeg sandser,
Jeg altid leer:
Alt er saa herligt,
Saa sødt og kjærligt,
Kun Fryd jeg seer.

Hvor Hjertet bruser,
Og gjærer, suser
Af Mod og Lyst!
Det aldrig raster,
Men stormfuldt haster
Til Elskovs Kyst.

Mai.

(Elskeren.)

Under lysegrønne Kroner
Her i Skovens tause Favn,
Lyder sødt, I ømme Toner!
Laller sagte hendes Navn!

Ak! jeg vanker her saa ene,
Mens Alt andet fryder sig.
Gid jeg, Himmeldronning rene!
Aldrig havde kjendt Dig.

Dog jeg elsker denne Smerte,
Som Dit Smiil tilførte mig;
For mit Liv jeg ei undværte,
At jeg engang skued' Dig.

Skjønne ere Rosens Blade,
Skjønt er Himlens hvalte Blaae,
Skjønne Perlerne, som bade
Midt om Aftnen Blomster smaae.

Dog for Dine Purpurkinder,
For Din lille Jordbærmund
Alle Rosers Pragt forsvinder,
Som for Dagen Nattens Blund.

Perlens blanke Glimmerstraaler
Blive graae ved hendes Arm,
Lilliens sølverhvide Skaaler
Tabe sig ved hendes Barm.

Bort, I Livets tomme Drømme!
Bort fra mig! jeg vaagnet er,
Luftninger, som om mig strømme!
Kun et Suk til hende bær.

Ak, hun sover sødt derinde,
Tænker ei paa 'mine Savn,
Vist I elske selv, I Vinde!
Hvidsker sagte blot mit Navn.

Sov, sov sødt! Guds Engle stille
Om det kydske Leie sig,
Medens mine Taarer trille,
Og jeg sukker taus for 'Dig.

Juni.

(Brudgommen.)

Høit Solen staaer og glødende den luer,
Og Frugten rødmer paa de grønne Grene,
Mens i den dunkle Skygge henstrakt ene
Med Længsel Aftenen imød' jeg skuer,
Da Solen synker under Vestens Buer.

Den lange Dag engang tilsidst fik Ende;
Nu Brystet af den søde Angest bæver,
Forventnings stille Længsel Hjertet hæver,
Det higer, staaer begjerligt efter hende,
Hvis Blik forstod al Vildskab at omvende.

Alt Bonden stunder mødig hjem til Hvile,
Alt Nattergalen om sin Mage hygger
Og slaaer saa elskovsfuldt i Lundens Skygger,
De smaae Zephyrer boltrende bortile
For at belure Thetis's Elskovssmile.

Den hvide Kjole alt imod mig blinker
Fra Laagen, som i Himlen mig indfører;
Den glade Skræk i Brystet nu sig rører,
Hun svinder foran, tyst og sagte vinker,
Og efter hende tyst og taus jeg hinker.

Fortroligt i det helligdunkle Kammer
Jeg smiinker hendes Kind med tusind Kysse,
Og omme Favntag Længslerne inddysse;
Hun værger sig, hun bæver, laller, stammer,
Og kan dog ei modstaae de søde Flammer.

Juli.

(Ægtemanden.)

Om Morg'nen fro jeg iler ud,
Og raaber: lovet være Gud,
Som gav mig engang hende!
Og hver en Møie er mig sød,
Som bringe kan min Elskte Brød:
Hun er mit Maal og Ende.

Naturen i sin Sommerpragt
Udsmykket staaer i festlig Dragt,
Liv i hver Nerve bæver;
Snart Blomsten giver Frugt saa skjøn,
Og herligt af Dit Arbeids Løn
I Vintrens Mulm Du lever.

Naar Solen brænder alt for varm,
Jeg slumrer lidt i hendes Arm,
Og Styrke der jeg finder;
Og naar jeg efter fuldbragt Jid
Indtræder, smiler hun saa blid,
Og om min Hals sig vinder.

Naar Aft'nen dæmper Hedens Glød,
Er Ro og Hvile, o saa sød!
Da gaae vi ned i Lunden,
Og under Spøg og Kys og Sang
Af hendes søde Stemmes Klang,
Forsvinder Aftenstunden.

I Nattens dæmringslørte Favn
Jeg hviler i den bedste Havn,
Tæt ved min Elsktes Hjerte;

At vi en Mellemmand nok faaer,
Før denne Tid i næste Aar,
En Anelse mig lærte.

August.

(Faderen.)

Den lille Engel, som var saa sprød,
Som lod sig saa vanskelig fange,
Der sidder hun nu med en Glut saa rød,
Og luller ham ind under Sange.

Der sidder hun nu, den kjærlige Viv,
Og lytter, om vel han og sover,
I ham hun føler nu dobbelt sit Liv,
Og Gud for den Gave hun lover.

Den Knop saa liden, den Blomst saa rød,
Har Som'ren til Frugt nu udklækket,
Og Høsten belønner hver sounden Nød,
Naar Lade og Kammer er spækket.

Pomona staaer med det fulde Skjød,
Og ryster sin herlige Gave,
Og Livet pranger i høieste Glød
I Mark, i Skov og i Have.

Og Floras Børn udsprungne staae,
Thi Aarets Middag er dette;
At Aftenen skjøn ogsaa være maa,
De gode Engle forjætte.

Naturen nu jubler i Faderfryd,
Og favner de elskede Sønner,

Dens kjærlige Omsorg nu deres Dyd
Med rige Renter belønner.

Og Manden omfavner sin Hustru saa bold,
Og bliver til Barn med de Spæde,
Og deres Lallen saa tusindfold
Forøger hans kjærlige Glæde.

September.

(Manden.)

Den ængstelige Hede er forsvunden,
Og Kjøling gjennemvifter Dalens Favn,
Alt Vandet blaaner, mørkere blier Lunden,
Rigt ladt Naturens Skib nu søger Havn;
Kun Vinden qvæder svagt i Aftenstunden
Om stilte Længsler, om udfyldte Savn,
Og Psyche paa de lette Æthervinger
Hjem til sin Skaber evigglad sig svinger.

Den varme Ungdomssol er alt neddalet,
Og slukt i Lidenskabers vilde Hav,
Den brændte kort, den har sin Varme svalet,
Og tryg gaaer Manden nu ved sikkre Stav,
Ei paa sin Vei af Daarlighed forhalet
Han seer sit Liv og glemmer ei sin Grav,
Og Ungdomssolen nu som Aftenstjerne
Tilsmiler ham Erindring fra det Fjerne.

Om Stammen Grenene sig frodig slynge,
Den støtter dem og den er deres Lyst:
De elskte Børn med Inderlighed klynge
Sig tæt til deres Faders stærke Bryst,
Hvert Modgangsuveir de for ham bortsynge,
Saa Skyen svinder, det blier atter lyst,

Ham tryller end hans Viv', hvis Skjønhed blegned',
Som Bruden da hun i hans Arme segned'.

October.

(Olbingen.)

Timeglasset er udrunden,
Afskedstimen nærmer sig:
Neppe end i Middagsstunden
Solen kan opvarme mig,
Alt den daler, Dagen hælder,
Nattens Mørke tungt fremvælder;
Liv! farvel! jeg takker Dig!

Hvad jeg virked', hvad jeg stræbed'
Er som Løvet, der forsvandt;
Hvad jeg leed, og hvad jeg levede',
Er kun Drømme nu og Tant.
Prøvet gjennem Fryd og Møie,
Seer jeg med forklaret Øie,
Nu den bedste Deel jeg fandt.

Yngling! som med mødigt Hjerte
Er af stolt Forventning fuld,
Mine mange Aar mig lærte,
Alt herneden er kun Muld;
Men han flygter, hører ikke,
Og de vilde Længselsblikke
Skjelner ikke Støv fra Guld.

Træets Sommerpragt er borte,
Løvet visner, trædes ned,
Nattens Skygger, dunkle, sorte,
Kalde mig til evig Fred;
Ei en Ørken var mig Livet,

Men jeg har min Skjærv det givet,
Det er ei for mig! afsted!

Du mit Livs Forskjønnerinde!
Hist Du vinker mig til Dig;
Saadan og som Elskerinde
I min Vaar Du vinked' mig
Til det dunkle, stille Kammer,
Hvor de første Elskovsflammer
Brændende udtalte sig.

November.

(Døden.)

Ynder Du min matte, tause Stjerne?
Trætte Vandrer! Kom kun, Du maa gjerne
I min stille Favn udhvile Dig;
Du har udstridt, Du har Kampen vundet,
Og hos mig Du har det Bedste fundet,
Villig fatter Dig mit dunkle Kammer,
Gjemmer Dig hos hende hemmelig.

Bleg Naturen staaer i Dødningklæde,
Slud og Snee de huldе Blomster væde,
Maanen dæmrer svagt i Vestens Sky;
Stormen fnyser frem af sine Huler,
Livet ængsteligt i Huus sig skjuler,
Tunge Anelser hvert Hjerte hæve,
Og det bæver selv i sikkert Ly.

Sønnens fromme Taarer Liget væde:
Du har godt! — Lev vel, vi vil ei græde,
Dit Exempel styrke skal vort Mod!
Tak Du gode Fader! slumre rolig
Du Dit Støv i Gravens dunkle Bolig,

Aanden gik til Gud, til evig Glæde,
Did, hvorhen Din fromme Hu kun stod.

December.

Chaotisk Nat Begyndelsen omsvæver,
Og Enden skjuler sig for vore Blikke,
Thi bag det sidste Tæppe seer Du ikke,
Før Dødens Haand ogsaa for Dig det hæver.
Du meget veed? — Du veed kun at Du lever,
Og at den sidste Kalk Du skal uddrikke —
Kun Idealet kan Du forudskikke
Ideen om det Dyb, hvorfor Du bæver.
Men hvad Du vandt ved Kæmpen og ved Leden:
Din Kraft, Din Frihed og Din Elskovs Lykke,
Vil der med dobbelt Glands Din Bane smykke.
Og har Du stedse dem med Dig herneden,
Vist Du i Evighedens Offerskaaler
En herlig Rigdoms Fylde engang maaler.

(H. L. Bernhoft.)